

HADİSLER NEDEN
DİNİN KAYNAĞI
OLAMAZLAR?

İÇİNDEKİLER

HADİSLER NEDEN DİNİN KAYNAĞI OLAMAZLAR.....	3
ŞİRK SAPKINLIĞI KENDİLERİNE ATALARINDAN MİRAS KALMIŞ.....	103
BATI DÜNYASI GERÇEKTEN KÖTÜ MÜ?.....	181
NİFAK VE MÜNAFIKLIK	190
ELÇİ'YE İTAAT EMRİ HANGİ ANLAMA GELİYOR?.....	196
HİLAFET MESELESİ.....	203
TAKLİTÇİLİK.....	210
ALLAH KİMLERİ SEVER VE KİMLERİ SEVMEZ.....	221
ÖNEMLİ BİR ARAŞTIRMA	227
KUR'ANSIZ MUSLÜMANLIK	233
ÖN YARGILI (KAFİR) DİNDARLIK.....	244

HADİSLER NEDEN DİNİN KAYNAĞI OLAMAZLAR

Bu soruya sağlıklı bir cevap verebilmek için öncelikli olarak dinin kaynağının ne olduğunun netleştirilmesi gerekir. Bu noktada önemli bir ayırım karşımıza çıkmaktadır. Hanif İslam dininin kaynağını belirlerken dinin sahibi olan Allah'ın ilâhi kelamına başvurmak ya da Şia ve Ehli Sünnet'in muhaddis ve müctehidleri tarafından Allah Resulü adına iftira edilmiş yorum ve kabulleri esas alarak Allah'ın sözünün yanına beşeri söz ve rivayetleri katmak olacaktır. Birinci yol Kur'an âyetleri tarafından detaylı ve açık olarak ortaya konulan yoldur. İkincisi ise Allah Resulü'ne atfedilen hadisler, sünnet başlığı altında ortaya çıkan hadislerin pratik uygulamaları, mezhep imamlarının keyfi bir şekilde esas aldıkları hadislerden hareketle ortaya koymuş oldukları din yorumları ve bütün bunların yanında "din alimi" olarak kabul edilen kişilerin yaptıkları tercihler doğrultusunda kaleme aldıkları fıkıh kitaplarından oluşmaktadır.

Bununla birlikte ikinci yolun içinde tarikat şeyhleri ve cemaat liderleri tarafından şekillendirilmiş sonu gelmez din anlayışları da bulunmaktadır. Şimdi sormak gerekir. Bu şekilde bir dinin hükümlerini belirlemiş olan kimdir? Bu anlayıştaki kişilere Kur'an şu soruyu yöneltir. "Siz Allah'a dininizi mi öğretiyorsunuz. Oysa ki Allah gökte ne var, yerde ne var Hepsini bilir. Allah her şeyi çok iyi bilmektedir." (Hücurat 16)

Yazık ki Allah tarafından insanlara ibret, rahmet ve hidayet olmak üzere gönderilmiş Kur'an âyetleri gerektiği ölçüde dikkate değer kabul edilmediğinden Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri de önceki din mensuplarının düştüğü hatalara düşmüş dinlerini Allah'a öğretircesine Kur'an'ın hükümleriyle yetinmeyecek sayısız ilave ve eksiltmeler yapmak yoluyla yeni bir din inşa etmişlerdir. "Hüküm yalnız Allah'ındır. O kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur Ama insanların çoğu bilmiyorlar." (Yusuf- 40) Şüphesiz yalancılar din adına asılsız şeyler uydururken bunu bir kutsal üzerinden yapmaları gerekiyordu. Allah tarafından vahyedilen Kur'an açık ve detaylandırılmış olarak ortadaydı. (Hud-1,2)

Kur'an cahilleri, Allah'ın kitabına alternatif başka bir kutsal bulmalıydılar ki, ellerinde son Nebi ve Resul (a.s) dan daha iyi bir istismar aracı yoktu. Bu sebeple Allah Resulü'nün vefatından itibaren sürekli olarak yeni şeyler uydurmaya ve uydurulan bu sözler Allah Resulü'ne mal edilmeye başlandı. Oysa Kur'an âyetleri Allah'ın hükmüne kimseyi ortak etmeyeceğini açık bir şekilde ifade ediyordu. "Allah hükmünde hiç kimseyi ortak kılmaz" (Kehf, 26) "... Hükmün sadece Allah'a ait olduğu Kur'an'da açık olarak kayıt altına alınmıştı." (Yusuf-40; Şura-10) Din adına ortaya çıkan uydurmaları Allah Resulü'nün üzerinden kutsallaştırmaları yetmediği gibi bir de Allah Resulü'nün dilinden de aktarmalar yapmak suretiyle iftiralarda bulunuyorlardı.

Oysa Kur'an Nebi (a.s.)'nin yalnızca kendisine vahyedilene uyduğu, (Yunus-15,109; Ahkaf-9) Kuran'ın gerekli tüm detaylara sahip olduğu ifade edilmektedir. "Allah size kitabı detaylandırılmış bir halde indirmişken Allah'ın dışında bir hakem mi arayayım" (Enam- 114) "De ki: Ben sizi sadece vahiy ile uyarıp korkutuyorum" (Enbiya- 45) "Kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmiyor mu?..." (Ankebut 51) Aslında daha Allah Resulü hayatta iken Allah tarafından indirilen vahiy ile din tamamlanmıştır. (Mâide-3; En'am-115)

Dine sokulan hurafelerin ve rivayetlerin uydurulmaları çok çeşitli sebeplere dayanmaktadır. Söz konusu sebeplerin temelde şu başlıklar altında değerlendirilmeleri mümkündür.

Hadisler Neden Uyduruldu?

- 1- Kasıtlı olarak dini bozmak ve yozlaştırmak.
- 2-) Siyasi ayrılıklardan kaynaklanan uydurmalar.
- 3-)Dini eksik zannedip kendince dini kurtaran cahillerin uydurdukları rivayetler.
- 4-) Terğib ve terhib için yani kendi anlayışlarına göre iyi olan amellere yönlendirme ve günahlardan sakındırma için uydurulan binlerce hadis.
- 5-) Maddi çıkar sağlamak ve şöhret için yapılan uydurmalar.
- 6-) Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkların bilinmemesi gibi birçok nedenden dolayı hadis uydurulmuştur.

Eğer hadisler dinin bir parçası olarak kabul edilirse dinimiz eksik, sorunlu, insan yaratılışı ve aklına aykırı çelişkiler ve tutarsızlıklarla dolu bir din haline gelir ki zaten Şia ve Ehli Sünnet anlayışı ne yazık ki bu inançta diretmemektedir. Hadisler Kur'an ile çelişmeleri bir yana kendi içlerinde de çelişkiler ihtiva etmektedirler. Öyle hadisler vardır ki Kur'an âyetleri, ilim ve akıl tarafından ortaya konulan gerçeklere tamamen aykırıdır. Bazıları Kur'an ve Nebi (a.s) ın makam ve mertebesine iftiralar içermektedir. Kuran âyetlerine aykırı bir Allah tasavvuru, zalim, sapkın ve şehvet düşkün bir Allah Resulü tasavvuru, âyetleri kaybolmuş ya da eksik kalmış bir Kur'an tasavvuru ortaya koyan birçok hadis vardır. (Hem de Kütübü Sitte denilen en önemli hadis kaynaklarında) Gerek toplanış zamanları (Emevi- Abbasi) gerekse toplanma usulleri açısından hadisler dünyanın en karanlık metinleri arasında yer almaktadırlar. Aslında din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak yoktur. Daha Resul (a.s) hayatta iken din Allah tarafından indirilen vahiy ile tamamlanmıştır. (Mâide-3; En'am-115) Nebi (a.s) sadece indirilen vahye tâbi olmuştur. (Yunus-15, 109; Ahzab-1,2)

Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağa iman edilmez. (Casiye-6) Şunu demek istiyoruz. Kendisinden asırlar sonra onun adına iftira edilen bütün hadislerin Nebi (a.s) dan geldiğini kabul etmiş olsak da bizim için değişecek hiçbir şey yoktur. Yani din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynak yoktur. Din Allah tarafından indirilen vahiy'den başka bir şey değildir. Din Kur'an'dır. Nebi (a.s.) kendisine indirilen vahye tabi olur.

Resul ise sadece yüce Allah tarafından indirilen vahyi insanlara tebliğ eder. Nebi (a.s) hüküm olarak dinde söz sahibi değildir. Dinin Allah'a özel kılınması gerektiğini anlatan birçok âyet mevcuttur. (Zümer-2,3,11,12,13)

Tabi bütün bu söylediğimiz gerçekler, Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları anlamak isteyenler içindir.

Dolayısıyla hadislerin sıhhat derecesi üzerinde kafa yoranlar Kur'an cahili kimselerdir. Biz "hadisler neden dinin kaynağı olamazlar?" dediğimizde, aslında rivayetlerin Nebi (a.s) a ait olmadığını söylüyoruz. Esas gayemiz, hadislerin ne kadar saçma sapan, cehalet dolu, karanlık bir zihnin ürünü olduklarını ortaya koymaya çalışıyoruz. Yoksa hadisleri temize çıkarmak için bunu söylemiyoruz. Dinin Allah'a özel kılınması gerektiğini biliyoruz. Hadislerin büyük bölümü Kur'an'a karşı cehaletten, Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkların bilinmemesinden, Şia ve Ehli Sünnet arasında yapılan uydurma yarışından, İslam dinine olan düşmanlıktan, siyasi ve sosyal sebeplerden dolayı uydurulmuş olduğunu cahillerden başka herkes bilir.

Şia ve Ehl-i Sünnet'te uydurmalar dini hayata o derece egemen olmuşlar ki, artık Ne Şia'nın ne de Ehli Sünnet'in Kuran'a dönme ve onu sahiplenme istek ve kabiliyetleri kalmamıştır. Şia ve Ehli Sünnet'in hadis ve rivayet dini bir Madalyonun iki tarafı gibidir. Birbirlerini doğurmuş, birbirlerinin hurafe ve yalanlarından beslenmişlerdir. Şia ve Ehli Sünnet dini tamamen hadislerin üzerine inşa edilmişlerdir. Özellikle Emeviler'in din anlayışı olan Ehl-i Sünnet, Osmanlı saltanatının işine yaramış kayıtsız şartsız onun yalanlarını

katlayarak kabul etmiştir. Şia ve Ehli Sünnet din adamları kutsallarından vazgeçemezler.

Dolayısıyla asla Kur’ana ulaşamaz ve onun hidayetini bulamazlar. Geleneksel din adamları, Kur’an’ı dinde tek kaynak kabul eden, ilme göre hareket eden, aklını kullanan hakikat avcılarına asla fırsat vermeyeceklerdir.

Dolayısıyla Şia ve Ehl-i Sünnet’te yaşanan din Allah’ın, Resullullahın ve Kur’an’ın dini değil Emeviler’in, Muaviye’nin, Yezid’in ve Mecusi geleneğine bağlı kadim İran’ın dinidir. Şia ve Ehl-i Sünnet’te Kur’an’dan bağımsız olarak yaşanan dinin diğer batıl ve şirk dinlerden hiçbir farkı yoktur. Şia ve Ehli Sünnet’in dini uydurma rivayetlerle oluşturulmuş bir komisyon dinidir. Bu komisyonun hiçbir zaman Kur’an diye bir arayışı ve araştırması olmamıştır. Paralel din, ölmüslere tapma ve taptırma dini haline gelmiştir. Cehaletin başka bir tarafı da hadisleri dinin önemli bir unsuru olarak kabul edip savunanların büyük çoğunluğunun hadislerin nasıl toplandığından haberleri yoktur. Hadislerden haberi olan dinci kesimi ise Kur’an’ın hikmetinden habersizdir.

Müslümanlar Allah’ın kitabını bilmedikleri gibi hadis ilminden de uzaktırlar. İlmihal kitapları, fıkıh ya da hadisler hakkında yüzeysel bilgi sahibi olmaktadır. Oysa hadisler hakkında sağlıklı bir bilgiye sahip olmak için öncelikle Kuran’ın kendi bağlam ve bütünlüğü içinde sistemli olarak anlaşılması gerekir. Hadislerin hem Kur’an ile hem de kendi aralarında çeliştiklerini göstermek için yığınla örnek vermek mümkündür.

Hadis adı altında Allah Resülü’ne atılan iftiralara bir göz atalım.

“Allah’ın elçileri arasında ayırım yapmayınız ben Yunus (a.s) dan üstün değilim.” (Buhari- 65. 4,5; Hanbel- 1 205- 242 440)

“Ben Adem oğullarının efendisiyim.” (Hanbel- 1, 5 -5 ,540 -388)

“Hesap Günü tüm Resuller korku içinde canlarının derdindeyken, sadece ben ümmetimi düşüneceğim.” (Buhari- 97, 36)

“Uğursuzluk üç şeydedir at, ev ve kadın” (Buhari- 76, 53)

“Dünya balığın üzerindedir, balık başını sallayınca dünyada depremler olur.” (İbni Kesir-2, 29 50,1)

“Liderler mutlaka Kureyş kabilesinden seçilmelidir” (Buhari- 3, 129- 183 -4, 121- 86, 31)

“Tüm siyah köpekleri öldürünüz. Çünkü onlar şeytandır” (Ahmet bin Hanbel- 4/85-5, 54)

“Karga fasıktır.” (Buhari-59, 16- Hanbel 2, 52)

“Allah ahirette Nebi'lere kimliğini kanıtlamak için bacağına açıp baldırını gösterir.” (Buhari- 97 ,24- 10,129)

“Resul (a.s) 30 erkeğin cinsel gücüne sahiptir.” (Buhari)

“Nebi (a.s) nerede güzel bir kadın görse hemen eve koşar Zeynep'le yatardı.” (Buhari- Hibe kitabı- 8)

“Nebi (a.s) ın izniyle ihramdan çıkıp Mina'da bulunan kadınlarımıza yöneldik cinsel organlarımızdan meni damlıyordu.” (Buhari-Hac kitabı, 81)

“Allah Resulü Medine'de bir Yahudi tarafından büyülendi. Günlerce ne yaptığını bilmez durumda ortalıkta dolaştı.” (Buhari)

“Sol elinizle yemeyiniz içmeyiniz çünkü şeytan sol eliyle yer içer.” (Ahmet bin Hanbel)

“Allah zamandır.” (Buhari, Müslim, Ebu Davud, Muvatta)

“Allah Nebi (a.s) ile görüşmüş ve el sıkışmış” (Ahmet bin Hanbel)

“Allah Müslümanlara günde 50 vakit namaz kılmayı farz kılmış ancak miraç gecesinde Musa aleyhisselamın uyarı ve ikazı sayesinde Nebi (a.s) ın ricası üzerine günde beş vakte indirilmiştir” (Buhari, Müslim, Tirmizi,)

“Kişinin saçının veya sakalının beyazlaması, Allah tarafından bir lekelenmedir.” (Müslim)

“Melekler, içerisinde köpek veya suret(fotoğraf) bulunan eve girmezler.” (Buhari)

“Kur’anın çoğu suresi ve ayeti mushafa (Kur’an’a) yazılmadan kayboldu.” (Suyuti)

“Ahzab suresi mushafa (Kur’an’a) eksik yazılmış.” (Ahmed bin Hanbel, Suyuti)

“Beyyine suresi mushafa eksik yazılmış” (Tirmizi)

“Bakara suresinin 238. ayeti Kur’an’a eksik yazılmış” (Müslim, Nesai ,Tirmizi, Ebu Davud)

“Felak ve Nas sureri aslında birer Kur’an suresi değildir.” (Ahmet bin Hanbel, Taberani, Bezzar)

“Nebi (a.s) şifa niyetine deve idrarı içmiş ve içtirmiştir.” (Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Mace, Nesai)

“Bir gün Nebi (a.s.)’ın hanımı bir cariyesini azad edip durumu Nebi’ye bildirince Nebi (a.s) kendisine şöyle demiş, neden Azad ettin ki, keşke dayılarına verseydin böylelikle senin için daha hayırlı olurdu” (Buhari, Müslim)

“Nebi (a.s) ın 9 zevcesi olduğu halde tek bir gecede hepsinin üzerine dolaşp ilişkiye girerdi” (Buhari)

“Nebi (a.s) Aişe ile evlendiğinde 50 küsür yaşında, Aişe ise 6 yaşındaydı ancak 3 sene sonra gerdeğe girmişler” (Buhari, Müslim, Nesai ,Ebu Davud ,)

“Bir gün Aişe validemiz kendisine çıplak olarak namahrem iki adama gusül abdesti almayı bir perdenin arkasından uygulamalı olarak tarif etmiş” (Buhari, Müslim)

“Hz. İbrahim 80 yaşında keserle kendini sünnet yapmış” (Buhari, Müslim)

“Mehdi Meryem oğlu İsa’nın ta kendisidir” (İbni Mace)

“Kim faiz yerse sanki annesiyle Kabe’de zina etmiş gibi olur”

(İbni Mace)

Cevap: Aslında bu saçma sapan rivayetlere cevap vermek abesle iştir. Fakat son rivayetle alakalı iki cümle söylemek istiyorum. Ey Kur'an cahilleri! Kur'an'a göre savaştan kaçan sahabelere bile kırıcı söz söylemeyen, mükemmel bir ahlaka sahip olan Allah Resulü'ne bu buhtanı onun dilinden nasıl uydurdunuz?

Hiç bir ümmet elçisine böyle hakaret etmedi.

Güya Allah Resulü (a.s) şöyle buyurmuş. "Musa (a.s) yıkanırken bir taş elbisesini kaçırmış Musa (aleyhisselam) taşın arkasından koşarken İsrailoğulları onu çırılçıplak olarak görmüşler daha sonra Musa (a.s) taşı yakalamış ve altı yedi kez dövmüş." (Buhari)

"Setresiz (önüne bir koruma koymadan) olarak namaz kılan bir kişinin kıldığı namaz önünden eşek, domuz, Yahudi, Mecusi veya kadın geçerse bozulur." (Buhari, Müslim, Muvatta)

"Şeytan namaz için çağrı yapıldığı vakit zart zurt osurarak oradan uzaklaşır." (Buhari, Müslim)

"Eski hurma ile yeni hurma birlikte yenilmelidir. Zira bu şeytanı öfkelenirir." (İbni Mace)

"Güneş şeytanın iki boynuzu arasında doğar." (Buhari)

"Allah hapşırmayı sever esnemen hoşlanmaz. Zira esnemek şeytandır." (Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud)

"Şair şeytandır." (Müslim) "Deve şeytandır." (Tirmizi, Ebu Davud,)

"Bir atlı bir şeytandır iki atlı iki şeytandır üç atlı ise bir gruptur." (Tirmizi, Ebu Davud, Muvatta)

"Güvercin şeytanedir." (Ebu Davud, ibni Mace)

"Yılan karga ve akrep fasıktır." Bulaşıcı bir hastalık yoktur." (Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Haysemi)

"Etin kokuşmasının nedeni İsrailoğullarıdır." (Buhari, Müslim,)

Cevap: Saydığımız bütün hayvanların hepsi mübarektir. Halbuki bütün bu hayvanlar Kur'an'a göre bir ümmettir. Hepsini Allah'ın onlara yüklediği kanunları yerine getirmek için çalışıyorlar. Dolay-

sıyla hayvanların hepsi birer melektir.

İşte Ehli Sünnet mezheplerinin kaynaklarında bulunan sahih hadisler: “Kişi sabahleyin yedi acve hurması yerse ardından kollarca zehir içse bile ölmez.” (Buhari, Müslim, Ebu Davut) “İçerisinde köpek leşleri, kadın hayız bezleri ve insan pislikleri olan kuyudan su içilebilir.” (Nesai, Tirmizi, Ebu Davud) “Sema ile arz(yer yüzü) 500 yıllık yürüme mesafesindedir.” (Tirmizi) “Boyacı ve kuyumcular insanların en yalancısıdır.” (İbni Mace) “Güneş ve ay kıyamet gününde dürülüp sarılarak ateşe atılacak iki öküzdür.” (Buhari) “Cehennemde en şiddetli azaba uğrıtılacak olanlar ressamlardır.” (Buhari)

“Resim yapan bir kişi cehennemliktir.” (Buhari, Nesai, Tirmizi) “Tasvirçiler (resim yapanlar) cehennemliktir.” (Buhari, Tirmizi, Ebu Davud) “Şarkı söylemek veya dinlemek haramdır.” (Tirmizi, Ebu Davud, İbni Mace) “Çalgı aleti kullanmak veya dinlemek haramdır.” (Buhari, Tirmizi) “Sarı renkli elbise giymek haramdır.” (Müslim, Nesai, Ebu Davud) “Tavla oynamak haramdır.” (Müslim, Ebu Davut, Muvatta)

Cevap: Bu rivayetlerin hepsi Kur’an’a, yaratılış yasasına ve Allah’ın en önemli nimetlerinden biri olan resim sanatına ve birçok mesleğe hakarettir. Bu hadisleri rivayet edenler, kitaplarına alanlar, bunları okuyanlar ve bunlara din ve hüküm olarak iman eden bir toplum evrensel bir icat ortaya koyamaz.

Resim yapma yeteneği, Allah vergisi muhteşem bir sanattır. Allah, muvahhid, güzel ahlak sahibi ressamlardan razı olsun. Halbuki, güneş, ay, yıldızlar ve bütün hayvanlar, kendilerine yüklenmiş olunan görevi harfiyyen yerine getiren Allah’ın memurları yani hepsi birer melektir.

Güya Allah Resulü şöyle demiş. “Tavla oynamak haramdır.” (Müslim, Ebu Davud, Muvatta) “Ölünün dünyadaki yakınları kendisi için ağlarsa ölüye Allah tarafından azap edilir” (Buhari) “Ateşte ısınmış bir şeyi yiyip içmek abdesti bozar” (Müslim, Nesai, Tirmizi,

Ebu Davud) İbni Mace) “Deve eti yemek abdesti bozar” (Müslim, Nesai ,Tirmizi, Ebu Davud)

“Eğer yiyecek ya da içecek dolu bir kaba sinek düşer de bir kanadı içine konarsa diğer kanadı da bandırılmalıdır. Zira sineğin bir kanadında hastalık diğerinde şifa vardır” (Buhari, Nesai Ebu Davud, İbni Mace)

“Kişi uykudan uyandığı vakit üç kez sümkürmelidir. Zira şeytan burnu içinde geceler.” (Buhari, Sahihi Müslim) “Kızlar sünnet edilmelidir lâkin derin kesilmemelidir, zira bu kadına cinsel ilişki anlamında daha çok haz verir ve kocası için daha makbuldür.” (Ebu Davud) “Kişi dinini değiştirirse öldürülmelidir.” (Buhari, Nesai) “Köpekler katledilmelidir.” (Müslim) “Karga, çaylak, akrep, sıçan ve yırtıcı köpek fasıktır, binaenaleyh katl edilmelidir.” (Buhari. Müslim ,Nesai, Tirmizi, Muvatta)

Cevap: Muvatta hadis kaynağının sahibi Mâliki mezhebinin İmam-ı Malik bin Enes tir. Dikkatinizi çekerim. İşte Ehli Sünnet mezheplerinin üzerinde bulunduğu batıl ve şirk din budur. Şimdi neden bunların Kur’an’dan uzak kaldıklarını veya Kur’anın neden kendisinden bunları uzak tuttuğu anlaşılmalı oluyor. Şia mezhebi de Ehli Sünnet mezheplerinden farklı bir şey değildir. Çünkü onların kaynakları da yalan ve hurafelerle doludur. Bundan dolayı Şia ve Ehli Sünnet (Diyamet,Cemaat,Tarikatlar) Kıyamet saatine kadar Kur’anı anlayamazlar. Bu rivayetleri yüzünden Kur’an kendisini onlardan uzak tutmaya devam edecektir.

Kur’an temiz olmayan bir yere asla yerleşmez. Siz mikroplarla dolu olan bir mekanda oturur musunuz? Allah’ın kitabı kendisine ortak kabul etmez.

“İçki içerken görülen bir kişi ilk seferde dövülmeli, ikinci seferde de dövülmeli, üçüncü seferde de dövülmeli, dördüncü seferde de dövülmeli, ancak beşinci seferde öldürülmelidir.” (Nesai, Tirmizi, Ebu Davud, İbni Mace)

“Zina suçu sabit olan dul yada evli bir kişiyi toprağa göbeğine

kadar diri diri gömmeli ve taşlanarak (recm edilerek) öldürülmelidir.” (Buhari, Müslim, Nesai ,Tirmizi Ebu Davud, İbni Mace, Ahmed bin Hanbel)

“Yemekten sonra eller dille yalanmadan veya birisine yalatlılmadan mendille silinmemelidir.” (Buhari, Müslim, Ebu Davud)

“İnsanlar Allah’tan başka ilah olmayıncaya kadar, Muhammed’in Allah’ın Resülü olduğunu kabul edinceye kadar, namaz kılıncaya zekat verinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaparlarsa kendilerini benden korumuş olurlar. Diğer hesapları Allah’a aittir.” (Buhari) Görüldüğü gibi hadisler hem Kur’an, hem akıl, hem filkir hem de fitrat ile çelişmektedir. Şimdi sormak gerekir. Siz bu sözleri son derece haya sahibi, mükemmel bir ahlaka sahip, başkalarının işine karışmayı sevmeyen Allah’ın Resülü Muhammed (a.s) a yakıştırabilir misiniz?

Kur’an ahlakından uzak şu aşağıdaki sözler 150 ülkede okul açan, neredeyse ülkeyi ele geçirebilecek güce ulaşan Fethullah Gülen’e aittir. “Buhari Allah’tan gelmiş gibidir. Koca Buhari 6000 küsür hadisi 300 bin hadisten ayaklıya ayaklıya yapmış, hem öyle bir hassasiyet içinde ki, her hadiste iki rekat namaz kılmış, Allah’a teveccüh etmiş, Resülü Ekrem (aleyhisselamın) ruhaniyetinden istimdad buyurmuş, Efendimiz (aleyhisselam) beyan edilen şeye binaen temessül buyurmuş (canlı olarak ona gelmiş) bu hadis bendendir demiş ve Buhari eserini bu şekilde yazmıştır.” (Samanyolu TV, Mehtap TV, Burç Radyo,Irmak TV)

İşte bu kaynaklardan dolayı Ehli Sünnet dini dünyanın en tehlikeli dinidir. Ehli Sünnet’te adalet, merhamet, aklı kullanma, insan hakları ve şefkat yoktur. Çünkü Emevi Abbasi uydurması bir dindir.

Mesela: Ehli Sünnet güç ve kuvveti esas alır. Ehli Sünnet fıkhına yani din adamlarına göre bir kimse hangi yöntemle ülkeyi ele geçirirse geçirsün ona itaat etmek vaciptir. Yani Ehli Sünnet din adamlarına göre Mısır darbecisi diktatör, katil ve acımasız Sisi’ye itaat etmeyen cehenneme gider. Israrla bu dinin Muaviye, Yezid, Haccac, Mervan vahşi Emevi ve Abbasi Devletinin eseri olduğunu

niye söyleyip duruyoruz.

Dolayısıyla Yahudi ve Hristiyan din adamlarından daha çok, Ehli Sünnet din adamları Kur'an'a düşmandır. Çünkü daiş benzeri örgütlerin çoğu batının değil, Ehli Sünnet dininin eseridir. Hadis uydurmanın revaçta olduğu yüzyıllarda hadis yalancıları kendilerini eleştiren muvahhidleri susturmak için “bir zaman gelecek...” şöyle böyle olacak...” diye hadisler uydurup dururlardı. Köyden şehre giden bedeviler iki katlı binayı görünce ciğere yetişemeyen kedi misali “Yüksel binalar kıyametin alametidir, “Zina ve bina çoğalınca kıyamet kopar, ipek giymek ve altın takmak ümmetime haramdır.” diye hadisler uydurdular. Güzel kadınlara ilgi duyan ama onlara ulaşamayan cahiller.

“Namaz kılanın önünden eşek, köpek, domuz ve kadın geçerse namaz bozulur” Şam'daki Emevi sultanlarına yalakalık yaparak ulufe almak isteyen din tüccarları: “Mehdi Şam'dan çıkacak” diye hadisler uydurdular. Kur'an'da birçok âyet Allah Resulü (a.s) ın Kur'an'dan başka dini öğretiler tebliğ etmekten menedildiğini gösteriyor. “De ki: Ben sadece vahiyle sizi ikaz ediyorum. Fakat sağır olanlar ikaz edildikleri zaman bu çağrıyı duymazlar.” (Enbiya- 45) “Biz onların dediklerini çok iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver.” (Kaf- 45)

Yüce Allah en kesin ve en açık bir dille Kur'an'ı, sadece Kur'an'ı onaylayıp desteklememizi emrediyor. Aziz ve Hakim olan Allah, dinin tek kaynağı olarak sadece Kur'an'a iman edip sahiplenmemizi emrediyor. Birçok âyette Kur'an'dan başka kaynaklara uymanın Allah'tan başka ilâhlar edinmeye denk olduğu bize hatırlatılıyor.

İsra suresinin 22. âyetinden başlayıp 38. âyete kadar olan kısım Kur'an'daki en önemli emirlerden bazılarını bize bildiriyor. Bu âyetlerin ve emirlerin hemen ardından aşağıdaki âyetin geldiğini görüyoruz. “İşte bütün bunlar (emirler) Rabb'inin sana vahyettiği hikmetlerdir. (Ey Nebi!) Allah ile birlikte başka ilah edinme sonra kınanmış ve Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılmış olarak cehennemde atılırsın.” (İsra-39) Bu konuda şu âyette çok önemli bir mesaj

içerir. “Allah’ın âyetleri sana indirildikten sonra, artık sakın onlar seni bu âyetlerden alıkoymasınlar. Sadece Rabbine dâvet et. Asla müşriklerden olma.” (Kasas-87)

Kur’anın açık emirlerine rağmen hadis ve sünnetin takipçileri hangi gerekçelerle Kur’an’ı izlemekte başarısız oluyorlar? Bu sorunun cevabı yine İsrâ suresinin 46. âyetinde verilmektedir.

“Ve onu(Kur’an’ı) anlamalarını engellemek için kalplerine kabuklar kulaklarına da ağırlık koyarız. Yani Kur’an’da sadece Rab-bini andığın zaman nefretle yüz çevirirler.” Ehli Sünnet dinine mensup olan muhaddis ve müctehidler hadis ve sünnetin ilahi vahiy’ler olduğunu iddia ediyorlar. Aslında bu iddia sahipleri ilahi vahyin mükemmel bir koruma altında olduğunu farkında bile değiller. Allah Resulü’nün “hadis ve sünneti” diye dayatılan uydurmalar fazlasıyla Kur’an’a aykırı ve bozuk olduğu için, hiçbir zaman ilahi vahyin kriterini karşılayamazlar.

Hadislerin Doğduğu Zemin

Dördüncü halife olan Ali bin Ebi Talip ile Ebu Süfyan’ın oğlu Muaviye arasındaki savaşı “hakem” sahtekarlığıyla kazanınca Muaviye kendini halife ilan etti ve 91 yıl süren Emevi saltanat dönemi başlamış oldu. Emevilerin birinci halifesi olan Muaviye’nin ardından gelen oğlu Yezid ise (646-683) birçok isyan ve ayaklanmayı bastırmakla uğraştı.

Bu ayaklanmaların en önemlisi Hicri 10 Muharrem 61: Miladi 680 yılında Kerbelâ’da yaşandı. Yezid’in ordusu Allah Resulü’nün bütün torunlarını acımasızca katletti. Daha sonra Abdullah bin Hanzala’nın önderliğinde kendisine karşı ayaklanan Medine’yi Müslim bin Ukbe komutasında, Bizans ordusu ile birlikte bastı, Emevi ve Bizans ordusu Allah Resulü’nün arkadaşlarının hanımlarına, kızlarına ve gelinlerine üç gün boyunca tecavüz etti.(Hicri 63: Miladi 683)

Bu baskında 80 sahâbi ile birlikte 10 bin kişi katledildi. Emevi ordusu, ardından Allah Resulü’nün sahâbesi olan Zübeyr bin

Avvam'ın oğlunun isyanını bastırmak için Yusuf bin Haccac komutasında Mescid-i Haram ile birlikte Mekke'yi mancınıklarla fırlattıkları ateş toplarıyla yerle bir etti. Kerbelâ ve Harre olayında olduğu gibi zorbalık yapıp büyük günahlar işleyenler, yaptıklarını meşru göstermek ve kendilerini aklamak için hadis üretme merkezleri kurmaya başladılar.

Mesela: Büyük hadis kitaplarından herhangi birinin iman bölümü açıldığı zaman şunların yazıldığı görülür: “Kalbinde hardal tanesi kadar iman olan bir kimse deniz köpüğü kadar günah işlemiş olsa bile affolur” Yani, “Kerbela’da bu katliamları yaptım ama kalbimde iman var. O zaman bu günahların affedilmesi lazım, çünkü Allah Resulü böyle buyurmuş!” Dolayısıyla bana karşı kalbinizde bir kin ve düşmanlığın olması Allah Resulü’nün hadislerine aykırı olacaktır. Bu uydurmalara daha başka birçok örnek verebiliriz. İkinci namazı kılanların o günkü günahları affolur.

“Cuma namazı kılanların o haftaki günahları affedilir, hacca gidenin bir yıllık günahları affedilir, Arafat’a çıkanın kul hakkı da affedilir. Aslında bu deli zırvalarının hepsi Allah’ın indirdiği akıl dolu kitaba hakaretti. Bunların hepsi uydurmadı. Fakat “sahih” hadis kitaplarına geçince nesilden nesile aktarıldı, bunların etrafında Allah’a iftira bir din inşa edildi ve günümüze kadar ulaştı. Görüldüğü gibi daha İslamın ilk yüzyılında Müslümanlar arasında çıkan iç savaşlarda binlerce kişi hayatını kaybetmişti. Sadece Ali ile Muaviye arasında geçen Siffin savaşında ölenlerin sayısı 70 bini buluyordu. 70 bin rakamını o günkü İslam dünyasının nüfusuyla orantılayıp günümüze uyarladığınızda durumun korkunçluğu ortaya çıkar. Bu olaylar Allah Resulü’nün vefatına en yakın tarihlerde cereyan ediyordu. Daha sonraki tarihlerde yani Ehl-i Sünnet dininin doğduğu zemin olan Emevi- Abbasi dönemi tam bir vahşet ve katliamların yaşandığı dönem olmuştur.

Muaviye’nin Emevi zihniyet darbesi oligarşik bir dini diktatörlük dönemi başlattı ve inşa edilen rivayet dini İslam dünyasının sonraki tüm asırlarını etkisi altına aldı. Emevi darbesiyle birlikte

“Ehl-i Sünnet saltanat ideolojisi” ve “Şii İmamet mitolojisi” diyebi-
leceğimiz bir iktidar ve bir de ana muhalefet akımı oluştu. Siyasi
krizler bu iki ana akım üzerine bina edildi, bunlar dışında başka
bir yol üretilmedi. Kur’an’a göre hayatın talihsiz gerçeği: İnsanlık
tarihinde iman etmeyenler her zaman kahir ekseriyeti teşkil ederler.
Yüce Allah Kuran’ı Mübin’de şöyle buyuruyor.

“Ne kadar arzu edersen et insanların çoğu iman etmeyecektir.”
(Yusuf- 103) Başka bir ayette Rahmân ve Rahim olan Allah şöyle
buyurur. “İnsanların çoğunun imanları şirkle beraberdir.” (Yusuf-
106) Bu yüzden eğer çoğunluğun iman ettiği şeye iman ediyor,
onların düşündüklerini düşünüyorsanız, yani eğer çoğunlukla
beraberseniz, başınız gerçekten büyük bir beladadır. Çünkü insan-
lık tarihinde muvahhidler oldukça azdır, fakat Allah’ın indinde çok
değerli bir konuma sahiptirler. Zayıf bir damar olarak devam eder-
ler. Onlar azınlığın da azınlığıdır. Yemeğin içindeki tuzdan daha da
azınlıktadırlar. Evet muvahhitler kömürün içindeki elmas gibidirler.

Zayıf bir damardırlar. Ama yüce Allah, rahmet ve mağfiretiyle
onlara hidayetini vermiş ve hayatlarını sürdürme zevk ve imkanını
bahşetmiştir. Onlar mesut ve huzurludurlar. Vahiy ehli muvahhid-
leri dünya malı, güzel yaşantı ve dünya hayatı pek ilgilendirmez.
İşleri güçleri hakkı bir kişiye bile olsun ulaştırmak olmuştur. Bunun
tam aksine çoğunluğu teşkil eden müşrikler kendilerini doğru
yolun yolcusu kabul ederler. Fakat Şeytanların dostları olmuşlardır.
Muvahhidleri sapkınlık, mezhepsizlik, Vehhabilik gibi kavramlarla
aşağılamaya ve halkın gözünden düşürmeye çalışırlar. Dünya malı
onları aldatmış, yani uydurma dinlerini paraya çevirmiş, ümmeti
aldatmışlardır. İşte bu gerçekten büyük bir problemdir. Rahman
ve Rahim olan Allah şöyle buyuruyor. “Kim Rahman’ın mesajına
aldırış etmezse, ona bir şeytanı musallat ederiz de o onun arkadaşı
olur. Nitekim onları yoldan çıkarırlar buna rağmen onlar hidayette
olduklarını sanırlar.” (Zuhruf- 36, 37)

Şiilik ve Sünniliğin çoğunlukta olduğu ülkeler başta Irak,
Suriye Pakistan, Sudan, Filistin, Afganistan, Filistin, Mısır, Libya

gibi devletler büyük bir zulüm ve vahşet içinde kıvranıyorlar. Çünkü yüzyıllardır onların din adamları Kur'an'ın eksiksiz, mükemmel, tamamen açıklanmış olduğu ve dini hidayet'in tek kaynak olması gerektiği hakkında sürekli tekrarlanan ayetlerine inanmayı reddetmişlerdir. Yani Kur'an'ın yanında başka kaynakları din olarak kabul etmişlerdir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor. “Eğer biz bundan (Kur'an'dan) önce onları bir azapla helak etseydik, muhakkak ki şöyle diyeceklerdi. Ey Rabbimiz! Bize bir Resul gönderseydin de şu aşağılığa ve rüsvaylığa düşmeden önce ayetlerine tabi olsaydık.” (Taha -134)

Bu âyetten anlaşıldığına göre, Allah'ın elçisi sadece ve sadece Allah'tan gelen vahyi bildirmek ve tebliğ etmekle yükümlüdür. İlk hadis kitabının Allah Rasûlü'nün vefatından 200 yıldan fazla bir süre sonra doğan Buhari'nin kitabı olduğu bilinir. Buhari hadis kitabını yazdığı zaman kaynak olarak bildiği insanları ziyaret ederdi. Kaynağının doğru sözlü olduğunu araştırmadan zaten buna da imkan yoktur. Buhari bir hadis biliyor musun? diye soracaktı.

Kişi “evet” diye cevap verecek ve daha sonra hadisi nakletmeye aşağıda gösterildiği gibi devam edecekti. Babamı (Allah ondan razı olsun) abisinin (Allah ondan razı olsun) büyükannesiyile otururken (Allah ondan razı olsun) büyükannesinin ona bir gün büyük amcasıyla yemek yerken (Allah ondan razı olsun) anne tarafından büyük babasının İmam Ahmed bin Muhammed El Emeviyi tanıdığını ve onun büyük babasının en büyük amcasından Allah Resulünün büyük sahabelerinden Ömer İbni Halid el yemani ile tanıştığını ve onun ona Resulullah'ın(selam onun üzerine olsun)...” şöyle söylerken duydum. Böylece hadis, ancak Buhari'nin kaynağından Allah Resulü hakkında, ölmüş olan 8 nesil sonra bir şey duyduğunu iddia eden bir rivayettir.

Halbuki din ve hüküm olarak Allah'ın kitabından başka kaynak olmadığı ile ilgili yüzlerce âyet vardır. “Nebi (a.s) ın hadisi” olarak adlandırılanlara uymak, esasen Nebi (a.s) daha onlar doğmadan 200 seneden fazla bir süre önce Nebi'nin bir şeyler dediğini düşünen bir

grup Kur'an cahili, düşünme özür, tembel, yalancı olması kuvvetle muhtemel adamlara itaat etmek manasına gelir. Resulullah'a uymak ve ona gerçekten itaat etmek ancak Kur'an'a uymakla olur ki, Kur'an gerçekten Allah Resülü tarafından okunmuş ve şüphe götürmez sistem ve mucizelerle Rahmân ve Rahim olan Allah tarafından koruma altına alınmıştır.

“İnkâr edenler göklerle yer bitişik bir haldeyken bizim onları birbirinden ayırdığımızı ve her canlıyı sudan yarattığımızı görüp düşünmezler mi? Yine de inanmazlar mı? Onlara (rızk) sunması için yeryüzünde bir takım araziler kıldık. Orada geniş geniş yollar açtık. Ta ki, muratlarına ulaşsınlar. Gökyüzünü korunmuş bir tavan gibi yaptık, onlar ise gökyüzünün ayetlerinden yüz çevirirler. Allah geceyi, gündüzü güneş'i ve ay'ı yaratandır. Her biri bir yörüngede yüzmektedir.” (Enbiya- 30, 31, 32, 33)

Aileniz, tarikatınız, cemaatiniz, diyanetiniz, büyükleriniz, efendileriniz veya din adamlarınızdan miras kalan komisyon dininden (hadis ve sünnet) mutlu ve razı mısınız? Böyle hurafeler uğruna Allah'ın bizzat Resulullah'a gönderip öğrettiği değerleri terk etmeye gönüllü musunuz? Yoksa artık Kur'an'a dönmek sizin için çok mu geç oldu? Allah Resûlü'nün vefatından kısa süre sonra cahiliye devri'nin kabileciliğini ve putperestliğini hortlatan Kur'an cahilleri, birçok Müslümanın ölmesine sebep olmuşlardır.

Emevilerin ve Şianın başlattığı rivayet dini İslam'ın mesajını tahrip etmek ve onu ortaçağ Arap ve Acem kültürüne dönüştürmek için maaşlı din adamlarını seferber etmişlerdir. İslam dininin tek kaynağı olan Kur'an'ın anlaşılmasız, kapalı ve yetersiz olduğunu ileri süren müşrik din adamları, yalnız Allah'a has kılınması gereken dini, sünnet, hadis, sahabe, tabiin, tebei tabiin, mezhep imamaları, müçtehit alimler, mutlak müctehidler, mezhepte müçtehitler, eski din adamlarından oluşan bir komisyonun ortaya çıkardığı tamamen beşeri bir din haline dönüştürdüler. Zamanımıza kadar etkileri artarak devam eden bu felaketli ve lanetli İblis dini, yaygınlaşmış ciltlerle hadis ve fıkıh kitapları meydana çıkarmıştır. Bu “mişna”ları

kabul etmeyen Kur'an ve insaf ehli muvahhidler sapkın ve mürted olarak damgalanmışlardır.

Oldukça şiddetli Devlet terörünün estiği o günlerde Kur'an'a aykırı bambaşka dinler oluşturulmuştur. Kur'an'daki kavramlar yerinden edilerek tevhid dini tam tersine beşeri din haline sokulmuştur.

Emevi ve Abbasi Devletlerinin din adamları, insanları Kur'an'dan uzaklaştırmak için Kur'an'ın zor, anlaşılmaz ve mücmel olduğu yalanını yüzyıllardan beridir ümmi halka anlatıyorlar. Kur'an'ın anlaşılması için yüzlerce ciltlik rivayet ve fıkıh kitaplarının didik didik edilmesi gerektiğine inananlar, Kur'an'ı öğrenmeye ve üzerinde tefekkür etmeye vakit bulamadılar. Ali Şeriatî'nin deyişiyle, "Din ilimleri ile dini unutturdular" Aliya İzzetbegoviç'in dediği gibi, "İslam milleti Kur'ana ihanet ederek onu sadece okunan çıplak ses haline getirdi" Kuranı öğrenmeye vakit bulanlar ise kafalarını binlerce hurafeye doldurduklarından ve üstelik Kur'an'ı bu hurafelere muhtaç görlüklerinden onu anlama nimetini baştan kaçırmış oldular. Milyonlarca müride sahip ehli sünnetin fanatik taraftarı nurcu F. Gülen, yıllar önce seyretmiş olduğum bir televizyon kanalında aynen şunları söylüyordu. "Hadislerin Kur'an'a olan ihtiyacından daha fazla, Kuran hadislere muhtaçtır."

Allah Resulü'nün biricik şikayetinin Mekke müşriklerinin Kur'an'dan uzaklaşmaları ve onu terk etmeleri hakkında olması gerçekten çok ibret vericidir" Resul dedi ki, ey Rabbim kavmim bu Kur'an'ı büsbütün terkettiler." (Furkan- 30) Günümüz Müslümanlarının bildiği ve binbir güçlkle yaşamaya çalıştığı din, yüzyıllar boyu din adamlarının uydurdukları kurullarla öylesine bozulmuş bir din ki, Allah Resul'üne indirilen hanif İslam dini ile hiçbir ilgisi yoktur.

"Ulema" geçinen din tüccarları o kadar çok haramlar, helaller, türbeler, sarıklar, hadisler, sünnetler, şefaathler, hazretler, kutuplar, evliya, ziyaretler, müritler, efendiler, ilahlar, raplar, kerametler, seyitler, şerifler, mollalar, mevlütler, zikirler, salavatlar, tesbihler,

mukabeleler, tarikatlar, hırka'î saadetler, sakal'î şerifler, muskalar, Cevşenler, kandiller, ıskatlar, talkinler, tesbihatlar, uydurmuşlar ki, İslam dinini Kur'an'la, ilimle, akılla, tabiattaki Allah'ın âyetleriyle çelişen karmaşık ve mantıksız bir dine çevirmişlerdir. Ümmetin, dünyanın bu kadar gerisinde kalmasının ve dayanılmaz vahşetler içersinde kıvrınmasının en önemli sebebi bu uydurulan evliya ve ilahların şirk dini olmuştur.

Halbuki Kur'an'a baktığımızda Allah elçilerinin “İnsanların üzerindeki ağır yükleri ve esaret zincirlerini atmak için...” (Araf-157) gönderildiklerini görürüz. Kur'an'ın ayetleri incelendiğinde elçilerin insanları düşündürerek, akıllarını kullanarak, Allah'ın dinine aykırı olan geleneklere, yerleşik inançlara karşı organize ettiklerini görürüz. Kur'an, insanları Allah'ın göklerde, yerde ve bunların arasındaki delillerini incelemeye, üzerlerinde akıl yürütmeye, ilmi verilere dayanmaya çağırır. Oysa Kur'an'a karşı çıkanlar atalarını üzerlerinde buldukları sisteme, yani geleneğe bağlı olduklarını ve bu geleneği devam ettireceklerini söylerler.

İnsanlık tarihinde elçilerin akli çalıştırma çağrısının en büyük düşmanı karşı akli deliller değil, vahiy cahili insanların gelenekleri olmuştur. Yaygın olan sistemi, yani babaları ve ataları tarafından intikal eden inancı taklit etmek, birçok insana aklını kullanmaktan daha kolay ve cazip gelmiştir. Tarih boyunca muvahhitler akli işletmeyi, din karşıtı görüş ise gelenekçiliği yani muhafazakarlığı savunmuştur. Ne garip bir çelişkidir ki, günümüzde muhafazakarlık ve gelenekçilik dindar olma manasında kullanılmaktadır. Kur'an'ın anlattığı dine göre, vahiy ve akıl insanların hareketlerine yön vermelidir. Gelenekler, toplumca benimseniyor olsa dahi yani çoğunluk kabul etse bile vahyin ve aklın doğrulamadığı görüşler insan hayatına rehberlik etmemelidir.

Akli ve ilmi delil yerine atalarının uyduğu inanç ve geleneğe göre hayatlarını yönlendirenlere Kur'an'ın aşağıdaki ayetlerini okumalarını tavsiye ediyoruz. “Yoksa onlara bundan önce bir kitap verdik de ona mı yapışmaktadırlar. Bilakis dediler ki, “Biz atalarımızı bir din

üzerinde bulduk, onların eserlerini izleyerek hidayete varacağız. İşte böyle! senden önce de bir memlekete elçi gönderdiğimizde, oranın servetçe şımarık elit tabakası mutlaka şöyle demişlerdir. Biz atalarımızı bir yol üzerinde bulduk, onların eserlerini takip ediyoruz. O da” ben size atalarınızı üzerinde bulduğunu şeyden daha doğrusunu getirmiş olsam da mı dedi. Onlar da doğrusu biz seninle gönderilerini(tevhidi) tanımıyoruz” dediler. (Zuhruf- 22,23,24) Ayrıca (Lokman- 21; İbrahim- 10; Hud- 62; Maide104) âyetlerine de bakılabilir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor. “De ki: Bu Kuran büyük bir haberdur. Ama siz ondan yüz çeviriyorsunuz.” (Sad- 67, 68) Gerçekten de cahiliye toplumuna benzer bir şekilde Resul(a.s) vefat eder etmez arkadaşlarının arasında kavga ve savaşlar meydana gelmiş bu savaşlarda binlerce Müslüman hayatını kaybetmiştir. Daha hicri birinci yüzyılda hadis uydurma üretim merkezleri kurulmaya başlandı. Bu felaketli hareketlerin ve kötü ahlakın sonucunda Kur’an’ı anlamaya verilen mesai alabildiğine azaldı. Bunun yerine binlerce çelişkiyi içeren akıl ve mantık çizgilerini altüst eden rivayetler üzerinde ihtisaslaşma, cerh ve tadil ilimleri baş gösterdi. Rivayet kitaplarını değerlendirmede ortaya çıkan ihtilafları kurumsallaştırıcı usul ve mezhep çalışmalarıyla bu şeytanı tuzak güçlendirilerek orijinal, evrensel mesaj olan vahiy, Arap, Fars, Yahudi ve Hristiyan kültürlerinin karması bir din haline dönüştürüldü. Kur’an’ı yeterli görmeyen cahiller Allah tarafından Kur’an’ı anlamaktan engellenmişlerdir.

Hemen hemen tüm Kur’an baskılarının kapağında Arapça dört âyet yer alır. “Şüphesiz bu korunmuş bir kitapta bulunan kerim bir Kur’an’dır. Ona temiz olmayanlar dokunamaz. O alemlerin rabbin-den indirilmiştir.” (Vakıa- 77, 78, 79, 80) 6000 küsur ayet içinden neden bu âyetler icma ile seçilmiştir. Gerçekten merak edilecek bir konudur. Neden ellinin üzerindeki Kur’an’ın isim ve sıfatının arasından sadece bir yerde geçen “Kerim” (şerefli) seçilmiştir. Neden Kur’an için sıkça kullanılan zikir (mesaj)hakim (hikmetli)Mubin(a- paçık) beyan (açıklayan) Nur (aydınlık) gibi kelimeler değil de, bir ayette geçen Kerim? Neden Kur’an’ın anlaşılır bir kitap olduğunu üst üste dört kez tekrarlayan, “Andolsun ki Biz Kur’an’ı müzakere

edenler için kolaylaştırdık. İdrak eden yok mu? (Kamer- 17-22, 32, 40) veya neden Yusuf- 111. ayet değil.

Neden? Kur'an'ın "dirileri" uyarmak için gönderildiğini bildiren tek âyetinin bulunduğu Yasin suresini, inadına ölümlere okuyan mezhepçilerin kötü niyetlerinden kuşku duymaya hakkımız vardır. "Onun okuduğu ancak Allah'tan gelmiş bir öğüt ve apaçık bir Kur'an'dır. Diri olanları uyarsın ve kafirler ceza'yı hak desinler diye." (Yasin- 69, 70)

Kur'an cahili mezhepçiler icma ile Vakia suresinin 77, 78 ve 79. âyetinin hangi anlama geldiğini anlayamamışlardır. Bu üç âyetin Mekke müşriklerinin "Kur'anı şeytanlar indiriyor" iftiralarına cevap olduğunu, şeytanların değil onu indirme, onda tasarruf sahibi olmaları, ondan bir şey çıkarıp eklemeleri, ilgili âyetlerin şeytanların ona dokunmalarının bile mümkün olmadığını ortaya koyduğunu idrak edememişlerdir. Maddi temizliği emreden âyetin (Mâide-6) Medine'de, Kur'an'a şeytanların dokunamayacakları ile ilgili tüm âyetlerin Mekke'de nazil olduklarını anlayamamışlardır.

"Ona dokunamazlar." ibaresinin nehiy (yasaklama) değil, nefiy (mümkün değil) ona dokunamazlar olduğunun bilincine erememişlerdir. Bütün" ona dokunamazlar, onu indiremezler." âyetlerinin muhatabının müminler değil, Müşriklerin olduğunun bile farkına varamamışlardır.

Bu nasıl bir ilim ki, manası ve anlaşılması en basit âyetleri anlamaktan bile uzak, büyük bir acziyet içine yuvarlanıp gideceksiniz, fakat insanlar size büyük âlim, mutlak müctehit diye tapıp duracaklar. Mezhep âlimleri ve muhaddisler bu âyetleri anlamadıkları gibi milleti de bu konuda yanıltmış ve aldatmışlardır. Allah'ın helal kıldığı bir şeyi haram kılmışlardır.

"Ey Mekke müşrikleri! "Şeytanlar Kur'an'a dokunamaz" olan âyetlerin anlamını "abdestsiz ve cünüb olanların Kur'an'a dokunamayacakları" olarak çarpıttılar. Hayızlı kadınları da pis olarak değerlendirdiklerini de düşünürsek, anlamı icma ile çarpıtılmış

bir ayeti en popüler âyet ve o âyette geçen “Kerim” kelimesini de (dokunulmaz kutsal) haline getirmelerinin sapkınca bir anlayışın ürünü olduğu açıkça anlaşılmış oluyor. Onlara göre, Kur’an anlaşılması çok zor, dokunulması günah ve ulaşılmaması imkansız yüce bir kitap olunca, hoş gelsin içtihatlar, hadisler, hurafeler, yalanlar, dolanlar, menfaatler, iktidarlar, sultalar, mezhepler ve din ticareti yapan tüccarlar. Şimdi size Ehli Sünnet din mensuplarının Kur’an konumuna sokup, uğruna Allah’ın yüce kitabını terkettikleri, tamamen Kur’an’a aykırı Buhari’nin eserinden bir kaç tane hadis aktaralım.

“Aişe (r.a)dan: Nebi (a.s) beni altı (6) yaşındayken nikahladı, sonra Medine’ye geldik ve Haris b. Hazrec oğullarının yanına indik, bu arada sıtmaya tutuldum, saçlarım döküldü, sonunda (iyi olduktan sonra)saçlarım omuzlarıma kadar gürleşti. Arkadaşlarımla beraber salıncakta oynarken annem Ümmü Ruman gelip beni çağırdı, kendisinin yanına geldim, benden ne istediğini bilmiyordum elimden tuttu, evin kapısına gelince beni durdurdu. Bu sırada ben yorgunluktan soluk soluğa kesilmiştim. Nihayet soluğum biraz yatıştı, sonra biraz su alıp yüzüme ve başıma sürdü, arkasından beni eve koydu evde ensar’dan (Medineli) bir takım kadınları gördüm. Kadınlar : “Hayıra ve berekete, iyi kismete düştün” dediler. Annem beni onlara teslim etti. kadınlar benim üstümü başımı düzelttiler. Benim için beklenmedik şey Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellemin) görünmesi oldu. Kadınlar beni ona teslim ettiler.

Ben bu sırada 9 yaşında idim” (Muhtasar Tecrid-i Sarih-Çeviri, Tahric ve Notlar- 2. cilt Yeni Şafak Gazetesinin kültür Armağanı, Hüner yayınları, Hadis no : 1588 sayfa 555 telefon 0 312 3203553 ulus Ankara -yayımlayan Hüner yayınları Konya tel:0332 3509105.-2226 seçilmiş hadis ve açıklaması. Nisan 2004)

Aslında ben böyle bir rivayeti yazmaya Allah Resulü adına çok haya ediyorum.

Fakat bu Ehli Sünnet’in ahlaksızları, Buhari hakkında,

“Buhari Allah’tan gelmiş gibidir...” (F Gülen)

“Buhari çökerse İslam çöker...” (İhsan Şenocak)

“Buhari gök yerdir, yer göktür, taş sıvıdır, su katıdır, demiş olsa kabul ederim...” (Nurettin Yıldız) sözleri olmasaydı . Bu utanç verici rivayeti paylaşmazdım.

“Kim her gün sabah aç karnına yedi acve hurması yerse bu günde kendisine ne zehir ne de sihir zarar verir.” (Buhari- Hadis, 1902- S, 693)

“Biriniz bir şey yediğinde elini yalamadan veya yalatmadan silmesin” (Buhari- Hadis no, 1903- S, 694)

“Şüphesiz resim yapanlar kıyamet günü azaba uğrarlar ve kendilerine

“Yaptığınız resimlere can verin bakalım” denilir. (Hadis no- 2002- S, 723)

“Birinizin içinin irinle dolu olması şiiirle dolmasından daha iyidir” (Buhari- Hadis no- 2045, S- 732)

“Allah aksıranı sever, esneyeni sevmez. Esnemek şeytandandır. Biriniz esnediğinde gücü yettiğinde geri çevirsin. Çünkü biriniz esnediğinde Şeytan güler.” (Buhari- Hadis no, 2053- S, 734)

Şu aşağıdaki Buhari uydurmaları o kadar Muaviye ve Yezit hayranlığı kokuyor ki, “Kim emirinden ve idaresinden bir şey beğenmezse sabretsin, şu biline ki kim idareciden bir karış dışarı çıkarsa cahiliye ölümü üzere ölmüş olur. Kim amirinden idarecisinden hoşlanmayacak bir şey görürse sabretsin, şu biline ki kim cemaatten, birliktelikten bir karış ayrılırsa cahiliye ölümünden başka bir şekilde ölmez.” (Buhari- Hadis no- 2184, S, 777 Hüner yayınları, tel 0332 350 91 05 Yeni Şafak gazetesinin kültür Armağanı Nisan 2004)

Allah Resulünün bu sözleri söylediğine inanan Buharinin Kur’an’ı bilme, tefekkür etme seviyesini bir düşünün. Kur’an’dan öğrendiğimiz en önemli gerçek şudur. Çoğunluğa ve toplumda

hakim olan inanca uymak insanı asla doğruya götürmemektedir. Oysa bugün insanların, dini adeta bir geleneğe dönüştürdüklerini, din adına birçok çarpık kabulün kökenini araştırmadan, bu kabul-leri dinin bir parçası olup olmadığını sorgulamadan, “yaygın görüş-tür, bu böyledir, doğrudur, sünnettir, hadistir, içtihatdır, atalarımız doğru söylemiştir onlar yanılmazlar, icma edilmiştir” diye hemen kabul ettiklerini görüyoruz.

Halbuki yüce Allah Kur’an’da şöyle buyuruyor. “Şüphesiz yer-yüzünde hareket eden canlıların Allah katında en kötüsü aklını kullanmayan sağır ve dilsizlerdir.” (Enfal- 22) “Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini yahut akıllarını kullanacağını mı sanıyorsun? Hayır, onlar hayvanlar gibidir, hatta onlar yol bakı-mından daha da sapkındırlar.” (Furkan-44) Allah’ın yolu, Kur’an, akıl, ilim, güzel ahlak, adalet, merhamet ve vicdandır. Allah’ın yolu, tefekkür ve sorgulamadır. Allah’ın razı olmadığı canlı tipi gerçeklere sağır olan, âyetlere karşı gelen ve aklını işletmeyen taklitçi cahil-lerdir. Bu tipler Allah’ın diğer canlılardan ayırt edici özellik olarak verdiği akli yerinde kullanmadıkları için Allah’ın sayısız delilleriyle birlikte Kur’an ve ilim delillerini de görememektedirler.

Kur’an’ın anlattığı rahmet dinini göremeyenler, Allah’ın yüce sistemini, uydurma ibadetler, salavatlar, dualar, hurafeler, efsaneler, rüyalar, içinden çıkılması gerçekten zor ve uygulanması mümkün olmayan iftira bir dine çevirmişlerdir. Bu tavırlarıyla da yüz milyon-larca vicdan sahibi ve akli selimi dinden uzaklaştırmışlardır. Hatta birçok insanı dinsizliğe sürüklemişlerdir. Kur’an’ın anlattığı İslam’ı, bu geleneksel, zorlaştırılmış, mantıksızlaştırılmış dinden ayıklamak ve temizlemek çok önemlidir.

Böylece Kur’an’ın anlattığı İslam: Üzerindeki habis urlardan, ağır yüklerden, esaret zincirlerinden, akılsız eklemelerden, ahmakça uydurmalarından, batıl inançlardan kurtulacaktır. Hem de Kur’an’dan ve dolayısıyla İslam’dan soğutulmuş akıllı kitlelerin geri kazanıl-ması mümkün olacaktır. Dini bir şiddet ve ilkel yaşam tarzıymış gibi sunan Talibanların, IŞİD’in, El Kaide, Boko Haram’ın ve tarikatların

bu derece yayılmasını ve tehlikeli boyutlara kavuşmasını sağlayanlar, Kur'an'ı dinin tek kaynağı olarak yeterli görmeyen uydurma dinin fetva makamlarıdır.

Şia ve Ehli Sünnet din adamları, uydurma izahlarla, muhaddis ve müctehidlerini, kendi imamlarını, dinin kaynağı yapmış, Allah'ın dini adına Kur'an ile birçok konuda ters düşen inanç ve ibadetler ortaya çıkarmışlardır. Onlara bir kaç sorumuz var. Din tüm insanların anlaması için mi? Yoksa sadece üç dört kişinin anlaması için mi indirildi? Dört halifenin mezhebi neydi? Kur'an'da Hanefilik, Şafilik, Şiilik, Vehhabilik şeklinde bir mezhepten söz edilebilir mi? Kur'an, Dinin rehberi diye kendisinden mi bahsediyor? Yoksa Buhari, Müslim, 12 imamın eserlerinden mi? Yüce Allah şöyle buyurur. "...Bu kitab-ı sana her şeyin ayrıntılı açıklayıcısı, doğruya iletici, bir rahmet, Müslümanlara bir müjde olarak indirdik " (Nahl- 89)

Diğer bir ayette:

"Bu sana indirilen hikmet sahibi ve her şeyden haberdar olan Allah tarafından ayetleri sağlamaştırılmış sonra da detaylı açıklanmış bir kitaptır. Allah'tan başkasına ibadet etmeyiniz diye..." (Hud- 1, 2, 3)

Başka bir ayet "Ona rabbinden Mucizeler indirilmeli değil miydi? dediler. Mucizeler ancak Allah'ın katındadır. Ben ise sadece apaçık bir uyarıcıyım. kendilerine okunmakta olan kitabı sana indirmemiz onlara yetmemiş mi? Elbette iman eden bir toplum için onda rahmet ve ibret vardır." (Ankebut- 50, 51) "Kur'an insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarır." (İbrahim- 1) Allah'ın kesin delili olan Kur'anı okuyanlar dosdoğru bir yol üzerinde olurlar.

"Sen sana vahyedilene sımsıkı sarıl, Şüphesiz sen dosdoğru bir yol üzerindesin. Doğrusu Kur'an sana ve ümmetine bir öğüttür. iletiride ondan sorumlu tutulacaksınız."

Kur'an'a uyanlar (daha önceki yazımızda ele aldığımız âyetler gibi) yüzlerce ayetten güç ve destek alırlar. Peki, Buhari, Müslim Ebu, Davud, Nesai, İbni Mace, Tirmizi, Fetavay-i Hindiyye, İbni

Abidin, Mesnevi, Risâle-i Nur gibi kitaplara uyanlar ve bunları Allah'ın kitabı ve kelamı (Tevbe- 6) olan Kur'an gibi dinin kaynağı gösterenler, böylece Kur'an'ın dindeki etkinliğini bilerek bozma girişiminde bulunanlar, meşru güç ve desteklerini nereden bulacaklar. İnsanlar Kur'an'dan başka bir kaynak ile sorumlu tutulmuş değiller ki, Kur'an Allah'ın koruması altında onun elçisi döneminde sayısız sahabe tarafından ezberlendi, sürekli okundu. İçinde hiçbir çelişki ve aykırılık yoktur. "Hala Kur'an üzerinde gereği gibi düşünmeyecekler mi? Eğer o Allah'tan başkası tarafından gelmiş olsaydı onda birçok tutarsızlık bulurlardı." (Nisa- 82) Âyet, Allah'tan olmayan bir kitapta tutarsızlık olacağını kesin olarak ortaya koymaktadır. Şiilik ve Sünnilik kaynakları Kur'an, akıl ve bilimle çelişen, birçok zor ve açıklanamaz hükümleri bünyelerinde barındıran, İslam'dan insanları nefret ettiren, uydurma hadisler ve içtihatlarla doludur. Fakat Kur'an'ı Mübin, çağın daim önünde akan tertemiz bir nehir gibidir. Birçok âyette görüldüğü gibi Kur'an'ın her şeyi açıkladığı, bizi kesin doğruya ilettiği önemle vurgulanmaktadır. Kur'an her şeyi açıklıyorsa, Buhari ve Müslim gibi kaynaklara ne gerek vardır? Neden Allah Kur'an'da bize Müslüman diye isim takmışken, Sünni-Şii-Hanefi-Şafii, Hanbeli, Mâliki gibi isimleri kullanıp Allah'ın verdiği ismi yetersiz ve eksik görüyoruz?

"Allah'ın verdiği renk(tevhid ile boyandık. Allah'tan daha güzel rengi kim verebilir. Biz ancak ona kulluk ederiz (deyin)" (Bakara-138) Allah'tan başkasına kulluk yakışır mı? Yüzlerce âyette Kur'an'ın her şeyi açıkladığı bizi dosdoğru yola ilettiği ortaya konmaktadır. Kur'an her şeyi açıklıyorsa Allah Resulü adın iftira edilen yüzbinlerce yalana ihtiyacımız olmaması gerekir. Mezhep içtihatlarıyla veya hadislere dayandırılarak verilen hükümler Allah'ın hükmü değildir. Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyurur. "...Hüküm yalnız Allah'ındır. O kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. dosdoğru olan din İşte budur. Ama insanların çoğu bilmiyorlar." (Yusuf- 40)

Mezhepleri dine eşitlemek veya tek hüküm haline getirmek, Allah'ın hüküm koyucu yetkisini başkasına devretmek demektir.

Oysa yüzlerce âyette açık bir şekilde görüldüğü gibi Allah'ın hüküm konusunda hiçbir ortağı yoktur ve olamaz. Eğer Allah'ın hükmünü içermeyen ve onun tarafından gönderilmemiş olan kitapları, dini hüküm kaynağı yapıyorsak(ister mezhep ilmihali ister hadis kitabı olsun) Allah'ın kitabı Kur'an'la çeliştirmemizi bilmeliyiz.

Bu kitapların Buhari, Müslim, Ebu Davud gibi adlarla anılmaları ve mezheplerin Hanefi, Şafii, Caferi gibi adları, bu kitap ve mezheplerdeki hüküm sahiplerinin Allah değil, bu şahıslar olduklarını daha baştan adlarıyla ortaya koymaktadır.” “Allah'a davet eden, yararlı işler yapan ve ben Müslümanlardanım diyen kimseden daha güzel sözlü kim vardır.” (Fussilet- 33) “Ey Resul de ki: İşte bu, benim yolumdur. Ben Allah'a davet ediyorum. Ben ve bana uyanlar aydınlık bir yol üzerindeyiz. Allah'ı ortaklardan tenzih ederim yani ben müşriklerden değilim.” (Yusuf- 38) “Rabbinin sözü hem doğruluk hem de adalet bakımından tamamlanmıştır. Onun sözlerini değiştirecek hiçbir kuvvet yoktur.” (En'am- 115)

Şia ve Ehl-i Sünnet kaynaklarında bulunan hadisler Allah ve Resulü'ne dolayısıyla hanif İslam dinine hakaret etmekten başka bir şey değildir. Şimdi Ehl-i Sünnet dininin kaynaklarında var olan bir kaç rivayete göz atalım.

“Nafî ibn-i Ömer'den nakleder ki: “Hiçbiriniz ben “Kur'an'ın tümünü öğrendim” demesin. Çünkü, ne biliyor Kur'an'ın bir çoğu kaybolup gitmiştir. Sadece desin ki ben Kur'an'dan ortada olan kısmını öğrendim.” (Suyuti-el-itkan, c.2, s.25]

Müminlerin annesi Âişe (radiyallâhu anhe ve an ebihé) naklediyor: “Recm (zina eden evli ve dul olanların taşlanarak öldürülmeleri) ve büyüklere on defa süt emzirmesi (nin süt kardeşliği oluşturacağı) hususundaki âyetler benim yatağımın altında bulunan bir sayfa üzerinde yazılı idi. Allah Resulü vefat edince onun vefatıyla meşgul olduğumuz bir anda evin içine giren bir keçi gelip onları yedi.” (Dar'u- Kutni- c.4, s.105; İbn-i Mâce- c.1, s.625)

Müslim ve Tirmizî'nin bize aktardığına göre Âişe (radiyallâhu

anhé) bu âyetlerin varlığından söz etmiştir.

Âişe (radiyallâhu anhê) derki: Nebi (a.s) vefat edinceye kadar Recm (taşlama) âyeti okunurdu. (Muslim- c. 4. s. 167; Tirmizî, c.2, s.309)

Rivayetler şu şekilde devam edip gidiyor. “Ömer (r.a) hilâfeti döneminde duruma müdahale etmek istemiş, yani recm âyetini! mushafa eklemek istemiş fakat “Allah’ın sözünü değiştirdi” ya da “Allah’ın sözü üstüne söz ekledi” diyeceklerinden korkup bunu yapmamıştır.

İşte başka bir rivayet. “Keçinin yemesi sonucu mushaf’tan düşen recm (zina eden evli ve dul olanları taşlama âyetini) hilâfeti döneminde Ömer mushafa tekrar eklemek istedi, ancak halkın dedikodusundan korktuğu için cesaret edemedi.” (Buhari- 53/5, 54/9- 83/3-93/21; Müslim- Hudud, 8/1431; Ebu Davut 41/1; İtkan 2/34)

Kenz-ül Ummal’da Ömer (r.a) ın Hüzeyfe’ye şöyle dediği nakledilmiştir: “Ahzab suresinin kaç âyet olduğunu zannediyorsunuz?” Ben de “72 veya 73 olarak” dedim. Ömer şöyle dedi: “Oysa Ahzab suresi, büyüklükte Bakara suresine yakındı! Dikkatinizi çekerim Bakara suresi 286 âyettir. “Recm (taşlama) âyeti de onun içindedi.” (Kenz-ül Ummâl- c.2, s, 480)

Aynı rivayet Ahmed bin Hanbel’in Müsned-in’de şu şekilde geçmektedir. Ubeyy bin Ka’b’dan nakledilmiştir. Übeyy bin Kâab bana şöyle dedi: “Ey Zer, “Ahzab suresini kaç âyet olarak okuyorsun?” Ben de “yetmiş üç” dedim. O zaman şöyle dedi: “Halbuki Bakara suresine benziyordu, ya da ondan uzundu” Biz onda recm âyetini de okuyorduk.”

Yukarıdaki rivayetler Ehl-i Sünnet kaynaklarının bir çoğunda değişik şekillerde geçmektedir. Mesela başka bir rivayette şöyle geçer:

“O (Ahzab suresinin) sonunda şöyle diyordu: “الشَّيْخُ وَالشَّيْخَةُ إِذَا” زَنِيًّا فَارْجُمُوهُمَا أَلْبَيْتَةَ “Eşşeyhu veşşeyhatu izé zénéyé fercumuhumé nekélen minallâhi, vallâhu azizun hakim” “Evli erkek ve evli kadın

zina ettiklerinde, onları elbette recm edin! Allah'tan bir ceza olarak Allah Aziz ve Hekim'dir! Ehl-i Sünnet'in bu rivayetlerine göre Ahzab suresinden iki yüz civarında âyet eksilmiştir. (Kenz-ül Ummâl- c.2, s.567; Ed-Dürr-ül Mensûr (Suyûtî)- c. 5, s180.)

Übey bin Kâb rivayet ediyor. Ömer (r.a) ı hutbe verirken dinledim.

Şöyle diyordu: “Allah Muhammed (a.s) ı hak (din) ile gönderdi ve ona kitab-ı indirdi. Bu indirilenler arasında recm (taşlama) âyeti de vardı! Biz bu âyeti okuduk ve ezberledik. Ayrıca, Resulullah (a.s) zina yapana recm cezasını tatbik etti, ondan sonra da biz tatbik ettik. Ben şu endişeyi taşıyorum: Aradan uzun zaman geçince, bazıları çıkıp: “Biz Allah'ın kitabında recm cezasını görmüyoruz (deyip inkara sapabilecek ve) Allah'ın kitabında indirdiği bir farzı terkederek dalalete düşeceklerdir. Bilesiniz, recm, kadın ve erkekten muhsan olanların zinaları, -delil veya hamilelik veya itiraf yoluyla-sübüt bulunduğu takdirde, onlara tatbik edilmesi gereken Allah'ın kitabında mevcut bir haktır. Allah'a kasmle söylüyorum, eğer insanlar: “Ömer Allah'ın kitabına ilavede bulundu” demeyecek olsalar, recm âyetini (mushafa) yazardım” (Buhari- Hudud 31, 30, Mezalim- 19, Menakibu'l-Ensar- 46, Megazi- 21, İ'tisam, 16; Müslim.) Müminlerin annesi Âişe (radiyallâhu anhe) den rivayet edildiğine göre, o şöyle demiştir. “Andolsun ki recm âyeti ve yetişkin kişiyi on defa emzirme (sebebi ile nikahlananın haramlığı) âyeti indi. Andolsun ki bu âyetler tahtımın (karyolamın) altında bir yaprakta (yazılı) idi. Allah Resulü (a.s) vefat edip biz onun cenazesıyla meşgul olurken, bir keçi eve girip o yaprağı yedi” (İbn Mâce- Nikâh, 36, Hadis no: 1944; Ahmed bin Hanbel- Müsned, 5/131, 132,)

Bu “recm, (taşlama) ve keçinin âyetleri yediği hakkında ehli sünnet kaynaklarında daha birçok rivayetler vardır.

Dolayısıyla Kur'an'ı terkedip uydurma dinin rivayetlerine bağlı olanlar keçilerin peşine takılmaya mahkum olurlar. Daha doğrusu Kur'an bu rivayetlere iman edenlere kendisini kapatır. Kur'an'ın indirilmesinin bitişiyle daha Allah Resulü (a.s) hayattayken din

tamamlanmıştır.

Kur'an ezberlenmiş, başı sonu belli bir kaynak olarak tek Rehberimiz olmuştur. Hadisleri toplayan Kur'an cahilleri Allah Resulü'nün vefatından 100 200 yıl sonra ortaya çıkmaya başlamıştır. Yüzlerce âyete göre Allah'ın sözleri değiştirilemez bir şekilde tamamlanmışken, her nedense insanlar Kur'an'a ulaşamadıklarından veya kötü niyetle yeni sözler ve hükümler aramaya ve peşlerinde gitmeye başlamışlardır. Bu bozguncu zihniyete göre ancak mezhep imamlarının ve 12 imamın fetvaları ve izahlarıyla dini hükümler tanımlanabilir. Bu anlayıştaki kişilere göre dini hükümler yani Allah'ın dini daha evvel tamam değildi ki bu şahısların yorum, içtihat ve izahları insanları gereklidir. Yüce Allah bunları reddederek şöyle buyurur. "Kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmadık." (Enam 38)

Allah kitapta eksik olmadığını belirtirken, Kur'an'ı sadece ölüle-
rin arkasından okunan bir kitap gibi kullanıp, Kur'an'ın manasından çok musikisine önem verenler, onu güfte, çıplak ses ve eğlence kitabı haline getirenler, bu sapkınlıkları nedeniyle Kur'an'ı anlamaktan uzak tutulmuşlardır. Kur'an yerine ilmihal ve fıkıh kitaplarını, mana yerine ses ve musikiyi, canlılar yerine ölüleri, Kur'an'da anlatıldığı şekliyle İslam yerine mezheplerin uydurulmuş dinini ön plana alanlar manayı ve canlıları ön plana almadıkça, apaçık olan bu ayetlerin manalarını da anlamaları pek mümkün görünmemektedir.

Onlarca âyette görüldüğü gibi Nebi (a.s) sadece Kur'an'a tâbi olmuştur ve bir Resul olarak insanlara yalnız onu tebliğ etmiştir.

İnanmayanların reddettiği Kur'an'dır. "İnkâr edenler bu Kur'an'ı sakın dinlemeyin, okunurken gürültü yapın umulur ki galip gelirsiniz." (Fussilet 26) demişlerdi. İşte bütün bu hadis kaynakları fıkıh ve ilmihal kitapları Kur'an önünde bir bataklık ve gürültü konumundaki eserlerdir. Allah Resülü'nün vazifesi kendisine vahiy olarak gelen Kur'an'ı insanlara tebliğ etmektir. Bu konuda yüce Allah şöyle buyuruyor. "Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan, O'nun elçiliğini yapmamış olursun." (Maide- 67)

“(Sana şu talimatı verdik) Aralarında Allah’ın indirdiğiyle hükmet ve onların arzularına uyma...” (Maide- 49)

Dolayısıyla Allah Resûlü’ne uymak, Kur’an’a uymak, Kur’an’ın sistemine göre inanmak, hareket etmek ve yaşamaktır Muhammed (a.s) Kur’an’da en çok Resul kelimesi ile tanıtılır. “Resul” Türkçe’deki “Elçi” kelimesinin karşılığıdır ki, Allah bu kelimeyle Resullullah’ın vazifesi olan ilahi mesajın insanlara iletilmesini vurgular. Ayetlerde açıkça gördüğümüz gibi bu mesaj Kur’an’dır. Başka hiçbir kaynağa, hiçbir kitaba gönderme yapılmamaktadır.” “...Tehdidimden korkanlara Kur’an ile öğüt ver.” (Kaf-45) “Dinlerini bir oyuncak ve bir eğlence edinen ve dünya hayatının aldattığı kimseleri bir tarafa bırak, kazandıkları ameller sebebiyle hiçbir nefsin felakete düşmesi için Kur’an ile nasihat et...” (En’am- 70)

Âyetlerde gördüğümüz gibi yegane uyarı kaynağı son indirilen vahiy olan Kur’an’dır. Kur’an’dan başka hiçbir kaynağa, hiçbiri kitaba işaret yapılmamaktadır. Eğer Kur’an dışında başka uyulması gereken kitaplar olsaydı, Allah onları da beyan eder, Nebî’nin sözlerine gönderme yapar onlara da uymamızı isterdi. Tam aksine şöyle buyurur. “İşte sana gerçek olarak okuduğumuz bunlar Allah’ın ayetleridir. Artık Allah’tan ve onun ayetlerinden sonra hangi söze inanacaklar.” (Casiye- 6) “Onlar artık bundan (Kur’an’dan) başka hangi söze inanacaklar.” (Mürselat- 50)

Oysa bugünkü manzaraya baktığımızda Paralel dinde yüzlerce cilt tefsir, hadis ve fıkıh kitabı dinin kaynağı sayılarak Kur’an’ın arka plana itildiğini görüyoruz. Böylece Kuran’ın din konusundaki otoritesi ve kaynaklığı yüzde yüz iken, Kur’an bütün uydurma kaynakların arkasında, bereketlenmek ve sevap almak için okunan bir kitaba indirgenmiş ve dolayısıyla dinin kaynağının belirlenmesi hususunda içinden çıkılmaz bir kargaşa ve batağa saplanılmış oldu.

Kur’ana Dönüş:

Etrafımızda İslam adına sergilenen tüm hurafe ve ilkellikler, çirkinlikler ve çelişkiler, kitlelere acilen hakiki dinin anlatılması-

nın ne kadar önemli olduğunu göstermektedir. Eğer biz İslam'ın bir üstün değerler sistemi olduğunu gayrimüslimlere anlatmak istiyorsak, onlara her şeyden önce bizim İslamı temsil etmediğimizi söylemek boynumuzun borcudur. İslam denince akla problemler, çıkmazlar ve çelişkiler geliyorsa, bunun sebebi İslam değil, Şiiilik ve Sünniliktir. Müslümanların Kur'an'dan başka imamaları yoktur. Ümmeti ayağa kaldıracak ruhu ilk dönemde hakim olan Kur'an ruhudur. Kur'an dışında her şey, Kur'an'ı bilmek ve yaşamak arasına konmuş bataklık ve engeldir. İslam, ne bugünkü Şiiilerin ve Sünnilerin yaşayışları, ne insanlık tarihinin şu veya bu dönemi, ne de İslam adına kaleme alınan şu veya bu kitabın anlattıklarıdır. İslam Kur'an'dır. Vahiy ehli muvahhidler, Emevi ve Abbasilerle başlayan süreçte İslam adına sergilenenlerin tümünden yok edilmesi gerektiğini söyleyip gerçek İslam'ın bunlar olmadığını savunmaktadır.

Bu hayırlı hareket popülist bir hareket değildir. Yani bu zayıf ve bereketli damar sadece geniş kitleler Müslüman olsun, insanlar İslamı daha çok sevsin diye ortaya çıkmış bir hareket değildir. Bu damar, tarihte sergilenen manzaranın Allah'ın diniyle, İslam dininin tek kaynağı Kur'anla çelişmesi yüzünden Allah tarafından hayat verilen ve zayıf da olsa devam ettirilen hikmetli, bereketli, hayırlı, bozulan dini ıslah etmek için elçilerden miras kalan bir harekettir. Şuayb(aleyhisselam) ın ifadesiyle, "Ben sadece gücümün yettiği kadar ıslah etmeye çalışıyorum." (Hud- 88) örnek harekettir.

Allah'ın elçileri yeni bir din ortaya koymak için değil, tahrif olmuş tevhid dinini, indirilen vahiy'le ıslah etmek için gönderilmişlerdir. Elçiler devlet kurmak, devletin kurumlarını ele geçirmek, güç elde etmek, güçlü olmak için değil, sadece ve sadece hanif İslam dinini onarmak, güzel ahlakı yerleştirmek, insanların onurlu bir hayat geçirmelerini sağlamak için gönderilmişlerdir. İnsanlık tarihinde tüm vahiy ehli muvahhidlerin görevi de sadece bu olmuştur. Kur'an'ın anlattığı din, insanların daha rahat yaşayabileceği, daha rahat uygulayabileceği, binlerce hurafe ve zorlamalardan arınmış daha çok sevgi ve tolerans dolu bir hayattır. Allah Resulü'nün görevi

zaten böyle bir hayatı ortaya koymak içindir. “... İşte o elçi onlara iyiliği emreder, onları kötülükten alıkor, onlara temiz şeyleri helal, kötü şeyleri haram kılar, ağırlıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir...” (Araf- 157)

Dolayısıyla bize düşen görev, kendi şahsi görüşlerini ve geleneklerini dine fatura edenlere karşı Kur’an’ın ilmiyle son vermektir. Yani Allah ve Resulü’ne iftira olan atalar dinine karşı Kur’an ile mücadele etmektir. Böylece insanla çelişik hale getirilen din insanla barışık, fitri bir hale gelecektir. Çözüm yolu dinde reform değil, Kur’an’a uygunluğu ve dönüşü hayata geçirmektir. Uydurulan sahte kutsalları ve Kur’an dışındaki tartışılmazları reddetmektir. Türkiye açısından olaya bakıldığında Sünni ağırlıkta olan Diyanet İşleri Bakanlığı’nın Kur’an’ın önderliğinde yeniden düzenlenmesi veya tümünden kaldırılması gerekir.

Ne yazık ki toplumda oluşan sorunlara evrensel hüküm kaynağı olan Kur’an’a dayanarak değil de, uydurulmuş Sünni fıkhına, mezheplerin dinine dayanarak cevap veren diyanete göre hurafe deyince akla türbelere bez bağlamak, yada türbelerde mum yakmak gibi son derece basit şeyler geliyor. Dini konularda görüş sorulduğunda uydurma kaynaklara gönderme yapan Diyanet’in Kur’an’a dönüş yapması imkansızdır. Diyanet’in içinde yıllarca görev yapmış birisi olarak, Diyanet’in bunu başarmasının mümkün olmadığına birkaç madde ile değinmek isterim.

- 1-) İlmi seviyesinin çok düşük olması
- 2-) Özgür düşüncenin ve fikir hürriyetinin olmaması
- 3-) Gelenekçi tepkilerden korku
- 4-)Kur’an’ın kendi bütünlüğü içinde bilinmemesi
- 5-) Makam ve mevkiye Kur’an’dan daha çok değer verilmesi.
- 6) İktidarı meydana getiren halkın çoğunluğunun gelenekçi ve muhafazakar olması
- 7-) Kur’an’a gereken değer verilmemesi.

8-) En önemlisi Nebi ve Resul kavramlarının hangi anlama geldiğinin bilinmemesi. Bu gibi sebeplerden dolayı Diyanet'in halka doğruları söylemesi ve hatasını itiraf etmesi mümkün değildir. Soma maden faciasında hayatını kaybeden 301 madencinin ruhları için hatimler indirilmiş, Yasin suresini okumak da Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Görmeze düşmüştür. Yani anlayacağınız Diyanet Başkanı Mehmet Görmez ölümlere Kur'an okunamayacağını bilmiyor, veya bile bile hakkı gizliyor.

Diyanet'in binlerce Kur'an kursundan bir tane Kur'an alimi yetişmemiştir. Diyanet'in "Kuran'daki İslam" adlı bir eseri yoktur. Buna karşılık çok lüks basılmış her cildi 660 sahifeden oluşan tam yedi ciltlik bir "Hadislerle İslam" eseri mevcuttur. Tam bir cehalet abidesi olan bu eserin birinci cildinde, "En Sevgiliye iltica" bölümünde şu ibareler mevcuttur.

"Ümmetin alimleri mübarek siretini, sünnetini ve hadislerini sonraki nesillere aktarmak için hayatlarını vakfetti, müsnedler, sünenler, camiler, mu'cemler ve musannefler, senin hadislerini bir araya getirdi. Siyerler ve megaziler, senin örnek hayatını bize tarif etti. Delail Şemail ve hilyeler, senin vasıflarını bize anlattı. Naatlar, kasideler, mevlütler sana olan aşkımızı sevgimizi dile getirdi. Nice telif ve tasnifler hep seni anlatmak için imla edildi. Sana gül terennümünde besteler yapıldı. İlahiler söylendi, divanlar dolduruldu. Mesnevilere senin adınla başlandı.

Hattatlar en güzel tablolarına senin adını nakşetti. Neye baksak senden bir iz bulduk, ey Nebi! Ne yöne dönersek seni gördük ey Nebi!" (C.1- Sayfa, 24)

Daha bunun gibi birçok hurafe sıralanmış gidiyor. Bu eserin bilim kurulu başta Profesör Mehmet Görmez olmak üzere 5 Prof, editörler 6 Prof, 8 Prof son okuma heyeti, Din İşleri Yüksek Kurulu'ndan geçmiş ve beş baskı yapmış. Basım tarihi Ankara 2103.

Yani anlayacağınız Kur'an, ilim, hikmet, akıl ve tefekkür adına Diyanetten hayırlı bir hizmet ve akli başında bir çalışma beklemek

boşunadır. Peki bütün bu Prof lar Kur'an'ın Allah Resulünü en güzel şekilde anlattığını bilmiyorlar mı ki, Kur'an'dan başka bütün uydurma eserleri dile getirmiş, sadece Allah'ın kitabını es geçmişlerdir. Son Resul olan Muhammed (a.s.)'in diğer Resullerden daha üstün olduğuna dâir Kur'an'dan bir delil getirilebilir mi? Bu Kur'an cahilliğinin bir özü bulunabilir mi?

“Ey Resul! Biz seni ancak insanlara rahmet olarak gönderdik.” (Enbiya- 107) âyetinde bulunan “âlemlerden” maksadın insanlar olduğunu, Diyanet Kurumu'nun gelenekçi sünni cahilleri nereden bilsin?

Allah'ın tüm Resulleri gönderildikleri kavimlere vahiy sayesinde rahmettirler. Allah Resulü'nün hadis yazımına izin vermediğini, kendi sözlerinin yazımını yasakladığını hadisçiler bile kabul ederler. Ehli Sünnet mezhep âlimlerinin iddialarına göre ise, hadislerden de aynı Kur'an gibi dini hükümler çıkartılmalıdır. Yani hadislerde Kur'an gibi dinin kaynağıdır. Peki dinin kaynaklarından biri de hadis ise, Allah resulü nasıl olur da hadis yazımını yasaklar, insanların dini eksik öğrenmelerini, kendi sözlerine yalan katılmasını, sözlerinin bir kısmının unutulmasını göze alır.

Kur'an'da kalemle yazı yazmaya dikkat çekilir, vasiyetin ve borcun yazılması emredilir. Eğer hadisler dinin kaynağı ise, vasiyetler ve borçlar bile yazılırken, Allah Resulü'nün dinin kaynağının yazılmasını engellemesi hiç mümkün olur muydu? Eğer Resulullah dinin bir kaynağının kayda geçmiş olmasını engellemişse dinin tam ve eksiksiz bir şekilde öğrenilmesini de engellemiş olmaz mı?

Demek oluyor ki eğer hadisler dinin kaynağı olsaydı, bunu en iyi bilen Resulullah olurdu. Onları yazdırır ve şu anda olduğu gibi hadislerin içine onbinlerce yalan karışmasını önlemiş olurdu. Zaten hadislerin piyasaya çıkış tarihi Allah'ın Resulü'ne iftira olduklarını gösteriyor. Görüldüğü gibi Allah Resulü hadis yazdırmamakla kalmamış, şirk olduğunu bildiği için bunu yasaklamıştır. Basiret ve feraset sahibi hikmetin Resulü insanların hurafelere meyledici, Resulleri ilahlaştırıcı, mezheplere ve Şialara bölünmeye müsait

karakterlerini bildiğinden küfür ve şirke yol açacak hadis yazımı yasaklamıştır.

Hem de hadis yazımını yasakladığını hiç kimse inkar edememektedir. Daha önce söylediğimiz gibi hadis tarihi bu gerçeği açık ve net olarak ortaya koyuyor. Bugün gelinen nokta Resulullah'ın ilim, hikmet ve basiretini bir kez daha takdir etmemize sebep olmaktadır. Hadisleri dikkatli bir şekilde ele alacak olursak piramit biçiminde olduklarını görürüz. Piramitin tepesi Allah Resulü'nün dönemi olup aşağıya inildikçe piramitin eni artmaktadır. Piramitin temeline vardığımızda Resulullah'ın yaşadığı çağdan korkunç bir şekilde geniş olduğunu fark ederiz.

Yani Resulullah (a.s) ın yaşadığı zaman diliminden uzaklaştıkça hadisler olağanüstü bir şekilde artmışlardır. Halbuki makul olan tam tersi olması gerekirdi. Çünkü Resulullah'ın yanında olanlar hadisleri en çok bilenlerdi. Demek oluyor ki, Resulullah'ın arkadaşlarının dahi Kur'an'dan, onun tek kaynak olduğundan başka hiçbir amaç ve çabaları olmamıştır. Esasen sahabelerin hadislerle alakalı çalışma içine girmemeleri Kur'ani bir şuurdan kaynaklanıyordu. Onlar dinde vahyin tek kaynak olduğunu, vahiy haricinde olan sözlerin şirk ve küfür olduğunu çok iyi biliyorlardı. Ehl-i Sünnet hadis bilginlerinin iddiasına göre iki milyon hadis vardır.

En sahih! hadis kitabının derleyicisi olarak gösterilen Muhammed Buhari'nin kitabındaki hadisleri 600 bin hadis arasından, Müslim'in ise 300 bin hadis arasından seçtikleri söylenir.

Ebu Davud'un kitabındaki hadisleri 500.000 hadisten, mezhep kurucusu olan Malik'in Muvattası 100.000 hadisten, Ahmed bin Hanbel ise Müsnedini 750.000 hadisin arasından seçtiği söylenmektedir. Allah Resulü'nün 23 yıllık elçilik yaptığını esas alır ve Miladi takvime göre hesaplırsak yaklaşık yirmi üç çarpı 365 eşittir 8395 gün elçilik yapmış olur. Mekke dönemini hariç turalım. Çünkü Mekke dönemi sadece Kur'an tebliğiyle geçirilmiş bir zaman dilimidir. Kaldı 10 yıl, geceleri çıkaralım, gazveleri savaşları bir tarafa

birakalım, daha önce anlatmaya çalıştık. Allah Resulü haya sahibi yani başkasının işine karışmayı sevmeyen bir tabiata sahip bulunuyordu. Bir de Şia'daki hadis kaynaklarında bulunan hadisleri ele alalım. Bizim Buhari şerifimiz! varsa, onların Kafi'i şerifleri var. Bizim Allah'ın kılıcı Halid Bin Velid'imiz varsa, onların Allah'ın aslanı Ali leri var.

Bizim iki şeyhimiz varsa onların da iki şeyhleri var(meşhur iki hadis kaynağı) Ehl-i Sünnet uydurdu, Şia uydurdu, Şia uydurdu Ehl-i Sünnet cevap verdi. Herhangi bir kişiye bir yıl önce en çok beraber vakit geçirdiği kişinin, babasının, çocuğunun karısının veya kocasının sözlerini ve yaptıklarını yazmasını söyleyelim. Aradan sadece bir yıl geçmesine rağmen yazılan sözleri gördüğümüzde Allah Resulü'nün vefatından 200 yıl, 300 yıl, 400 yıl hatta 500 yıl sonra, gün başına 100 adet rivayet edilen hadislerin, toplam sayısından bile bunların içinden ne kadar çok yalan olduğunu anlayabiliriz.

Bize düşen kendi şahsi görüşlerini ve geleneklerini dine fatura ederek gerçekleştirilen yozlaştırmaya karşı Kur'an'ı Mübin'e giderek son vermektir. Hadisler beşer olanı Allah ile eşitlemek anlamına geliyor. Veya Yüce Allah'ı beşer seviyesine indirmek demektir. Böylece insanla çelişik hale getirilen din insanla barıştırılacaktır. Çözüm yolu reform değil, Kur'an'ı Mübin'e uygunluğu ve dönüşü hayata geçirmek, uydurulan sahte kutsalları yani Kur'an dışındaki tartışılmazları reddetmektir.

Ehl-i Sünnet'te sahabe isimleri geçince, sahabe'den duyulan söz, sahabe olduğu söylenen kişilerin Kur'an'daki durumlarına bakılmadan hepsinin doğru oldukları kabul edilir.

Ancak Kur'an'ın hiçbir yerinde Allah Resulünü her görene güvenileceğine dair bir izah yoktur. Tam aksine Allah elçisinin etrafındaki arkadaşlarının yüzlerce ayette söz ve olumsuz hareketlerinden dolayı sert bir şekilde eleştirilir.

Mesela: “Ey iman edenler! Allah'a ve Elçisine hainlik etmeyin...” (Enfal- 27) Başka bir âyette yüce Allah şöyle buyuruyor. “Siz Allah'ın izniyle(savaşa) düşmanlarınızı öldürürken, Allah size olan vaadini

yerine getirmişti. Nihayet öyle bir an geldi ki Allah arzuladığınızı (galibiyeti) size gösterdikten sonra zaafa düştünüz Resul'ün verdiği emir hususunda tartışmaya kalkıştınız ve âsi oldunuz..." (Âli İmran- 152)

Diğer bir ayette, "O zaman Resul arkanızdan sizi çağırdığı halde, siz durmadan savaş alanından uzaklaşıyor hiç arkanıza dönüp bakmıyordunuz..." (Âl-i İmran- 153) Ashab Nebi'nin hanımına bile zina iftirasında bulunmuştur. "Siz bu iftirayı dilden dile birbirinize aktarıyor, hakkında bilgi sahibi olmadığınız şeyi ağızınızda geveleyip duruyordunuz. Bunun önemsiz olduğunu sanıyordunuz. Halbuki bu Allah indinde çok büyük bir suç idi. Onu duyduğunuzda bunu konuşup yaymamız bize yakışmaz. Bu çok büyük bir iftiradır. demeli değil miydiniz?" (Nur- 15 16) Ashabın olumsuz hareketlerini anlatan ayet çoktur.

"Ey iman edenler! Eğer benim yolunda savaşmak ve rızamı kazanmak için yola çıkmışsanız benim de düşmanım sizin de düşmanınız olanlara karşı sevgi göstererek gizli muhabbet besleyerek onları dost edinmeyin. Oysa onlar size gelen hakkı inkar etmişlerdir." (Mümtetine-1)

"Onlar (sahabeler) bir ticaret ve eğlence gördükleri zaman hemen dağılıp ona giderler ve seni ayakta bırakırlar..." (Cuma- 11) Şüphesiz ki Allah Resulü'nün arkadaşları içinde samimi, fedakar, sadakat ehli, güvenilir, bilinç ve ihlas sahibi kahramanlar vardı. Fakat ele aldığımız ayeti kerimelerde görüldüğü gibi içlerinde Allah'a ve Resulüne karşı gelen, savaştan kaçan, Nebi (a.s) ın ailesine iftira eden, Allah'ın düşmanlarına sevgi besleyen, onlara yardım eden, Allah Resulü (a.s) önemli bir konuşma yaparken eğlenceye koşanları da vardı.

Sahabenin durumu bu iken, sahabe'den sonraki neslin nasıl bir ahlaka sahip olduğunu artık siz düşünün. Zaten Allah Resulü'nün vefatından hemen sonra sahabeler birbirlerinin boğazına yapışmış, savaşmış ve bu savaşlarda binlerce insan katledilmiş, büyük vahşetler yaşanmıştır. Yani hadisler böyle bir zeminde uyduruldu. Hadislerin uydurulduğu çağ tarihin en karanlık çağı olan Emevi ve Abbasi dönemidir. Allah Resulü'nün torunları bile kılıçtan geçirilmiştir.

Bütün bu gerçeklere rağmen ehli sünnetin, sahabelerin hepsini gökteki yıldızlar gibi göstermelerinin altında tek bir sebep vardır. Dinlerinin atası Muaviye ve oğlu Yezid'in zulmünü örtbas etmeye çalışmak.

Çünkü Ehl-i Sünnet, Emevi ve kadim Mekke cahiliye şirkinin doğumu neticesinde meydana gelmiş dünyanın en karanlık ve vahşi dinidir. Şia ise, on iki imam ve imamet nazariyesi ile kadim İran Mecüsi inanç ve geleneklerini yaşamaktadır. Dolayısıyla hangi yoldan ele alırsak alalım nasıl ki buzağı İsrailoğullarının başına bela oldu ise, hadisler de Şia ve Ehl-i Sünnetin başına bela oldular.

Hadis ve mezhep ihtihadları, onların ellerini, zihinlerini, akılların, bağlayan bir İsrailoğulları buzağısı haline getirildi. Kur'an'ı" esbabı nüzul" hadisleriyle açıklamaya kalkmanın İslam dünyasının başına açtığı en büyük dertlerden biri: Din düşmanları, bu hadisleri Allah'ın dini gibi gösterip, hanif İslam dinine saldırmaları bir gelenek haline gelmiştir.

Örneğin Selman Rüşdü'nün kitabının temeli bu tip hadislere dayanır. Uydurma hadislere göre Allah Resülü (aleyhisselam) bir gün Kur'an okurken şeytan onun bedeninin içine nüfuz etmiş Resulullah(aleyhisselâmın) Mekke müşriklerinin putları olan Lat, Menat ve Uzza'yı övmüş ve onların şefaathlarının, yani yardımlarının olabileceğini söylemiştir. "(garanik) kıssası" olarak bilinen bu olay, Ehl-i Sünnet açısından muteber kabul edilen birçok hadis ve tefsir kaynağında bulunmaktadır. Hadislere göre sonradan Allah Resülü(a.s) bunları kendisinin değil, şeytanın kendisine söylettirildiğini açıklamıştır.

Birçok Müslümanın Salman Rüşdü'ye küfürler ettiğine, Humeyni'nin, Rüştü'nün öldürülmesi için fetva vermesine ve bu olayın ülkeler arası diplomatik krize yol açtığına şahit olduk. İslam ülkelerinde yapılan gösterilerde birçok insanın ölmesine sebep olan Salman Rüşdü'nin uydurma hadisleri anlatan "şeytan âyetleri" kitabı olmuştur. Fakat bu hadisleri gerçekmiş gibi kitaplarında kullanmış olan muhaddisleri lânetlemek kimsenin aklına gelmedi. Bu hadisleri

savunan hadisçilere “âlim, muhaddis, müctehid, mezhep imamı, müfessir” etiketi yapıştirılarak sorgulanamaz bir makama yerleşmişlerdir. Yani bu Emevi kalıntıları din adına savunursanız, “âlim, muhaddis, müfessir, müctehid” olur el üstünde takdis edirsiniz.

Salman Rüştü gibi birisi bu açığınızdan, akılsızlığınızdan, ahmaklığınızdan yaralanırsa aynı hadisleri dinsizlik adına kullanırsınız öyle mi? Siz, İslam dinine mal edilen bu uydurmalara karşı gelmezseniz, bunları sövgü malzemesi yapan İlhan Arsel, Turan Dursun, Salman Rüşdü, Server Tanilli'ye kızma hakkını kaybedersiniz. Mezhep adına, elçilik makam ve mertebesini, Kur'an'ın ilim ve hikmetini feda edenler, din düşmanlarının türemesinde ve söz konusu çarpıklıkları malzeme yapmasında günahsız sayılabilirler mi?”

“Bu hadise inanmadıklarından dolayı kendini harap mı edeceksin” (Kehf-6)

Yukarıdaki âyette, Allah Resulü'nün insanlar inanmıyor diye üzüldüğü yegane hadisin (sözün) Kur'an olduğunu anlıyoruz. Yüce Allah, Kur'an dışında bir hadise(söze) inanmayı mecbur kılmamıştır. Kur'an, kendisinden başka bir hadisten söz etmez. Kur'an, kendisinden başka bütün hadisleri açık olarak reddeder. (Casiye-6; Mürselat-50)

Uydurulmuş dinin kaynağı olan hadislerin Kur'an'daki karşılığı şöyledir. “İnsanlardan öylesi var ki, herhangi bir ilmi delile dayanmadan Allah yolundan saptırmak ve sonra da onunla alay etmek için hadis (boş laf) satın alır. İşte onlara alçaltıcı bir azap vardır.” (Lokman- 6) Eğer Allah Resulü'nün hadisleri (sözleri) de Kur'an dışında dinin bir kaynağı olsalardı, Kur'an bunu birçok ayette ortaya koyardı.

Bu konuda tek bir âyet olmaması ve hadis kelimesinin Kur'an'da, yukarıda görüldüğü şekliyle kullanımı günümüzdeki “hadis” kavramının sonradan uydurulduğunun açık bir delilidir. Kur'an'ı Mübin'in hadis konusundaki kesin hükmü şu şekilde tecelli etmiştir.

“İşte bunlar, Allah’ın ayetleridir ki onları sana gerçek olarak okuyoruz. Hal böyleyken Allah’tan ve onun âyetlerinden başka hangi hadise inanacaklar?” (Casiye -6)

Yüce Allah âyette bu şekilde sormaktadır. Geleneksel uydurmacı yaklaşımın savunucuları, Sünni ve Şii mezheplerinin takipçilerinin hareket tarzlarından çıkan cevap ise şöyledir: Buhari’ye, Müslim’e, Tirmizi’ye, 12 imam’ın hadislerine,(sözlerine) Kafiye, Meclisi’ye, Kummi’ye inanıyorum. İşte Allah’ın değişmez bir hükmü daha. “Kimin hadisi(sözü) Allah’tan daha doğru olabilir.” (Nisa- 87) “Eğer doğru iseler onun (Kur’an’ın)benzeri bir hadis getirsinler.” (Tur- 34)

Ne yazık ki sadece Kur’an’a dayandırarak bir konudaki hükmü aktardığımızda mezhep taassubu yüzünden ayetleri görmezden gelenler, bu ayetleri sadece tecvid ve güftesi için değil, anlamak ve düşünmek için de okurlarsa anlatmaya çalıştıklarımızı daha iyi kavrayacaklardır. Dini konularda Kur’an yeterliyken, Allah Resulü (aleyhisselam) ve daha sonra dört halife hadis naklini yasaklamışken, hatta hadisleri yaktırmış olmalarına karşın, mezhepçilerin, hadislere sahip çıkmalarının ve hadisleri kurtarmaya çalışmalarının hiç bir anlamı yoktur.

Bir çorbanın yarısı çorba, diğer yarısı zehir ise bunun bir kısmı içilebilir diyebilir miyiz? Hadis kitaplarında, aynen bu şekilde doğru ile yanlış ayırt edilemeyecek şekilde karışmıştır. Herkes Kur’an sistemine hakim olamaz ki, doğru ile yanlış birbirinden ayırabilme gücüne sahip olsun. Ehli Sünnette Buhari’nin şöhreti Kafi’nin Şia’daki şöhretinden kaynaklanmaktadır. Yoksa hiçbir hadis kitabının diğerlerinden daha doğru ve sahih olduğu söylenemez. Buhari’ye sahih adını takmanın sebebi ümmetin ümmelerini aldatmak içindir. Bizim “Kur’an yeter, hadislere uymayın” dememiz. İnsanların çorbayı içmelerine engel olmak için değil, insanların zehir içmelerini önlemek içindir.

Bize gerekli tüm dini bilgi, Allah Resulü (aleyhisselam’ın) Kur’an ile kayıt altına alınan hayatı, karakteri, ahlakı, ilmi, hikmeti akli ve yaptıklarıdır. Bunun dışındaki bilgiler din, iman, tevhid,

ahlak ve amel açısından gereksizdir.

Bu gereksiz bilgilerin doğrusunu yanlış olandan ayıklamak için Allah'ın rahmeti olan hikmet, yani Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü kavramak gereklidir. 1400 yıldan beri Şia ve Ehli Sünnetin hurafe ve yalanlarıyla sarhoş hale getirilen ümmet içinde bu sistemi çözebilecek kaç kişi vardır. En önemlisi bu hikmeti anlatan Kur'an ehlini kim dinleyecektir. "Kur'an, tek doğru yola götüren apaçık bir kitaptır." (İsra- 9)

Dolayısıyla kim Kur'an'ın ilim, hikmet ve aklına göre, uygun söz söylese doğruyu konuşmuş olur. Bazı hurafeci ve rivayetçi istismarcının hakkı anlatan yazılarımızı, Allah Resulü'nün sözlerini inkar ve saygısızlık olarak göstermeye çalışıp, Kur'an'a karşı gürültü ve patırtı çıkaracaklarını biliyoruz. Allah Resulü (aleyhisselam)a asıl saygısızlık, Allah Resulü'nün büyülediğini söyleyen, cinsel hayatı ile ilgili Nübüvvet ve Risâlet makam mertebesine karşı yakışıksız açıklamalar yapan, dünyanın öküz ile balık üzerinde olduğunu iddia eden hadisleri, "Allah Resul'ü" söyledi iftirasını atmaktır.

Kur'an dışındaki hadisleri inkar etmek, Allah Resulü'ne saygının, dini Allah'a özel kılmanın, Kur'an'ı tek başına yeterli kabul etmenin sonucudur.

Dolayısıyla hadisçi müşriklerin bu dine vermiş olduğu zararın binde birini Yahudiler, Hristiyanlar, Mecusiler ve kâfirler vermemiştir. Şia ve Ehl-i Sünnet kaynaklarında bulunan tüm hadisleri inkar etmek, Resulullah'ın Kur'an'da var olan ahlakına, Nübüvvet makam ve mertebesine, Resulullah'ın ilim ve hikmetine sevgi ve saygının, dini Allah'a özel kılmanın ve Kur'an'ı tek başına yeterli kabul etmenin sonucudur. Yüce Allah şöyle buyuruyor. "(Allah'ın kulları) Kendilerine Rablerinin âyetleri hatırlatıldığında onlara karşı sağır ve kör davranmazlar." (Furkan- 73)

Başka bir âyette yüce Allah şöyle buyuruyor. "Allah kuluna yeterli değil midir. Seni ondan başkalarıyla korkutuyorlar. Kim Allah'ı kaybederse (vahiy'den sapsa) artık onun yolunu doğrulta-

cak biri yoktur.” (Zümer- 36) buyurmaktadır. “Kur’anı iyice düşünmüyorlar mı? Eğer o Allah’tan başkasından gelseydi elbette içinde çok çelişkiler bulurlardı.” (Nisa- 82)

Bu âyetten dinimizin kaynağının çelişkisiz olduğunu kesin olarak öğreniyoruz. Rahman ve Rahim olan Allah, Kur’an’ın çelişkisiz olduğunu buyurarak, hem Kur’an’ın doğruluğunu ve sistemini hem de dinin kaynağının sahip olması gereken özelliğini öğretiyor. Kur’an’ın ilmi, aklı, hikmeti ve ahlakı ile çelişen binlerce hadisin var olması hadislerin Allah katından olmadığı ve dinin kaynağı olamayacaklarının en önemli ispatıdır. Yüce Allah, Kuran’da şöyle buyuruyor. “...Onun benzeri hiçbir şey yoktur...” (Şura- 11)

Hadiste şöyle geçer. “Allah ahirette Resullere kimliğini kanıtlamak için bacağına açıp baldırını gösterir.” (Müslim- İman, 302. Buhari- 97/24 10 29 Ahmed bin Hanbel- 31)

Bu hadisin hangi kitaplarda geçtiğini iyice dikkat edin, hadis kitaplarının en doğrusu olarak gösterilen, tek hadisini inkar edenin kafir olacağı söylenen, Kur’an ile eşit bir değere sahip kılınan Müslim ve Buhari de geçiyor. Hadisçilerin ilim ve mantığına göre bu hadisi inkar edenler kafir, bu hadise inananlar ise gerçek Müslüman olacaktır. Allah’a hiçbir şeyin benzemediğini söyleyen âyete karşın, hiç bir mecazi ifadeyi çağrıştırmadan, Allah’ın insanlar gibi baldırı olduğunu ve ahirette baldırını açacağını söylemenin cehalet olduğunu uzunca anlatmaya gerek var mı? Tüm noksan sıfatlardan uzak olan yüce Allah şöyle buyuruyor. “Dinde zorlaştırma yoktur...” (Bakara- 256) Başka bir âyette Allah, “Sizden kim dininden döner ve kafir ölürse...” buyurmaktadır. (Bakara- 217) Hadise gelince, “Dinini değiştiren öldürün...” (Nesai-78; Buhari-12 1883)

Allah’ın hükmünü hadisle aşmaya, Allah’ın dinini kendi cahil akıllarına uydurmaya çalışanların bu anlama gelen uydurmaları yüzünden birçok masum insan haksız yere öldürülmüştür.

Dini referans gösteren vahşi örgütlerin yaptığı katliamları, bu vahşetleri örgütlerin zihinlerinde meşrulaştıran da bunun gibi

hadislerdir. Evlerin bodrumunu insan mezarına çeviren şeytan hiziplerini Diyanet kınamaktadır. Ama aynı Diyanet Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud ve Nesai gibi hadis kitaplarını övmekte, aynen Kur'an gibi dinin ana kaynağı olarak göstermektedir.

Kur'an - Hadis Kıyaslaması

“Hiçbir günahkar bir başkasının günahını yüklenemez.” (En'am- 164) “Bilsin ki insan için kendi çalışmasından (amelinden) başka kendisine bir şey yoktur.” (Necm- 39) “...Siz orada(ahirette) ancak yaptıklarınızın karşılığını alırsınız.” (Yasin- 54)

Hadis: “Ölü ailesinin kendisi için ağlamasından dolayı azaba uğratılır.” (Buhari)

Kur'an: “Zulmedenler dedi ki: siz olsa olsa büyülenmiş bir adama uyuyorsunuz.” (Furkan- 8) “Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et, eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır.” (Maide- 67)

Muhammed Abduh, Allah Resulü'nün sihirlendiğine dair rivayete yaptığı itiraza karşılık mezhep tapıcısı Muhammed Ebu Şehbe, Kur'an'ın birçok ayetine aykırı olan rivayeti şöyle savunmuştur. “Eğer Abduh sihir hadisini inkar etmişse nakil ilminde söz sahibi el Maziri, el Hattabi, Kadı İyaz, İbni Kesir, en-Nevevi, İbni Hacer, el-Kurtubî ve Alusi gibi pekçok alim de, onun hem rivayet hem de dirayet yönünden doğru olduğunu ispat etmişlerdir. Şeybe, Buhari ve Müslimin de hadisi kabul ettiğini anlatır. Ve “sihir sonucu” olanları hadislere dayandırarak şöyle aktarır. “Allah Resulü'ne sihir yapılmıştır. Öyle ki hanımları ile cinsi ilişkide bulunmadığı halde bulunduğunu zannederdi. Süfyan, bunun en şiddetli sihir olduğunu söylemiştir. (Ebu Şeybe sünnet müdafası)

Halbuki Kur'an'da Allah Resulü'nün sihirlendiğini iddia edenler müşrik zalimlerdir. Kur'an: “Lokman, oğluna öğüt vererek yavrum Allah'a ortak koşma, doğrusu şirk büyük bir zulümdür demişti.” (Lokman- 13)

Hadis: “Cehennemde en şiddetli azaba uğratılacak kişiler

ressamlardır” (Buhari- Tasvir 89) İman edip güzel ahlak sahibi ve ameli salih işleyen bütün ressamı cennetin en yüksek mertebesinde olduklarından asla şüphe yoktur. Sanat dalları içinde Allah'ın bahsettiği en büyük meziyet ve hikmetlerden birisi de güzel resim yapmaktır. Ben şahsen güzel resim yapmayı çok isterdim. İmanlı ressamların hepsinden Allah razı olsun. Mekanları cennet olsun. Bu güzel sanat dalına düşmanlık besleyerek Allah Resulünü de bu düşmanlığa alet edenlere yazıklar olsun.

Kur'an: “Bundan sonra yer yüzünü yumurta biçimine soktu.” (Naziat- 30)

Hadis: Dünya balığın üzerindedir, balık başını sallayınca dünyada depremler olur.” (İbni Kesir- Tefsiri 2 29 68)

Hadis: Yeryüzü balığın sırtındadır, cennete girecek olanlar ilk olarak bu balığın ciğerinden yiyecekler.” (Buhari- 3/51)

Kur'an'ın, Dünyanın yuvarlaklığını, Dünya'nın, Güneş ve Ay'ın hareketlerine, semanın genişlediğine, uzayın yaratılışına dair mükemmel izahlarına karşı uydurma hadislerdeki dünyanın ökü-zün ve balığın üzerinde olduğu açıklamasını tevil edenler, (Yani bizi yorumla kandırmaya çalışanlar) dünyayı üzerinde tutan balığın ciğerinden yenmesini ve balığın sallanıp deprem yapmasını nasıl izah edecekler? Bu konuya açıklama getirecek olan rivayet tapıcıları şu izaha ne diyecekler? “Bir hadiste arşın 8 dağ geçişinin sırtında olduğu söylenir” (Ebu Davud- Sunnet 19; Tirmizi 3320; İbni Mace mukaddime) Bu dağ geçileri ile ne kastedilmektedir. İşte hadisler adama böyle geçileri kaçırtırlar. Bu izahları içeren hadis kitaplarına” dinin kaynağı “diyerek, bunları Allah kelamı ve ilmi olan Kur'an'ın yanına yerleştirilenler gerçekten akıllarını kaybetmişlerdir.

İşte Size Ehl-i Sunnet Dininin Kaynağından Bir Hadis

“Ölüm meleği Musa'ya gelerek, Rabbine icabet et “dedi. Bunun üzerine Musa (aleyhisselam) ölüm meleğinin yüzüne tokat vurarak gözünü çıkarttı. Melek hemen Allah'a dönerek, “Sen beni ölmek istemeyen bir kuluna göndermişsin o benim gözümü çıkardı” dedi. (Müslim- 10 176)

Kur'an'ın ilim ve hikmetine aykırı bu uydurma hadis aynı zamanda Allah'a, Allah'ın Resulü Musa(a.s) a bir hakarettir. Ölüm Allah'a kavuşmak olduğuna göre, üstün bir ahlaka sahip olan bir Allah elçisi nasıl olurda Allah'ın emrine karşı gelir, ona muhalefet ederek hiç olmayacak bir şeyi yapabilir. Sanki Allah'ın kitabımıyş gibi, "hiçbir yanlışı olmayan hadis kitabı" diye tanıtılan Müslim'de ve diğer meşhur hadis kitaplarında bu hadis geçmektedir. Bu hadis-i doğru diye kitaplarına alanların Kur'an bilgilerine itimat edilemez, ilimlerine ciddiyetle yaklaşamaz, akıllarına güvenilemez, diğer hadislerine de itibar edilemez.

Ömer'in Uydurukçulara Karşı Tepkisi:

"Hadisler Ömer döneminde tek tük çoğalmaya başlayınca Ömer halktan yanlarında bulunan hadis sayfalarını getirmelerini istedi. Sonra bunların yakılmasını emrederek şunu söyledi." Yahudilerin mişnaları gibi bunlar da Müslümanların mişnasıdır." (İbni Sa'd-Tabakat- 5 140)

Ömer, büyük bir feraset ve şuurlu bir tespitle: Musevilerin dinlerini dejenere edişlerinde, Tevrat dışında "Mişna" adlı kitapları dini kaynak edinmelerinin etkisini görmüş ve Resulullah (aleyhisselâm) a fatura edilerek dinin kaynağı kılınmak istenen hadislerin, bu mişnaların fonksiyonunu kazanacağını anlamıştı. Bu tehlikeye karşı hem diliyle hem de eliyle mücadele etmiş ve bu mişnaları yakmıştır.

Ömer'in yaktırdığı "mişnalar" hadislerdeki doğru hadis oranı, herkes kabul eder ki, bugünkü en doğru kabul edilen Buhari'den de, Müslim'den de çok daha yüksektir. Çünkü Resulullah'ı görenler daha hayattadır. Ayrıca ileride yaşanacak kargaşalar, fitneler ve siyasi ayrılıklar tam olarak ortaya çıkmamıştı. Şimdi rivayet dininin tabilerine soralım: Sizce Şia'nın iddia ettiği gibi, "Ömer Allah'ın Resulünü sevmiyor muydu? Veya Resulullah'a karşı mı geldi?" Ömer'in Allah Resulü (aleyhisselâm) a sizin kadar saygısı yok muydu? Günümüzde Kur'an'ın yeterliliğini savunanlara ve hadislere gerek olmadığını söyleyen muvahhidlere her türlü düşmanlığı ve saldırıyı yapıyorsunuz.

Peki hadislere aynı tavrı gösteren hatta hadisleri yakan Ebubekir ve Ömer'e niye aynı eleştiriyi getiremiyorsunuz. Sizde Kur'an'a inanma, ilim, akıl ve güzel ahlakın kısıntısı mevcut mudur? Mezhep bağlıları, insanları aldatmak için, kendisinden hadis nakledilen kişilerin doğruluğunu tespit etme hususunda ne kadar titiz olduklarını şu uydurma hikaye ile ispatlamaya çalışırlar. "Meşhur bir hadisçi, kendisinden hadis naklettiği bir kişiyi görmek için onun bulunduğu yere seyahat eder. O yere vardığında, bu kişinin atına yiyecek vereceği gibi yapıp atı çağırdığını ve sonunda At'a yiyecek vermediğini görür. Bunun üzerine "atı kandıran, insanları da kandırabilir" diyerek onun naklettiği hadisi almaktan kaçınır" Bu yalan hikayeyi dinleyen bizlerin "Aman! hadisçiler ne kadar titizmiş" deyip, onların, yalancı hiç kimseden hadis toplamadıkları, böylece naklettikleri uydurmaların ne kadar güvenilir olduğunu inanmamız sağlanmaktadır.

Tabi biz de hemen aldık ve kabul ettik! Sizin bu anlayışınıza yazıklar olsun. Yüzbinlerce hadisten, sahihlerini ayıkladığını söyleyenlerin, "Bu şundan, şu ondan" şeklinde göndermeler yaptıkları hadis nakilcilerinin önemli kısmı, hadis kitapları toplandığında çoktan vefat etmişti. Geri kalanların çoğu ise İslam coğrafyasının dört bir yanına dağılmıştı. Bunların hepsini ziyaret etmek ve doğru sözlü olduklarını tespit etmek, özellikle o dönemin ulaşım şartlarında mümkün değildir. Ey Kur'ansız cahiller? Yüce Allah, Resulullah'ın arkadaşlarının bile birçok olumsuz hareketlerini kınamakta ve onların "Allah'a yani Resulüne ihanet ettiklerini..." (Enfal- 27)

"Allah Resulü'nü savaş alanında terkedip kaçtıklarını..." (Âli İmran- 153)

"Allah Resulünün sözünü dinlemediklerini ve ona asi olduklarını..." (Âli İmran- 152)

"Hak ortadayken Nebi (a.s) ile tartıştıklarını..." (Enfal- 5,6)

"Sadakalar hususunda Nebi (a.s) ı ayıpladıklarını..." (Tevbe- 58)

"Nebi (a.s)'ın ailesine zina iftirasında bulduklarını..." (Nur- 11/20)

“Allah’ın düşmanlarını dost edindiklerini...” (Mümtehine- 1)

“Nebi (a.s) konuşma yaparken ticarete ve eğlenceye koştuklarını...” (Cuma- 11)

“Yalan söyleyip fasık olduklarını...”,(Hücurat- 6)

“Nebi (a.s) a karşı saygısızlık yaptıklarını...” (Hücurat- 1,6) ortaya koymaktadır.

Sahabelerin içinde bulunan bilinç ve ihlas sahibi şahsiyetleri bütün bu fiillerden tenzih ederiz. Allah’ın kendilerini övdüğü ve razı olduğu sahabeler de mevcuttur.(Tevbe- 92,99,100; Fetih 10-18-Ahzap- 23; Haşr- 9 10)

Ne yazık ki bugün,”İslam “diye halka dayattıkları din, özellikle Emevi döneminden başlayarak daha sonra Abbasiler döneminde sonuca ulaşan uydurma hareketinin ürünleri ile doldurulmuş Kur’an’dan başka her inanç ve ameli içinde barındıran bir yapıdan ibarettir. Bu “İslam” Emeviler’in ve Abbasiler’in reforma uğrattığı bir Emevi ve Abbasi” dinidir” Emeviler ve Abbasiler tarafından yapılan reform, dini zorlaştırma, tevhidi karartma, insan fıtratı ile çatışır hale getirme, kadınları ilimde ve fikirde yok sayma ve toplumdan soyutlama şeklinde dizayn edilmiştir. Bu ilaveleri yapan Kur’an cahilleri dinin kaynağı olduğunu iddia ettikleri yüzlerce hadis ve fıkıh kitapları ile dini bozmuş ve dejenere etmişlerdir.

Dini dejenere eden bu tarihi sürecin en baştaki basamağı zalim Emevi devletidir. Zirvesi de kardeş katili Osmanlı İmparatorluğu’dur. Bu dönemi inceleyen Kur’an ehli, muvahhit ve şuurlu bir Müslüman din diye uydurulan hadislere ve onların üzerine inşa edilen mezheplere neden güvenilemeyeceğini rahatlıkla anlayabilir. Bundan önceki bölümlerde Allah Resulü’nün dinde tek kaynak olarak Kur’an’ı bıraktığını ilk dört halifenin de Kur’an dışında bir kaynak ya da herhangi bir yol oluşturmadıklarını görmüştük. Emevi, Abbasi ve Osmanlı saltanatı döneminde belki olumlu şeylerde yapılmıştır. Fakat Kur’an’ın anlattığı dinin dejenere edilmesinde bu dönemin katkısı korkunç olmuştur. Bu yüzden fanatik mezhepçiler tarafından örtbas edilen bu

dönemin akılsızlıklarını bilmek akıllı insanların hakkıdır. Hadisler ilk kez işte bu dönemde yazılmaya başlandı.

Fakat bu yazım işleminde hadisler, kıssalar, efsaneler, hikayeler, görüşler, vecizeler, atasözleri, gelenekler ve kültürler birbirine karıştırıldı. Emeviler döneminde hadislerin uydurulmaya başlandığı bilirse de bu dönemden elimize geçen bir hadis kitabı yoktur. Ehli Sünnet dininde, Kütübü Sitte (altı hadis kitabı) daha sonra Abbasiler döneminde yazılmıştır. Bu dönemde toplanan rivayetlere Emeviler'in köprü, hatta kaynak olduğunu bilmeliyiz.

Hadisler Emeviler döneminde uyduruldu Abbasiler döneminde yazıldı, Osmanlı Devleti döneminde hayata hakim kılınarak gerçek din olarak dayatıldı. Abbasiler döneminde üretilen ek uydurmalarla bu rivayetler birleştirildi ve hadis diniyle öldürücü din ortaya çıktı. Şimdi gelin biraz vicdanla ve ilimle konuşalım. Kur'an kendisinin yeterli olduğunu yüzlerce ayette anlatırken, Allah Resulü (a.s) hiçbir sözünün yazılmasına müsaade etmezken, dört halife döneminde de aynı hassasiyet gösterilirken, Allah Resulünün torunlarının katillerinin döneminde temeli atılan hadis ve ardından oluşturulan ictihat ve mezheplere mi? Yoksa sadece Allah'ın kitabına mı itibar edelim?

Allah'a sonsuz hamd olsun ki dinimiz için tek başına Kur'an yeterli bir kaynaktır. Emevi taraftarı ve hayranı Ebu Hureyre'nin, Buhari'nin ve Ahmet bin Hanbel'in yalanlarına ihtiyacımız yoktur. Özellikle Yahudilikten İslam'a geçenler, dinlerinde bulunan birçok hikayeyi, uydurmayı, efsaneyi "hadis" adı altında İslam dinine taşıdılar. Bu hanif dinin saflığını bozmak için yaptıkları bilinçli bir operasyondur görüşü hakim olsa da, eski adetlerinden, eski dinlerinden ve inançlarından kurtulamayıp kendilerince katkı sağlamak için yaptıkları da düşünülebilir.

İbni Haldun mukaddime adlı eserinde konuyla alakalı şu açıklamaları yapar. "Araplar ne kitap ne de ilim ehliydiler. Onlara hakim olan yaşam tarzı bedevilik ve cahillikti. Uydurma hadislerin

piyasasının zirvede olduğu dönemlerde Kur'an pek bilinmiyordu. Kavramların anlamı değiştirilmiş, Kur'an'a ulaşmak imkansız hale gelmişti. Yaratılışın yasaları, kainatın durumu vs, konularda birçok şeyi öğrenmek istediklerinde bunu kendilerinden önce kitap verilenlere sorarlar ve bu konularda onlardan istifade ederlerdi.

Bunların aralarında Ka'b el Ahbar ve Vehb İbni Munebbih vardı. Hadis nakilli tefsirler bu tür kişilerden yapılan nakillerle dolmuştur. Din adamları bu hususta taklide saparak gevşek davranmış ve eserlerini bunların nakilleriyle doldurmuşlardır”

Ka'b el Ahbar

Ka'b el Ahbar İsrailiyat'ı ve Yahudi uydurmalarını dine en çok sokan kişidir. Allah Resulü (a.s) ın vefatından sonra Ebubekir veya Ömer dönemlerinden birinde İslam'a girdiği söylenir. İsrailiyat hakkında bilgisi ve bitmek tükenmek bilmeyen hikayeleri, onu, devrinde ilgi odağı haline getirmiştir. Ebru Hureyre'ye destek veren Muaviye, Ka'ba da destek vermiş ve ona kıssa anlatmasını emretmiştir. (İbni Hacer el-isâbe.)

Vehb ibni Munebbih

Ka'b, İsrailiyat kaynaklı uydurmalar da bir numaradır. Onun hemen arkasından Vehb İbni Munebbih gelir. Kendisi birçok sahabeye atıfla hadis nakletmiş: Ebu Hureyre, İbn'i Ömer, İbni Abbas'da kendisinden hadis nakletmişlerdir. Ünlü tarihçi Ahmet Emin şöyle der, “Siret kitapları, en eski ve en güvenilir olanları da dahil olmak üzere hurafe ve uydurmalardan arınmış değillerdir. Tam aksine bunların kronolojik sırada önde gelenleri bile İsrailiyat'la en fazla doldurulmuş olanlardı. İlk ve en güvenilir kaynak sayılan İbni İshak'a bakalım.

Bu zatın en önemli kaynaklarından biri de yahudilikten İslam'a geçen Vehb İbni Munebbih'tir. İbni İshak'ın ayrıca Hristiyan ve kadim İran kaynaklarından da büyük ölçüde yararlandığı bilinmektedir” (Ahmet Emin Duhail İslam 2. cilt) Reşit Rıza, Ka'b el Ahbar ve Vehb İbni Munebbih ikilisinin dine zararlarını ve uydurmalarını

şöyle anlatır. “İsrailiyat yalanlarını rivayet eden ve Müslümanları kandırıp aldatanların en kötülere bu ikisidir. Yaratılış, Resullerin kıssaları, geçmiş ümmetler, fitneler, kıyamet alametleri, zikirler ve ahiret meseleleriyle alakalı olarak tefsir ve tarih kitaplarında yer almayan hiç bir hurafe ve yalan yoktur ki üzerinde bu ikisinin imzası veya katkısı olmasın.

Bunların yüzünden İslam düşmanı mulhitler, İslam’ın da diğer dinler gibi hurafeler ve evham dini olduğunu iddia etmişlerdir” (Reşit Rıza- Mecelletul Menar)

Dinimize sokulan uydurmaların kaynaklarından biri Yahudi kaynaklı İsrailiyat olduğu gibi, bir diğeri ise Hristiyanlıktır. Hristiyan kaynaklı uydurucuların en önemlisi Temim ed Dâri ve İbni Cüreyc’tir. Deccaliyet, kader anlayışı ve inancı, şeytan, ölüm, ölüm meleği, cennet ve cehenneme dair bir sürü hurafe, İsa (a.s) hakkındaki uydurmalar, Hristiyanlıktan dinimize devşirilen en önemli uydurmaların başında gelir. Hristiyan kaynaklı uydurmalara aşağıdaki iki hadisi örnek gösterebiliriz. “Allah Resulü bir gün halkı topladıktan sonra onlara şöyle buyurdu: “Allah’a yemin ederim ki sizi korkutmak veya bir şeye teşvik etmek için toplamadım. Sizi şunun için topladım. Temim ed Dâri bir Hristiyandı. Sonra gelip bana biat ederek Müslüman oldu ve bana şunu anlattı.

O, iğrenç, kötü, cüzzamlı 30 kişi ile bir gemiye binmiş, yolda bir ay dalgalarla boğuştuktan sonra denizin ortasında bir adaya ulaşmışlar. Güneşin battığı yerde yer alan bu adaya indiklerinde kendilerini kıldan önü arkası ayırt edilemeyen bir hayvan karşılayıp şöyle demiş: “Ben Cesase’yim: Sonra onlara manastırdaki bir adamı görmelerini önermiş. Temim ve arkadaşları manastıra girdiklerinde yaratılışa daha önce hiç görmedikleri kadar iri ve topuklarından boynuna kadar her yeri zincirle bağlı bir adam görmüşler. Adam, onların hikayelerini ve Arap olduklarını öğrenince kendilerine birçok sorular sormuş. Temim ve arkadaşları da onu cevaplıyorlarmış. Sonunda : Bana ümmilerin (Arapların) Resulünden haber verin ne yaptı? demiş. Bunlar da “Mekke’den çıkıp Medineye yerleşti” demiş-

ler. O, “Araplar onunla savaştı mı?” diye sorduğunda. Evet demişler. O zaman o, Resul onlara nasıl bir muamele de bulundu? diye sormuş. Bunlar da: “Karşısında bulunan Arapları hezimete uğratarak, kendisine itaat etmelerini sağladı” cevabını vermişler. O zaman demiş ki : “Size kendimden bahsedeyim. Ben mesihim (Deccal) bana izin verilme zamanı yaklaştı.

Çıktığımda 40 günde yeryüzünü dolaşıp, Mekke ve Medine dışında kırk gece içinde uğramadık köy bırakmayacağım. O iki şehirse bana haram kılınmıştır. Onlardan birine girmek istediğimde elinde kılıç olan bir melek beni karşılar ve bana engel olur.” Bunları anlattıktan sonra Allah Resulü, esasını minbere vurarak şöyle dedi. “İşte Medine, işte Medine, işte Medine” (Müslim- Fiten, 119- Ebu Davud- Melahim 15- İbni Mace Fiten, 33)

Resulullah’ın torunlarının katilleri olan Emevilerin saltanatı döneminde temeli atılan hadis külliyatları ve ardından oluşturulan içtihat ve mezheplere mi, yoksa sadece Allah’ın kitabına mı itibar edeceğiz? Kendi görüşünü doğru çıkartmak yerine, Kur’an’ın hakikatlerini bulmaya çalışanların, bir gün, Kur’an dışında hiçbir kaynağa itibar etmemeleri gerektiğini anlayacaklarını ümit ediyoruz. Dördüncü halife olan Ali’nin Emeviler için söylediği şu veciz söz, Emevileri en güzel şekilde tarif etmektedir. “Bunlarda din elbisesi giyiyorlar, ama ters çevirerek giyiyorlar” İşin en aldatıcı yanı buradadır. Din adına ortaya çıkan mezhepler sistemi, maalesef kendisini “gerçek din” diye ümmi halka kabul ettirmiştir.

Kur’an’dan habersiz, ilim seviyesi, son derece düşük aklını kullanamayan ve tefekkür etmeyen büyük çoğunluk ne yapsın? Nasıl doğruyu bulsun? Günümüz ilahiyatçıların ve Diyanet’in Kur’an adına ortaya koydukları hayırlı hizmet mevcut değilken, halkın Kur’an’ı anlamalarını nasıl bekleyebiliriz? Diyanet en katı bir şekilde Emevi dinini uygulamaya çalışırken bizim ümmi insanlara söyleyebilecek bir sözümüz kalmıyor. Diyanet’in en son çıkardığı başta Başkan Mehmet Görmez olduğu birçok Prof’un elinden geçtiği “Hadislerle İslam” kitabını incelemiş olursanız, Kuran, ilim ve tevhid

adına yüreğiniz Paramparça olur, ümitsizliğe düşersiniz. Ne yazık ki Emeviler döneminde uydurulan, Abbasiler döneminde yazılan, Osmanlılar tarafından en katı bir şekilde hayata geçirilen hadisler Diyanet tarafından hala gerçek bir din olarak kabul edilmektedir. Kuyuya bir taş atılmıştır 40 kişi onu çıkaramamakta, çıkarmak İsteyenler ise mezhepsiz, vehhabi, sapkın diye dışlanmaktadır.

Sorun İslam'da değil, İslam'ı ters giyenlerdedir. En şık elbise bile ters giyildiğinde nasıl sahibini gülünç gösteriyorsa, İslamı ters giyenler de aynı şekilde bu kötü manzaranın sorumlusudurlar. Ne yazık ki bazı saf cahiller ile bozuk inançlılar.

“İslam” kötü gözüküyor sanmakta veya öyle göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa kabahat elbisede değil, onu ters giyendedir. Hem Şia hem de Ehl-i Sünnet Allah'ın dosdoğru dinini isteyerek ve bilerek kasten yamuk gösterdikleri için ahiretteki cezaları çok çetin olacaktır. “Ayetlerimizi hükümsüz bırakmak için yarışırçasına uğraşanlar için en kötüsünden elem verici bir azap vardır.” (Sebe- 5) “Dünya hayatını ahirete tercih edenler, Allah yolundan alıkoyanlar ve onun eğriliğine çalışanlar var ya, işte onlar haktan uzak bir sapkınlık içerisinde dirler.” (İbrahim- 3)

Yüce Allah isteseydi Kur'an'ı daha geniş bir kitap yapar ve şu anda istediklerine ilave buyuracakları varsa Kur'an'ın nüzulunda ilave ederdi. Allah, Kur'an'ı bu yapısıyla tamamladığına göre, eksiksiz ve fazlasız bizden istedikleri, bizi sorumlu tuttuğu bu kadardır. Allah'a hamd olsun ki kendi dinini Kur'an'da haber verdi ve bizi Emevi gibilerinin yeniden din yazmasına, birilerinin hadis seçmesine, falancanın mezhep oluşturmasına muhtaç bırakmadı.

Yüce Allah şöyle buyuruyor. “Bu gerçekleri sana, her şeyden haberi olan Allah gibi kimse haber veremez” (Fatır- 14)

Emeviler ile önemli atağını yapan ilahların ve evliyanın sanal dini, en ölümcül eserlerini Abbasiler döneminde vermiştir. Her şeye rağmen hem Emeviler döneminde hem Abbasiler döneminde hem de Osmanlı döneminde bu Kur'an dışı dini kaynak oluşturul-

masına karşı çıkanlar olmuştur. Fakat yönetici kadrolara sonradan hakim olan Sünni görüş, bu uydurma rivayet dinini resmi görüş olarak ümmi halka zorla kabul ettirmiştir. Böylece Abbasi döneminin sonuna gelmeden Sünnilik, karşı görüşleri tasfiye ederek uzun yıllar sürecek olan şeytâni ve tağuti saltanatını kurmuştur. Emevilerden alınan kötü miras ümmetin inanç ve fikir yapısında en önemli kaynak olmuştur.

Fakat uydurmacılık burada önemli bir seviyeye gelse de tabiatı gereği son bulmuş değildir. Sonraki devirlerde yaygınlaşacak olan tarikatlarla, Hint mistik inançlarıyla ve diğer kültürlerin etkisiyle gelen çilecilik, sofilik Kur'an'ın dinini tahrif etmekte zirve yapmıştır.

İslam dini tarihin ilerleyen dönemlerinde yani yayıldığı süreçte İslam'a geçen dinin yeni bağlıları Müslümanların hakimiyetine girmelerine rağmen çoğu zaman eski inançlarının etkisinden kurtulamamışlardır. Bu konuda İslam tevhid akidesine en büyük darbeyi vuran İran olmuştur. İran'dan gelen Celaleddin-i Rumi gibi batını daileri Anadolu'yu da etkileri altına almışlardır. Türklerin geçmişlerindeki şaman Rahiplerini aşırı şekilde yücelterek insanüstü görmeleri, bu yeni dai ve sofilerin ellerinde, şeyh ve dervişlere aşırı bağlılık ve teslimiyet olarak şekillenmeye başladı. Hint mistik kültürü, İran Mecusi inancı ile şaman kültürünün izlerini taşıyan tarikatlar ve tasavvuf, Türklerin dini yaşantısında önemli bir yer tuttu. Önceki dönemlerde uydurma hadis ve mezhepleri, sonra yabancı kültür ve anlayışları İslam'a sokan zihniyet daha ileriki tarihlerde ise "fetva" ve "ictihat" adı altında Kur'an'dan tamamen bağımsız olan yeni din sürekli ilerleme kaydetti.

Hurafe ve yalanlar birbirini tetikleyerek sade, temiz, anlaşılır ve saf olan İslam dini tanınmaz hale getirildi. Osmanlı'yı örnek verirse, padişahların kardeşlerini öldürebilecekleri şeklindeki fetva (Kuran'ın açık âyetleriyle çelişen büyük günah olmasına rağmen) din adına şeyhülislamların verdiği bir fetva idi. (Bu konuda Çetin Altan'ın "tarihin saklanan yüzü" kitabını okumanızı tavsiye ediyoruz) Bu kitap, Osmanlı İmparatorluğu'nda öldürülen veziri azamları

ve şehzadeleri çarpıcı bir dille anlatmaktadır. Matbaayı din adına yasaklayıp (gerçekte nedeni siyasi ve ekonomik endişelere dayanır) Buna benzer görüşlerine “içtihad” ve” fetva” gibi başlıklar atanlar, bu kararlarını hadis gibi, mezhep gibi dinin bir parçası yapanlarda “din alimi” ve “müctehid” etiketli kimselerdi. Bugün dahi bu etiketli âlimleri aşabilmiş değiliz. Karl Marx’ın dediği gibi “Yalnız yaşayanlardan değil, ölülerden de çekeceğimiz var.” Biz bugün sadece ölülerden çekiyoruz.

Çünkü Şia ve Ehl-i Sünnet dincileri bu dini ölülere tapma dini haline getirdiler. Tüm bunlar üst üste, yan yana geldi ve hidayet rehberi Kur’an’ın mesajı yerine, insanların uydurduklarının Kur’an’ın güzellikleriyle karıştırıldığı bir sistem insanlara “din” diye sunuldu ve hala sunulmaya devam edilmektedir. Çözüm çok basittir. Kur’an’ı ele alıp, din diye sunulan bu uydurmaların dindeki otoritesini reddetmektir. Yani beşeri üretimi “beşeri olanı” terk ederek, indirilmiş olan Kur’an’ı (Allah’tan olanı) rehber edinmektir.

Mezhepler:

Bir kere Kur’an’ın, dinin tek kaynağı olduğu göz ardı edilip hadisler dinin ikinci kaynağı kabul edilince, birçok mezhebin ortaya çıkması kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu ve yüzlerce mezhep ortaya çıktı. Bugün Ehl-i Sünnet olarak anılan dört mezhep onlarca mezhepten zaman içinde daha çok kabul görüp günümüze kadar gelenlerdir. Kur’an dışında başka kaynaklara kapı açılıp kargaşa çıkmaya başlayınca, mezhepler ortaya sürülüp bu kargaşa önlenmeye çalışılmıştır.

Böylece Kur’an’da anlatılan din, yani Allah’ın gönderdiği İslam, mezheplerin dinine, “mezheplerin İslam’ına dönüşmüştür” Mezhep imamları Kur’an ayetlerinin hükmünü iptal ederek farklı hadislerden dilediklerini seçerek, kendilerine göre hadisleri yorumlayarak ve kendilerini içtihad verme yetkisiyle Allah’ın serbest bıraktığı konuların açıklayıcısı konumuna getirerek yepyeni bir din inşa etmişlerdir. Bazıları Mezhep imamlarının çok iyi niyetli olduğunu veya din için fedakarlık yaptıklarını anlatarak eleştirileri görmezlikten

gelmektedir.

Peki, Katolik rahiplerin de iyi niyetli ve kendi mezhepleri için çalıştıklarını kim inkar edebilir. Katolikliğin yanlış dini yorumlarını, bu iyi niyet söylemlerinden ötürü Allah'ın gönderdiği dinle birmi tutalım? Mezhep imamları öyle bir konuma getirmişler ki, diledikleri gibi bazı hükümleri getirmiş, kişisel yorumlarını genelleştirilmiş, kendi kabullerine uygun hadisleri benimseyip çelişenleri dikkate almamış, Kur'an'a ya da hadislere dayandırmadıkları konularda ise içtihat ederek Kur'an'ın otoritesinin de üzerine çıkmış ve Kur'an'daki hükümlerden kat kat fazla sünnetler, farzlar, helaller ve haramlar oluşturmuşlardır.

Misal olarak, Hanefi mezhebinde namaz kılmayan kişi dövülür. Diğer üç mezheplerde öldürülür. Hanbeli, Şafi ve Maliki olanların hanefiye göre en büyük günahlardan biri olan adam öldürme fiilini işleyip günaha girdiklerini, Hanefi olanların ise sırf dövdükleri ve öldürmedikleri için diğer mezheplere göre Allah'ın bir hükmünü çiğneyip uygulamayarak zalim olduklarını söylememiz gerekmez mi? Mezhep taklitçilerinin dine verdiği zararları Yaşar Nuri Öztürk "Kuran'daki İslam" adlı kitabında şu şekilde açıklamaktadır. "Allah adına yalan uydurmanın bir yolu da mezhepleri din haline getirmek olmuştur.

Mezhepler birer din, Mezhep imamları tenkid üstü birer "nebi" haline getirilince, İslam adıyla ortaya konan karışımın kaçta kaçının Allah'a kaçta kaçının şuna buna ait olduğunu belirlemek, halk kitleleri için imkan dışına çıkar ve bu durum "din" adı altında bir kaos ve kargaşayı insanların başına musallat eder. Aradan yüzlerce yıl geçmesine, insanlık boyut değiştirmiş olmasına rağmen hiç kimse bu eskimiş ve bir kısmı komedi haline gelmiş yorumlara dokunamaz hale gelmiştir. İşte zulüm ve Allah'a iftira olan din budur. Bu zulüm yüzündendir ki gerçek İslam alimleri, samimi din görevlileri Allah'ın saf ve berrak Kur'an dinini yüzyılımızın insanına olduğu gibi anlatmaya kalktıklarında sadece zorluklarla değil, engeller, iftiralar ve suçlamalarla karşı karşıya gelmektedir.

Çare, Kur'an'a gidişimizi engelleyen bütün putları, patentlerine bakmadan devirmek ve hükmü yalnız ve yalnız Allah'a teslim etmektir. Buna karşı çıkanlar, görünüşte dini kabul ettiklerini söyledilerde Aslında gerçek olarak inkârcıdılar. Çünkü ak ve berrak din yalnız Allah'ın tekelinde olmalıdır. (Zümer- 3,11,12,13) Allah'ın hüküm yetkisine şu veya bu şekilde müdahale etmek isteyenler, Allah'a karşı gelmiş olurlar. Kitaplarında mezheplerin oluşturduğu dinin, Kur'anın dininin önünde oluşturduğu engeli gösteren Öztürk, "çıplak uyarı" kitabında ise "devşirme dinin kaosu" başlığıyla, somut örnekler vererek mezheplerin oluşturduğu felaketi şöyle anlatır.

"Sıkıntı, Allah'ın dinini, Allaha fatura edilen devşirme dinin karıştırılmasından kaynaklanıyor. Allah'ın dini bizzat Allah tarafından İslam diye adlandırılan ve apaçık, kuşkusuz, detaylı bir kitapla insanlara öğretilen dindir.

Kaynağı Kur'an, tebliğcisi Allah Resulü Muhammed aleyhisselam'dır. Bu dinin Kur'an'daki adı İslamdır. Devşirme dine gelince onun kaynağı tek olmadığı gibi, kitabı ve tebliğcisi de tek değildir. O, Kur'an'daki İslam'ın tevhidinde karşı bir şirket dinidir. Kitabı birkaç tane, önderi bir kaç tane, hatta ümmeti bir kaç tanedir. Bir tür anonim şirket gibidir. Bunun içindir ki devşirme dine birlik ve ahenk yerine tefrika ve kaos hakimdir. Devşirme dinin tüm rahatsızlığı, ondaki hüküm kaynağının tek olmayışıdır. Devşirme dine tam bir otorite boşluğu vardır. Ona göre, buna göre, falancının kavlince, filancanın rivayeti mucibince, üstadın beyanına göre, hazretimizin fermanı gereğince, vs. devşirme dini-İslamı bir yamalı bohça haline getirmiştir. Allah'ın dinindeki: Hüküm Allah'ın'dır, Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenler zalimlerin ta kendileridir. kafirlerin, fasıkların ta kendileridir." (Maide- 44, 45, 46, 50) ilkesi, safdışı edildiği için bu şirket dininin ortaya koyduğu tabloda hakim ve özelliğ didişme, kavga ve bozgundur. Bu bozgunda hüküm yetkisinin mezhepler, hizipler, gruplar, partiler, tarikatlar ve daha bilmem neler tufan'ında kime veya kimlere ciro edildiği belli değildir.

Bunun içindir ki bu tufanda, aynı din kimliğini taşıyanların aynı niyetle icra ettikleri aynı fiil, şirketin bir elemanına göre büyük sevap olurken, bir başka elemanına göre büyük günah olabilmektedir. Yaşar Nuri Öztürk hoca şöyle devam ediyor. “İki arkadaşımız bir gazetede din adına verilmiş bazı fetvaların küpürlerini de ekledikleri mektuplarında bu fetvaları değerlendirdikten sonra soruyorlar. Bu nasıl şey? Allah’ın dinine iftira edilen bu fetvaların bazılarını, Allah’ın dinini tenzih ederek dikkatlerinize sunmak istiyorum.

- 1-) Hanefi dışındaki üç mezhebe göre namaz kılmayan öldürülür.
- 2-) Hanefi mezhebine göre diş kaplatmak ve doldurmak haramdır.
- 3-) Ölü hayvanın derisi iki mezhebe göre helal, diğer ikisinde haramdır.
- 4-) Yılan balığı yemek Hanefi’de helal, Hanbeli’de haramdır.
- 5-) Erkeğin kırmızı elbise giymesi Hanefi ve Hanbeli’de mekruh, Şafii’de haramdır.
- 6-) Zurna, dümbelek, davul çalmak Hanefi’de mekruh, Hanbeli’de haramdır.
- 7-) Karga eti Maliki’de helal, diğer üç mezhebe göre haramdır.
- 8-) At eti yemek hanefi’de haram, Maliki’de helaldir.
- 9-) Midye yemenin hükmü Hanefi’de haram, Maliki’de ise helaldir.
- 10-) İstiridye yemenin hükmü Hanefi’de haram, Maliki’de helaldir.
- 11-) Kırlangıç eti yemek Hanefi ve Maliki’de helal, Şafii ve Hanbeli’de haramdır.
- 12-) Kartal eti Maliki’de helal, diğerlerine göre haramdır.
- 13-) İlk iki rekatta fatiha okumak Hanefi’de vacip, diğerleri farz.
- 14-) Vitir namazının hükmü Hanefi’de vacip, diğerlerinde sünnettir.

15-) Tüysüz delikanlıya dokunan erkeğin abdesti Maliki'ye göre bozulur.

16-) Namaz kılan kimsenin önünden geçilmesinin haram olduğu mesafe: Hanefi kırk kulaç, Maliki bir kulaç, Şafii üç kulak, Hanbeli üç kulaç.

17-) Şafilere göre bir çocuk ana rahminde 4 yıl kaldıktan sonra doğabilir. Hanefilere göre iki yıl kalabilir, bazı mezhep alimlerine göre 7 yıl kalabilir. Bazılarına göre doğduğu zaman dişleri çıkmış bile olabilir.

Bazılarına göre doğduğu an konuşabilir. (Bu ictihat Ehl-i Sünnet mezheplerinin en muteber içtihatlarından biridir.) Suudi Arabistan'da 2009 tarihinde kocası 5 yıl önce ölen dul bir kadının hamile kalmasını yüksek Mahkeme kabul etmiştir. (2009 gazetelerinin haberine göre) Yüksek mahkemenin kararı:

“Evet bu kadın beş sene önce ölmüş olan kocasından hamile kalabilir” olmuştur. Aslında tıbben bu mümkün değildir. Fakat Suudi Arabistanın Ehl-i Sünnet kafası Kur'an'a ve bilimsel verilere yani Allah'ın yaratılış yasasına inanmaz. Onların yanında hadislerde ve içtihatlarda var olanlar karşı gelinmez gerçeklerdir. Siz bir Arabistanlı din adamına Buhari'deki bir hadisin zayıf olduğunu asla kabul ettiremezsiniz. Onların gözünde hadislerin hepsi Allah Resulü'nün ağzından çıkmış reddedilmez gerçeklerdir.

18-) Namazın içinde konuşmak Hanefi ve Hanbeli'ye göre namazı bozar.

19-) Namazda “ah, öf” demek Hanefi, Şafii ve Hanbeli ye göre namazı bozar.

20-) Abdestin farzları: Hanefi 4, Maliki 7, Şafi 6, Hanbeli 7 dir.

21-) Abdestte uzuvları belli bir sıra ile yıkamak farz mıdır? Hanefi ve Malikilerde hayır, Şafi ve Hanbeli'de evet.

22-) Abdestte uzuvları ara vermeksizin yıkamak, Maliki ve Hanbeli'de farz, Şafi ve Hanefi'de farz değil.

23-) Abdestin sünnetleri: Hanefi 18, Maliki 8, Şafii ve Hanbeli de 30 dur.

24-) Abdesti bozan şeyler: Hanefi 12, Maliki 3, Şafii 5, Hanbeli 8.

25-) Cinsel organına dokunmak Maliki, Şafi ve Hanbeli ye göre abdesti bozar.

26-) Namazda kahkaha ile gülmek Hanefiye göre abdesti bozar.

27-) Deve eti yemek ve cenaze yıkamak Hanbeli'ye göre abdesti bozar.

28-) Kan akması Hanife'ye göre abdesti bozar.

29-) Delikli mestin üzerine mesh etmek Hanefi ve Maliki'ye göre caiz, Şafi ve Hanbeli'ye göre caiz değildir.

29-) Gusül abdesti almayı gerektiren sebeplerin sayısı: Hanefi 7, Maliki 4, Şafii 5, Hanbeli 6.

30-) Gusül abdestinin farzları: Hanefi 3, Maliki 5, Hanbeli 11.

31-) Umursamazlıktan veya tembellikten dolayı namaz kılmayanın hükmü: Hanefi, hapsedilir, kan akıncaya kadar dövülür, kılmazsa hapiste ölüme terkedilir. Maliki, tevbe etmezse öldürülür, Şafi, 3 gün içinde tövbe etmezse öldürülür. Hanbeli 3 gün içinde tövbe etmezse mürted (dinden çıktığı) olduğu için öldürülür.

32-) Erkek ve kadının ziynet eşyalarından zekat vermeleri Hanefilere göre farzdır.

33-) Kağıt paradan zekat vermek Hanbeli'ye göre farz değildir.

34-) Topraktan çıkan her şey için zekat vermek Hanefi dışında kalan mezheplere göre farz değildir.

35-) Balın zekatı Hanefi ve Hanbelilere göre verilmesi gerekir.

36-) Şafi'ye göre meyve olarak sadece üzümle hurmanın zekatı vardır, zeytin ve incirin zekatı yoktur.

37-) Kadın yanında mahremi olmadan Hanefi ve Hanbeli'ye göre hacca gidemez.

38-) Hanefi, Şafi ve Hanbelilere göre vekil olarak Hac yapmak mümkündür, Maliki'ye göre caiz değildir.

39-) Haccın şartı Hanefi'ye göre iki, Maliki'de 4, Şafilere 5, Hanbelilere göre ise 4 tanedir.

40-) İpek döşegün üzerine oturmak veya yaslanmak, ipeği duvar örtüsü ve yastık yapmak Maliki, Şafii ve Hanbeli de haramdır.

41-) Erkek çocuğa ipek giydirmek Hanefi ve Maliki de haramdır.

42-) Gümüş ile süslenmiş kaptan su içmek Hanefiler dışında kalan üç mezhebe göre haramdır.

43-) Hanefi Maliki ve Hanbelilere göre sakalı traş etmek haramdır.

44-) Hanefiler dışında kalan üç mezhebe göre tavla oynamak haramdır.

45-) Şafii dışındaki üç mezhepte satranç haramdır.

46-) Hanefi mezhebi dışındaki kalan mezheplere göre dinden dönen öldürülür.

47-) Maliki, Şafii ve Hanbelilerde kadınların hakimlik yapmaları haramdır.

48-) Şafi ve Hanbelilerde köpek necis bir hayvandır. Sadece hac ibadetinde buna benzer ihtilaflar gibi daha yüzlerce ihtilaf mevcuttur. Gerisini siz düşünün. Mezheplerin kurucuları, Kur'an ile uydurma hadisleri kendilerine göre yorumlayıp, diledikleri hadisleri seçtikleri, dinin serbest bıraktığı konularda rey ve ictihad adıyla hüküm oluşturdukları için aslında, Kur'anın'da üzerinde bir yetkiyle hareket ettiler.

Sünnet aslında adettir. Oturarak yemek yemişsin, Ebu Leheb de oturarak yedi. Bu Arapların geleneği idi. Resulullah (a.s) ın getirdiği din ile alakalı değildir. Bu gibi şeyler günlük hayatın basit meseleleridir. Bunlar abartılarak yukarılara doğru çekiliyor ve bakıyorsunuz insan hayatının en ciddi boyutlarında dinin emridir diye

ısrar ettikleri âdetlerin büyük bir kısmı filan veya falan bölgenin geleneklerinden başka bir şey değildir.

Bu gelenekleri Allah'ın dini diye sünnet adı altında ümmete dayatmaya kalktınız mı hem kendinize, hem yaşadığınız ülkeye, hem de halkınıza büyük bir zulüm edersiniz. Bakın bütün bu uydurmalar bizi nereye götürüyor. Biz Allah'ın gönderdiği ve Resulullah'ın tebliğ ettiği İslam'la (tevhid) o ad altında sahneye sürülen tarihin şurasından burasından devşirilmiş, örflerden ibaret adı İslam olan şeyi birbirinden ayırt etmek zorundayız.

İslam alemi bunu başarmadıkça asla rahat etmeyecektir. Yüce Allah şöyle buyuruyor. “İman edip de imanlarına zulüm(şirk) bulaştırmayanlar emniyet yani hidayet üzerindedirler” (En'am- 82) Bizde bunu yapmadıkça rahat edemeyiz. Türkiye'de bunu yapmaya çalışanlar büyük bir dirençle karşı karşıya kalıyor. Çünkü bunun birbirinden ayrılmamasına bağlı çıkarlar mevcuttur. Su bulanık olacaktır ki, birisi balık beslerken öbürü de orada zehirli yılanını beslesin. Su durulursa zehirli yılanlar fark edilir. Bunu istemeyenler vardır. Olay bu kadar basit.

Bunu dini rant haline getiren Emevi yobazları yapıyor şeklinde de anlaşılmasın. Aslında cahil hurafeciler burada kullanılıyor. Bunu büyük ölçüde dinsizlik ticareti yapanlar kotarıyor. İslam dünyasının hemen her yerindeki Kur'an dışı uydurma şirk dinciliğini besleyenler, uluslararası İslam düşmanı odaklardır. Fikir ve inanç Ehli Sünnet'ten, finansman din düşmanı emperyalist alçaklardandır. Çünkü İslamı sahneden silmenin en emin yolu onu ve Resulünü çirkin göstermektir. Kur'an'ı ve dini rant haline getiren Emevi rivayetleri ise bu iş için biçilmiş kaftandır. Bağırıp duruyoruz: Müslümanlara tuzak kuruyorlar, bu tuzaklara düşmeyin.

Biz düşmeyin dedikçe bir ayağını ökseye yakalatmak yerine iki kanadı iki ayağı ile gidip düşüyor. Ondan sonra ne oluyor? Olan bizim temiz imanınıza oluyor. Bizim asil ve mükemmel dininize oluyor. Ondan sonra dinsizlik tüccarı, “İşte İslam dediğiniz karanlık ve katran budur, yaşayanları da işte bunlardır, buyurun” diyor.

Kur'an'ın Mübin'e baktığımız zaman dürüstlük, din adına mücadele, emri bil maruf nehyi anil münker, Allah elçilerinin kıssaları, şirk ve ihlas, güzel ahlak gibi erdemlerin ağırlıkta olduğunu görürüz. Oysa Emeviler ve Abbasiler döneminde sarık, cübbe, sakal, elle yemek yemenin fazileti, yemekten sonra elleri yalamak, resim yapmanın ve satranç oynamanın haram oluşu, Allah Resulünün cinsel hayatı, kadınların haklarını kısıtlayıcı kimi uygulamalar gibi kaynağı Kur'an'da yer almayan yüzlerce hatta binlerce konunun "sünnet" yapıldığını görüyoruz.

Bu uydurmaların en önemli sebeplerinden biri Arapların örf ve adetlerini dinsel olarak: Arap olmayan Müslümanları da Araplaştırmaktı. Eğer bu örf ve adetler dinsel- sünnet- kisvesine sokulup kitlelere sunulmuş olmasaydı, kimse Arapların bahsedilen örf ve adetlerini benimsemeyecekti.

Fakat kitlelere Arap adet ve gelenekleri başlığında değil de, "Resulullah'ın sünneti, sevap kazanmanın yolu, İslam'ın şartı, takvanın yolu, ihlas hazinesi" gibi başlıklarla sunulan bu örfler, Arap olmayan milletlerin Araplaştırılmasını sağlamıştır. Bugün Türkiye'de birçok cemaatin hatta milliyetçi geçinen çevrelerin bile bu örf ve adetleri, Araplardan daha şiddetle savunması, Arap kavmiyetçiliğinin bu taktiklerinde ne kadar başarılı olduğunu göstermektedir. Abbasi döneminde kaleme alınan Buhari, Müslim gibi ehli sünnetin benimsediği hadis kitapları, yine aynı dönemde kurulan ve yayılan Hanefilik, Şafiilik, Malikilik, Hanbelilik gibi mezhepler Arap kavmiyetçiliğini kitlelere "sünnet "ve" sevap "nitelendirmeleri ile yutturulmuştur.

Hadis Etiği:

Max Weber "Protestan etiği" kitabında, Protestan mezhebinin insanların zihinlerini nasıl şekillendirdiğini ve bu şekillendirmenin nasıl kapitalizm sistemini meydana getirdiğini anlatır. Bir fikrin, bir inancın, bir mezhebin zihinleri şekillendirmesinin, bu zihinsel dönüşümün ise sosyal ve ekonomik değişim sürecini tetiklemesini anlatmada bir dünya klasiği olan "Protestan etiği" kitabı İslam alemine ve özellikle Emevi hayranı Ehli Sünnet mezhebine güzel bir

örnektir. Eğer benzer bir yaklaşımla hadislerin, hadisçi mezheplerin oluşturduğu zihinsel yapının ne gibi katliamlara, zulümlere ve vahşetlere sebep olduğu incelenirse, İslam adına bilimsel ve kültürel alandaki geri kalmışlığın kökeninde bu zihinsel yapının olduğu sonucuna varılacağı inancındayız. “Kim resim yaparsa, Allah ona kıyamet günü yaptığı resim sebebiyle, resimdekilere ruh üfleyinceye kadar azap eder. Hiçbir zaman resimdekilere ruh üfleyemez” (Buhari- Tabir 45, Nesai- Ziyet 114) “Köpek ve resim bulunan eve melekler girmez.” (Tirmizi hadis no. 2955)

Mezheplerin, dolayısıyla Şia ve Ehli Sünnet din adamlarının sanata, özellikle resim yapmaya olan düşmanlığın altında yine bu rivayetler yatmaktadır. Adam televizyonda konuşurken bile resim yapmanın haram olduğunu söylüyor. Resim yapmakla alakalı Kur’an’da en ufak bir yasak olmamasına rağmen rivayetler ve mezhepler tarafından bu güzel sanat dalı en merhametsiz rivayetlerle yasaklanmıştır.

Sanata “din” adına yapılan zulmü iyice görmek için şu uydurma hadisleri de incelemek gerekmektedir. “Resim yapanlara kıyamet günü muhakkak azap olunur. Bu kimselere “yaptığınız resimleri diriltin” denir. (Süneni İbni Mace 2151)

“Şu resimleri yapanlar yok mu? işte kıyamet günü bunlara “haydi yaptığınız resimlere can verin” diye azap edilir.” (Buhari 12)

“Kıyamet günü en şiddetli azaba uğrayacak olan ressamlardır.” (İbni Hacer el-Heytemi İslam’da helal ve haramlar; Buhari Tasvir 89)

Sonuncu hadise göre resim yapmak şirkten, ana babaya isyandan, adam öldürmekten, yolsuzluktan, devlet malını yemekten bile daha tehlikeli ve daha büyük bir günah olarak sayılmıştır. Halbuki resim yapmak Allah’ın Ademoğluna verdiği en güzel yeteneklerden biridir. Fakat vahşi ve ilkel kafa rivayetler yoluyla din haline gelmiştir. Kuran’ın anlattığı İslam’a inanan her mümin, Allah’ın Elçisi Muhammed (a.s) a itaatin gerekliliğini herkesten daha iyi bilir.

Kuran'ın takipçisi olan muvahhidler, bu yüzden Allah'a ve elçisine itaat edilmesini söyleyen âyetlerin kendilerine karşı delil gösterilmesini büyük bir cehalet ve küstahça bir söz olarak karşıladılar. Kur'an'ın takipçisi muvahhidlere göre, Elçi'nin bize miras olarak bırakmaya çalıştığı yegane kaynak Kur'an'dır. Kur'an yeterlidir ve bizi ilgilendiren yegane vahiy'dir. Sahabeler bu anlayışa sahip idiler. Fakat daha sonrakiler hikmeti anlayamadılar. Hadis kitabı diye ortaya çıkarılmış bu uydurma dini, Kur'an'dan yüzlerce kat fazla rivayeti ümmete dayatan din adamlarının bu eserlerinde Allah'ın Elçisi Muhammed (a.s) a sayısız iftiralar vardır.

Kur'anı tek kaynak kabul edip bu uydurma kaynakları reddetmek, din ve tevhid adına tek otoriteyi Kur'an'a vermek, hem mesajın sahibi olan Allah'a, hem mesajı getiren Elçiye itaat etmek demektir. Yüce Allah birçok âyette Elçisi Muhammed (aleyhisselam)'ı en güzel şekilde övmüş ve insanlara onu istismar edecekleri bir alan bırakmamıştır. İnsanların bu hududu aşarak elçiyi aşırı yüceltmeye kalkışmaları şıktır, küfürdür, cehalettir, haddi aşmaktır. Kendi hakimiyetini sürdürmek ve din sömürülerine devam etmek isteyen devletler, geleneklerini uygulamakta menfaat görüp ilmi ve akılcı düşünceden korkarlar. Ne yazık ki bunlar Kur'an'a ve şura'ya dayalı İslamiyet'in en önemli düşmanlarıdır.

Kur'an'a ve akla göre İslam'ı anlatanlara, ateistlerin göstermediği tepkiyi bu Kur'an düşmanları göstermektedir. Bunun sebebi basittir. Kur'an'a göre İslam, bu kesimin aracı olarak kullandıkları "din" in sundukları gibi olmadığını, yönetim şekillerini, kadına bakışlarını, baskıcı idare biçimlerini Kur'an'a göre değil örflerine, heva ve heveslerine, Arap- Emevi geleneklerine göre oluşturdukları ortaya çıkacaktır. Bu hurafeci, gerici kesim, sömürü ve rant aracı olarak kullandıkları din ellerinden alınmak istenince bunu alanlara Yahudi, Mason, sapkın, ajan, Vehhabi, mezhepsiz gibi sözlerle iftira etmekte ve fiili saldırılarda bulunarak, güneşi balçıkla sıvamak istemektedirler. Hurafeci, ırkçı Emevi-Abbasi yönetimleri döneminde oluşturulup o dönemlerdeki örflerin, hayata bakış açılarının dondurulması olan Ehli Sünnet mezhepleri, Kur'an'ın anlattığı dinin anla-

şılmasındaki en büyük engeldir. Ne yazık dini iyi bilmeyen kitleler bu mezhepçi yaklaşımların izahlarını din sanmaktadır. İşte kendini yenilemeyen, değişime ayak uyduramayan Emevi dininin bağluları olan Ehl-i Sünnet mezheplerinin dillerindeki çürümüş, bozulmuş ve eskimiş uydurma rivayetlerden, beyni, akli, vicdanı zehirli İŞİD, Taliban, El Kaide, Boka Haram, Nusra, gibi vahşi zombiler çıkar. Kur'an'dan hiçbir zaman İslam artı mezhepler karışımı bir din çıkarılamaz. Yani vahiy kendisinden başka hiçbir kaynağı referans olarak kabul etmez. Çünkü dinin tek sahibi Allah'tır. "Dikkat et halis din yalnız Allah'ındır..." (Zümer- 3)

"De ki: Bana dini Allah'a has kılarak o'na kulluk etmem emrolundum." (Zümer- 11) "Allah'ın yardımı ve zaferi gelip de insanların bölük bölük Allah'ın dinine girmekte olduğunu gördüğün vakit..." (Nasr- 1,2)

Dolayısıyla Allah tarafından bize gelen, Allah'ın vahyi olan, dinimizin tek kaynağı Kur'an'dır. Mezheplerin savunduğu dini yapıda ise, Resulullah adına uydurulan rivayetler, sahabe'den geldiği varsayılan uygulamalar ve haberler, Mezhep imamlarının bunlara dayanan veya kendi indinden kararları hep beraber karmakarışık anonim bir komisyon dini kurulmuştur.

Kur'an'ı dinin tek kaynağı kabul eden akli başında bir Müslüman için Kur'an'ın ortaya koyduğu din ile mezheplerin dini arasında orta yolu bulma şeklinde bir yöntem düşünülemez. Yöntem yalnızca Kur'an'ın din olduğunu anlayıp, dini yalnız ve yalnız Kur'an ekseninde anlama olmalıdır. Kur'an'ın bir hükmünün nasıl anlaşılacağı ile ilgili bir anlaşmazlık olursa, çözüm: Kur'an, ilim, hikmet, akıl ve tefekkür ekseninde farklı alimlerin görüşleri ortaya konması, Kur'an'ın kendi bağlam ve bütünlüğü içinde anlaşılması, iyi bir araştırmanın yapılması, evrensel bir ahlak anlayışıyla hareket edilip halkın mantıklı bulduğunu seçmesi olacaktır. Yoksa halkın, her konuda tek bir kişinin veya taklitçi ekolün tüm izahlarını sorgulamadan din gibi benimsemesi hiçbir zaman sağlıklı bir çözüm değildir.

Bir kişi bu konuda haklı iken, diğeri başka bir konuda haklı

olabilir. Ayrıca önceden bir yorumu benimseyen kişi sonra fikrini değiştirebilir. Mezheplerin olmadığı ilk üç asır'da durum buna daha yakındı, farklı görüşler olmakla birlikte, mezhep mukallitliği ve fanatizm yaygınlaşmamıştı.

Her dönemde ortaya çıkan fikri çatışmalarda, herkes fikrini ortaya koyarken, fikirlerin ortasını bulduğunu, böylelikle en akıllı olduklarını iddia eden şahıslar türemiştir. Mezhebi yozlaşma uzun yıllar bu topraklarda yaşamış, kendi din, gelenek ve göreneklerini, halk arasına bir ibadet ve itikat olarak yerleştirmiştir.

Dilimizde dahi bunun örneklerini görmekteyiz “hizipçi, fırkacı” manasına gelen Kur'an'ın çok sert bir dille kınadığı ve reddettiği batıl inançların ifadesi olan “mezhepçi” kelimesi hakaret olarak algılanacağına, Kur'an ve tevhid bağlularına “mezhepsiz” kelimesi hakaret olarak vurulmaktadır. Yapılması gereken en önemli mesele, mezhepler ile Kur'an'ın orta yolunu bulmak değildir. Yapılması gereken mezheplerin dine bir sapma olduğunun, bu mezheplerin dine eşitlenemeyeceğinin tespit edilmesi ve mezheplerin yok sayılarak bir kenara bırakılmasıdır. Kur'an'ın dinin tek kaynak olduğu anlaşıldıktan sonra yapılması gereken, Kur'an'ın açılıp dinin yeni baştan incelenmesi ve doğru olarak öğrenilmesidir.

Tekrarla dediğimiz gibi mezhepçi -gelenekçiler, bu topraklarda uzun yıllar iktidar oldular ve onların izahlarının çoğu araştırmaz bir şekilde mutlak gerçekmiş gibi algılanmaya başlandı. Gelenekçi-mezhepçi İslamcılarının dinselleştirdiği hurafe ve rivayetlerin bir çoğu halkımızın da geleneği haline dönüştü. Bu yüzden ısrarla vurguladığımız gibi Kur'an'ı merkeze koyup dinin ne olduğunu Kur'an'dan çok önemli olduğunu görüyoruz. Tüm sorunların çözümünde yöntemin önemi gerçekten çok önemlidir. Bunun aksi, kişilerin Allah'ın dinini değil, heva ve heveslerini, geleneklerini, ataların uydurma dinini, şahsi görüşlerini din yapacaklardır. “Ey Davud! Biz seni yeryüzünde halife yaptık. O halde insanlar arasında adaletle hükmet. Heva ve hevese uyma, sonra bu seni Allah'ın yolundan saptırır...” (Sad-26) Başka bir ayette yüce Allah şöyle buyuruyor. “(Ey Nebi!) Sana da,

daha önceki kitapları doğrulamak ve onların (gerçeklerini) korumak üzere hak olarak kitabı (Kur'an'ı) indirdik. Artık aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet, sana gelen hakkı bırakıp da onların hevalarına tabi olma..." (Maide- 48)

Başka bir âyet "(Sana şu talimatı verdik) Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve onların hevalarına tabi olma. Allah'ın indirdiği hükümlerin bir kısmından seni saptırmamalarına dikkat et. Eğer indirilen hükümlerden yüz çevirirlerse bil ki bununla Allah ancak, günahlarının bir kısmını onların başına bela etmek ister. İnsanların birçoğu zaten yoldan çıkmışlardır." (Maide- 49)

"Yoksa onlar cahiliye hükümlerini mi istiyorlar? İyi anlayan bir toplum için hükümlerini Allah'tan daha güzel kim vardır" (Maide-50) Kur'an'a artı izah yapılması kadar Kur'an'dan eksilterek izahlar yapılması da felakettir. Tabii ki burada zahtan kastımız kendi bütünlüğü ve bağlamı dışında kaynağı Kur'an'da olmayan konuları kastediyoruz.

Veya Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü terk ederek rivayetlerle Kur'an'ı yorumlayarak hurafe ve yalanlara insanları mahkum etmeyi kastediyoruz. Kur'an'ı Mübin'de, cami imamı, şeyhülislam, müftü, şeyh, din adamı gibi insanlara hükmeden, onları temsil eden sınıfların varlığına yer verilmemiştir.

Kur'an bu sınıfların hiç birinden bahsetmezken halkın geniş bir bölümünün cami imamlarıyla müftülerle, şeyhlerle dini yanlış bir şekilde özdeşleştirdiklerini görüyoruz. Günümüzde tarikatlar, geleneksel mezhebi düşüncenin kalesi konumundadırlar. Buradaki şeyhler, Kur'an'ın bağlıları değil, ancak mezheplerin tapıcıları olmuşlardır. Bu kişilere göre, "din eşittir mezhep" olduğu için bu cahiller güruhu din diye Kur'an'ı değil mezhepleri övmekte sürekli olarak mezhepleri anlatmaktadırlar. Ancak işlerine gelen bir ayet gördükleri zaman batıl ve uydurma dinlerine ümmi insanları inandırmak için onu da kullanmayı âdet edinmişlerdir. Diyanet İşleri Başkanlığı ve imam hatip liseleri de, Hanefi İşleri Başkanlığı ve Hanefi İmam Hatip liseleri durumundadırlar.

Bu yüzden bu sıralardan geçen imamların ve müftülerin çoğunluğu, Kur'an'ın değil, batıl mezheplerin savunucusudurlar. Bir müftü veya bir imamın yanında bir ayet okuduğunuzda bir hadis veya Ehli Sünnet hurafeleriyle size cevap verilir. Gerçekten de Kur'an ile rivayetler iki ayrı din hatta birbirine zıt iki düşman din gibidirler. Hangisinin hidayet üzerinde olduğunu cahiller haricinde herkesin malumudur. Şia ve Ehli Sünnet din adamları Kur'an tanımaz birer mezhep tapıcısı olmuşlardır. Bundan önceki yazılarımızda Kur'an'ın dini ile Emevi mezheplerinin dini arasındaki farkı gördük.

Buna göre iki şık belirlemiştir.

1-) Kur'an dinin kaynağıdır. Kur'anı tek kaynak kabul edip dini onunla yaşamaya ve anlamaya çalışmak gerekir ki, bu hayatı bir konudur.

2-) Mezhepler dine eşittir. Din, Kur'an'dan değil mezheplerden öğrenilir. Milletten topladığı paraları kadınlara yediren Enver Ören'in Türkiye Gazetesi tarafından yayınlanan kitaplarda bu saçma sapan hurafeler anlatılmaktadır. Kur'an ehline sürekli hakaret edenlere göre din, sadece hadislerden ve âlimlerin icthadlarından öğrenilebilir. Bu cahil ahmaklara göre hadisler olmadan Kur'an kesinlikle anlaşılmas bir kitaptır. İhlas holding tipi bütün cemaat ve tarikatlara göre Ehli Sünnet'ten başka "hak" din yoktur. Onlara göre hadisler "mezhep icthadları" olarak çözülmüş ve din bu şekilde kemâle ermiştir. Yani dini öğrenmek isteyenler ilmihalden başka bir şey okuyamazlar. İnsanlar dinlerini Kur'an'dan değil, fıkihtan yani evliya ve ilahların kitaplarından okuyabilirler. Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bu fikirlere karşılık verebilecek bir cevabı yoktur. Sadece İhlas Holding değil, mezhepçi imamlar, müftüler bütün şeyhler işte bu Emevi Ehli Sünnet mezheplerinin dinini temsil etmektedirler.

Eğer dile getirdiğimiz gerçeklerin doğru olduğuna imanınız varsa lütfen gereğini yapın ve mezhepçi düşüncedeki diyanet vaizlerini, cemaat liderlerini ve tarikat şeyhlerini İslam dinine eşit kılmaktan vazgeçin. Bilin ki bu cahilâne bilgileriyle "gerçek dindarlar" onlar değil, sizsiniz. İslam dininde, dinci meslek kuruluşları yoktur.

Aksi takdirde din bir rant ve menfaat aracı olur. Zaten bugün din, diyanet ve cemaatlerin elinde bir oyun ve eğlence olmuştur. Seccadesinden haccına, zikirmatığından hatmine, salâtından salavâtına, mevlidinden türbesine, umresinden dua kitaplarına, tesbihinden tesbihâtına, Yasin'inden mukabelesine, telkininden kandiline kadar din tamamen bir menfaat aracı haline getirilmiştir.

Yüce Allah şöyle buyuruyor. “Dinlerini bir oyuncak ve bir eğlence edinen ve dünya hayatının aldattığı kimseleri bir tarafa bırak!(Onlara zerre kadar değer verme) kazandıkları ameller sebebiyle hiçbir nefsinin felakete düşmemesi için Kur’an ile nasihat et.

O nefis için Allah’tan başka ne bir dost vardır ne de şefaati...” (En’am- 70) Bu ayeti kerimenin en büyük gerçeklerinden birisi şudur. Ahirette seni ateşten kurtaracak yegane güç senin amelindir. O halde onun kitabına sarılacaksın. Ne Allah Elçilerinin, ne Ebu Hanife nin, Ne Şafinin, ne cemaat liderinin ve ne de tarikat şeyhinin sana zerre kadar bir yararı olmayacaktır. “Allah kuluna yetmez mi? (Zümer- 36) “Allah’tan geri çevrilmesi imkansız bir gün gelmeden önce, Rabbiniz’den size indirilene tabi olun. Çünkü o gün, hiçbiriniz sığınacak hiç bir yer bulamazsınız. itiraz da edemezsiniz.” (Şura- 47)

Yani kendinize güvenin, korkmayın ve inancınıza sahip çıkın. Belki eskiden, Şia ve Ehl-i Sünnet’in dinini sorgulamış olsaydık bizi yok ederlerdi. Kur’an’ın yeterli olduğunu, mezheplerin sapkınlığını savunmanın karşılığı muhafazakar yönetimlerde ölümdü. Günümüzün demokrasi sistemi, insan haklarına verilen değerler, mezheplerin savunduğu rejimlere nazaran, birçok hususta Kur’an’ın özgürlük sistemine daha yakın ilkeler içermektedir.

Bunun en büyük kanıtı birçok cemaat liderinin ülkelerindeki çeşitli baskılardan dolayı küfrettikleri batıya iltica etmeleridir. Din ve fikir hürriyetine muhtaç olan hiç kimse Mekke ve Medine’de yaşamak istemez. Çünkü Suudi Arabistan’da yaşamak için Kur’an’ın gerçeklerini inkar, Buhari’nin rivayetlerini sualsiz, sorgusuz, kayıtsız şartsız kabul etmek zorundasınız. Bu yüzden günümüz Medine ve Mekke’sinde Kuranı savunan birisinin yaşaması mümkün değildir.

Bundan dolayı diyanet, fetö, cübbeli ve benzerlerinin yani Ehl-i Sünnet'in şeriat hakimiyetindeki bir ülkede yaşamaktansa, Hristiyan Avrupa'sında yaşamak bir muvahhid için daha uygundur.

Dolayısıyla muhafazakar ve gelenekçi bir toplumda, din ve hüküm olarak Kur'an'a gitmek mümkün olmadığı için, seçim, şura ve demokrasi Kur'an'a dayalı bir İslam anlayışını savunanlar için büyük avantajları beraberinde getiriyor. Kur'an, ilim ve akla dayalı bir İslam anlayışını savunanlara düşen görev, seslerini çok daha kuvvetli bir şekilde yükseltip, yüce İslam dinini karanlıklarda boğan mezhepçi zihniyettekilerin dinle özdeşleştirilmesini önlemeye çalışmaktır.

Böylelikle, insanla dini birbiriyle çeliştiren mezhepçi zihniyetin dinden uzaklaştırdığı, hatta dinsizliğe ittiği mantıklı kitlelerin önemli bir bölümü umarız, insanla, bilimle, mantıkla kol kola ilerleyen Kur'an'ın anlattığı İslam'ı tanıyınca, dine yeniden ısınacak ve Kendi hatalarını tamir edeceklerdir. Kur'an'ın ifadesiyle “Ey insanlar! Şüphesiz size Rabbinizden kesin bir delil gelmiştir. Yani size apaçık bir nur indirdik” (Nisa- 174) “Ey insanlar! Size rabbinizden bir öğüt, gönüllerde olana bir Şifa, Mü'minler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir.” (Yunus- 57)

“De ki, kesin delil ancak Allah'ındır.” (En'am- 149) “Hep birlikte Allah'ın himayesine (Kur'an'a) sığının, fırka fırka olmayın...” (Âl-i İmran- 103)

“İman edenlerin Allah'ı anma ve ondan İnan Kur'an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilen (Yahudi ve Hristiyanlar) gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan bir çoğu yoldan çıkmış kimselerdir.” (Hadid- 16) Eğer Kur'an'ın anlattığı İslamı savunanlar, fırsatları değerlendirip üzerlerine düşeni canla başla ibadet aşkıyla yapmazlarsa, Kur'an-ı, para karşılığı, pazarlıklar yapıp okuyan İmamlar, mevlithanlar, muskacı sahtekarlar, maddi ve manevi sömürünün ustası şeyhler, dini menfaat aracı yaparak halkın kanını, parasını, imanını daha uzun yıllar emmeye devam edeceklerdir! Sahtekar dinci ile dinin özdeşleştirilmesindeki

yanlış, Kur'an ayetlerindeki açıklamalar ile örneklendirilmiştir. Fakat Kur'an'ı gönül eğlendirmek için okuyup köşe dönmeğe çalışanlar, bu âyetlerin manasını anlayamazlar.

Yüce Allah şöyle buyuruyor. "Ey iman edenler! Biliniz ki Hahamlardan ve Rahiplerden bir çoğu insanların mallarını haksız yollardan yerler ve insanları Allah yolundan engellerler..."(Tevbe-34) isterseniz "Hahamlar ve Rahipler" kelimelerin yerine "İmamlar ve müftüler" veya "cemaat liderleri ve Şeyhler" veya "İlahiyatçı Prof'lar ve Diyanet" kelimeleri ile değiştirebilirsiniz. Bunun hiçbir farkı yoktur. Neden farkı yoktur bilir misiniz? Çünkü ayet,"Ey iman edenler!..." diyor da onun için, yani Yahudi ve Hristiyanların din büyükleri halklarını sömürdüler, emdiler, tükettiler, dini en büyük rant haline getirdiler. "Ey iman edenler!..." sizin din büyükleriniz de aynısını yapacaklardır. Bundan Kurtuluş yoktur. Ona göre dikkatli olun,demek istenmiştir. Mezhepçi hurafeciler, "Kur'an öyle yüce, öyle mübarek bir kitaptır ki, bizim gibi âciz ve günahkar insanlar, Kur'an'ı ne kadar uğraşsalar anlayamazlar" şeklinde izahlarla, ilk bakışta Kur'anı övüyormuş gibi görünseler de, aslında insanları Kur'an'dan uzaklaştırmışlardır. Kur'an'ı insanlar anlayamayacaksa, Kur'an niye vahyedildi?

Niye Kur'an İnsanlara Hitaplarla Dolu?

Niye Kur'an belli başlı kişilere değil de, herkese hitap etmektedir? Kur'an'ı anlaşılmasız kılmak için, "Kur'an'ı anlamak zordur, hatta imkansızdır" diyenler, dünyada ve ahirette rezil olacaklardır. Halbuki Kur'an'ı Ebubekir ve Ömer kadar Ebu Cehil ve Ebu Leheb de anlıyor ve şunu diyorlardı.

"Bu Kur'an'ı sakın dinlemeyin, okunurken gürültü yapın. Umulur ki galip gelirsiniz." (Fussilet- 26) Kafirler, müminlere galip gelmenin en önemli dayanağının Kur'an medeniyetinin yayılmasını engellemek olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Geçmişte müşriklerin, günümüzde cahil mezhepçilerin hesapları aşağı yukarı aynı merkezde gelip birleşmektedir. Kur'an anla-

şılmaz olunca kitleler, mezhepçilerin imamlarına, şeyhlerine, gavs ve kutuplarına, uydurma evliya ve ilahlara mahkum kalacaklardır. Kur'an, anlaşılmaz ve zor olarak kabul ettirilince, ilkel Emevi uydurmaları ve Abbasi eklemeleri dinin bir bölümü olup olmadığı sorgulanmayacaktır.

Çünkü tüm bu hurafe ve yalan eklemeler ancak Kur'an'ın temizliğiyle layık oldukları yerleri boylayabilirler. Kur'an'ın anlaşılmaz ve zor olduğunun ilanıyla, Kur'an'ın hakemliği elinden alınıp mezheplere verilince, Emevi- Abbasi artı Osmanlı patentli çelişkiler, yalanlar, hurafeler, zorluklar, baskılar halk üzerinde devam edecektir. Halbuki Kur'an'ın çok kolay olduğu ve rahat anlaşılabilceği ile alakalı birçok ayet vardır. “Andolsun ki biz Kur'an'ı öğüt almanız için kolaylaştırdık. Öğüt alan yok mu? (Kamer- 17-22 -32 -40)

“(Ey Nebi!) Biz Kur'an'ı, onunla Allah'tan sakınanları müjdeleyesin ve şiddetle karşı çıkanları uyarısın diye senin dilinle indirilip okuyarak kolaylaştırdık.” (Taha- 97) “Biz Kur'an'ı öğüt alsınlar diye senin dilinde indirerek kolayca anlaşılmasını sağladık.” (Duhan -58) Kur'an, cahil bedevilere de, alimlere de hitap etmektedir. Daha önceki yazılarımızda ele aldığımız gibi Kur'an, insanların öğüt almaları için kolaylaştırılmış Allah kelmamıdır. Belki de dünyanın en kolay kitabıdır. İnsanlar anlamadıkları kitaptan nasıl öğüt alacaklardır. Anlaşılmayan bir kitap nasıl rehber olur? Ancak bir tecrübe olarak şunu söyleyebiliriz.

Kur'an'ı, aklını kullanan saf, iyi niyet sahipleri, akılsız ve tefek-kürsüz din adamlarından daha iyi anlayabilirler. Kur'an'ı anlamak için ön yargı olmayacak, akıl kullanılacak ve Kur'an tek kaynak olarak kabul edilecektir. Çünkü Kur'an kendini zorla insanlara kabul ettirmez. Kur'an'ın anlaşılmaz olduğunu iddia etmek yüzlerce ayeti inkar anlamına gelecektir. Kendi bağlam ve bütünlüğü içinde, ona yoğunlaşan ümmi bir Müslüman, bir müfessirden yüz kat daha iyi Kur'an'ı anlayabilir. Elmalılı Hamdi Yazır'ın iddiasının aksine Kur'an okumak ve ona dokunmak için abdeste gerek yok diyen bir-

çok arkadaşa rastlamışımdır.

Çünkü Elmalı bu konuyu kendi bağlam ve bütünlüğü içinde anlamış olsaydı Kur'an'a dokunmakla alakalı âyetlerin tümünün Mekki olduğu ve Mekke müşriklerinin iftiralarına bir cevap oldukları, şeytanların ona yaklaşamayacakları, Kur'an'da herhangi bir tasarrufa sahip olmadıkları yani konuyla alakalı âyetlerin iman edenlerle ilgili değil, Müşriklere cevap olduklarını anlayacaktı. Yani Ey Mekke müşrikleri! Bu Kur'an'ı Muhammed'e şeytanlar indirmedi, şeytanlar ona dokunamaz, ona yaklaşamaz, Kur'an onlara karşı koruma altındadır. Kur'an'a iftira ederek yalan söylemeyin, demek istenmiştir. Aşağıdaki sürelerde numaraları verilen âyetlerin hepsi bu gerçeği anlatmaktadır. (Vakıa - 77, 78, 79; Tekvir - 25; Suara- 210, 211, 212; Abese- 11, 12, 13, 14 15)

Ehli Sünnet anonim uydurma ilahların ve evliyanın şirk dininin en fanatik taraftarları Osman ünlü ve Prof Ramazan Ayyal'ının Şeyhleri "Saadeti Ebediye" yazarı Hüseyin Hilmi Işık, söz konusu kitabında Kur'an'ı Mübin'i anlamaya çalışanlara şu uyarıyı yapıyor.

"Seyyid Abdulhakim Efendi(k.s)buyurdular ki: İbadet emirleri yapmak demektir. Kur'an'ı Kerim'i, hutbeyi okumak ibadettir. Bunların manasını anlamak emir olunmadı. Bunları anlamak ibadet değildir. Kur'an'ı Kerimi anlamak için 72 yardımcı ilmi ve sekiz temel ilmi öğrenmek lazımdır. Ancak bundan sonra Kur'an'ı Kerimi anlamaya istidat hasıl olup,Cenabı Hak nasip ederse anlayabilir. Herkes Kur'an'ı anlamalıdır demek, dine müdahale etmek olur. Kur'an'ı anlamak için istidadı çok olan on sene, orta olan elli sene çalışmak lazımdır.

Bizim gibi istidadı az olanlar ise yüz sene de çalışsak anlayamayız. Şeriatte ilim diye faydalı bilgilere denir. Faydalı bilgiler saadeti ebediye'yi elde etmeye, yani Allah'ın rızasını kazanmaya vesile olan ilmihal ilmidir. Bu ilmihal kitaplarına İslam bilgileri denir.

Her zaman kan, vahşet, zorbalık, zulüm ve adaletsizlik hakim

olmuştur. Ehli Sünnet'in mezhepleri uzun zaman birbirlerine hakaret etmiş, birbirlerini tekfir etmiş, birbirlerini katletmişlerdir. Elbette Rahman ve Rahim olan Allah'ın kitabı da dinde gayet kolay ve anlaşılır, çok açık, hem de mezheplerin sandığından çok daha sadedir. uydurulmuş ilahların ve evliyanın şirk dini ise zorluk ve kurallarla doludur. Bağlam ve bütünlüğü bulunmayan, hiç bir sisteme sahip olmayan Ehli Sünnet'in karışık dininde her ilahın ve evliyanın kattığı, her mezhep aliminin eklediği bir iman ve ibadet vardır.

Mesela: Mezheplerin tarif ettiği dinde bir karı kocanın nasıl bir hayat yaşamalarının ideal olduğunu kısaltarak anlatmaya çalışalım. Allah Resulü'nün adına uydurulan binlerce hadise göre bu karı-kocanın sabahtan akşama kadar bazı işlerinde gözetmeleri gereken sünnet, müstehap, mübah, sevap, helal, haram ve mekruhların neler olduğunu örnekler vererek mezheplerin uydurma şirk dinine göre ideal yaşam tarzını ortaya koyalım.

Böylece Kur'an'ın kolay dini ile ilahların ve evliyanın şirk dininin detaycı farkını kavrayalım. Mezhepçi bey'le mezhepçi hanım hadis ve fıkıh kitaplarında var olan şekliyle uyandıklarında sağ ayak ile yataklarından kalkmalıdırlar. Hayırlı işler sağ, hayırsız işler sol ayakla yapılır. Tuvalet sol ayakla girilir. Tuvalet başı kapalı girmek sevaptır. Tuvaletten konuşulmaz, eğer biri tuvaletin dışından soru sorarsa bu münasebetsize cevap vermemek daha sevaptır.

Eğer çiftimizden biri yıkanacaksa, en azından belinde peştömle yıkanması gerekir. Çünkü kişi tek başına tuvaletteyken bile avret yerini kapalı tutması sünnettir. Kibleye, güneş'e, Ay'a karşı def'i hacet yapılması haram ya da mekruhtur. Her ne kadar insanlar görmüyorsa da, melekler insanları görür, meleklerden utanmak lazımdır. Yıkanırken önce sağ omuza, sonra sol omuza su dökmek gibi kurallara uyulmalı ve kitaplarda yıkanma ile alakalı yazıların Arapça duaları ezberlenip okunmalıdır. Kimi mezheplere göre zihar dişe dolgu yapılırsa boy abdesti olmaz, kişi cenabet gezmiş olur.

Bu yüzdten dişin çürümesi, komple dişi çektirip dişsiz kalmayı

veya çıkmalı takma dişler taktırmak gerektirecektir. Çıkmalı dişler boy abdesti alırken çıkarılıp bunların altı ıslatılmalıdır, yoksa kişi cenabet gezmeye devam eder. Cenabet olarak gezmek ve bir şey yemek- içmek haramdır.

Namaz kılınacaksa sarık sarmak icap eder, aman dikkat yetmiş kat sevap kaçırılmamalıdır. Sarığın yedi metre olması daha uygundur. Giyilecek elbiseler yeşil siyah ve beyaz olmalıdır. Sarı veya kırmızı elbise giymek mekruhtur. Eşler yemeği yer sofrasında yemeli, sonradan çıkma masa tipi uyduruk şeylerde yememelidir. Yer sofrasında sağ ayak dikilir, sol ayak alta alınıp oturulur. Yemekte çatal kaşık gibi aletlerden kaçınılmalıdır. En sevap yemek şekli üç parmakla olanıdır. Baş, işaret ve orta parmak ile yemek yenmelidir. Yemeğe tuz ile başlamak sevaptır. Yemekte su içilirse üç nefeste içilmeye gayret edilmelidir. Yemek kesinlikle sağ elle yenilmelidir. Sol elle yemek yiyenler şeytanları doyurmuş olurlar.

Yemek bitince üç parmak, baş parmaktan ortancaya kadar yalanır buda sünnettir. Böyle sünnetleri kaçırmamak lazımdır. Aynaya bakmak sünnettir. Erkek aynaya bakıp sakalının bir tutamı geçip geçmediğini kontrol etmeli, sakalı bir tutamı geçerse kesmelidir. Erkeğin gözüne sürme çekmesi, saçlarını yağlayıp ortadan ayırması çok sevap olan sünnetlerdendir. Kadın saçını uzatmalı kesinlikle kesmemelidir. Kadınların kaşlarını aldırması çok büyük günahdır. Kadın mahremi olmadan dışarı çıkamaz. Kadın için en iyisi dışarı çıkmayıp evde oturmak iyi olan harekettir. Radyo dinlemek çok tehlikelidir. Müzik, telli sazlar, hele ki kadın sesi haramdır. Bu saymış olduklarımızın dışında yapılacak olan zikirler, tesbihatlar, salavatı şerifeler, Cevşenler, mevlid törenleri, kırklık ayinler, türbe ziyaretleri, namazlardaki ritüeller, Cevşen okumaları, tarikat ve cemaat sohbetleri ve daha bir sürü uygulamalar vardır ki bu ilahların ve evliyanın şirk dinini yaşamak gerçekten çok müşkül bir hadisedir. Halbuki yüce Allah, Resulullah (aleyhisselâmi) bu zorlukları kaldırmak ve insanları özgür kılmak için göndermiştir.

Yüce Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor. “Yanlarındaki Tevrat ve

İncil’de yazılı buldukları o ölçüye, o ümmi ve Nebi olan Resul’e tâbi olanlar var ya, işte o Resul onlara iyiliği emreder, onları kötülükten men eder, onlara temiz şeyler helal, habis şeyleri haram kılar. Ağır-lıklarını ve üzerlerindeki zincirleri indirir...” (Araf- 157) Şia ve Ehli Sünnet’in (Diyaret İşleri Başkanlığı, Tarikatlar, Cemaatler, Mezhep-ler) din adına ortaya koydukları haram, helal, mübah, sünnet, vacip, farz, müstehap, mekruh ve sevap gibi uygulamaları sıralamak için kitaplar dolusu bilgi oluşturmuşlardır. Dünyada uydurma dinden daha daha tehlikeli ve daha zor bir şey yoktur.

Uydurma dinin insanlara inandırdığı cehaleti başka hiçbir şey inandıramaz. Bir toplumu kökten yok etmek isterseniz, o toplumu yalan ve uydurma dine yönlendirin ebediyen işini bitirmiş olursunuz. İşte Ehli Sünnetin hadis kaynakları olan Buhari, Müslim, Ebu Davud, Nesai, İbni Mace, Tirmizi ve diğer 14 kaynakta bulunan sözüm ona hadis adı altında oluşturulan bir hayatı, Risâle-i Nur ve tarikatların gerekli kıldığı kuralları yapmak nasıl çekilmez ve zor bir din meydana getirdiğini bir düşünün.

Dolayısıyla Kur’an özgürlüğünün nasıl büyük bir nimet olduğunun farkında olun. İşte Şia ve Ehli Sünnet coğrafyasındaki cinnetler, cinayetler, terör, intiharlar, psikolojik hastalıklar, bunalımlar, vahşet, cehalet, taklitçilik, anarşi, inanç ve fikir özgürlüğünün olmaması hep bu yasakçı ve kuralcı yaşam tarzından kaynaklanmaktadır. Daha önceki yazılarımızda ele aldığımız uydurma hadislerden oluşturulan zor hayat örnekleri ilahların ve evliyanın şirk dinindeki kuralların ve ibadetlerin yüzde biri bile değildir.

Bu örnekler bile Kur’an’ın ortaya koymuş olduğu hayat dolu dine kıyasla mezheplerin dininin ne kadar zor, karmaşık ve yaşanmaz bir sistem olduğunu göstermektedir. Bu izahların hepsi ve yüz katını Ehli Sünnet’in ve Şia’nın kaynaklarında bulabilirsiniz. Yani burada size hayali bir bilgi sunuyor değiliz. Bu uydurma dinin izahlarının ve ibadetlerinin eksiği bir hayli çoktur, kitapevlerinde satılan eserlerin yüzde doksan dokuzu insanları aldatma, dini rant yapma ve Kur’an’dan uzaklaştırma amacı gütmektedir. Yazdıkla-

rımızın fazlası ve abartısı yoktur. Şia ve Ehli Sünnet'in (Diyânetin, Mezheplerin, Tarikatların ve Cemaatlerin) sunduğu ibadet hayatı insanı bunalıma, intihara, hastalıklara ve yok olmaya mahkum eder.

Kur'an'ın, dinin tek kaynağı olduğu yani "din eşittir Kur'an" olduğu unutulmamalıdır. Kur'an'ın Allah kelâmı olduğu ve bizim dini anlamamız için indirildiği devamlı aklımızda olmalıdır. Meseleler, Kur'an'ın bütünlüğü içinde düşünölmeli ve çözümlenmelidir. Bir konuyla alakalı Kur'an'da geçen ne kadar ayet varsa, o ayetler önceleri ve sonraları ile ele alınmalıdır. Kur'an'ın bir yerinde geçen bir konunun, bir fikrin Kur'an'ın başka bir yerinde geçen bir fikirle çelişmeyeceğini de unutmamalıyım. Kur'an'da yer almayan bir konunun, dinde de yer almayacağı anlaşılmalıdır. Bazı konulardaki dine ilavelerin Kur'an ayetlerinin çekiştirilmesiyle yapıldığını unutmamalıyız. Zor ve karışık bir konuyla karşılaştığımızda, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü bilen, samimi bir şekilde Kur'an'ı tek kaynak olarak kabul edenlerle çözmeliyiz. Eğer Kur'an'ı sorduğunuz kişilerin samimiyet ve yaklaşımlarından şüphelenirseniz, incelenen noktaları birbirinden bağımsız ayrı kişilere sorup kontrol edebilirsiniz. Ancak kişilerin samimiyetinde en önemli gösterge, ön yargıdan uzak Kur'an'ın tek kaynak olduğunu kabul edip etmedikleri olacaktır. Kur'an'ı tek kaynak kabul etmeyenler, mezheplerinin görüşünü Kur'an'a mal etmeye çalışabilirler. Kur'an'ı anlamaya çalışırken, aklın ve vicdanın en önemli yardımcılarımız olduğunu, gelenek, görenek, çoğunluğun kabulleri, kınama korkusu, mahalle baskısı gibi aklı, vicdanı ve hürriyetimizi ipotek altına alıp özgür olarak kullanırmaya müsaade etmeyen unsurların Kur'an'la aramızda en önemli engeller olduğunu hiç bir zaman unutmamalıyım. Kur'an'ı esas alan dini anlayışın yüzlerce konuda daha tutarlı ve detaycı anlatımı, daha mantıklı ve daha yaşanır olduğunu gördüğü halde mezhep dininden kurtulamayan birçok kişi bahaneyi "namaz" konusuyla ilgili bir çıkışta aramaktadır. Bu konuyu istismar ederek Kur'ani anlayışı bertaraf etmek istemektedirler. (Sanki bu konu diğer uydurmaları ve Allah Resulü'ne iftira olan rivayetleri hasıraltı edebilirmiş gibi)

Kur'an'ı dinin kaynağı olarak yetersiz gören bu mezhepçi yak-

laşımı benimseyenler “sırf Kur’an’dan dini anlamaya çalışırsak “namazı” nasıl kılacağız? “Namazı” sırf Kur’an’a bakarak kılamayız. Demek ki Kur’an dışı kaynaklar lazımdır” diyerek mezhep ve rivayetlerini kurtarmaya çalışmaktadırlar. Mezhep bağlılarının bu yaklaşım tarzı bile dini anlamadıklarının bir delilidir. Yapılması gereken, dinin kaynağını belirleyerek, dini ona göre anlamak ve uygulamaktır. Dinin gerçek kaynağı ortaya konduktan sonra dinin kaynağını önümüzde alıp salat-ı, savmı, güzel ahlakı ve din adına her şeyi Allah’ın kitabından anlamamız tek çıkar yoldur. Yani salat-ı ikame etmek de dinin tek kaynağından anlaşılacaktır.

Dinin kaynağı, akılda önceden belirlenmiş hurafe ve uydurmalara göre olmamalıdır. Kur’an’ı Mübin, ümmetin modern ve uygar bir toplum olmasını hedefler, rivayetler ve mezhepler bizi ilkelliğin bataklığına çekerler. Uydurma rivayetler ve bu rivayetlere dayanan mezhepler aracılığıyla Emevilerden itibaren Kur’an sistemi bozulan bir makineye benzemektedir. İşte İslam ümmeti bu Kur’an’ın bozulan manasını yaşamak zorunda bırakıldı.

Daha doğrusu bu ümmete hiçbir zaman Kur’an medeniyeti yaşatılmadı. Muhafazakar toplumlar tarafından iktidara getirilen hükümetlerin hakimiyeti sayesinde bu sistemin arızası katiyen tamir edilmeyecektir. Bakara suresinde bulunan iki ayeti kerime bu konuda o kadar önemlidir ki, onları aktarmadan geçmek olmayacaktır. “İçlerinde bir takım ümmiler vardır ki, kitabı bilmezler. Bütün bildikleri kulaktan dolma şeylerdir. Onlar sadece zan ve tahminde bulunuyorlar. Elleriyle bir kitap yazıp sonra da onu az bir bedel karşılığında satmak için “Bu Allah katındandır.” diyenlere yazıklar olsun! Elleriyle yazdıklarından ötürü vay haline Onların! Ve kazandıklarından ötürü onlara yazıklar olsun.” (Bakara- 78, 79) Yani bütün ümmetlerde Kur’an ilmine vakıf olanlar azınlıktadır. Halkın ve din adamlarının bilgisi kulaktan dolma bilgilerle zanna dayalıdır. İlim adamları uydurma din ile milleti aldatıp onları sömürüyorlar.

İslam dinini rant yaparak çıkarlarına alet edenler, dini dejenere

ederek bozmaya çalışanlar, rivayetlerden kaynak kitaplar meydana getirenler yüce Allah tarafından lanetlenmişlerdir. Bundan hareketle Kur'an'da kaynağı olmayan kabir azabı ile alakalı hadisler, özellikle Buhari, Müslim ve diğer hadis kaynaklarında bulunan resim bulunan eve meleklerin girmeyeceği, Cebrail'in resim bulunan örtü yüzünden Allah Resulü'nün evine girmediği, resim yapanların cehennemde en şiddetli azaba mahkum olacakları ile alakalı bütün hadisler uydurmadır. Ameller ihlas ve güzel ahlaka göre değer kazanırlar.

Yapıldıkları mekanlarla alakalı değildir. Ravza-i mutahhara olarak adlandırılan yerde namaz kılmanın daha sevap olduğu ve Ravzanın cennet bahçelerinden bir bahçe olduğu, Nekir- Münker, kabir azabı ve kabir sorgusu, İsa (a.s) ın nüzülü, mehdinin zuhuru, Deccal'ın çıkışı, cünüp olanın camiye girememesi, Kur'an'a dokunulmaması ile alakalı bütün rivayetler, oruç kefareti, kandil gecelerinin fazileti ile alakalı bütün hadisler, üç cuma namazı kılmayanın kalbinin mühürleneceğini, dinden çıkacağını, nikahının düşeceğini söyleyen bütün hadisler, dinden dönenin öldürülmesi gerekir hadisi, Cebrail'in Dihyenin suretine temessül ettiği ile ilgili bütün hadisler, Allah Resulü'nün zehirlendiği ve bir kadın tarafından sihirlendiği ile ilgili rivayetler, Hulafe-i Râşidin rivayetleri, sahabelerin faziletleri alakalı rivayetlerin hepsi, Kur'an'ın muhtelif yerlerini bazı zaman dilimlerinde okumanın sevap olacağı ile alakalı bütün hadisler, salavat çekme, dua ve zikirlerle ile alakalı rivayetlerin hepsi, Allah Resulü'nün gösterdiği iddia edilen mucizeler ile alakalı hadislerin tümü, ahiret, cennet, cehennem azabı, kıyamet alametleri ile alakalı hadislerin yekünü, gelecekte haber veren rivayetlerin toplamı, şemail ile alakalı haberlerin mecmuu, kim şunu yaparsa denizlerin köpüğü kadar sevap alır, kim şunu yaparsa annesinden doğduğu gibi günahlardan tertemiz olur, kim şu ameli işlerse geçmiş ve gelecek günahları bağışlanır benzeri hadisler. Az amel işleyene çok sevap, ufak hatalar ve günahlar için büyük azaplar ve cehennemler olacağı ile ilgili hadisler, bazı yiyeceklerin şifalı olduğu, bazı bitkilerin ilaç olduğu, sineğin bir kanadında zehir diğer kanadında panzehir olduğu iddia edilen hadis, sakal, bıyık, sarık ve kılık kıyafetlerle

alakalı bütün hadisler,

Hulefa-i Râşidin devri'nin fazileti, onlarla alakalı hadisler ve Hulefa-i Râşidin isimlendirmesi ile alakalı rivayetlerin hepsi, en hayırlı asır benim asrım, daha sonra gelen asır ve sonraki asırdır rivayeti, sahabelerin hepsinin adil olduğu inancı ve onların gökteki yıldızlar gibidir rivayetleri, Muaviye'yi öven ve onu cömert gösteren bütün hadisler, Amr bin As, Halit bin Velid'i öven ve onun Allah'ın Kılıcı olduğu ilgili bütün haberler, iyi amellerin sağdan yapılması, kötü amellerin soldan yapılması gerekir ile ilgili rivayetler, İsrâ ve Miraç'ta cereyan ettiği öne sürülen olaylarla alakalı bütün rivayetler, halife Kureyş'ten olmalıdır, halife Kureyş'ten seçilir hadisleri, aşere-i mübeşşere ile ilgili olarak rivayet eden hadislerin hepsi, bazı sanat dallarını kötüleyen hadislerin tümü, Ehl-i Sünnet, Ehl-i beyt, fırka-i naciye, ümmetim şu kadar şubelere ayrılacak yollu bütün hadisler, 12 imam ile alakalı hadisler, Hüseyin'in şehit olacağını bildiren hadisler, Kerbela'nın fazileti ile ilgili rivayetler, namaz kılmayanın kâfir olacağı ile ilgili hadislerin hepsi, "insanlar iman edinceye, Muhammed'in Allah'ın resulü olduğunu kabul edinceye, namaz kılincaya, zekat verinceye kadar onlarla savaşmakla emrolundum, bunları yaparlarsa kendilerini benden korumuş olurlar diğer hesapları Allah'a kalmıştır" meşhur Buhari, Müslim hadisi, Dihye ile alakalı hadisler, Ebu Hüreyre'nin Allah resulünden söz ederken "dostum ve kardeşim" bana şunu söyledi yollu rivayetler, Hanzala'nın melekler tarafından yıkandığı hadisleri, Ali'nin Allah'ın aslanı olduğu haberleri, Osman ile alakalı özellikle onun çok hayalî ve cömert olduğu rivayetleri, Ebu-bekir'in Sıddık, Ömer'in faruk, Osman'ın Zinnureyn olduğu, benden sonra Resul gelseydi Ömer gelirdi hadisi, Buhari de bulunan 100 kişiyi öldüren kişinin affedileceğini öne süren uzun hadis, içinde çok sert sözler, lanet, kaba kelimeler barındıran bütün hadisler yalandır, uydurmadır. Ehl-i Sünnetin en meşhur ve mütevatir olarak görülen Cibril hadisi de uydurmadır. Çünkü bu rivayette İslam'ın beş, imanının altı madde üzerine kurulu olduğu ve Cebrail'in Allah Resulü'nün dizleri önünde insan suretine temessül ederek oturduğunu anlatır.

1-) Cibril melek değildir. Kur'an'ı indiren Allah'tır.

Dolayısıyla ayetlerde geçen Cibril melek değildir.

2-) İslam dini: Tevhid, adalet, ilim, emri bil- maruf -nehyi anil-münker, güzel ahlak ve akli kullanma üzerine bina edilmiştir.

3-) İman esasları arasında sayılan hayır ve şerrin Allah'tan olduğu bulunmaz. Kur'an'ı Mübin'e göre iman esasları şunlardır. "Allah'a, meleklerine, kitaplarına, Resullerine ve Ahiret gününe iman" (Nisa, 136 -Bakara, 285) Halbuki Ehli Sünnetin muhaddisleri resim bulunan eve melekler girmez rivayetlerinde ölüm meleğini (Secde-11) ve ölüm meleklerini (En'am- 61) istisna edebilirlerdi. Aslında ölüm meleği ve ölüm meleklerinden maksat yüce Allah'ın ölüm yasalarıdır. Yoksa gerçekte insanları vefat ettiren Allah'tır. (Yunus-104; Nahl-70)

Allah onları şaşırtmış, velhasıl hangi hadisi ele alırsanız alın, altı çürük, sakat, uydurma, iftira ve yalan çıkıyor. Melekler, göklerde ve yerde bulunan Allah'ın güçleri demektir. Yoksa geleneksel olarak iman edilen melek diye bir şey yoktur. Bu rivayetler ve hurafeler yüzünden İslam alemi önemli maddi-manevi hazineler üzerinde oturduğu halde her türlü fakirlik ve perişanlığı yaşamaktadır. Aslında Kur'an'ı Mübin bütün bu rivayetlerin hiçbirisine ihtiyaç bırakmayan geniş bir zenginliğe ve donanımına sahiptir.

Dolayısıyla daha sayamadığımız birçok hadisin uydurma olduğunu, Allah'ın kitabı ve onda var olan Allah Resulü'nün ahlakı, ilmi, hayatı, hikmeti, elçilik makam ve mertebesi din için yeterlidir. Tekrar etmekte fayda mülhaza ediyoruz. Kur'an'ı, diyanet müftülerine, cemaat liderlerine, tarikat şeyhlerine okuyacağınıza, dinsiz, imansızlara okuyun daha faydalı olduğunu göreceksiniz. Bir dinsizi Allah'ın varlığı konusunda ikna edebilirsiniz. Ama bir Sunni ve Şii din adamını dinde tek kaynağın Kur'an olduğunu ikna edebilirsiniz. Özellikle diyanet, ümmete Allah'ın dinini anlatacağına, insanları rahatsız etmemeye, gelenek ve ataların dinine mahkum olmalarına ısrarla göz yummaktadır.

İnanmak Zorunda Olmadığımız Meseleler

Bir mümin olarak Kur'an-ı Mübin'de yer almadıkları için inanmak zorunda olmadığımız, dolayısıyla dinde yeri olmayanların bir kısmı şunlardır. Kur'an'ın tek başına yetersiz olmadığı iddiası, hadislerin dinin kaynağı sayılması, mezhep alimlerinin fetvalarıyla helal ve haramların belirlenmesi, rivayet çıkarımlarına göre bazı Kur'an ayetlerinin iptal edilmesi, mezhepleri dine eşit saymak, mezhepleri insanlara tek çıkar yol olarak dayatmak, Kur'an'ı musiki, tecvid kitabı ve sanat kitabı gibi anlamadan okumak, hatim ve mukabele yapmak, Cebrail ile Allah Resulü'nün Kuran'ı mukabele ettiklerine inanmak, kainatın Resulullah için yaratılmış olduğu inancı, Allah Resulü'nü en üstün Resul kabul etmek, bazı kimseleri evliya ilan etmek ve türbelerini ziyaret etmek, tarikat şeyhlerini ve mezhep alimlerini ilahlaştırmak, rabıta gibi tarikatlardaki bütün uygulamalar, şeyhlerin mürid-i kâmil olduklarına iman etmek, şeyhlerin keramet gösterebileceğine inanmak, ahmakların söyledikleri "şeyhi olmayanın şeyhi şeytandır" sözüne inanmak, sadece ehli sünnetin yada ehli beytin cennetlik olduğunu iddia etmek, Yahudi, Hristiyan ve diğer dinlere mensup olanların hepsinin cehennemlik olduklarını ilan etmek, çoğunluğun her zaman doğru yolda olduklarını savunmak, Kur'an, bunun aksi olduğunu birçok ayeti kerimede açıkça beyan eder.

Doğru yolda olanlar her zaman azınlıkta olmuşlardır "Sen ne kadar üstüne düşsen de insanların çoğu iman edecek değillerdir." (Yusuf-103) "İnsanların çoğunluğunun Allah'a İmanları Şirk'le beraberdir." (Yusuf-106) "Ey Davut ailesi! Şükredin. Kullarımdan Şükreden azdır." (Sebe -13) "Resulüm de ki: Yeryüzünde gezip dolaşın da, daha öncekilerin akıbetleri nasıl oldu görün. Onların çoğu Müşrik idi." (Rum- 42) Hanefilik, Şafiilik, Hanbelilik, Malikilik, Caferilik, Şiilik, Maturidilik ve Eşarilik mezheplerinin eleştirilemez olduğu, akli inkar etmek, taklitçiliğe boyun eğmek, bilim ve sanat düşmanlığı, hüküm bakımından hadis kitaplarına Kur'an gibi inanmak, kadınları erkeklerden düşük görmek, kadınların çoğunun cehennemlik oldukları inancı, zina edenlerin (Recm ile) taşlanarak öldürülmeleri, Recm(taşlama) ayetinin bir keçi tarafından yendiği

iddia eden rivayetler, erkeklerin altın takmalarının haram olduğu, erkeklerin ipekli giysiler giymelerinin haram olduğu, yemekte altın gümüş takımlarının kullanılmasının haram olduğu, resim ve satrancın yasak olduğu, müzik enstrümanları ve müzik dinleme ile ilgili yasaklar, midye, karides ıstakoz gibi deniz ürünlerinin haramlaştırılması, cinsel ilişkinin örtü altında olmasının gerekliliği, eşlerin cinsel ilişki esnasında bile birbirlerinin cinsel organlarına bakamayacağı, yıkanırken bile kişinin cinsel organının açıkta olmaması gerektiği, meleklerden utanması gerektiği, peştamal ile yıkanmak gerektiği, kadınların evlerinde bile başlarının kapalı olması gerektiği, sakal bırakmanın sevap olduğu, saç, sakala kına yakmanın sevap olduğu, (Hindistan, Pakistan, Burma Afganistan bölgelerinde erkeklerin çoğu bunu yapmaktadırlar) sağ ayakla evden çıkmak, eve girmek, yatağa girmek, sol ayakla tuvalete girmek, kibleye karşı de'fi hacet yapmamak, kibleye karşı yatmak, kibleye karşı ayaklarını uzatmamak, oturarak ufak abdestin yapılmasının günah olduğu, tuvaletin kibleye karşı yapılmasının haram olduğu, sol elle yemek yiyenin yemeğine şeytanların ortak olacağı, sarık sarmak, cübbe giymek, entari giymek, şalvar giymek, beyaz, yeşil, siyah renkli giysilerde sevap aramak, sarı, kırmızı renkli elbise giymemek, hurma, kabak gibi yiyeceklerde sevap ummak, alkollü koku sürünmenin, kolonya kullanmanın haram olduğu, kara köpekleri öldürmek, geceleri aynaları örtmek, muska yazmak, taşımak, ondan fayda beklemek, tahtaya vurmaktan, nazar boncuğundan hayır beklemek, falcıları, cincileri dindar alim veya hoca sanmak, kurşun dökmek veya merdiven altından geçmenin uğursuz olduğu inancı, türbeleri ziyaret etmek, orada yatanları aracı vesile ederek onlardan şefaath ve yardım beklemek, çamaşırı belli günlerde yıkamanın, cinsel ilişkiye belli günlerde girmenin gerektiğini iddia etmek, cahiller arasında mübarek sayılan kandil gecelerinde cinsel ilişkiye girmemek, mevlidin kendisi, onu okumak, okutmak, ibadet olduğuna inanmak, mevlitten sevap beklemek, ölünün 7, 40, 52 nci günlerinde mevlit okutmak, törenler yapmak, kabir azabı ile ilgili hikayeler, rivayetler, hadisler, kabir azabının kendisi, sırat köprüsü kıldan ince kılıçtan keskin olduğu,

kesilen kurban üzerinde sırat'ın geçileceği hikayeleri, üzerine idrar sıçratanın en çok kabir azabı göreceği, ölünün yerine Hacca gitmek veya birini göndermek, ölünün arkasından ağlayınca ölüye azap edilir rivayetleri, kıyamet alametleri hakkında bulunan rivayetler, Mehdi, Deccal, İsa'nın yeryüzüne ineceği inancı. Dabbe'nin fil kulaklı, hınzır gözlü, öküz başlı olduğu, yecüc ve mecüc'ün Türkler olduğu, Arap ırkının ve dilinin üstün görülmesi, cennet ehlinin dilinin Arapça olacağı inancı, kıyamet alametlerinden birisi olarak inanılan güneşin batıdan doğacağı, zemzem suyunda özellikler aramak, okunmuş şeker, tuz gibi maddelerde sevap aramak, onlara okumakla bereketleneceği inancı, gusül yaparken önce sağ, sonra sol tarafa üçer defa su dökmek gibi teferruatlarda bulunmak, cenabetli olarak atılan her adımın günah olduğu, cenabetli olarak yemek yenmemesi, gezilmemesi veya cenabetin kötü görülmesi, pis olarak algılanması, bazı amelleri yapabilmek için mezhep değiştirmek veya falan mezhebe göre niyet etmek, dövmesi olanların abdestinin veya boy abdestinin geçersiz olduğu, dünyanın öküz ve balığın üstünde olduğu, (Allah dinde akledilmesini, derin derin düşünülmesini, araştırılmasını, emirlerinin uygulanmasını, kitabının rehber edilmesini murat eder). Bütün bunlardan sonra şunu söylememiz mümkündür. Bu ümmetin ümmileri âlimlerinden üstündür. Çünkü ümmilerin dini satmak ve Allah ile aldatmak gibi kahredici günahları yoktur.

Dolayısıyla Kur'an'a iman eden biri, Emevi Ehl-i Sünnet ve Şia'nın ictihatlarının tam tersini yapmaya çalışır. Çünkü Şia ve Ehl-i Sünnetin rivayetleri yüzünden tevhid dini olan İslam'ın diğer batil dinlerden hiçbir farkı kalmamıştır. Diyanet, bizim insanlara anlatmış olduğumuz Kur'ani gerçekleri fitne ve kafa karıştırıcı olarak algılıyor. Halbuki iyi düşünüldüğünde iyi niyetle, güzel ahlaka dayalı ilmi tartışmalar sağlıklı ve derin fikirlerin açığa çıkmasına sebep olurlar. Bundan dolayı tartışmalardan ve sorgulamalardan asla kaçınılmayız. Yahudi ve Hristiyan ruhbanlarının dinlerini bozdukları gibi, Şia ve Ehli Sünnet din adamları da kaynakları vasıtasıyla Kur'an'ın manasını bozup İslam'ı tahrif etmişlerdir.

“Ortodoks Yahudilik, biri “yazılı” diğeri “sözlü” olmak üzere iki

Tevrat'ı kabul eder. "Yazılı Tevrat", eldeki Eski Ahid'i, "Sözlü Tevrat" ise Eski Ahid yorumlarını, Mişna'yı ve daha genelde Talmud'u ifade eder. Rabbanî Yahudilik'te sözlü Tevrat, Yahudi din adamlarının yorumlarından ibaret olduğu halde, yazılı Tevrat'tan daha üstün ve daha değerlidir. Hatta sözlü Tevrat olmadan yazılı Tevrat'ın bir değeri yoktur. Onlara göre sözlü Tevrat olmadan yazılı Tevrat'ın alfabeti bile anlaşılabilir. Yazılı Tevrat'ın bütün emir ve yasakları, doğru olarak uygulanabilmek bakımından sözlü Tevrat'a muhtaçtır. Sözlü Tevrat olmazsa, yazılı Tevrat "kapalı bir kitap" olarak kalacaktır. Dolayısıyla herhangi bir Yahudi, sözlü Tevrat'ı aşarak yazılı Tevrat'la birebir muhatap olamaz. Sözlü Tevrat'taki herhangi bir hüküm yazılı Tevrat'a aykırı bile olsa, Yahudi, yazılı Tevrat'ı değil, sözlü Tevrat'ı dikkate almak zorundadır.." Dolayısıyla Yahudilerin, bu sözlü ve yazılı tevrat inancı ile Şia ve Ehl-i Sünnetin hadis inancı arasında hiçbir fark yoktur. Benzer durum Hristiyan alemi içinde geçerlidir...

Şimdi Günümüz Mezhepçilerin İnanç ve Söylemlerine Bir Bakalım:

"Beş yüz tane ayet gösterebilir eğer selefin onayından geçmiyorsa biz buna bidat hükmü vermekte tereddüt etmemeliyiz!" (Ebubekir Sifil)

"Hadislerin Kur'an'dan çok, Kur'anın hadise ihtiyacı vardır, Kur'an Müslümanlığı diye bir sapkınlık çıktı!" (F. Gülen)

"Kur'an, hadissiz anlaşılır, mümkünü yok!" (Cübbeli Ahmed)

"Sen hadisleri yok sayarsan Kur'an'ı nasıl anlarsın?"

"Bana Kur'an yeter diyenler çağımızın en büyük fitnesidir!" (Nihat Hatipoğlu)

"Buhari de gök aşağı, yer yukarıdır yazsa bitti benim için, artık gök yer, yer de göktür derim, taş sıvı, su katıdır derim!" (Nureddin Yıldız)

"Oynama Buhari ile, oynama Müslim ile... Buhari çökerse İslam

çöker. Müslim çökerse İslam çöker!” (İhsan Şenocak)

“Kur’an’a uymuyor diye sahih bir hadisi reddeden kâfirdir. Müslüman değildir!” (Mehmed Emin Akın)

“Madem Kur’an her şeyi açıklıyor, müziğin haram olduğuna dair bana Kur’an’dan delil getir!” (Ubeydullah Arslan)

Peki bu konuda Kur’an’ın hükmü nedir? “Size ne oluyor, nasıl hüküm veriyorsunuz?” Yoksa bir kitabınız var da ondan mı ders alıyorsunuz? Onda tercih ettiğiniz her şey sizindir mi yazıyor? Ya da “her neye hükmederseniz sizin için o olacaktır.” diye sizin lehinize olarak tarafımızdan size verilmiş kıyamet gününe kadar geçerli kesin sözlerimiz mi var? Sor bakalım onlara bunu hangileri garanti edebilir? Yoksa onlar için ortaklar mı var? Eğer doğruysalar ortaklarını getirsinler!” (Kalem-36,37,38,39,40,41)

Dinde Kur’an’ın tek kaynak olduğu ile ilgili şu âyetlere bakmak yerinde olacaktır. (Ankebut-50,51; Casiye-6; Kaf-45; Enbiya-45; Bakara- 170; En’am-103,155; Âraf-3; Rum-30,31,32)

Türkiye Gazetesi

Arapça diline yabancı olan biri Kur’an’ı hangi ölçüde kendi anadiline çevirebilirse, araştırma ve kabiliyeti kudretinde Allah’ın kitabını anlayabilir. Bir yanda “Kur’an’ın meali Kur’an yerine konulamaz, çünkü Kur’an’ın anlamını vermez” diyen günümüz Emevi-Abbasi dininin cahilleri, öte yanda “Kur’an’ın manasını anlamadan okumanın bile Kur’an okumak yerine geçeceği” söyleyen hurafeci muhaddis ve müctehidler marifetiyle Kur’an’ı anlamadan okumak ümmi halka dayatılmış ve Allah’ın kitabı “anlaşılmaz” diyerek, ümmi halka onu “yüceltmek” benimsetilmiştir. Bu Kur’an cahili mezhepçiler “Kur’an’ın mealini okumak, Kur’an’ı okumak yerine geçmez, çünkü Türkçe çevirisi, Arapça olan Kur’an’ın anlamını bütünüyle veremez, ancak, Kur’an’ın Arapça’sını, metnini anlamını hiç bilmeksizin yalnızca dil ile seslendirmek, Kur’an okumak yerine geçer” Kur’an’ın anlamını bilmeksizin dinlemek bile, Kur’an’ı dinlemek yerine geçer.” demişlerdir. Halbuki Kur’an’ı anlayarak ve

üzerinde düşünerek okumakla alakalı onlarca ayet vardır.

“Onlar Kur’an’ı düşünmüyorlar mı? Yoksa kalpleri kilitli mi?”
(Muhammed, 24)

“Andolsun biz Kur’an’ı müzakere edilsin diye kolaylaştırdık. Ondan öğüt alan yok mu?” (Kamer- 17, 22, 32, 40) “Andolsun ki biz, öğüt alsınlar diye, bu Kur’an’da insanlara her türlü misali verdik. Kötülüklerden korusunlar diye pürüzsüz Arapça bir Kur’an indirdik.” (Zümer, 27-28)

Aslında Kur’an’ın Arapça olarak indirilmesinin sebebi Allah Resulü’nün bir Arap olmasından dolayıdır.” (Allah’ın emirlerini) onlara açıklasın diye her elçiyi yalnız kendi kavminin diliyle gönderdik. Artık Allah dileyen kişiyi saptırır, dileyeni de hidayete iletir. Çünkü o izzetlidir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (İbrahim-4) Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğüne bağlı olarak yukarıdaki âyette geçen “tebyin” kavramı “Resul’ün vahyi açıklaması, onu duyurması, okuması, tebliğ etmesi ve ilan etmesi anlamına gelmektedir.

Tefsir etme anlamında değildir. Çünkü gerçek anlamda Kur’an’ı sadece Allah tebyin ve tefsir eder. “Onların sana getirdikleri hiçbir temsil yoktur ki, onun karşılığında sana doğrusunu ve daha açığını getirmiş olmayalım.” (Furkan, 33) “...Ayrıca bu kitabı da sana, her şey için bir açıklama, bir hidayet ve rahmet menba’i ve Müslümanlar için bir müjde olarak indirdik.” (Nahl, 89)

Kur’an, Allah Tarafından Kolaylaştırılmış Bir Kitaptır

“(Ey Elçi!) Biz Kur’an’ı, sadece, onunla Allah’tan sakınanları müjdeleyesin ve şiddetle karşı çıkan bir topluluğu uyarasın diye senin dilinde indirip okutarak kolaylaştırdık.” (Meryem-97) “Biz onu (Kur’an’ı) öğüt alınsın diye senin dilinde indirerek kolayca anlaşılmasını sağladık.” (Duhan-58)

Kur’an, hangi dile çevrilirse çevrilsin bağlam ve bütünlüğüne bağlı kalındıktan sonra ön yargısız yani tek rehber ve hidayet menba’i olarak kabul edildikten sonra çok kolay anlaşılacak bir kitaptır. Hatta Arapça’dan başka dillere mensup olan Milletler Araplardan çok daha

kolay Kur'an'ı anlayabilirler. Çünkü Arapların Kur'an'a karşı korkunç derecede bir ön yargıları vardır. Araplar Kur'an'a değil, rivayetlere karşı kendilerini sorumlu olarak görürler. Dünyada Kur'an'ı en son anlayacak toplum Araplar olacaktır. Araplar Buhari ve Müslim'e olan imanlarından dolayı hiçbir zaman Kur'an'ı gerçek anlamda yani bağlam ve bütünlüğü içinde anlayamazlar. En önemlisi özgür olmayan bir toplum Kur'an'ı anlayamaz. Günlük satışı kimi dönemlerde bir milyon üzerine çıkan en çok satış yapan Emevi- Abbasi ehli sünnet dininin en fanatik taraftarı olan Türkiye Gazetesi bilindiği üzere kendisini "dindar" bir yayın organı olarak tanıtmakta ve ummi halkın pek çoğu bu gazeteyi para verip almaktadır.

Aralarında Osman Ünlü ve Prof. Ramazan Ayvalı gibi yazarların bulunduğu gazetenin "din" bilgisi köşesinden bazı örnekler vermek istiyorum. "Herkesin Kur'an'ı anlamasını tavsiye etmek büyük sapkınlıktır" (30.11. 1991 "Bir Bilen" köşesi)

"Mushaf'ı (Kur'an'ı) hiç okumayıp sırf hayır ve bereket için evinde saklamak caiz ve sevaptır" (a.g.y) "Anlamadan Kur'an okunmamalıdır diyenler, büyük sapkıntır." (a.g.y)

Aslında bu görüşler sadece Türkiye gazetesinin dinci yazarlarıyla sınırlı bir inanç değildir.

Diyanet İşleri Başkanlığından Cübbeli Ahmet'e, F Gülen cemaatinden tarikat şeyhlerine kadar bütün Ehl-i Sünnet din adamlarının inancı hep bu minvaldedir. Halbuki "Kur'an'ı anlayarak okuyun" diyenleri "sapkın" diye nitelendirmekle, gerçekte "Allah'a ve Resulüne "sapkın demiş" olduklarının farkına varamayacak kadar Kur'an'a en uzak bir sapkınlığa mahkum olmuşlardır.

Çünkü onlarca âyette yüce Allah Kur'an ile beraber başka bir hidayet'in olamayacağını vurgulamaktadır. "Allah'ın ayetleri sana indirildikten sonra, artık sakın onlar seni bu ayetlerden alıkoymasınlar. Sadece Rabbinde davet et. Asla müşriklerden olma." (Kasas-87) "Sen, sana vahyedilene sımsıkı sarıl. Şüphesiz sen dosdoğru bir yol üzerindesin. Doğrusu Kur'an, sana ve kavmine bir öğüttür ileride

ondan sorumlu tutulacaksınız.” (Zuhruf- 43, 44)

Din ve hüküm olarak sadece Allah’tan indirilen vahiy insanları bağlar. Mezhep uydurmalarından Allah bu ümmeti sorumlu tutmaz. “Biz onların dediklerini çok iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Tehdidimden korkanlara Kur’an’la öğüt ver.” (Kaf, 45) “De ki: Ben sadece, vahiy ile sizi ikaz ediyorum. Fakat, sağır olanlar, ikaz edildikleri zaman bu çağırıyor duymazlar.” (Enbiya, 45)

Dolayısıyla “Kuran’ı anlayarak okuyun” diyenleri “sapkın” diye değerlendirmek ve “Kur’an’ı evinizde bulundurun ancak sakın anlamaya çalışmayın!” demek kafirlerin bir özelliğidir.

“Kafirler: bu Kur’an’ı sakın dinlemeyin, okunurken gürültü yapın. Umulur ki galip gelirsiniz, dediler.” (Fussilet-26)

Aslında Kur’an’a karşı gelen Mekke müşrikleri ile günümüz Kur’an karşıtlarının arasında bir fark yoktur. Hatta günümüzdeki Kur’an karşıtı müşrikler kadim müşriklerden daha sapkın bir yol üzerindedirler. Nebi ve Resul’ün arasında bulunan farklar, beşer ve insan sistemi, Kur’an’ın geniş ilmi ve mükemmel ahlakı günümüz dünyasında daha mükemmel olarak kendini gösteriyor. Yani toplumun huzur ve refahı her zamankinden daha çok Kur’an ahlakına muhtaç bulunmaktadır.

Müslüman toplum için “Kur’an’ı anlayarak okumayın!” diyenlerden daha büyük bir düşman yoktur. Günümüz Türkiye’sinde günlük satışı en yüksek olan bu gerici gazete bakın millete neleri öğütlüyor. “Kur’an hiçbir dile, hatta Arapça’ya bile tercüme edilemez.” (Türkiye gazetesi, 14. 01. 1990)

“Kur’an’ın manası tercümesinden anlaşılmaz”(a.g.y) “Hangi tercüme olursa olsun hiçbir tercümeden dil öğrenilemez” (a.g.y) Kur’an’ı anlamak için Arapça bilmek yerine bağlam ve bütünlüğüne, üzerinde araştırma yapmaya ve akli kullanmaya bağlanması Allah’ın büyük bir mucizesidir. Mezhepçi gelenekçilerin temsilcisi olan Türkiye Gazetesi yazarlarının neler söylediklerine bir bakalım

ve Kur'an'ı Mübin ile karşılaştırmaya çalışalım.

“Dinini öğrenmesi için bir kimsenin eline en uygun tercümeyle bile vermek, okyanus ortasında bulunan insana bir tahta parçası vermekten kötüdür. Çünkü bu tahta parçası ile insan sahile çıkamayacağı için ölür, imanlı ise cennete gider. Fakat tercüme ile din öğrenmeye kalkışan kimse, imanını kaybedebilir ve ebedi cehenneme düşebilir.” Kur'an'ın en basit meselelerini bile anlamaktan acizdirler. Bu meselelerin en önemlisi Kur'an'ın din adamlarına değil, insanlara hitap ettiği ve insanları muhatap aldığıdır. “Allah'ın sana gösterdiği şekilde insanlar arasında hükmedesin diye sana kitabı indirdik, hainlerden taraf olma.” (Nisa, 105)

“Yerine göre müjdeleyici ve sakındırıcı olarak elçiler bulunur ki insanların elçilerden sonra Allah'a karşı bir bahaneleri olmasın. Allah izzetlidir hüküm ve hikmet sahibidir.” (Nisa, 165) “Ey insanlar! Şüphesiz size Rabbinizden kesin bir delil geldi ve size apaçık bir nur indirdik.” (Nisa, 174) “Ey insanlar! Size Rabbinizden bir öğüt, gönüllerdekine bir şifa müminler için bir hidayet ve rahmet gelmiştir.” (Yunus, 57) “Bu Kur'an bütün insanlara bir açıklamadır, bilinç sahipleri içinde bir hidayet ve bir öğüttür.” (Âli İmran, 138)

“Muhakkak ki biz, bu Kur'an'da insanlara her türlü misali çeşitli şekillerde anlattık. Yine de insanların çoğu inkarcılıktan başkasını kabullenmediler.” (İsra, 89) “İşte biz, bu temsilleri insanlar için getiriyoruz, fakat onları ancak alimler düşünüp anlayabilir.” (Ankebut, 43) (Ey Elçi!) Şüphesiz bu kitabı sana insanlar için hak olarak indirdik. Artık kim hidayeti seçerse kendi lehinedir, kim de saparsa ancak kendi aleyhine sapmış olur. Sen onların üzerinde vekil değilsin.” (Zümer, 41)

“Bu (Kur'an) insanlar için basiret nurları, kesin olarak inanan bir toplum için hidayet ve rahmettir.” (Casiye, 20) “...seni insanlara elçi gönderdik, şahit olarak Allah yeter.” (Nisa, 79) Elçilerin tek bir görevi vardır Allah'tan indirilen vahyi insanlara ulaştırmak, gerisi insanların tercihlerine kalmış bir şeydir. Kur'an'la tanıştıktan sonra kişi dilerse Kur'an'ın hidayetini dilerse sapkınılığı seçer. Sonucun

Allah elçileri ile hiçbir alakası yoktur. Esas muhatap insanlardır. Bu yüzden direkt olarak Allah insanlara muhatap alıyor.

Mesela, “De ki: Ey insanlar! Size Rabbinizden hak (Kur’an) gelmiştir. Artık Kim doğru yola gelirse, ancak kendisi için gelecektir. Kim de sapsa, o da ancak kendi aleyhine sapacaktır. Ben sizin üzerinize vekil değilim.(Sadece tebliğ etmekle yükümlüyüm)” (Ey Nebi!) Sen, sana vahyolunana tabi ol ve Allah hükmedinceye kadar sabret. O Hakimlerin en hayırlısıdır.” (Yunus, 108,109)

Kur’an’sızlık bataklığına mahkum olan gelenekçi mezhepçiler şöyle derler. “Kur’an’ı Kerim’i tercüme etmek imkânsızdır.” (a.g.y) “Kur’an’dan ve hadisten ve bunların tercümelerinden din öğrenmek mümkün olmaz. Din dört mezhep imamının bize bıraktığı fıkıh kitaplarından öğrenilir.” (a.g.y) “Kur’an tercümesi denilen kitaplardan Kur’an-ı Kerim’in manası anlaşılmaz. Kur’an tercümesi okuyan kimse, muradı İlahi’yi (Allah’ın ne istediğini) öğrenemez.” (Türkiye Gazetesi 31.10.1990)

“Kur’an’ı Kerim tercümesini okuyan, amele ve ibadete ait bilgileri öğrenemediği gibi, itikada ait bilgileri ise öğrenmesi hiç mümkün olmaz.” (a.g.y) Bu cahillere göre itikat başta olmak üzere amele ve ibadetlere dair bütün bilgiler ilmihal kitaplarından öğrenilmelidir.

Aslında bundan daha büyük bir cehalet yoktur. Çünkü tevhid dendiğinde yani itikadi meseleler tamamen Kur’an ile alakalı bir şeylerdir. İtikat, iman, din, İslam, tevhid gibi kavramların öğrenileceği yegane kaynak Allah’ın kitabı Kur’an’dır ve bu konularla alakalı yüzlerce ayet mevcuttur. İtikadi konularda Kur’an hiçbir esere ihtiyaç bırakmamıştır. Din: iman ve itikad, İslam ve tevhit olarak yüce Allah tarafından son indirilen vahiy’le kemale ermiştir. (Maide, 3)

Bunlara göre “Bir kimse, Kur’an’ı Kerim’den anladığına uyarırsa, İslam’a uymuş olmaz. Kur’an’ı Kerim’de her hüküm var ise de, bunları ancak “Peygamber Efendimiz” doğru olarak anlamıştır.” (Türkiye Gazetesi, 25 Mayıs 1990)

Gelenekçi mezhep bağlılarının fikirlerini aktarmaya devam

ediyoruz. “Kur’an’ı Kerim’de bir ayetin hükmünü öğrenmek için Kur’an tercümelerine (Kur’an meali) denilen kitaplara bakmak çok yanlış olur.” (Türkiye Gazetesi, 27.11.1990) Yani bunlara göre “Dinimizin bir hükmünü öğrenmek için Kur’an tercümelerine bakmak çok yanlıştır.” (a.g.y)

“Hiç kimseye Kur’an tercümelerini tavsiye etmiyorum” (a.g.y) “Kur’an tercümelerinden, günümüzde tefsir (yorum) diye yazılan kitaplardan ve hadis kitaplarından dinimizi öğrenmemiz asla mümkün olmaz, üstelik sapıtırız” (Türkiye Gazetesi, 8 Kasım 1990- 13 Aralık 1990- 25 Aralık 1990)

“Doğru bile olsa, Kur’an-ı Kerim’e kendi aklına ve bilgisine göre mana vermek caiz değildir.” (a.g.y)

“Kur’an tercümesi okumak, fayda yerine zarar verir.” (a.g.y)

“Kur’an’ı Kerimi kendi görüşüyle açıklayan, doğru olsa da, hata etmiştir.” (a.g.y)

Bütün bu fikirler, okuyucularını din yönünden aydınlatmayı amaç edindiğini söyleyen Türkiye gazetesinin, “din bilgileri” vermeye ayrılmış sayfasında “Bir Bilen” başlığı altında okuyucularından gelen sorulara verilen cevaplardır” İşte Emevilerden beri günümüze kadar bu uydurma rivayetlerle ümmetin aklı ve zihni ifsad edildi. Bu hastalıklı anlayışlardan dolayı insanları sadece Kur’an’a yönlendiren Kur’an ehli muvahhidleri yalan dinlerinin en büyük düşmanı olarak görürler. Bunların hakimiyetinde Kur’an ve tevhid özgürlüğünden söz etmek imkânsızdır.

Dolayısıyla demokrasi ve laiklik bunların karanlık dünyalarından bir kurtuluş ve ehveni şer olarak görülmelidir.

Tasavvuf mu Daha Büyük Tehlike Mezhepler mi?

Facebook ta vahiy ehl-i muvahhid bir arkadaşın “şirk illeti İslam dünyasına tasavvufu geri dönmüştür” yazısına yaptığım yorumdur. Hocam, bence şirk tasavvuf ile değil, rivayet ve ictihadlarla yani mezheplerle geri dönmüştür. Çünkü tasavvuf çok az insana etki eder. Rivayet şirki, Kitab’a karşı kitap, dine karşı din, ilme karşı ilim, hayat yerine hayat olarak inşa edildiği için rivayet dininden

daha tehlikeli bir din yoktur. Yani fetö, ehl-i sünnet dininin bir üyesi olduğu için bu kadar tehlikeli olmuştur. Fetö sadece tasavvufa bağlı olarak hizmet yürütmüş olsaydı bu kadar tehlikeli olmazdı. Evet tasavvufun uyuşturucu görevi yaptığını ve insan kaynaklarımızı sonuna kadar israf edip tükettiğini kabul ediyorum.

Fakat rivayet dini yani mezhepler Kur'an'ın alternatifi olarak yalan ve iftira oldukları halde bir ilim ve hayali bir Resul ortaya koydukları için dinde hiçbir tehlike rivayet ve mezhep tehlikesinden daha etkili olamaz. Tasavvuf belasından kurtulma imkanı olsa da mezhep ve fırkaların fitne ve kaosundan kurtulma imkanı bulunmamaktadır. İşte Kur'an "Allah'ın indirdiğine uyun dediğinde, atalarımızdan gelen yola uyarız" dedikleri bu yol muhaddis ve müctehidlerin rivayet ve icthadlarınının yani mezheplerin şirk yolu oluyor. Mekke müşriklerinin din adına içinden ders yapacakları bir kitapları yoktu (Kalem suresi-37,38) fakat mezheplerin halkı hanif İslam'dan saptırmak gayesiyle içinden ders yaptıkları yüzlerce kitapları mevcuttur.

Din'de Kaos ve Kargaşanın En Önemli Sebebi

Savaşı kaybeden komutana Halife sormuş, savaşı niye kaybettiniz? Komutan, yüz tane sebebinin olduğunu söyleyince, Halife, say demiş, Komutan, bir, demiş, barutumuz kalmamıştı. Halife, dur gerisini saymana gerek kalmadı, demiş. Bu hikayeyi şunun için anlattım. Şia ve Ehli Sünnet'e bağlı toplum ve ülkelerin içinde buldukları kaos ve güvensizliğin en büyük nedenini bu hikaye çok güzel ortaya koyuyor. Şia ve Sünnet din adamları en önemli silahlarını yani kurtuluş rehberini kaybettiler.

Şia ve Ehli Sünnet'in barutları yok ki emperyalist güçlere karşı başarılı olsunlar. Yani Kur'an'a hakkıyla inanmadıkları için her türlü savaşı kaybetmeye mahkum edilmişlerdir. Şia ve Ehli Sünnet'in din adamları Allah'ın yardım ve desteğini kaybettiler.

Dolayısıyla baştan mağlup olmayı hak ettiler. Yoksa mağlup olmaları imkansızdı. "Eğer Allah size yardım ederse, artık size üstün gelecek kimse yoktur. Eğer sizi alçaltırsa ondan sonra size kim

yardım eder? Mü'minler ancak Allah'a güvenip dayanmalıdırlar.” (Âli İmran-160) Âhirette Allah'ın ilk soracağı şey Kur'an olacaktır. Çünkü her şey geliyor Kur'an'da ortaya konan tevhid ve ahlaka, yani Allah'ın gösterdiği sırat-ı müstakim olan vahye dayanıyor.

“Sura üflendiği zaman artık aralarında akrabalık bağları kalmamıştır, birbirlerini de arayıp sormazlar. Artık kimlerin tartıları ağır basarsa, işte bunlar kurtuluşa erenlerdir. Kimlerinde tartıları hafif gelirse, artık bunlar da kendilerine yazık etmişlerdir, ebedi cehennemdedirler. Ateş yüzlerini kaplamıştır. Onlar orada gülünç bir halde olurlar.(Allah Buyurur) Size âyetlerim okunur da, siz onları yalanladınız değil mi? Derler ki: Rabbimiz! Azgınlığımız bizi alt etti, biz, bir sapkınlar topluluğu idik.” (Müminun-101,102,103,104,105, 106) Kur'an Allah tarafından indirilmiş, din Allah tarafından tamamlanmıştır. (Maide- 3; Enam, 114)

Vahiy Resul'ün dilinde hayat bulduğu yani elçi Allah tarafından indirilen vahyi tebliğ ettiği için, insanları Allah'a karşı bağımlı kılan ve sorumlu oldukları tek şey Resul'ün okuduğu ve ilan ettiği vahiy olduğu için onlarca âyette insanlara sadece ona itaat etmeleri emredilmiştir. Yani Resul, Allah'ın vahyettiği âyetleri tebliğ ettiği için Resul'e itaat, Allah'a itaat olarak kabul edilmiştir. (Nisa- 80) Yüce Allah elçilerine hükümlerini vahyeder, elçilerde vahyedilen hükümlerini insanlara ulaştırırlar, onu duyurur ve sadece onu ilan ederler. (Tâhâ-134; Enbiya- 4; En'am- 51; Kaf- 45)

Dolayısıyla elçi olan kişinin Resul misyonuyla ilan ve beyan ettiği vahye itaat eden Allah'a itaat etmiş oluyor. İşte bu yüzden “Resul” ve “Nebi” kavramları arasında bulunan farkları çok iyi anlamak gerekir. Yani Allah'a ve Resulu hiç bir zaman iki ayrı otopite değildireler ve olamazlar. Kur'an'da bulunan Allah'a ve Resulüne demek, “Allah elçilere vahiy indirir, elçilerde bu indirilen vahyi tebliğ ederler” demektir. Bu gerçeği ortaya koymak için Kur'an'da öyle sistemler kurulmuş ki, Bu sistemler çok olmakla beraber biz sadece iki örnek vermek istiyoruz.

Mesela:

1) “Ey iman edenler! Allah’a yani Resulüne itaat edin, işittiğiniz halde O’ndan yüz çevirmeyin.” (Enfal-20) Âyette “Allah’a yani Resulü’ne itaat edin” emredildiği halde “O’ndan yüz çevirmeyin.” buyrulmuştur. Doğrusu “Onlardan, veya “ikisinden” olması gerekirdi. Fakat Resul vahiy’le Allah’a davet ettiği için “ondan” buyrulmuştur.

2) “Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi davet ettiği zaman, Allah yani Resulü’ne icabet edin. Ve bilin ki, Allah kişi ile onun kalbi arasına girer ve siz mutlaka onun huzurunda toplanacaksınız.” (Enfal, 24)

Âyette “Allah’a yani Resulü’ne icabet edin” denildiği halde “davet ettiği zaman” buyrulmuştur.

Yani aslında davetin tek bir kişi tarafından yapıldığı ortaya konmuştur. O tek kişi de sadece Allah’tır. Kur’an’da itaat gibi birçok kavramda Allah ve Resul arasında bulunan “ve” edatı, “yani” anlamına gelmektedir.

İşte Size En Kesin Kanıt

“Allah kullarını selamet yurduna davet ediyor ve dileyeni doğru yola iletiyor.” (Yunus- 25) Elçiler sadece daveti dillendirici bir konuma sahip oluyorlar. Allah tarafından indirilen vahyin en önemli kavramlarından biri olan “itaat” kavramı Kur’an’da hiçbir zaman tek başına Allah lafzının yanında yer almaz. Mutlaka yanında “Resul” kavramı vardır. Çünkü Allah’ın insanlarla diyalog kurmasının en ideal yolu budur. Bundan daha ideal ve olumlu bir yol olsaydı Allah bu yolu kullanırdı. Resul Allah’ın emirleri ve iradesi dışında hiçbir şey söylemez.

Yani “Nebi” olan şahsiyet hayatı boyunca, gece gündüz, yedi gün, yirmi dört saat her an Nebi’dir, hiçbir zaman, ahirette bile (Nisa-69; Tanrim-8) Nübüvvet kimliğini kaybetmez. Fakat “Resul” Allah’ın kendisine vahiy indirip, o da onu tebliğ edip insanlara duyurduğu andaki resmi konumudur.

Bu yüzden aşağı yukarı Kur’an’da “Resul” için kullanılan kavramların büyük çoğunluğu “Nebi” için kullanılmaz. Mesela, “tekzib,

(yalanlama) “İsyan, (karşı çıkma) küfür, (gerçeğin üstünü örtme) “tehadidi, (meydan okuma) “şikak (yolları ayırma)”, “galebe, (zafere ulaşma)”, “aziz”, “emanet(emin olma)”, kerim, hak, helal ve haram kılma, Resul gönderilmeden azap olmama, üsve’i hasene, (güzel örnek), neyi verilirse onu alma, yasakladığı şeylerden uzak kalma, dâvet gibi, birçok kavram sadece Allah, vahiy ve Resul için kullanılıyor.

Yani Allah tarafından Resul’e vahiy indiriliyor, Resul indirilen vahyi olduğu gibi, içine hiçbir şey katmadan ve ondan bir şey eksiltmeden insanlara ulaştırıyor. (Hakka- 44, 45, 46, 47; Yunus-15; İsra-73,74,75)

Kur’an’ın diline ve dinine göre vahiy ile Elçi arasında bir fark yoktur. Allah’ın elçileri indirilen vahiy kadar değerlidirler. Resul ile vahiy bir bütünün iki parçası gibidir. Resul ile vahiy, etle tırnak gibi birbirinin içine karışmıştır. Bazı özellikleriyle “Beşer Resul’ün” avantajları, bazı özellikleriyle de “Kitap Resul’ün” avantajları ve önemi ön plana çıkar.

Mesela, Güzel ahlak, olağanüstü edep, canlı iletişim ve anlatımı, sözün gücü, mükemmel örnekliliği ve mimik hareketleriyle “Beşer Resul” vahyin önüne geçer. Fakat her yere ulaşma, ölümsüz olma, kayıt altına alınmama yani ulaşacağı yere ona hiçbir şeyin engel olamama özelliği ile “Kitap Resul” ön plana çıkar. Aslında Resulü hidayete ulaştıran vahiy’dir, fakat Resul olmadan vahiy hayat bulamaz. Yani “kitab Resul” ile “Beşer Resul”ü birbirinden koparmak büyük bir ihanet ve büyük bir küfürdür.

Dolayısıyla Kur’an’dan bağımsız olarak hiç kimse Resullerden konuşamaz, onların hayatlarını anlatamaz. Kur’an haricinde onların sözleri olamaz. Hayatta olduğu sürece “Beşer Resul” canlı vahiy’dir. Yani Kur’an odur. Vefat ettikten sonra “Beşer Resul”ü sadece onun dilinde hayat bulan, ondan tek miras kalan Kur’an temsil eder.

Dolayısıyla indirilen vahyi ve gönderilen Resul’ü birbirinden ayırmak, Resulü Kur’an’dan koparmak ve başka kaynaklara götür-

mek, dine ve vahye yapılacak en büyük ihanet, en büyük bir zulüm, en büyük kötülük ve en büyük cinayettir. İşte Şia ve Ehli Sünnet'in din adamları bu kötülüğü yaparak ortaya Allah'ın indirdiği vahye tamamen aykırı düşen ve tevhid akidesine düşman, uydurma ve son derece tehlikeli bir din meydana getirdiler. Bu şirk dininin ortaya çıkmasının en önemli nedeni Allah Resulü'nü Kur'an'dan koparmaları olmuştur. Resul vahiy'den koparılınca her türlü yalan ve iftiralara karşı serbest hedef haline geldi. Resul'ün değeri, Allah tarafından indirilen vahiy'den alınarak Ehli Sünnet ve Şia'nın kaynaklarındaki yalan ve uydurma rivayetlere indirgenmiş oldu. Elçi'nin şahsiyeti, şeref ve fazileti en yüksek mertebeden alınarak ayak takımı cahillerin altına serildi. Uydurma rivayetler sayesinde ona en büyük hakaretler yapıldı. "Allah, vahiy ve Resul" sisteminde en önemli kavram "itaat" kavramıdır.

İtaat: وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ve etiullâhe verrasüle lealeküm turhamun "Allah'a yani Resulü'ne itaat edin ki merhamete nail olasınız." (Âli İmran- 132) Allah'a itaat etme emrinin yanında mutlaka Resul'e itaat emri de vardır.

Yani Kur'an'ın hiçbir âyetinde "Resul" kavramı geçmeden tek başına "Allah itaat edin" diye bir âyet yoktur. Ama bazı âyetlerde Allah lafzı olmaksızın sadece "Resule itaat edin" emri mevcuttur. وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ Ve eki-mussaale ve étüzzekéte ve etiurrasüle lealeküm turhamun "Salatı ikame edin, zekatı verin Resul'e itaat edin ki merhamete nail olasınız." (Nur-56)

Yukarıdaki âyette görüldüğü gibi "Allah" lafzı geçmeden "Resule itaat edin" emri geçmiştir. Resul tamamen Allah'ı temsil ettiğinden dolayı böyle olmuştur.

İcabet: الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ Ellezinestecebu lilléhi ver-rasüli... "Allah'ın ve Resul'ün çağrısına uyanlar..." (Âli İmran- 172)

Harp: (Savaş) فَمَنْ لَمْ يُقَاتِلْ فَإِنَّهُ يَكْفُرُ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ... "Allah'a yani Resulü tarafından savaş bekleyin..." (Bakara-279)

“**Ültimeatom**”: (Beraat, Çağrı, Duyuru, İlan, İhtar) “بِرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ” Beraatün minallâhi ve Resulihî ilellezine âhettüm minelmüşrikin” “Allah’a yani Resulü’nden kendileriyle anlaşma yapmış olduğunuz müşriklere bir İhtar, bir ultiimatodur.” (Tevbe-1)

“**İsyân**”: (Baş Kaldırma) İtaat kavramının zıttı olan isyan kavramı da sadece Allah’a yani Resul bağlamında kullanılmıştır. “وَمَنْ يُعَصِّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ” Ve men ya’sillêhe ve Resulehü...” “Her kim Allah’a ve Resulü’ne âsi olursa...” (Nisa-14)

“**İstihza**”: (Alay Etme) “قُلْ أَبِاللَّهِ وَآيَاتِهِ وَرَسُولِهِ كُنْتُمْ تَسْتَهْزِئُونَ” Kul ebillêhi ve éyétihî ve Rasulihî küntüm testehziun” “... De ki; Allah ile, O’nun âyetleriyle ve O’nun Resulü ile mi alay ediyorsunuz?” (Tevbe- 65)

Sistem Şöyle Kurulmuştur: “Allah, onun âyetleri ve onun Resulü” yani vahiy ve Elçi Allah’ı temsil ederler. Allah’ın iradesinin ve hükmünün ortaya çıkması ve tecelli etmesi Resulü’n dilinde hayat bulan vahiy’le oluyor. İşte Başka Bir Sistem: “Ve keyfe tekfürüne ve entüm tütlé aleyküm éyétüllâhi ve fiküm Rasülühü ve men ya’tasim billêhi feked hudîye ilé siratin mustekim”

“Size Allah’ın âyetleri okunurken, üstelik Allah Resulü’de aranızda iken nasıl küfre saparsınız? Her kim Allah’a sığırsa kesinlikle doğru yola iletilmiştir” (Âli İmran- 101)

Sistem Şu: “Allah’ın âyetleri, Allah’ın Resulü, Allah’a bağlanma ve hidayet’in yolu olan sırat-ı müstakim”

“**Tekzib**”: (Yalanlama) Tekzib (yalanlama) kavramı da yüzlerce âyette sadece Allah, vahiy ve Resul bağlamında kullanılmıştır. “كُلُّ كَذِّبِ الرُّسُلِ فَحَقَّ وَعِيدِ” Kullun kezzeburrüsüle fehakka veid” “Bu kavimlerin hepsi Resulleri yalanladılar da azabım gerçekleşti.” (Kaf- 14)

“**Küfür**”: (Hakkın Üstünü Örtme) “إِنَّهُمْ كَفَرُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ” İnnêhüm keferu billêhi ve Resulihî...” “...Çünkü onlar Allah’a yani Resul gerçeğinin üstünü örttüler...” (Tevbe- 84) Aynı şekilde Kur’an’da küfür kavramı sadece Allah, vahiy ve Resul için kullanılıyor.

“**Tahrim**”: (Haram Kılma) “وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ... velé yuharrimune mé harramallâhu ve Resulehü...” “Allah’ın yani Resulü’nün haram kıldığını...” (Tevbe-29) Yani burada Allah haram olan şeyleri Resul’e vahyeder, o da onları insanlara tebliğ eder ve duyurur.

Dolayısıyla Allah yani Resulu haram etmiş oluyor.

“**Şikak**”: (Çatlak Ses, Anlaşmazlık) “وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ ve men yuşekikirrasüle...” “Kendisi için hidayet yolu açık olarak belli olduktan sonra Resul ile yollarını ayıran ve anlaşmazlığa düşenler...” (Nisa-115)

“**Tehaddî**”: (Sınırı Aşma, Karşı Gelme) “إِنَّ الَّذِينَ يُحَادُّونَ اللَّهَ” innellezine yuhâddunellâhe ve Resulehü üleike fil ezelline” “Allah’a yani Resulüne meydan okuyanlar, işte onlar aşağıların aşağısındadırlar.” (Mücadele-20)

“**Galibiyet**”: (Zafer) “كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ” keteballâhu leeglibenne ene ve Rusuli...” “Allah: elbette ben ve Resul-lerim galip geleceğiz, diye yazmıştır...” (Mücadele- 21)

“**İttiba**”: (Uyma, Tabi Olma) “رَبَّنَا آمَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ” Rabbené émenné bimé enzelte vetteba’ner-resule fektübné meeş şéhidin” “Rabbimiz! indirdiğine iman ettik yani Resul’e tabi olduk. Bizi birliğini tasdik eden şahitlerden yaz.” (Âli İmran- 53)

“**Eziyet Edilmemesi Gereken**”: “إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ” innellezine yü’zünellâhe ve Resulehü...” “Allah’ı yani Resulü’nü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lanet etmiş...” (Ahzab-57)

“**Nur**”: Kur’an’da “Nur” kavramı, hem Allah, (Nur-35) hem “vahiy”(Nisa-174) hemde “Elçi” (Ahzab-45) için kullanılmıştır.

“**Hak**”: Yine “Hak” kavramı, hem “Allah”(Yunus-32) hem “vahiy”(Bakara- 147) hemde “Elçi” (Âli İmran-86) için kullanılmıştır.

“**Aziz**”: “Aziz” kavramı, Kur’an’da, Allah, (Bakara-129,209) vahiy (Fussilet-42) ve Resul (Tevbe-128) bağlamında geçer.

“**Mübin**”: Âyetlerde, Allah vahiy (Nisa-174; Mâide-15 92; Hud-25; Âraf-184) ve Resul (Zuhruf-29; Duhan-13) bağlamında kullanılan kavramlardan bir tanesi de “mübin” “apaçık” kavramıdır.

“**Kerim**”: Aynı şekilde “kerim” kavramı da Kur’an’da Allah (Neml-40) vahiy (Vakıa-77) ve Resul (Duhan-17) bağlamında geçmektedir.

“**Emanet**”: “Emanet” kavramı, Nebi bağlamında değil, Resul bağlamında kullanılmıştır. “Size Rabbimin vahyettiklerini duyuyorum ve ben sizin için “Emin” bir nasihatçiyim” (Âraf-68) “...inni leküm Resulün emin...” “...ben sizi için emin bir Resulüm” (Şuara-107,125,143,162,178)

“**Sıdk**” (**Doğruluk**): “Sıdk” kavramı da nebi değil, Resul bağlamında geçmektedir. Allah için kullanıldığı âyetler (Nisa-87,122) vahiy için geçtiği âyetler (Bakara 41, 89) Resul için kullanıldığı âyetler (Bakara-101; Yasin-52)

Bu misalleri çoğaltmak mümkündür.

Dolayısıyla Şia ve Ehli Sünnet’in din adamları Resûl kavramının önemini, taşıdığı değeri ve hangi manaya geldiğini bilselerdi, Nebi’nin sözünün diğer insanların sözünden bir farkının olmadığını, Resul’ün değerinin uydurma hadislerden değil, Kur’an’dan, kaynaklandığını ve Resul’ün beşeri rivayetlere değil, ilâhi vahye eşit bir konuma sahip olduğunu bilirlerdi.

Yani Muhammed’i diğer insanlardan ayıran tek şeyin hadisler değil, Allah tarafından indirilen vahyin olduğunu bilirlerdi. Şimdi bakın Rahmân ve Rahim olan Allah bu konuda ne buyuruyor. “De ki: Ben, yalnızca sizin gibi bir beşerim (şu var ki) bana ilâhınızın tekbir ilah olduğu vahyediliyor. Artık her kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, ameli salih işlesin ve Rabbine ibadette hiç kimseyi şirk koşmasın.” (Kehf- 110)

“De ki: Ben de ancak sizin gibi bir beşerim. Bana ilâhınızın bir tek ilah olduğu vahyediliyor. Artık ona yönelin, O’ndan bağışlanma dileyin, müşriklerin vay haline.” (Fussilet- 6) Dolayısıyla elçiyi

önemli ve dokunulmaz kılan tek şey taşıdığı emanettir. Bu emanet dışında diğer insanlardan bir farkı yoktur. Yani vahiy’den bağımsız olarak nübüvvet kimliği altında değişik zamanlarda söylediği sözler hiçbir zaman insanları bağlamaz. Bu en yalın gerçeği kendisi de arkadaşları çok iyi biliyorlardı.

Dolayısıyla Şia ve Ehli Sünnet âlimlerinin Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünden habersiz olmaları ve Resulün hangi anlama geldiğini bilmemeleri nedeniyle, dinde, büyük bir kaos, fitne, cehalet, şirk, kargaşa, ayrışma, ihtilaf, taklit, kavga ve katliamlara sebep olmuştur. Eğer Nebi’nin sözleri bağlayıcı olsaydı, Allah ona insanlarla istişare etmesi gerektiğini emretmezdi. “...dünya İşleri hakkında onlarla istişare et...” (Âli İmran- 159) Risalette istişare olmaz sadece vahyi tebliğ etmek vardır. Eğer Nebi’nin sözleri bağlayıcı olsaydı, Zeyd onun tavsiyesini dinler emrine karşı gelmezdi.

Nebi (a.s) kendisine, “...emsik aleyke zevceke vettekilléhe” “eşini yanında tut onu boşama, Allah’tan kork...” dediği halde onu dinlemeyip hanımını boşamıştır. (Ahzab- 37)

Halbuki “Resulü dinlememe ve ona karşı gelme” yani Resul’e isyan Kur’an’da sapkınlık ve küfür olarak görülmüştür. (Ahzab-36; Cin-23)

Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğünü bilmeyen, Kur’an’ın en önemli kavramlarından habersiz olan cahillerin dinden konuşmaları ve fetva vermeleri caiz değildir. Onların İslam dinine alternatif uydurma bir din meydana getirmelerinin getirisi dünyada zillet ve sapkınlık âhirette cehennem azabı olacaktır. Bu uydurma şeytan dini Allah tarafından kabul edilir mi ki, bizde bu tağutların dinini kabul edelim? Hani “dinin Allah’a özgü kılınılması” nerede kaldı? (Zümer-2, 3, 11, 13, 14, 15; Beyyine-5)

Şia ve Ehli Sünnet din adamları öyle korkunç, tehlikeli, anlamsız ve acımasız bir din ortaya koydular ki, bu din bin dört yüz sene-den beri masum kanı döküyor. Dünyada bu dinden daha tehlikeli bir silah icad edilmemiştir.

Şu Soru Gerçekten Çok Önemlidir

Allah Resulü Muhammed (a.s) ı Kur'an'ın temsil etmesi mi daha büyük onur ve fazilettir. Yoksa Ehli Sünnet dininin kaynaklarındaki yalanlar ile Şia'nın kadim İran'dan taşıyıp getirdiği hurafeler mi? Bu soruya cevap verilmesi gerekir. Allah Resulü dediğimiz zaman, aklımıza Allah'ını kitabının gelmesi mi bir üstünlüktür? Yoksa Allah Resulü'nden asırlarca sonra uydurulan sanal dinin yalan rivayetleri mi?

ŞİRK SAPKINLIĞI KENDİLERİNE ATALARINDAN MİRAS KALMIŞ

Allah'ın izniyle bu yazı serisinde din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka kaynak edinenlerin kendi kitap ve seslerinden inanç ve fikirlerini göreceksiniz. Özellikle günümüzde yaşayanların sanal medyada dolaşan sözlerini kelime kelime kayıt altına aldıkları, tarihe bir not düşelim. Şeytanların şerlerinden Allah'a sığınırız. Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Allah'ın Resullere en önemli emri tevhid akidesini korumaları olmuştur. "Senden önce hiç bir Resul göndermedik ki ona:"Benden başka ilah yoktur, şu halde sadece bana kulluk edin" diye vahyetmiş olmayalım"(Enbiya- 25)" "(Ey Nebi!) Şüphesiz sana da senden önceki(Nebilere) de şöyle vahyolunmuştur ki: Andolsun Allah'a ortak koşarsan işlerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun." (Zümer-65)

Dinde Mezhepler ve Fırkalar Olmayacak

"Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin." diye, Nuh'a emrettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya emrettiğimizi Allah size de din kıldı. Fakat kendilerini çağırıldığı bu din (İslam-Tevhid), müşriklere ağır gelir..."(Şura-13)"Dinlerini parça parça edip gruplara ayrılanlar var ya, (Ey Resul!)senin onlarla hiçbir ilişkin yoktur. Onların işi ancak Allah'a kalmıştır. Sonra Allah onlara yaptıklarını haber verecektir." (En'am-159)

(Ey Nebi!)Sen yüzünü hanif olarak dine, Allah insanları hangi fitrat üzere yaratmış ise ona çevir. Allah'ın yaratışında (İslam dininde) değişme yoktur. İşte dosdoğru din budur Fakat insanların çoğu bilmezler.” “Hepiniz O'na yönelerek Allah'a karşı gelmekten sakının, salata ikame edin, müşriklerden olmayın. Dinlerini parçalayan ve fırka fırka olanlardan olmayın. Bunlardan her fırka kendilerinde olan inanç ile böbürlenip sevinmektedir.” (Rum-30, 31, 32)

Din Sadece Allah'a Özgür Kılınması Gerekir

“(Ey Nebi!)Şüphesiz ki Kitab-ı sana hak olarak indirdik. O halde sen de dini Allah'a özel kılarak kulluk et. Dikkat edin, halis din yalnız Allah'ındır. O'nun yanında veya onu bırakıp da başka dostların (evliya) edinenler: Onlara, bizi sadece Allah'a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz, derler...” (Zümmer-2-3) “Kafirlerin hoşuna gitmese de dini Allah'a özel kılarak kulluk edin.” (Mümin-14)

“De ki: Bana, dini yalnız Allah'a özel kılarak kulluk etmem emrolundu. Bana Müslümanların (muvahhidlerin) ilki olmam emrolundu. (Zümer-11, 12)

Şirk Büyük Bir Zulümdür

“Lokman, oğluna öğüt vererek: Evladım! Allah'a şirk koşma! Doğrusu şirk, büyük bir zulümdür, demişti.” (Lokman-13)

Âhirette affedilmeyecek tek günah şirktir “Allah, kendisine şirk koşulmasını asla bağışlamaz, ondan başka günahları dilediği kimse için bağışlar. Kim Allah'a şirk koşarsa büsbütün sapıtmıştır.” (Nisa-116)

“Elçilerin çocuklarına en önemli mirasları tevhid dininin muhafaza edilmesidir.” İbrahim'in dininden kendini bilmez ahmaklardan başka kim yüz çevirir? Andolsun ki, biz onu dünyada elçi seçtik, şüphesiz o ahirette de iyilerindedir.” “Çünkü Rabbi ona: Müslüman ol, demiş, o da: Âlemlerin Rabbine teslim oldum, demişti.” “Bunu İbrahim de kendi oğullarına vasiyet etti, Yakup da, “Oğullarım! Allah sizin için bu dini (İslam-Tevhid) seçti. O halde sadece Müslümanlar (Muvahhidler) olarak ölünüz” dediler.”Yoksa

Yakub'a ölüm geldiği zaman siz orada mıydınız?

O zaman Yakub oğullarına: (Ey Oğullarım!) Benden sonra kime kulluk edeceksiniz? demişti. Onlar: Senin ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilâhı olan tek Allah'a kulluk edeceğiz, biz ancak ona teslim olmuşuz, dediler.” (Bakara- 130, 131, 132, 133)

Bu yazılarımda ele alacağım konu ilk atalarından günümüz müşriklerine miras olarak intikal eden şirk sapkınılığı olacaktır. Nuh(a.s) ın kavminden F Gülen kavmine kadar şirk sapkınılığında hiçbir zaman kesintinin olmadığı ve ilk atalarından günümüze şirk'te hiçbir şeyin değişmediğini göreceksiniz. Çünkü insanların inanç ve ahlakları asla değişmez, değişen zamandır. Ehli Sünnet etiketi taşıyan müşriklerle tarikatçı müşrikler arasında bir fark yoktur.

Tarikatçı müşrikler tasavvuf yoluyla direk Allah'a şirk koşarken, Ehli Sünnet âlimleri ise muhaddislerin topladıkları rivayetleri ve müctehidlerin fikirlerini Kur'an'a eşdeğer görmekte şirk koşmuşlardır. (Tevbe-31) “İşte böylece, onlardan öncekilere herhangi bir Elçi geldiğinde hemen: O, bir büyücüdür veya delidir, dediler. Bunu nesilden nesile birbirlerine vasiyet mi ettiler? Doğrusu onlar taşkın bir topluluktur.” (Zariyat-52-53) “İşte o ülkeler...” Onların haberlerinden bir kısmını sana anlatıyoruz. Andolsun ki, elçileri onlara apaçık deliller getirmişlerdi. Fakat önceden yalanladıkları gerçeklere iman edecek değillerdi. İşte kafirlerin kalplerini Allah böyle mühürler.” (Âraf-101)

Şirk sapkınılığına kendilerini mahkum edenlerin ortak özellikleri Kur'an cahili olmalarıdır. İstisnasız bunların tümü, ilkinden sonuncusuna kadar akıllarını kullanmamış, atalarının şirk dininden kopamamış dolayısıyla vahiy düşmanı olmuşlardır.

Nuh (a.s)'ın Kavminin Şirk Sapkınılığı

“Ve dediler ki: Sakın İlahlarınızı bırakmayın; hele Ved'den, Suva'dan, Yeğüs'ten, Ye'uk'ten ve Nesr'den asla vazgeçmeyin.” (Nuh-23)

Hud (a.s)'ın Kavminin Şirk Sapkınılığı

“Dediler ki: Ey Hud! Sen bize açık bir mucize getirmedin, bizde senin sözünle ilahlarımızı bırakacak değiliz ve biz sana iman edecek de değiliz.” (Hud- 53) “Ey Hud! Sen bizi ilâhlarımızdan çevirmek için mi bize geldin? Haydi, sadıklardan isen, bizi tehdit ettiğin şeyi başımıza getir.” dediler. (Ahkaf-22)

İbrahim (a.s)'ın Kavminin Şirk Sapkınılığı

“Bunu ilâhlarımıza kim yaptı? Muhakkak o, zalimlerden biridir, dediler.” (Enbiya- 59) “Bunu ilâhlarımıza sen mi yaptın ey İbrahim? dediler.” (Enbiya- 62) “Andolsun biz İbrahim'e daha önce rüşdünü vermiştik. Biz onu iyi tanıdık. O, babasına ve kavmine şu karşısına geçip tapmakta olduğunuz heykeller de ne oluyor? demişti. Dediler ki: Biz, babalarımızı bunlara taparken bulduk. Doğrusu, sizde, babalarınız da açık bir sapkınılık içindediniz, dedi.” (Enbiya- 51, 52, 53, 54)

İnsanlık tarihinde Allah elçilerinin kavimleri ibadetlere karşı gelmediler. Karşı geldikleri ve şiddetle tepki gösterdikleri tek şey ilahlarının ve evliyanın reddedilmesi ve kabul edilmemesi idi.

İsrailoğullarının Şirk Sapkınılığı

“Samiri, onlar için böğürebilen bir buzağı heykeli icat etti. Bunun üzerine: İşte dediler, bu, sizin de, Musa'nın da ilâhıdır. Fakat onu unuttu.” (Tâhâ-88) “İsrailoğullarını denizden geçirdik, orada kendilerine mahsus birtakım putlara tapan bir kavme rastladılar. Bunun üzerine: Ey Musa! Onların ilahları olduğu gibi, sen de bizim için bir İlâh kıl! dediler. Musa: Gerçekten siz cahil bir toplumsunuz, dedi.” (Araf-138)

Firavun Kavmi'nin Şirk Sapkınılığı

“Firavun'un kavminden ileri gelenler dediler ki: Musa'yı ve kavmini, seni ve ilahlarını(başka bir okuyuşta: ilahlığını) bırakıp yeryüzünde bozgunculuk çıkarsınlar diye mi serbest bırakacaksın?”

(Araf- 127)

Firavun'un Şirk Sapkınığı

“Firavun: Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka ilah tanı-mıyorum dedi...”(Kasas-38)”Firavun, derhal adamlarını topladı ve onları seslendi: Ben, sizin en yüce Rabbinizim! dedi.” (Naziat-23, 24)

Hristiyanların Şirk Sapkınığı

“Şüphesiz Allah, Meryem oğlu Mesih'tir.” diyenler andolsun ki kafir olmuşlardır. De ki: Eğer Allah, Meryem oğlu Mesih'i, anasını ve yerdekilerin hepsini helak etmek isterse O'na kim engel olabilir. Göklerde, yerde ve ikisi arasında ne varsa hepsinin mülkü Allah'a aittir. Dilediğini yaratır yani Allah her şeyin üzerinde bir kudrete sahiptir. (Maide-17)

Yahudi ve Hristiyan Dincilerin Şirk Sapkınığı

(Yahudi din adamları) Allah ile beraber bilginlerini (Hristiyan din adamları) da rahiplerini (azizlerini) ve Meryem oğlu Mesih'i rabler edindiler...”(Tevbe-31)

Yahudilerin İnanç Sapkınığı

“Yahudiler, Allah'ın eli bağlıdır, dediler, bu dedikleri yüzünden elleri bağlandı ve lanete uğradılar. Bilakis, Allah'ın elleri açıktır...” (Mâide-64) “Allah fakir, biz ise zenginiz” diyenlerin(Yahudilerin) sözünü andolsun ki Allah işitmiştir. Onların bu dediklerini, haksız yere Nebileri öldürmeleri ile birlikte yazacağız ve diyeceğiz ki: Tadın o yakıcı azabı!”(Âli İmran- 181)

Tüm inançları ve dinleri birbirinden ayıran tek şey tevhid, onları birbirine eşitleyen tek şey ise şirk'tir. Yani bir dine tevhid sistemi hakim değilse, adı ne olursa olsun o din artık şirk olacaktır.

Ashab-ı Kehf Kavminin Şirk Sapkınığı

“Şu bizim kavmimiz Allah'tan başka ilahlar edindiler. Bari bu ilâhlar konusunda açık bir delil getirselere. (Ne mümkün!) Öyle ise Allah hakkında yalan uydurandan daha zalim kim vardır?”(Kehf-15)

İnsanlık tarihinde Allah elçilerinin kavimleri istisnasız hepsi ilahlara ve evliyaya kulluk ediyorlardı.

Mekke Müşriklerinin Şirk Sapkınlığı

Aslında Mekke müşriklerinin yüce Allah'a çok kuvvetli bir imanları mevcuttu. Fakat evliya ve ilahlarının göklerde ve yeryüzünde tasarrufa sahip olduklarına inanıyorlardı. Yani evliya ve ilahlarının göklerde ve yeryüzünde belli bir güce sahip olduklarına emin idiler. “Şayet ilâhlarımıza iman etmekte sabır göstermeseydik, gerçekten (bu resul) bizi neredeyse ilahlarımızdan sapıtıracaktı.” diyorlar. Azabı gördükleri zaman, asıl kimin yolunun sapkın olduğunu bilecekler.” (Furkan-42) “Aralarından kendilerine bir uyarıcının gelmesine şaşırdılar ve kafirler: Bu pek yalancı bir sihirbazdır! ilahları tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu tuhaf bir şeydir! dediler.” (Sad- 4, 5)

Ehli Sünnet ve Şia Âlimlerinin Cehalet ve Sapkınlıkları

Şia ve Ehli Sünnet âlimleri Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları bilmediklerinden dolayı âyetlerde geçen “Allah'a itaatten” kastedilen emrin “Kur'an'ın emirlerine tâbi olmak” “Resul'e itaatten” kastedilen emrin ise “hadislere! yani Kur'an'dan ayırdıkları, Allah'ın kitabından bağımsız olarak uydurdıkları hayali Resul'e “tâbi olmak” olarak kabul etmişlerdir.

Onlara göre “Allah'a itaatten” kastedilen Allah'ın gönderdiği kitaba yani Kur'an'a, Kur'an'ın emir ve yasaklarına itaattir.” Resul'üne itaat” ise sağlığında bizzat kendisine, onun emir ve talimatlarına, vefatından sonra da “sünnetine (hadislerine) itaat etme” anlamındadır. Yani Allah Resulü'nün hüküm ve kararlarına boyun eğmek, sağlığında kendisinin çeşitli konularda verdiği hüküm ve kararlara itaat etmek, vefatından sonra ise benzer konular karşısında Allah Resulü'nün ortaya koyduğu çözümleri esas almak anlamına gelir. Sünnete uymak, sağlığında bizzat O'nun kendisine itaat ve boyun eğmekle olduğu halde, bugün için sünnete uymak, sünneti bize aktaran hadisler aracılığıyla gelen “Allah Resulü'nün mesajını”

anlamakla mümkündür. Gerek Allah'a itaat ile Resulüne itaatin yan yana zikredildiği ayetler gerekse sadece Resul'e itaatten, O'nun hüküm ve kararlarına boyun eğmenin gerekliliğinden bahseden âyetler bugüne kadar birçok Şii ve Sünni din adamı tarafından hep bu şekilde anlaşılmıştır. Ve sünnetin (hadislerin) İslam'da delil oluşu bu tür bir yaklaşımla temellendirilmeye çalışılmıştır.(Hadis ve Sünnet anlayışımız- Prof. Dr. Kadir Gürler. S. 43)

Şia ile ilgili, onların inanç ve fikirleri hakkında daha önce birçok yazı kaleme aldığımız için burada onlar hakkında bir şey yazmıyoruz. Ancak Şia'nın Kur'an'dan ne kadar uzak olduğunu anlamak isteyen arkadaşlara "İmamet konusunu, mehdinin zuhurunu ve Gadir Hum" meselesini araştırmalarını öneriyorum. Hanbeli Mezhabinin İmam-ı Ahmet Bin Hanbel ile Malik-i Mezhabinin İmam-ı Malik Bin Enes son derece Kur'an cahili kimselerdi.

Eğer Kuran cahili olmasalardı, Kur'an'ı yeterli görüp, Kur'an'ın yanında ikinci bir kaynak edinme yollarını aramaz, Nebi (a.s) adına iftira edilen saçma sapan rivayetlerin peşine düşmezlerdi. Malik Bin Enes ve Ahmet Bin Hanbel, Nebi ve Resul arasında bulunan farkları bilmediklerinden dolayı, aynen Ebu Yusuf, imam-ı Muhammed ve Muhammed Bin İdris gibi mezheplerini tamamen yalan ve uydurma rivayetler üzerine bina etmişlerdir.

Hatta Ehl-i Sünnet'in bazı din adamları ana hadis kitaplarının (Kütüb-ü Sitte) ve Malik Bin Enes'in Muvatta'sı olmak üzere yedi tane olduğunu kabul ederler. Ahmed bin Hanbel'in birçok eseri vardır. Fakat en meşhur olan eseri Müsned'dir. Bu hadis kitabında kırk bin Müsned hadis vardır. Bunlardan on bini mükerrerdir. Bu Kur'an cahillinin binlerce hadis ezberlediği söylenmektedir.

Size şunu açık yüreklilikle söylüyorum. İyi ki hadis tarihi, hadis ilmi ve muhaddislerin hayatları hakkında geniş bir bilgiye sahip değilsiniz. Allah'a yemin ediyorum. Kur'an'ı bilen için dünyada en büyük ızdırıp ve kahredici olay, muhaddislerin ve mezhep imamlarının ne kadar Kur'an cahili olduklarını bilmesidir. Halbuki aşağı yukarı 1300 yıldan beri milyonlarca insan bunların

gerçekten âlim olduklarını zannederek Allah'ın emir ve hükümünden daha fazla bu cahillerin tamamen şirk olan hükümlerine tâbi olmuştur.

Eğer Şia ve Ehli Sünnet'in kaynaklarını bilmiş olsaydınız, Kur'an'ın hikmet ve ahlakının, ilim ve mantığının yanında bu hurafecilerin ne kadar Kur'an cahili olduklarını anlardınız. Adem (a.s) dan kıyamet gününe kadar hiçbir zaman böyle vahiy düşmanlığı, böyle cehalet ve akılsızlık, Allah'ın âyetlerine karşı böyle düşüncesizlik ve ihanet, Allah'a ve Resulü'ne böyle yalan ve iftira atılmamıştır. Binlerce insan hayatını bir hiç uğruna, hurafe, şirk ve yalan haberler toplama adına israf etmiştir. Hem de Allah'a yani Resulü'ne iftira üzerine bir din kurmak için ömürlerini şeytanın yolunda tüketmişlerdir.

Mesela: Şia ve Ehli Sünnet'in din adamları boğazlarına kadar şirk sapkınılığına batmamış olsalardı, kitaplarında şirk ile alakalı bir bölüm olurdu. Adamlar o kadar Kur'an'dan uzak bir mesafeye savrulmuşlar ki, hiçbir zaman şirk ve tevhid diye bir dertleri olmamıştır. Halbuki insan demek, akıl, araştırma, fikir ve bilgi demektir. Aklı kullanma, araştırma, tefekkür ve bilgi yoksa insan da yok demektir. Koca koca adamlar yüzlerce âyette dile getirilen, "Dinin Allah tarafından tamamlandığını..."(Mâide-3)

"Resul (a.s.)'ın vahyi tebliğ etmekle yükümlü olduğunu..."(Mâide-99) "Nebi (a.s.)'ın sadece vahye tâbi olmakla emrolunduğunu..." (Yunus-109) "Sadece Kur'an ile uyarı vazifesini yaptığını, (En'am-51; Kaf- 45; Enbiya- 45)

"Dinin Allah'a özet kılınması gerektiğini..." (Zümer- 2, 3, 11, 12) "İnsanların sadece indirilen vahiy'den yani Kur'an'dan sorumlu olduklarını..." (Zuhruf-43, 44) "Din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka hiçbir kaynağın olamayacağını..." (Casiye-6; Ankebut- 50, 51) anlayamamışlardır.

Ehli Sünnet'in en büyük din adamlarından biri Muhammed bin İdris (İmamı Şafii) dir. Muhammed bin İdris "Allah Resulü'nden

rivayet edilen bir hadisi duyduğum zaman aklımı hemen devre dışı bırakırım” diyecek kadar hadis fanatığı bir adamdır. İmamı Şafii, “... Allah sana kitabı ve hikmeti indirdi...” Nisa-113. âyetinde bulunan “kitap”tan maksadın “Kur’an” “hikmet”ten maksadın ise “sünnet”in yani hadislerin olduğunu söyleyerek bağlılarına korkunç bir cehalet ve şirk’i miras olarak bırakmıştır. Halbuki Kur’an âyetlerinde geçen “kitap”tan maksat “vahiy” yani “Kur’an” “hikmet”ten maksat ise “Kur’an’ın bağlam ve bütünlüğü, kendi içinde bulunan çözümü ve kendi içindeki ilmi yani sistemidir.

Bu gerçeği Bakara 231. âyette geçen “وَأَذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ لِيُعْظَمَ بِهِ...” Allah’ın sizin üzerinizdeki nimetini, size “onunla öğüt vermek” üzere indirdiği kitabı ve hikmeti hatırlayın...” cümlesi açık olarak gösteriyor. Yukarıdaki âyette aynen “Allah’a yani Resulü’ne itaat” gibi bir sistem kurularak “kitap” ve “hikmet” denildiği halde “يُعْظَمُ بِهِ” yeizüküm bihi” “onunla öğüt veriyor” buyrulması muhteşem bir sistem ve bir kombinasyonu göstermektedir. Yani “kitap” ve “hikmet” iki ayrı şey değildir. “Kitap” ve “hikmet” aynı şeydir. Ama hakka karşı beynini ve zihnini kapatan Kur’an cahili Muhammed bin İdris bunu nereden bilsin? Aynı şekilde “Essünnet’ü kâdiyetün alel kitéb” “Sünnet Kur’an’a egemendir” diyen Ehl-i Sünnet âlimi Evzai” de büyük bir cehalete ve açık bir küfre kapı aralamıştır.

Ehl-i Sünnet Muhaddislerinin Cehalet ve Sapkınlıkları

Ehli Sünnet ve Şia’nın muhaddisleri Kur’an’a aykırısı, aklın ve güzel ahlakın kabul etmeyeceği birçok yalan haber toplayıp, Allah Resulü’ne isnat ederek büyük iftiralara ve ihanete imza attılar. Bunların bazıları şöyledir:

“Namaz kılan bir adamın önünden eşek, kara köpek ve kadın geçerse namazı bozulur.” (Buhari-Ahmet bin Hanbel)

“Bir grup maymun zina yapan bir maymunu yakalamış ve taşlama (recm) cezasını uyguluyordı.”

Onlara bu haklı işte desteklemek için ben de taş atarak yardım

ettim”(Buhari)

Bu yalanı bir sahabenin ağzından uyduran ahmak cahiller akıllarınca şunu demek istemişlerdir.

“Recm cezasını uygulamayan Müslümanlar maymunlardan daha aşağı bir seviyeye sahiptirler.”

“Uğursuzluk üç şeydedir, at, ev ve kadın” (Buhari) liderler mutlaka Kureyş kabilesinden seçilmelidir.” (Buhari)

“Tüm Kara köpekleri öldürünüz, çünkü onlar şeytandır.” (Ahmet bin Hanbel)

“Karga fasıktır.” (Buhari-Ahmet bin Hanbel)

“Allah ahirette elçilere kimliğini kanıtlamak için bacağına açıp baldırını gösterir.” (Buhari)

“Allah Resülü Medine’de bir Yahudi tarafından sihirlendi. Günlerce ne yaptığını bilmez bir durumda ortalıkta deliler gibi dolaştı.” (Buhari- Ahmet bin Hanbel)

“Sol elinizle yemeyiniz, içmeyiniz; çünkü şeytan sol eliyle yer içer.” (Ahmet bin Hanbel)

“Melekler, içerisinde köpek veya resim bulunan eve girmezler.” (Buhari)

“Ahzab suresi mushafa eksik yazılmıştır.” (Ahmet bin Hanbel-Suyuti)

“Beyyine suresi mushafa eksik yazılmıştır.” (Tirmizi)

“Felak ve Nas sureleri aslında birer Kur’an suresi değildir.” (Ahmet bin Hanbel-Taberani-Bezzar)

“Allah Resülü’nün dokuz zevcesi olduğu halde, tek bir gecede hepsi ile cinsel ilişkiye girerdi” (Buhari)

“Kim faiz yerse sanki annesiyle Kabe’de zina etmiş gibi olur”

“Yılan, karga ve akrep fasıktır.” (İbni Mace)

“Bulaşıcı bir hastalık yoktur.” (Buhari- Müslim- Tirmizi- Ebu Davut-Haysemi)

“Etin kokuşmasının sebebi İsrailoğullarıdır.” (Buhari- Müslim)

“Kişi sabahleyin yedi acve hurması yerse, ardından kilolarca zehir içse bile ölmez.” (Buhari- Müslim- Ebu Davut)

Ehl-i Sünnet ve Şia'nın muhaddisleri daha bunlar gibi binlerce yalanı Allah Resulü'ne isnat ederek ne kadar Kur'an cahili olduklarını göstermişlerdir. İşin acı yönü ise mezhep imamlarının ve müctehidlerin bu yalan ve iftiralar üzerine dini inşa etmiş olmalarıdır.

Dolayısıyla Şia ve Ehli Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri hep yalan, iftira, hurafe ve akılsızlıktan beslenmişlerdir. Kur'an'a gitmek, ondan faydalanmak hiçbir zaman akıllarına gelmemiştir.

“Tanrı, iradesini hakim kılmak için yeryüzündeki iyi insanları kullanır. Yeryüzündeki kötü insanlar ise kendi iradelerini hakim kılmak için Tanrı'yı kullanırlar.” (Giordano Bruno)

Hulul İncancının Önemli Öncülerinden Olan Beyazid'i Bestami'nin Şirk Sapkınlığı

“Kendimi tenzih ederim, şânım ne yücedir.” “Cübbemin içindeki Allah'tan başkası değildir.” “Benim sancağın Muhammed'in sancağından büyüktür.” “Çadırımı arşın hizasında kurdum.”

Abdülkerim el-Cili'nin Hulul Sapkınlığı

el-Cili,” Kendisiyle Allah'ın aynı isim ve sıfatlara sahip olduğunu, dünya ve ahiret gününün mâliki de kendisinin olduğunu söyleyerek, hiçbir şeye ihtiyacı olmadığı ve kendine yeterli olduğunu, kimseden hiçbir nimet istemediğini, çünkü nimetleri kendisinin verdiğini” iddia etmektedir. El-cili, “Halkın rabbi ve efendisi benim, bütün âlem isim, zâtım onun müsemmasıdır. Mülk benimdir. Melekût benim dokumam ve sanatımdır. Gayb ve ceberrut benimdir ve benden meydana gelmiştir.” demiştir. (El- insanul kâmil, 1-19, 20- kahire, 13/ 6 h)

Celeleddin-i Rumi'nin Şirk'i ve Hulul Sapkınılığı

Hulul inancının ağa babalarından olan Celeleddin-i Rumi mesnevisini Allah'ın kitabına eşdeğer tutarak eseri hakkında aynen şunları söylemektedir.

“Bu Mesnevi kitabıdır. O, ulaşma ve kesin bilme sırlarını açıklama da dinin asıllarının asıllarının asıllarının asıllarıdır. O, Allah'ın en büyük fıkhıdır. (Din bilgisidir)Allah'ın en aydınlık yoludur ve Allah'ın en açık delilidir.”Işığının hali, içinde kandil bulunan kandillik gibidir. Kerem sahibi ve salih yazıcıların elleriyle yazılmıştır. Temiz kişilerden başkasının ona dokunmasını men eder. Âlemlerin rabbinden indirilmedir. Batıl ona önünden ve arkasından gelmez. Allah onu gözetir ve korur. O en iyi koruyucudur.”

(Mevlana Celeleddin-i Rumi Mesnevi, Yeni Şafak kültür hizmeti- cilt- 1, sayfa 36- hazırlayan Pr. Dr. Adnan Karaismailoğlu-Ulus- Ankara)

Celeleddin-i Rumi Mesnevisi için sarfettiği bu cümleleri Yüce Allah âyetlerde Kur'an'ı Mübin için kullanmıştır.

“...ışığını hali...”(Nur- 35)

“...alemlerin Rabbinden indirilmiştir.” (Hakka- 50);

“...kerem sahibi ve salih yazıcıların elleriyle yazılmıştır...” (Abese-11-12);

“...temiz olmayanlar ona dokunamaz...” (Vakıa- 79- 80);

“...batıl ona önünden ve arkasından gelemez...” (Fussilet- 42)

Celeleddin-i Rumi Divan'ı Kebir'inde hulul inancına bağlı olduğunu gösteren yüzlerce şiirinden bir tanesi şöyledir.

O (Ali) sefa ehlinin vücut güneşidir. O açıklayıcı İmam, hakkın yüksek sıfatları Ali'nin vasfıdır. Ali'den ayrı değildir. Çünkü o haktan hakla görülmüştür. Onun toprağı birlik alemidir. Allah'ın ilminden maksat Ali'dir. Her şey fanidir. Fakat can yanar, hakkın hikmetini Ali'den başkası bilmez. Yaratıkları yaratan zat gibi baki-

dir. İbtidasız evvel o idi sonsuz âhirde o odur. Resullere yardım eden o idi. Velilerin gören gözü de gerçekten odur. O yüzünün gizli parıltısından bir güneş yarattı. O hak iledir. Hak onda görülür. O hak ile ebedidir. Allah'ın isimleri onda belirdi.” (Divan'ı Kebir- Milli Eğitim Bakanlığı, cilt 1, sayfa 35)

Muhyiddin'i Arabi'nin Sapkınlıkları

“O (Allah) bana hamd eder, ben ona hamd ederim. O, bana kulluk eder ben de ona kulluk ederim.”

İbni Arabi'nin Nuh (a.s) ile ilgili”Eğer Nuh, tesbih ile tenzihi cemetse, kavmini de bunlara davet etseydi, bu ikisi konusunda ona kesinlikle olumlu cevap verirlerdi (imana gelirlerdi)Fakat o, onları açık bir şekilde tesbihe çağırды, sonra gizlice tenzihe davet etti.” gibi karmaşık sözleri muvahhidler tarafından küfür olarak kabul edilmiştir. Daha Muhyiddin'i Arabi'nin Allah elçilerine bunun gibi birçok saldırıları vardır. Muhyiddin'i Arabi Allah Resulü ile ilgili bölümde diyor ki, “İnanan kimse inandığı şeyi över, sena eder, ona bağlanır. Kendisine inanılan ilâha yapılan övgü, aslında bizzat kişinin kendisine övgüdür. Bu bakımdan o kimse başkasının inancını ya da inandığını kötülememelidir.” “Âlemin işlerini tedvir konusunda benim velayetimle ilgili olarak, bu yazdıklarımın hak beni durdurmuş değildir. Tâ ki bana, benim Muhammed'i velayetinin hatemi (sonuncusu) olduğumu da bildirilmiştir.”

Yunus Emre'nin Hulul İnanıcı

Yunus Emre bağlı olduğu hulul inancını bir şiirinde şu şekilde dile getirmiştir.

“İnsanlar, cinler, periler, devler hepsi benim hükmüm, emrim altındadır.

Tahtımı yeller götürmüş olsa da Hz. Süleyman'ın mührü benim elimdedir.

İnsanları doğru yoldan çıkararak, azdıran şeytan ve doğru yoldan çıkarak azan Adem de kim oluyorlar?

İyi işleri de kötü işleri de yaptıran hakikatte benim.

Herkese her yerde benim hükmüm geçer.(S-178)

Hululiyet inancımı en net olarak ortaya koyduğu şiirlerinden bir tanesi şudur:

“Nebi gökyüzüne çıkıp Mirac’ı gerçekleştirdiği zaman onunla beraber bulunan benim,

Nebi’nin yanında olan ve sofrasında oturan, yakınları ile çıplak ve samimi sohbet eden gene benim.

Sabır etmeyi ve kanaati hoş gören, kırklarla olan ve kırk kişiyle tek bir gömleğe kanaat eden gene benim.

Hem halife Ömer’e adalet işlerinde yardım ettim, hem de oğluyla günah işleyip cezaya çarptım.

Hristiyan bir dilber uğruna dinini değiştiren Abdurrezzak beni kendisine yoldaş etti.

“Allah benim” diyen Hallacı Mansur ile birlikte asılan benim.

Musa Nebi ile çok görüşüm, çok konuştum. İsa Nebi ile göklere çıkan benim.

Adımı Yunus diye taktım. Sırrımı âleme açıkladım. Bundan sonra da dilde söylenen benim.

Ben öyle bir sultanım ki kadimden (Ezelden) başlayıp sonsuza kadar hükmüm sürecektir.

Benim zevalim yoktur.

Gene yedi iklime hükmeden, insanlara hükmedip onları diri tutan sultan gene benim.

Yer yüzünü yaratan, üzerine gök kubbeyi oturtan, büyük denizleri ve dalgaları meydana getiren ben olduğum gibi, tufanı meydana getiren ve Nuh Nebi ile ailesini tufan felaketinden kurtaran da benim.

Dur emrini verince göklere, gökler hemen durdu ve benim iste-

diğim gibi karar kıldı.

Dünyaya yüz bin çeşit insanı getirip gönderen de gene benim.

Yusuf Nebi ile kuyuya inen, erzak almak için Mısır'a gelen kardeşlerinin terazilerini altınla dolduran, hepsini zengin eden Mısır'ın sultanı benim.

Dervişlerle derviş olan, onlarla aynı safta duran ben olduğum gibi, sofularla el bağlayıp ibadet eden o merhamet sahibi, o rahman olan merhametli varlık da benim.

Ben Kaf Dağı'ndan Kaf Dağı'na kadar her tarafa hükmederim.

Devler ancak benim emrinde olup bu emrin dışına çıkamazlar.

Rüzgarlara binerek seyran eden bu mülkün Süleyman'ı da benim.

Bunları diyen Yunus değildir. Bunları söyleyen sadece kudret dilidir.

Benim ilk (Ezel) ve son (Ebed) olduğuma inanmayan kafir olsun”

(Yunus Emre Divanı- Sağlam Yayınevi - Murat Sertoğlu, sayfa 193- 194)

Said Nursi'nin İnanç Dünyası

Said Nursi'nin Risale'i Nur Külliyyatında hurafe, uydurma, yalan, Nebi (a.s) adına birçok iftira ve açık şirk mevcuttur. Risale'i Nur Külliyyatında bulunan sapkın inanç ve fikirlerden bir kaçış şöyledir. Said Nursi diyor ki:

“Ehl-i keşifçe vâki olmuş latif bir manevi tasarruf vakıası:” Hazreti Mevlana (Hâlid-i Bağdadi) Hindistan'dan tarik-i Nakşiyi getirdiği vakit, Bağdat dairesi (Nakşiliğin Bağdad kolu) Şah-ı Geylani'nin (ks) ba'del-memat (ölümünden sonra) hayatta olduğu gibi taht-ı tasarrufunda idi.”Hz. Mevlana'nın (k.s) manen tasarrufu, bidayeten cayı kabul görmedi. Şah-ı Nakşibent ile İmam-ı Rabbani'nin ruhaniyetleri (Ruhları) Bağdat'a gelip Şah-ı Geylani'nin ziyaretine giderek rica etmişler ki,“Mevlana Halid senin evladındır, kabul et” Şah-ı Geylani, onların iltimaslarını (aracı olmalarını) kabul ederek Mevlana Hâlid'i kabul etmiş, ondan sonra Mevlana Halid birden parlamış.”

Yani Said Nursi'ye göre,"Hâlid-i Bağdadi Hindistan'dan Nakşibendi tarikatını Bağdat'a getirdiği zaman, insanların kararları ve dini hayatları üzerinde aynen ölümünden önce olduğu gibi ölümünden sonra da Abdulkadir Geylaninin tasarrufunda idi. Bağdat'a gelen Mevlana Hâlid insanlar arasında pek ilgi görmedi.

Said Nursi'ye göre bunun sebebi "Bağdat halkının üzerinde hâlâ tasarrufu devam eden Abdulkadir Geylani buna müsaade etmemesi idi. Yani ölü olan Abdulkadir Geylani insanların Mevlana Hâlide gitmelerini engelledi. Çünkü onların üzerinde onları yönlendirecek bir tasarruf ve hakimiyete sahipti.

Said Nursi devamla diyor ki,"Bunun üzerine Şah-ı Nakşibend ile İmam-ı Rabbanî'nin ruhaniyetleri(ruhları)Bağdat'a Şah-ı Geylani'nin ziyaretine giderek rica etmişler, "Mevlana Halid (Bağdadi) senin evladındır, onu kabul et "Şah-ı Geylani onların iltimaslarını (aracı olmalarını) kabul ederek Mevlana Hâlid'i kabul etmiştir." Ondan sonra Mevlana Hâlid birden parlamış.

Said Nursi'den bir hurafe daha, "Bir zaman Gavs-ı Azam (k.s) Şah-ı Geylani'nin, terbiyesinde nazdar ve ihtiyare bir hanımın bir tek evladı bulunuyormuş. O muhterem ihtiyare, gitmiş oğlunun hücre-sine bakıyor ki, oğlu bir parça kuru ve siyah ekmeğiyor.

O riyazattan zaafiyetiyle, validesinin şefkatini celb etmiş. Ona acımış. Sonra Hazreti Gavs-ın yanına şekva(şikayet) için gitmiş. Bakmış ki, Hazreti Gavs kızartılmış tavuk yiyor. Nazdarlığından demiş! "Ya Üstad! Benim oğlum açlıktan ölüyor; sen tavuk yersin!"- Hazreti Gavs tavuğa demiş "kum biiznillah" "Allah'ın izniyle kalk"o pişmiş tavuğun kemikleri toplanıp tavuk olarak yemek kapından dışarı atıldığını, mutemet ve mevsuk çok zatlardan, Hazreti Gavs gibi keramât-ı harikaya mazhariyeti dünyaca meşhur bir zatın kerameti olarak, manevi tevatürle nakledilmiş."

Said Nursi ve şakirtlerine göre Risale'i Nur'da hiç bir hata yoktur."Kimin haddi var ki, risalelerin birine el uzatsın veyahut bir sahifesine dil uzatsın, veyahut bir cümlesini tenkid etsin,veyahut bir

kelimesini hatta bir harfine ve belki bir noktasına itirazda bulunsun”(Barla Lahikası 194, yedinci mektuptan)

Hüsrev, üstadının kendi hakkında hiddetini zannedip, bir meseleye dair, müteessir yazdığı mektuptan bir fıkradır)

(Talebesi Ahmet Hüsrev risalelerde bulunan hurafelerden rahatsızlığını bir mektupla Said Nursi’ye bildirir. Said Nursi buna çok şiddetli bir şekilde öfkelenir. Bunun üzerine Ahmet Hüsrev gerçeği söylemekten çark ederek özür mahiyetinde olan yukarıdaki satırları Said Nursi’ye gönderir)Ahmet Hüsrev Arapça ve Osmanlıca hat sanatı iyi olan bir hafızdır. Kur’an’ı ve Risale’i Nur Külliyyatının tümünü elle yazmıştır. Fakat ne yazık ki Kur’an’ın zerresini anlamamıştır. Said Nursi, kendini Allah’ın Resulü, eserini de bir vahiy gibi görerek yalan, hurafe ve uydurmalarını eleştirenleri tehdit ederek aynen şöyle söylüyor.”Bize ilişkinler âhirette şiddetli tokatlar yiyecekleri gibi, dünyada dâhi bir kısmı çabuk çarpılır.” (Emirdağ Lahikası, s, 494)

Tarikat ve cemaatlerin ortak özellikleri Kur’an cahili olmalarıdır. Bütün tarikat ve cemaatler istisnasız Allah tarafından indirilen vahye ve ona tabi olanlara düşmandırlar. Çok ilginç, bu hurafeciler Kur’an düşmanı oldukları için akıl, ilim, tefekkür ve sorgulamadan da nefret ederler. Bu mezhepçi gelenekçiler taklitçi bir anlayışa sahiptirler. İşte bu yüzden ebediyen Sırat-ı müstakim’i bulamazlar. Hayatları sürekli Allah’a ve Resulüne ihanet etme ve iftira yapmakla geçecektir. Kur’an’ın ilmi ve hikmeti olmayınca da akılları şaşkın ve mantıkları iflas etmiştir. Yüce Allah Kur’an’ı Mübin’de şöyle buyuruyor.”

“Kendisine Rabb’inin âyetleri hatırlatılıp da ona sırt çevirenden,kendi elleriyle yaptığını unutandan daha zalim kim vardır! Biz onların kalplerine Kur’an’ı anlamalarına engel olan bir ağırlık, kulaklarına da sağırlık verdik. Sen onları hidayete dâvet etsen de artık ebediyen hidayete eremeyeceklerdir.” (Kehf-57) “Allah’ın âyetlerine inanmayanlar yok mu, kuşkusuz Allah onları doğru yola iletmez ve onlar için elem verici bir azap vardır. Allah’ın âyetlerine

inanmayanlar ancak iftira eder. işte onlar yalancıların kendileridir.”
(Nahl-104, 105)

Kur’an’ı Mübin’i okuduğum zaman dikkatimi çeken şeylerden biri de şu olmuştur. Tevhid dininin Allah’ı, Resulleri, vahiy’leri olduğu halde, tevhid dini insana özgür bir zeka ve temiz bir akıl kazandırdığı, fitrat ve güzel ahlaka en uygun sistem olduğu halde her zaman kesintiye uğramıştır. Fakat şirk hiçbir zaman, tarihin hiçbir döneminde asla kesintiye uğramadan çok dinamik bir şekilde devam etmiştir. Tevhid hiçbir zaman şirk ve hulul inancı kadar insanları etkilememiştir.

Zahid Kotku’nun İnancı

Bütün tarikatlarda hulul inancı hakimdir. Tarikatlarda şeyhe verilen önem hulul inancından ileri gelmektedir. İşte bunlardan biri de Zahid Kotku ve ona bağlı olan müritlerdir. Zahid Kotku diyor ki: “Bu tarikde (yolda, tarikatta) şeyh, kemâli marifet ile mutahakkık olursa, ifâzâda (insanlara yardım etme konusunda) ölü ile diri musâvi (aynı güce sahip) olurlar”(Mehmet Zahid Kotku-Tasavvufi Ahlak- c- 2- s- 277)

Yani Zahid Kotku’ya göre ölü olan şeyh’in bile insanlara yardım etmeye ve faydalı olmaya gücü vardır. Zahid Kotku Mürşid-i Kamil’i şöyle tarif ediyor. “İnsanı Kamil mirat-ıhaktır. (Allah’ın aynasıdır) Her kim kamil insanın ruhaniyetine basiret gözüyle bakarsa onda Cenab-ı Hakk’ın tecellisini görür, sıfatının zuhurunu idrak eder.” (M. Zahid Kotku Tasavvufi Ahlak-2- 272)

Menzil Şeyhinin Şirk Sapkınılığı

Kur’an’ın ilmi ve hikmeti olmayınca cehalette sınır kalmıyor. İşte size kendi sesinden Menzil Gavs-ının! şirk sapkınılığı, Youtube’a girin “kibrit kutusu” yazın Menzil şeyhinin bu konuşmasını dinleyin, hayretler içinde kalacaksınız. Bu konuşma gerçekten akıl ve mantığın sınırlarını zorluyor. Nasıl olur da milyonlarca insan böyle Kur’an cahili, akıl ve düşünce yoksunu bir adamın peşinden gider?

Yirmi birinci yüzyılda, her sınıf ve meslekten entelektüel bir

birikime sahip insanlar akıl ve fikirlerini nasıl böyle açık bir şirke ve sapkınlığa satarlar? Halbuki insanlar böyle bir inanca ve cehalete teslim olacaklarına hayatları boyunca içki içseler, zina etseler, kumar oynasalar kendileri için daha hayırlı olurdu. Çünkü bu çirkin inançta, Allah'ın âyetleriyle, akıl ve mantıkla, tefekkür ve özgür düşünce ile alay etmek vardır.”

“Şirk en büyük zulümdür.” (Lokman- 13)

“Şirk affedilmeyen tek günahdır.” (Nisa- 48, 116)

Dolayısıyla yalancı iftiracıların “bunlar insanları günahlardan kurtarıyorlar” sözü, tam bir aldatma ve büyük bir yalandır. Bütün Allah elçilerinin gönderiliş amaçları tevhid akidesidir. “Ey Resul! Senden önce hiçbir Resul göndermedik ki ona: “Benden başka ilah yoktur, şu halde sadece bana kulluk edin” diye vahyetmiş olmayalım.” (Enbiya- 25)

Konuşması çok bozuk olduğundan dolayı bazı yerlerini düzeltmek zorunda kaldık. Ancak kendisine haksızlık ve buhtan olmaması için de konuşmanın orijinalini bozmamaya çalıştık. Menzil Gavs-ı aynen şunları söylüyor.”Büyüklerden birisi bir rüya görmüş,rüyada bakmış ki ahirette kendisini büyük bir yolun kenarında boğazına kadar bir bataklığa, bir çamura girmiş, kıyamet günüdür, bütün insanlar haşre gelmiş Allah'ın huzuruna çıkıyorlar. Kafile kafile ifadesini alıp, şefaatinin yapıp herkesin kendi kavminden, herkesin kendi ailesinden,kafile kafile Allah'u Teala'nın huzurunda gelip çıkıp gidiyor. Babamız Hz. Adem (a.s) dan Allah Resulü'ne kadar herkes geçiyor. O boğazına kadar bataklığa saplanan kişi bütün bu Allah elçilerine bağıyor, çağırıyor, figan ediyor, hiç kimse o bataklığa saplanan kişinin yüzüne bakıp yardım etmiyor. Sahabeler de gelip geçiyor, evliyalar da gelip geçiyor, bağırdım, çağırdım hiç kimse bana bakmadı. Eyvah dedim, ben burada kaldım, ebedül ebed (sonsuzluğa kadar) daha ümidimi kestim, bir baktım ki, bir sofi geldi. Sofi kıyafetinde elini sırtladı böyle vurdu. O asfaltın kenarından geliyor. Ümidimi kestiğim anda onu çağırısam mı, çağırmasam mı! Nasıl olacak? Tereddüt ederken o da tam karşıma geldi. Daha çağırmadan

dedi ki, seni kurtarayım mı? Ben şok geçirdim! Daha ben bundan başka ne isteyeyim? Hemen elini uzattı o çamurdan beni kurtardı. Asfaltın üzerine beni bırakıp haydi gidelim dedi. Ben birkaç adım gittim, bir düşündüm bu kadar peygamberler, evliyalar, bu kadar sahabeler geldi geçti, kimse bana el atmadı, beni kurtarmadı, bu beni kurtardı. Kimdir bu, bir sorayım! Sen kimsin?

Birden bana dönerek, ben Şah-ı Nakşibendiyim(cemaatten bağırtilar, çağırtilar) Böyle söyleyince ben yine şok geçirdim. Birkaç adım gittikten sonra bir daha aklıma geldi. “Şah-ı Nakşibendinin dünyada çok ismi vardı, çok büyüktü, o kadar sofileri vardı, o kadar halifeleri vardı, o kadar bağlıları, salikleri vardı, onların hepsini bırakıp böyle tek başına nereye gidiyorsun? Ben bir sorayım, Kurban dedim. Dünyada Şah-ı Nakşibendinin ismi çok büyüktü, çok sofileri vardı, çok da sâlikleri vardı, onları bırakıp nereye gidiyorsun? diye sordum. Hemen elini kolunun altına koyarak bir kutu çıkardı. Kutunun içinde çok ince ince sinekler var, dedi ki, bu sineklerin hepsi sofimizdir. Bunların hepsi kabirden kalkınca, onları topladım, bu kutulara doldurdum, ben istedim ki haşır- neşir, kıyamet görmesinler. Allah’ın huzuruna çıkıp utanmasınlar diye bu kutulara koydum. Onların şefaathlerini yaptırarak, işlerini bitirdik, evrakları düzelttirdik, onları cennete götürüp her kesin kendi makamlarına bırakıp haşır- neşir görmesinler. Allah’ın huzuruna gidip utanmasınlar. Böyle niyet ettik, Allahu Teala da niyet ve şefaathimizi kabul etti. Onu götürüyoruz. Biz de çalışalım o kutuları girelim.”

Evet her sene milyonlarca insanın ayağına kadar gittiği menzil şeyhi bunları söylüyor. Ve şimdiye kadar yapılan bütün eleştiri ve kınamalara bir cevap verilmiş değildir. Yani menzil şeyhinin bu konuşması hiçbir zaman reddedilmemiştir. Vahyin İslam’ı, evrensel tevhid ve güzel ahlak kitabı nerede? İnsan hakları, özgür düşünce, Allah’ın saf ve hanif hidayeti nerede? Bizim bu halimiz nasıl olacak? Biz bu yobaz anlayışla nasıl iflah olacağız? Kur’an gibi bir kitaba sahip iken Allah bizim belamızı en şiddetli, en acı, en acımasız bir şekilde vermez mi?

“İnsanlardan bazıları Allah’tan başkasını Allah’a denk ilahlar edinir de onları Allah’ı sever gibi severler. İman edenlerin Allah’a olan sevgileri ise onlarınkinden çok daha fazladır. Keşke zalimler azabı gördükleri zaman anlayacakları gibi bütün kuvvetin Allah’a ait olduğunu ve Allah’ın azabının çok şiddetli olduğunu önceden anlayabilseylerdi. İşte o zaman (görecekler ki) kendilerine uyulup arkalarından gidilenler, uyanlardan hızla uzaklaşırlar ve o anda her iki taraf da azabı görmüş, nihayet aralarındaki bağlar kopup parçalanmıştır.(İlâhlara-evliyaya) uyanlar şöyle derler: Ah, keşke bir daha dünyaya geri dönmemiz mümkün olsaydı da, şimdi onların bizden uzaklaştıkları gibi biz de onlardan uzaklaşsaydık! Böylece Allah onlara, işlerini, pişmanlık ve üzüntü kaynağı olarak gösterir ve onlar artık ateşten çıkamazlar.” (Bakara- 165, 166, 167)

Menzil tarikatının Semerkand diye bir Tv’leri mevcuttur. İşte bu tv’de bir müşrik şu uydurma hikayeyi anlatıyor. Kur’an cahili sofi bu saçma sapan hikayeyi anlatırken,Dursun Ali Erzincanlı da hiç itiraz etmeden tebessüm ederek onu dinlemektedir. Hikaye şu:”Ebu Hasan El Harakani’ye bir kabile ziyarete gider. Oradan ayrılacakları sırada Ebu Hasan onlara şöyle der: “Başınıza herhangi bir şey gelirse, beni vesile ederek Allah’tan yardım isteyin. Kafile oradan ayrıldıktan sonra hırsızlar, yol kesiciler, eşkiyalar kervanı soyuyor. Ve bu arada kervanda bulunan insanların tamamı “Allah, Allah” diyerek Allah’tan yardım istiyorlar. Ama o anda müritlerinden birisi Ebu Hasan El Harakani’nin tavsiyesine uyarak “Ebu Hasan el-Haraka’nin yüzü suyu hürmetine bizi kurtar” diye dua ediyor. Sabah olduğunda bakıyorlar ki herkes soyulmuş, herkesin malı, mülkü, eşyası alınmış, ama “Ebu Hasan El Harakani” diyenin malına hiçbir şey olmamış. Sabah olduğunda Hasan El Harakani’ye giderek diyorlar ki, biz “Allah” dedik soyulduk, bu “Ebu Hasan” dedi kurtuldu. Bunun sebebi nedir? Hasan el- Harakani şöyle cevap veriyor. “Evlatlarım! Siz isyan ettiğiniz için, günah işlediğiniz için Allah sizin duanıza icabet etmez, ama siz beni aracı yapınca Allah’a dua ettim, benim duamı kabul etti.”

Yukarıda bulunan hikaye en az Kur’an’ın iki yüz âyetine aykırı-

dır. Fakat bu müşriklerin hiçbir zaman Allah, vahiy, tevhid, İslam, Kur'an, ilim, akli kullanma, tefekkür ve sorgulama diye bir dertleri olmamıştır. Yine menzil Gavs'ına ölümüne bağlı bağlı olan bir müşrik, cemaate karşı yaptığı konuşmada aynen şunları söylemektedir. "Eğer biz bir insan olmuştuk bu gavs'ın (menzil şeyhi) sayesinde. Herkes bizi seviyor sayıyorsa bu gavs'ın sayesinde. Onun için canımızda ruh olduğu müddetçe o aileye köle olacağız."

Biz başımızı yere koyacağız, bütün gavs çocukları başımıza basıp geçecekler. Gene de gavs'ın hakkını eda etmemiz mümkün değildir. Biz ve sizde, ömrümüz olduğu müddetçe gavs'ın evlatlarına kölelik edeceğiz, yapmaya da mecburuz, üzerimize farzdır, vaciptir. Ölünceye kadar gavs'ın evlatlarına boyun eğmeye, hizmet etmeye devam edeceğiz" Aynı şahsın başka bir konuşması: "Bizim için gavs'ın köyü, sultan hazretleri'nin köyü her an için mukaddestir, toprağı mukaddestir, köpeğı mukaddestir. Hele de gavs'ın çocukları ben onların kölesiyim"

Yüce Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor. "Ey iman edenler! Müşrikler ancak bir pisliktir..." (Tevbe- 28)

Yine menzil şeyhine nispet edilen bir cümle daha vardır. Güya şeyh demiş ki: "Biz istersek ahırını meleklerle temizletebiliriz" Aslında ben bu Kur'an'sız cahillere diyecek fazla bir şey bulamıyorum.

Esas sorun onlara iman eden milyonlarca insanın sapkınlığıdır. Milyonlarca insan bir cahilin arkasından nasıl gidiyor? Kendilerini ehli sünnet mezhebine nispet edenlerin ülkelerini dolaşıp görün, inanç ve fikirde birbirlerinden hiçbir farklarının olmadığını göreceksiniz.

Mesela: Dünya İslam âlimleri birliği başkanı Mısırlı meşhur zalim Yusuf el- Kardavi aynen şöyle diyor.

"Şüphesiz Kur'an'da öyle cümleler vardır ki, onları o halleriyle almış olsak, o konuda nasıl amel edeceğimizi bilemeyiz. İşte böylesi konuların hepsinde, kendisine başvurulacak kaynak ancak Nebi (s.a.v) den hadis ve sünnetlerin ifadesi olarak yapılan nakildir. İcma

da böyledir. Ancak az sayıdaki meseleler üzerinde icma olduğu için, zaruri olarak hadislere başvurulması gerekir. Eğer bir kimse, biz ancak Kur'an'da bulduğumuzu alırız, derse, ümmetin icma'ı (söz birliği) ile kafir olur. Artık o kimsenin, güneşin (ufuktan aşağı) kayması ile gecenin kararmasına kadar ki zaman arasında bir rekat ve bir rekat da sabah vaktinde (olmak üzere yalnızca iki rekat) namaz kılması gerekirdi.(İsra-78)

Çünkü bu bir rekat, namaz denilebilecek ibadetin en az miktarıdır ve onun fazlası için bir sınır yoktur. Dolayısıyla ibadetler için Kur'an yeter sözünü söyleyenin kanı ve malı helal olan bir kafirdir, müşriktir.”

(Sünnet Araştırmalarına Giriş, Sünneti Anlamada Yöntem, Sünnet'in Teşrii Değeri, Prof. Dr. Yusuf El Kardavi Nida Yayınları sayfa 84 çeviri Prof. Dr. Bünyamin Erol)

Suudi Arabistan'dan Afganistan'a, Pakistan'dan Suriye'ye kadar, nereye giderseniz gidin bu Kur'an cahili dincilerin aşağı yukarı aynı inanca sahip olduklarını göreceksiniz.

Mesela: Bir bakalım bizdeki Kur'an cahili dincilerin sapkınılığı nasıldır? “Size beş yüz âyet de getirselere, eğer selefin (din ataları) onayından geçmiyorsa, biz buna bid'at hükmü vermekte tereddüt etmemeliyiz.” (Ebubekir Sifil)

“Mümkün yok, Kur'an hadissiz anlaşılmaz.” (Cübbeli Ahmet)

“Sen hadisleri yok sayarsan Kur'an'ı nasıl anlarsın? Bana Kur'an yeter diyenler, çağımızın en büyük fitnesidir.” (Prof. Dr. Nihat Hatipoğlu)

“Hadisin Kur'an'dan çok Kur'an'ın hadise ihtiyacı vardır. Kur'an Müslümanlığı diye bir sapkınılık çıktı.” (F Gülen)

“Kur'an'a uymuyor diye sahih bir hadisi reddeden kimse kafirdir, Müslüman değildir.” (Mehmet Emin Akın)

“Madem Kur'an her şeyi açıklıyor, bana müziğin haram olduğuna dair Kur'an'dan delil getirin.” (Ubeydullah Aslan)

“Oynama Buhari ile, oynama Müslim ile, Buhari çökerse İslam çöker, Müslim çökerse İslam çöker.” (İhsan Şenocak)

“Buhari’de gök aşağı, yer yukarıdır yazsa benim için bitmiştir. Artık yer gök, gökde yerdirdir.” Taş sıvı, su katıdır, derim” (Nurettin Yıldız)

Yukarıda bulunan bu cümlelerin hepsi şirk ve küfürdür. Bu inanç ve söyleme sahip olan din adamlarının İslam dini ile bir bağlantıları kalmaz.

Peki yukarıda bulunan sözlerin söylenme sebebi nedir? Yukarıda bulunan bu sözlerin tek bir açıklaması vardır. Kur’an’a olan düşmanlık, Kur’an’a karşı ön yargı, Kur’an’ın bilinmemesi ve Kur’an’dan yüzlerin çevrilmesidir. Kur’an’a karşı böyle bir cehalet ve yobazlık olunca sapkınlıkta sınır kalmıyor. Bu inancın ve ahlakın Kuran’daki karşılığı ve tanımı şöyledir. “Onlara (müşriklere): Allah’ın indirdiğine tabi olun, denildiği zaman onlar, “Hayır! Biz atalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız.” derler. Ya ataları bir şey anlamamış, hidayeti de bulamamış idiyseleler. (Hidayet çağrısına kulak vermeyen) kafirlerin durumu, sadece çobanın bağırıp çağırmasını işiten hayvanların durumuna benzer. Çünkü onlar sağırlar, dilsizler ve kördürler. Bu sebeple akıllarını kullanmazlar”(Bakara- 170, 171)

“Şüphesiz Allah katında canlıların en kötüsü, aklını kullanmayan sağır ve dilsizlerdir.” (Enfal-22) Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini yahut akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun? Hayır, onlar hayvanlar gibidir, hatta onlar yolca daha da sapkındırlar.”(Furkan- 44)

Dolayısıyla uydurma dini reddeden muhlis olur, hurafe dini kabul etmeyen muvahhid ve hanif Müslüman olur. Allah’a yani Resulü’ne yapılan iftiraları kabul etmeyenler nasıl kafir olur? Küfür, şirk ve zulüm Kur’an’ın tek kaynak alınmaması ile ilgili bir durumdur.

Ehli Sünnet dininin uydurma ve iftira olduğunun en büyük delillerinden biri de şudur. Mezhepçiler hiçbir zaman tarikatçıla-

rın şirkine ses çıkarmaz onlara bir şey demezler. Hatta içlerinde hiçbir rahatsızlık duymadan tarikatçıların televizyonlarına çıkar saatlerce konuşurlar. Bunun sebebi şeyhlerini ilâh ve rab edinen tarikatçılarla, imamlarının ve âlimlerinin ictihadlarını din edinen mezhepçilerin arasında bir fark olmadığındandır. Kur'an'ın ilmi ve hikmeti olmayınca sapkınlıkta sınır kalmıyor. Şimdi yukarıdaki cümlede ne demek istediğimi Kur'an cahillerinin kendi dillerinden dinleyeceksiniz.

Fanatik bir nurcu olan Ahmet Akgündüz'den başlayalım.

Diyor ki: "Ahmet Akgündüz'e sorarsanız, ben 'Bediüzzaman!' hazretlerinin ahir zamanda beklenen Hz. Mehdi olduğuna iki kere iki dört eder derecesinde iman eden insanlardan biriyim."

Ebubekir Sifil ne diyor? "Aleyhissalâtu vessalam efendimiz, bir kere şunu çok net olarak ifade edelim. Aleyhissalâtu vessalam efendimiz herhangi bir ölümlü gibi bu dünya ile bağlantısı kesilmiş bir "peygamber" değildir. Buyuruyor ki: "Bana sık salâtü selam getiriniz, yeryüzünde Allah'ın dolaşan melekleri vardır. O melekler her kim bana salatü selam getirdiğinde onu alır bana getirirler. Bana ruhum iade edilir ve onun selamına mukabele ederim"

Prof. Dr. Nihat Hatipoğlu'nu bir dinleyelim. "Hâfi ne demek bilir misiniz? Hâfi, yalın ayak demektir. Bişr-i Hâfi yolda yürürken o yoldaki hayvanlar, o kasabadaki hayvanlar Bişr-i Hafi üzerine basmasın diye pislik yapmazlarmış! büyük abdestlerini dökmezlermiş! Bişrin ayağı kirlenmesin diye,

Kur'an Cahili Bakın Şimdi Neyi Pazarlıyor

"Evet kadem-i şerif, Hz. "Peygamberin" nal-ı şerif diye de biliniyor.(Kendisi "peygamber" kelimesini kullandığı için yazıyorum) Sevgili "Peygamberimizin" ayak izi alınmış ve nesilden nesile aktarılmıştır ve şu anda da Hz. "Peygamberin" kademi şerifi vardır. Bu bizim tarihimizde önemli bir yer tutar. Evet kademi şerif budur işte. Nal-ı şerif, kademi şerif yani esasen "Peygamber" efendimizin ayağının oturduğu alanı gösteriyor. Daha sonraları oraya değişik

övgüler yazılmıştır ve bu kademi şerif bu şekilde yazılı olanlar var, yazılı olmayanlar vardır. İmamı Nebhâni kademi şerifi taşımanın yüzlerce faydasından bahseder. Onun için evlerimizde bulunmalıdır diye düşünüyorum ben. Kademi şerif mutlaka bulunmalı evimizde, arabamızda bunu taşımaya gayret etmeliyiz.”

Tarihçi Kadir Mısıroğlu ise bakın tarihçiliğini nasıl konuşturuyor. “Peygamber (a.s) a cinler de iman etmekle mükelleftir ve cinler üç bin (3000) yıl yaşadıklarından belki bu alemde, şu salonda sahabe cinni vardır. İmamı Buhari Hazretleri topladığı hadisi şerifleri önüne koymuş sahabe cinnileri çağırılmış, tarihi bir rivayet size söylüyorum! Benim bu kitabımda Allah Resulü’nden işittiğiniz hadislerle şu işareti koyun, işitmediğiniz hadislerle şu işareti koyun dedi. Sayfalar kendiliğinden döndü, bütün hadislerle cinniler işaret koydular.”

Aynı dinin tapıcısı aynı yolun yolcusu F. Gülen’in söyledikleri daha korkunç, diyor ki:

“Şeytanın düdüğü insanlar, dudaklarına götürüyor şeytan, onlara üflüyor, onlarda etraflarında buldukları üç beş tane safderun. Usulü dini bilmeyen, usulü tefsiri bilmeyen, usulü hadisi bilmeyen, usul fıkhi bilmeyen, kalamı bilmeyen bir kısım nâdanlar. Birde Kur’an Müslümanlığı diye bir sapkınlık çıktı. Kur’an Müslümanlığı diye bir sapkınlık çıktı. Usulü din ulaması “hadisin Kur’an’a ihtiyacından daha fazla, Kur’an’ın hadise ihtiyacı vardır” diyorlar.

Yüce Allah Kur’an’ı Mübin’de şöyle buyuruyor. “Onlara: Allah’tan başka taptıklarınız hani nerede? Size yardım edebiliyorlar mı veya kendilerine olsun yardımları dokunuyor mu? denilir. Artık onlar, o azgınlık ve iblis orduları toptan oraya tepetaklak atılırlar. Orada birbirleriyle çekişerek şöyle derler: Allah’a yemin olsun ki, biz gerçekten apaçık bir sapkınlık içindeymişiz.

Çünkü biz sizi Alemlerin Rabbi ile eşit tutuyorduk. Bizi ancak o günahkarlar (müşrikler) saptırdı. Şimdi artık bizim bir şefaatchi-

miz yoktur yani yakın bir dostumuz yoktur. Ah keşke bizim için (dünyaya) bir dönüş daha olsa da, müminlerden (muvahhidlerden) olsun!” (Şuara-91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102)

Bu hurafecilerin söylediklerini kendi seslerinden dinleyerek tek bir kelimesini atlamadan yazdık. Yani burada var olan yazıların hiç birinde yalan ve iftira mevcut değildir. Tamamen kendi sözlerinden derlenmiş yazılardır. Dolayısıyla insanlara iftira etmekten Allah’a sığınırız.

İsmailağa Tarikatının Şirk Sapkınlığı

Türkiye Cumhuriyeti’nde hiç çekinmeden şirk inancını ortaya koyan en büyük tarikat İsmailağa tarikatıdır. Şu anda tarikatın başında bulunan cübbeli Ahmet gibi, Allah’a, Allah Resulü’ne ve İslam dinine iftira ve hakaret eden birisi herhalde dünyaya gelmemiştir.

İşte bunlardan bir kaç örnek: “Şimdi bir rivayet söyleyelim. Abdulkadir Geylani (k.s) Hazretlerine ait faziletli kırk salavatı şerifede geçen bir sahifede, tabi bu 41. sahifedeki beytte var.”Kabrim beytullahtır, (Allah’ın evidir) ziyaretime koşa koşa gelen izzet ve rıf’at (yücelik) ile döner” diyor. Şu feyze bakın.”Sırrım Allah’ın sırrıdır” diyor.”Mahlukata sirayet eden Allah’ın sırrı bende sirayet etmiştir” Bundan dolayı Abdulkadir Geylani ölüleri diriltiyordu.

Abdulkadir Geylani “Bana sığın” diyor.”Emrim Allah’ın emridir.” diyor.” Ey Şah-ı Nakşibend! Sensin benim efendim! Yetiş imdadımıza, Ey Allah’ın dostu selam olsun sana, yetiş bize, imdadımıza! Tut elimizden”Büyük o, Allah ona ne yol verdi. Onun yolu kıyamete kadar yürüyecek. İslamiyeti muhafaza ediyor”Başka bir konuşmasında cübbeli aynen şunları söylüyor.”Peygamberler diridirler, hatta kabirlerinde namaz kılıyorlar.

İslam alimlerinden İbni Akil Hz.leri “Allah resulü kabirde hanımlarıyla zevkleniyor (cinsel ilişkiye giriyor)” demiştir.

Hapisten çıkış konuşmasında büyük bir kalabalığa cübbeli Ahmed'in söyledikleri aynen şöyledir. "Geçen hafta Abdulaziz Bayındır dedi ki: Cübbeli, Abdulkadir Geylani'den himmet istemiş, gelsin Abdulkadir Geylani onu (hapisten) kurtarsın. Ben de onun lafı üzerine daha çok Abdulkadir Geylani'den himmet istedim (kalabalıktan heyecanlı bağırışlar, çağırışlar) Abdulkadir Geylani kurtarır mıymış görsünler!"

Başka bir konuşmasında cübbeli Ahmet diyor ki:

"Efendi hazretleri (şeyhi Mahmut) kaç defa vefat edecek zannetti millet, birisi gördü zuhuratta, Azrail (a.s) geldi efendi hazretlerine, çok sene oldu, 15 sene, işte efendim (ruhunu) alacak. Efendi Hazretleri şöyle yaptı (ellerini kaldırdı Azrail'e) "Ben şimdi gelmek istemiyorum! Olur mu bu? Olur! Çünkü hadis-i şerifte diyor ki: Her peygambere muhayyerlik verildi. Ne demek? İstersen gel, istersen (dünyada) kal. Bütün evliyalara bu verildi, bunda ittifak vardır. Yani ister gel, ister kal. Kur'an ve muvahhid düşmanı cübbeli Ahmet diyor ki: "Mahfuz, korunmuş demektir. Şimdi bazı veliler var, geçmişinde günah işleyebilirler. Hatta büyük günah işleyebilirler, büyük günah işlemiş sonra tövbe etmiş, makam sahibi olmuş veliler vardır. Ama Mahmut efendi hazretleri dediğiniz zaman sicilinde bir seyyie (günah, hata) yoktur. Haydar Ali efendimiz ne derdi? "Henüz Mahmud'unun sol tarafında bir günah yazılmamıştır." Böyle tertemiz insan, doğuşundan büyümesine kadar hiç görülmemiş bir şey, hayatında pantolon giymemiş, devamlı annesine şalvar getirirdi, şalvar giyerdi.

Cevap: Halbuki Nebi (a.s) bile Allah'a karşı hata yapmıştır (Tevbe-113) Başka bir âyette yüce Allah, (Nebi (a.s) a günahlarından dolayı istiğfar etmesini emretmektedir. (Muhammed-19)

Başka bir konuşmasında Kur'an cahili, ilim düşmanı, akıl yok-sunu Cübbeli aynen şunları söylüyor. "Bu aracılık işini aradan kaldıranlar (âhirette) sap gibi ortada kaldıklarında onlarla görüşeceğiz. Çıkmış birisi ben Allah ile aramda aracı kabul etmem diyor.

Aracı yok, direk bağlanmış, motoru yakacak sonra, "Ben direk

Allah'a bağlanırım" diyor. Sen direk bağlan. Ondan sonra sahabeler, şeyhler, müritler, hepsi gitti, mezhep sahipleri, evliyalar hepsi gitti. Tek başına durmuş, "Ben direk Allah'a bağlanırım" diyor. Direk Allah'a bağlanan şeytana bağlanmıştır.

Başka bir konuşmasında diyor ki:

Beraat günü balıklar bile oruç tutardı. Yani yemezler, ama şimdiki balıklar sapıtmış olabilir. Eskiler böyleydi, şimdi ne bileyim bugünkü balıkları, kuşları..." Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sınırları içinde Nurcuların içinde Fetö'den sonra en güçlü grup "Yeni Asya" grubudur.

Başında da son derece Kur'an cahili olan Mehmet Kutlular vardır. Yeni Asya grubu, Said Nursi'den dolayı her zaman "Demokrat, Adalet ve Doğu Yol partilerine" destek vermişlerdir. İstedikleri partiye destek verebilirler, bunda sorun yoktur. Sorun "Söz konusu partilerin" başına kim geçerse geçsin neredeyse onu "beklenen mehdî" olarak görmeleridir. İşte bu yüzden Süleyman Demirel'e bile Mehdi gözüyle bakıyorlardı. Kaynak yani beslenme alanı zehirli olunca oradan sağlıklı bir neslin ve fikrin yetişmesi mümkün değildir.

Bakın Said Nursi'ye Allah gibi tapan Mehmet Kutlular ne diyor."Bir gün yine böyle sırtüstü uzanmış yatıyor veya uyku ile uyanıklık hali arası bir durumdayken, birden garip bir hal hissetmeye başladım. İşte bu halette iken, güneş birden açılmaya başladı ve içinden bir karartı belirdi. Bir müddet sonra onun üstadın (Said Nursi) kalpaklı portresi olduğunu fark ettim. Üstat, gayet açık bir şekilde bana hitaben "kardeşim! Sen Risâle'i Nur'u oku, korkma, konuş! dedi. Bunları gayet net bir şekilde duymuştum. Ve konuşması biter bitmez perde kapandı ve kendime geldim, kendime geldim gelmesine, ama her yanım eklemlerinden ayrılmışçasına sızlıyor, ağrıyordu. Hâlâ titremeye devam ediyordum. Bütün vücudumu bir titreme kapladı. Daha "Neler oluyor! diyemeden karşımda bir güneş belirdi. Işınları, vücudumun içine işliyordu. Titreme daha da artmıştı. Herhalde ölüyorum diye düşündüğümü hatırlıyorum. Bu ihtimale binaen hemen kelime-i tevhid ve kelime-i şehadet getirmek

istedim.

Fakat, ”la ilahe illallah” derken, ya la... deyip tamamlayamadan ölürsem.” endişesi içinde sadece Allah, Allah, Allah diyebildiğimi hatırlıyorum. İşte bu halde iken, güneş birden açılmaya başladı ve içinden bir karartı belirdi. Bir müddet sonra onun Üstad’ın kalpaklı portresi olduğunu fark ettim. Üstad, gayet açık bir şekilde bana hitaben “kardeşim! sen Risâle’i Nur’u oku, korkma, konuş! dedi. Bunları gayet net bir şekilde duymuştum. Ve konuşması biter bitmez perde kapandı ve kendime geldim. Kendime geldim gelmesine, ama her yanım, eklemlerinden ayrılmışçasına sızlıyor, ağrıyordu. Hâlâ titremeye devam ediyordum.

Bu ikinci olay eğitimimin yönünü tayin etmemi sağlamış ve artık kararsızlıktan kurtulmuştum. Tam bir ferahlama hissettim. Çünkü “Nasıl yapmalıyım? sorusunun cevabı bizzat Üstad tarafından verilmişti.” (Yeniasya.com.tr)

Nurculardan Başka Bir Şirk Sapkınılığı

Nurcu kalabalığa ders veren biri anlatıyor:

“Kıyamet kopacaktı, aslında kainatın devamına gerek kalmamıştı. İşlenen günahlar, yapılan hatalar kıyametin kopmasını netice verecekti. Ancak Bediüzzaman Hazretleri Risâle’i Nur Külliyyatını yazmakla Allah kâinatın ömrünü uzattı” dediler. Demek ki kainat Bediüzzaman’a minnettar, çünkü hayatlarını ona borçlular.

Yukarıdaki cümlelerde Said Nursi (Hâşâ) Allah’ın yerine, Risâle’i Nur Külliyyatı da Kur’an’ın yerine uygun görülmüştür.

Televizyonda konuşan iki nurcunun söyledikleri:

“Geçenlerde okumuştuk, “içinizde çok alimler, ulemalar, manevi noktada, ilmi noktada, Kur’an’i noktada olabilir.” diyor Üstad! “Onlar bizim arkamızda durmaktan çekinmesinler. Yani bize talebe olmaktan korkmasınlar. Onlarında bize talebe olmaları lazım. Çünkü biz ulum-u imaniye de fetva vazifesiyle tanzif edilmişiz. Yani Allah bizi bu konuda görevlendirmiş. İki kere iki dört. Biz Allah

namına gelmişiz, görev yapıyoruz. Kendi keyfimizden bu vazifeye geçmemişiz. Yani bu göreve Allah murat etmiş. Şimdi böyle olunca Risale’i Nur bir anahtar hükmündedir. Bazen bir anahtar bir hazineden daha kıymetlidir.

Çünkü hazine var ama anahtar yok açamıyorsun, sen gariban-sın canım. Hazineyi açamıyorsan istediğin kadar hazine orada dur-sun. Sen hazinenin sahibi değilsin ki, anahtarla açtığın zaman sen hazinenin sahibisin. İçindeki mücevherlerden, elmaslardan istifade edersin. İşte Risale’i Nur bu zamanda o anahtar hükmüne geçmiş, Kur’an hazinesinin esrarını, hikmetini bu asrın mizaç ve idrakine, cehaletine bertaraf edecek şekilde yazılmıştır.”

Yukarıdaki konuşmada açık olarak “Risale’i Nur Külliyyatının” Kur’an’dan daha üstün ve daha değerli olduğu vurgulanıyor. En kahredici taraf Nurcuların hepsinin istisnasız bu cehaletlere kesin bir şekilde iman etmeleridir. Şirk sapkınlığı o kadar tehlikeli ve kötü bir ahlaktır ki, ona bulaşan birinin bütün iyilikleri ve yapmış olduğu hayırlar Allah’ın indinde geçersiz oluyor.

Şirk sapkınlığına düşenin ondan kurtulması çok zordur. Çünkü hiç kimse inandığı dinin batıl olduğunu kabul etmez. Kur’an’ı Mübin’in birçok âyette haber verdiği gibi müşrikler ancak cehennem-i gördükleri zaman sapkınlık içinde olduklarını itiraf edeceklerdir. Aslında insanlık tarihinde Firavun’dan Ebu Cehil’e kadar gelen müşriklerin mutlaka yapmış oldukları hayır ve iyilikler vardır. Fakat içine düştükleri karanlık şirk sapkınlığı bu iyilik ve hayırlarını Allah’ın indinde geçersiz kılıyordu. Yoksa yüce Allah, bu müşriklerin sapkın inanç ve fiillerini anlattığı yüzlerce âyetin yanında neden iyilik ve olumlu amellerinden söz etmez ve örnek vermez.

Çünkü şirk ve küfürleri onların olumlu amellerini yok ediyordu. Şimdi Kur’an, ilim, akli kullanma ve tefekkür düşmanı şirk sapkınılıklarını anlatmaya kaldığımız yerden devam edelim. Cübbeli Ahmet Allah’a iftira ederek aynen şunları söylüyor. “Tuvalet taşı Allah’a demiş ki, “Rabbim! Beni niye tuvalet taşı yaptın? Beni Kabe’ye taş yapsaydın. Allahu Teala buyurmuş ki, “Sus seni 60 yaşını geçip de

sakal bırakmayanın başına mezar taşı yapsaydım daha mı iyi olacaktı? Başka bir konuşmasında cübbeli diyor ki: “Maalesef millet Efendi Hazretleri’ni (Mahmud’u) tam anlamış değil, Türkiye tam anlamış değil, Allah anlatsın inşallah, o zaman dostlardan biri, keşfi açık kullardan biri görmüştü. Allahü Teala’nın tecellilerine mazhar olan biri zuhuratta, Allah ne diyor? “Ete kemiğe büründüm Mahmut diye göründüm.” Yani efendi hazretleri Allah’ın aynasıdır. Dostlar Allah’ın aynasıdır. Mevla tecelli ediyor.(Mahmud) tecelligahtır.”

Bütün tarikatlarda hulul inancı hakimdir. Tarikatlarda şeyhe verilen önem hulul inancından ileri gelmektedir. Yani bu müşriklerin inancına göre şeyh Allah’tır. Allah onda kendini göstermiştir.

Devletin TV kanalında program yapan Serdar Tuncer ile Ömer Tuğrul İnançer’in şirk sapkınlıklarına bir bakalım.

Serdar Tuncer: “Özetle yeni ekran başına geçenler için söylüyorum. Hocam(Ömer Tuğrul İnançer) dediler ki, “Kula kulluk etmem diyenler nefesine kulluk etmektedirler.”Resulü Ekrem Efendimiz (s.a.v) e kul olunmadan Allah’a kul olunmaz.” Bu ne demek diye soracağım! Efendim biraz açalım dedik.

Ömer Tuğrul İnançer: “Estağfurullah, Hz. Mevlana’nın bu husustaki beyanını konuşuyorduk.” Kitab-ı Kerimimizdeki “Kul ya ibadiyellezine...” âyetini tefsir ederken, Hz. Pir (Celaleddin-i Rumi) “kul” “deki” Habib-i edibi zişâna, Rabbil âlemin, hitap buyuruyor. “Kul” “deki” “yâ ibadiyellezine” bu “ya ibâdi” “Ey kullarım! sözü kimin ağzından çıkıyor. Bunu düşündünüz mü? diyor. Düşünceye bırakıyor, tefekküre bırakıyor. Tefekkür ne? Allah kitabı Kerim’in’de mümini tarif ederken “Kim dedi, ey kullarım? sözünü. Kimin ağzından çıktı?”

Peki bunun fıkhi dayanağı ne? “Kim resule itaat ederse Allah’a itaat etmiş olur.” “Kim resule isyan ederse Allah’a isyan etmiş olur.” “Kim Resulullah’a kul olursa Allah’a kul olmuş olur.” Ömer Tuğrul İnançer’in insanları Allah Resulü’nün kulları yaptığı âyetin tam olarak meali şöyledir.

قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (Ey Resul!) De ki: Ey kendi nefisleri aleyhine (günah işleyerek) haddi aşan kullar! Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin! Çünkü Allah bütün günahları bağışlar Şüphesiz ki O, çok bağışlayan çok merhamet edendir.” (Zümer, 53)

Resullerden sâde insana kadar herkesin Allah'ın kulu olduğu ile ilgili onlarca âyet mevcuttur. Fakat bu müşrik sapkınlar hiçbir zaman Kur'an'a iman ve itibar etmediler.

Halbuki kulları içinde Allah'a karşı en çok saygı duyan ve en çok haddini bilen Allah'ın elçileridir. “...(bütün bu elçiler hayır işleminde koşuşurlar, umarak ve korkarak bize yalvarırlardı, onlar, bize karşı derin saygı içindeydiler.” (Enbiya- 90)

Kur'an'ın birçok âyetinde aciz bir beşer olduklarından dolayı sıkıntılarından kurtulmak için elçilerin Allah'a nasıl yalvarıp yakardıkları yer alır.”Bunun üzerine Musa, onların yerine davalarını sulayıverdi. Sonra gölgeye çekildi ve: Rabbim! Doğrusu bana indireceğin her hayra(lütuf ve merhametine) çok fakirim, dedi”(Kasas-24) “Bunun üzerine, (Nuh) Rabb'ine: Ben mağlup oldum, bana yardım et! diyerek yalvardı.” (Kamer-10)

“Onlar, yardım göreceklarını umarak Allah'tan başka ilahlar edindiler. Halbuki ilahların onlara yardım etmeye güçleri yetmez. Aksine kendileri bunlar için yardıma hazır kıta bekleyen askerlerdir.” (Yasin- 74 75)

Kur'an cahillerine göre gavsların ve kutupların kainatta tasarrufları vardır. Yani insanlara yarar ve zararları dokunur. Fakat yıllardan beri vahiy sayesinde evliya ve ilahlarına her türlü reddiye yapıtığımız halde bırakın zarar vermeyi cevap bile veremiyorlar.”- Müşrikler Allah ile beraber hiçbir şeyi yaratamayan, bilakis kendileri yaratılmış olan, kendilerine bile ne zarar ne de fayda verebilen, öldürmeye, hayat vermeye, ölüleri yeniden diriltip kabirden çıkarmaya güçleri yetmeyen ilahlar edindiler. “(Furkan- 3)

Kur'an cahili, akılsız ve düşüncesiz Serdar Tuncer bir Tv'de

karşısında duran cehennem kütüğü müşriğe soruyor.”Nedir hocam bu kırklar, yediler, üçler falan diye anlatılır?

Cehennem kütüğü müşrik cevap veriyor:

“Kırklar, yediler, üçler aslında sayı azaldıkça mertebeleri yükseliyor. Tıpkı bir piramit gibi hani idarede bir hiyerarşik varya, ve en üstte de bir tane bulunur. O da kutuptur, oda gavs'tır, gavs olarak bilinir. Tasavvufta hak yerinde dediğimiz, evliya dediğimiz bu velilerle ilgili bir sınıflandırmadır. Bunların herbirinin (göklerde ve yerde)kendilerine göre birtakım görevleri vardır. Ve bunlar bu makamlara uzun bir çileli hayattan sonra gelirler. Sadece gayret göstererek, çalışarak, ibadet ederek değil, aynı zamanda Cenab-ı Hakk'ın lütfuyla buralara ulaşırlar.

Serdar Tuncer: Hocam, Kuşeyri risalesinde zannediyorum, hatırlıyorum. Kutupluk makamını anlatırken işte perşembe günleri Hira Mağarasında bir toplantı “Peygamberi” izam orada, Resulullah efendimiz o toplantıya bilmediğimiz başka bir alem var, başka başka şeyler yaşıyor orada.”Evet yani, tasavvufta âlem (göklerde ve yerde) bunlar tarafından idare edildiği kabul edilir.

Mesela: ”Kutbun sağında solunda iki tane büyük veli var. Bu velilerden birisi mana alemine, melekut alemine, öbürüsü mülk âlemine, işaret alemine bakar, idare eder, tasarruf eder.(Serdar Tuncer zındığı burada Allah Allah çekiyor) kutbun nezaretinde olarak bunu yapar. Zaman zaman Mekke'de toplanırlar diye inanılır. Bu bir inançtır, ayetlerde ve hadislerde var olan bir şey değildir. Özellikle ifade edeyim. Ama sofiler kendi tecrübeleriyle bu kanaate ulaşmışlar, manevi varlıklardır. Ricalül gayb da denilir bunlara. Bunlar görülen şeyler değil, anlatılır. İşte farklı yerlerde, farklı mekanlarda, bazen adalarda,bazen dağ başlarında, bazen böyle ibadethanelerde toplandıkları,aralarında bir takım kararlar aldıkları ve insanlığın, toplumların özellikle Müslümanların ıslâhı için,huzurlu bir hayat yaşamaları için (göklerde ve yerde)faaliyet gösterdikleri kabul edilir.” Daha bir sürü saçmalıklar ve cehaletler gırla gidiyor.

İsmailağa Cemaatinden Bayram Ali Öztürk'ün Şirk Sapkınılığı

Vaazında aynen şöyle diyor:

“Yine bütün ilimlerin anahtarı kim? Muhammed Mustafa! Ona ben güneş diyemem, güneş batar, Muhammed Mustafa! ona ben su diyemem! su durdu mu kokar. Muhammed Mustafa! ekmektir diyemem! ekmek durdu mu bayatlar! Muhammed Mustafa çok leziz bir yemektir diyemem! çünkü yemek durdur mu ekşir. Muhammed Mustafa'nın “müşebbehun bihi= (ona benzeyeni-onun benzeri) yoktur. Muhammed Mustafa'nın benzeyeceği hiçbir varlık yoktur. İmamı Rabbani(k.s) buyurduğu gibi “Muhammed Mustafa eşittir Allah”

Şimdi yukarıda geçen konuşmaya söyleyecek bir kelime bulmak mümkün mü? Bu coğrafyada hiç bir zaman kan ve gözyaşı, katliam ve vahşet dinmeyecektir.

Cübbeli Ahmed'in Şirk Sapkınılığı:

Aslında Cübbeli'nin sapkınılıkları bizi fazla alakadar etmiyor. Evet Cübbeli'nin Allah Resulü (a.s) a yaptığı hakaret ve iftiralar asla hazmedilecek cinsten değildir. Bu iftiralara sebep, hulul inancı, uydurma rivayetler, ruhi hastalık, bunama, cehalet, aşırı bir şekilde dünya malı toplama ve lüks yaşam hırsı, şöhret tutkusu, şeytanın zihnini ve ruhunu ele geçirmesi, İslam dinine bilerek ve bilmeyerek düşman olma, şirk sapkınılığı, satılmışlık, şizofreni ve akıl yoksunluğu gibi birçok sebep olabilir. Esas bizi ilgilendiren ve hayretler içerisinde bırakan şey, yirmi birinci asırda, ilim, medeniyet ve teknoloji çağında Cübbeli'nin, bu iğrenç ve çirkin sözleri utanmadan ve korkmadan söyleyebilmesidir.

Cübbeli Ahmet, kendilerini “Müslüman” ve “muhafazakar” kabul eden bir milletin karşısında bu sözleri hangi cesaretle söyleyebiliyor? Cübbeli Ahmet, bu son derece çirkin, Allah Resulü'ne iftira ve hakaret olan konuşmaları hiçbir itirazla karşılaşmadan binlerce müridinin gözü önünde yapıyor. Bazen bu iğrenç konuşmaları hiçbir sansüre tâbi tutmadan tarikat kanalizasyonunda da yapıyor.

Cübbeli Ahmet, “Müslüman” toplumu ve muhafazakar iktidarı, siyasal İslamcılarını ve mezhep bağlularını, Diyanet İşleri Başkanlığı ve ilahiyatçıları hesaba katmadan, onları aşarak, hiç bir tepki görmeden İslam dinine ve Allah’ın Resulüne nasıl bu kadar açık ihanetleri yapabiliyor?

Gelelim Cübbeli Ahmed’in şirk sapkınılığına: Diyor ki:”Allah Resulü Cebrail’e ne dedi?” Sen vahiy’leri nereden alıyorsun?(Allah Resulü) ben Rabb’imi göremiyorum dedi. Bir hicap!! bir izzet perdesinin önüne geliyorum. Perdenin önüne ilka buyrulan vahyi alıyorum. Oradan levh-i mahfuz, oradan semayı dünyaya, orada senin kalbine, öyle geliyor. Allah Resulü, bir daha vahyi aldığı anda o perdeyi bir arada dedi. Cebrail (a.s) bir araladı ki, Resulullah içerde oturuyor.” Yani Cübbeli Ahmed’e göre, vahiy indiren de alan da Muhammed (a.s) dır. Dolayısıyla aslında Muhammed, Allah’tır.

Bir programında Nevzat Çiçek Cübbeli Ahmed’e soruyor.

Bir şey sorayım hocam, bu şeyle ilgili, özellikle sümükü şerif mi deniyor, ne deniyor? Müfteri cübbeli göz göre göre yalan söyleyerek, dedi ki: Öyle bir şey denmiyor!” İslamoğlu dedi bunu”Cübbeli’nin bu sözüne inanmayan Nevzat Çiçek Nedir o mesele? deyince Allah Resulü’ne iftira eden müşrik aynen söyle cevap verdi.” Resulullah (a.s) Efendimizin burnundan çıkan, efendim şeye (Mustafa İslamoğlu) “sümügü şerif” diye bir şey çıkarttı.” Sümügü şerif diye bir şey denir mi ya!”

İşte Allah’a yani Resulü’ne iftira eden din satıcısının Lalegül TV’deki sözleri:

“Sümükü şerif, sümükü şerif, ne diyor yani!” (Mustafa İslamoğlu Allah Resulü’ne tamamen iftira olan bu çirkin sözler üzerine Cübbeli’ye tepki gösterdiği için ona cevap olarak Cübbeli Ahmet binlerce insanın önünde aynen şunları söyledi.)” Resulullah (a.s) dan çıkan bir şeye biz şerif der miyiz?

Der miyiz şerif? Biz deriz. Burnundan çıkan bir şey şerefli midir? Şerefli dir. Sahabe-i Kiram ne yapıyorlardı? Resulullah (a.s)

sümkürdüğü zaman bütün sahabeler böyle üzerlerine sürerlerdi. Sen Buhari'ye inanmıyor musun? Kur'an'dan sonra en sağlam kaynak, hadisin ağa babası. Buhari ne diyor?

“Resulullah abdest aldığı zaman abdest suyunu üzerlerine değsin diye birbirini öldürecek kadar izdiham yapıyorlardı. Aynı Hacer-ül Esved de yapılan izdiham gibi birbirine eziyorlardı. Hatta abdest suyu üzerine düşmeyen diğerinden, onun neminden eline sürerek, ondan ona, ondan ona gidiyorlardı. Sahabe buydu. Ve Buhari'de diyor, Resullah ne zaman sümkürse, sahabe naklediyor. Hemen üzerilerine şifa niyetiyle sürerlerdi. O kainatın efendisi, sen (Mustafa İslamoğlu) bunu niye hazmedemiyorsun. O ilk nur, o yaratılan ilk nur. O Allah'ın nurundan halk edilmiş. O senin benim gibi beşer değildir.”

Halbuki Muhammed (a.s) ın ve tüm Allah elçilerinin bizim gibi beşer oldukları ile ilgili onlarca âyet mevcuttur.(Kehf-110; Fussilet 6) Eğer son Nebi ve nübüvvete bağlı son Resul olan Muhammed (a.s) dan sonra başka Resul gönderilmiş olsaydı, Mekke müşrikleri gibi, bu müşriklerin de ona iman etmeleri mümkün değildir.

Çünkü bunlar Allah Resülü'nün, hatta bütün Allah elçilerinin en kapsamlı tevhid kitab-ı olan Kur'an'ı kabul etmemekle son derece kararlı hareket etmekte ve muvahhidleri aynen müşrik ataları gibi sapkın ilan etmektedirler. Ayrıca Kur'an, ilim, hikmet, tevhid, adalet, merhamet, güzel ahlak gibi üstün meziyetler ve erdemler, bu müşriklerin sahip oldukları sapkın inanç ve çirkin ahlakla bir araya gelemezler, bu erdemler müşriklerin akıl ve zihinlerinde barınamazlar. İnanç ve küfür, tevhid ve şirk açısından geçmiş ile bugün veya gelecek arasında hiçbir fark bulunmamaktadır.

İsmailağa Tarikatının Şirk Sapkınlığı

İsmailağa tarikatının şeyhi olan Mahmut Ustaosmanoğlu diyor ki:

“Şeyhin görüntü ve şeklini hayal etmek, Allah'ın zikrinden daha faziletlidir.” (Mahmut Ustaosmanoğlu İrşadül Müridin 3. Baskı sayfa- 124) Şeyhleri Mahmut Ustaosmanoğlunun karşısına çıkmasını bekleyen büyük kalabalığın dikkatini çekmek için konu-

şan müşrik aynen şunları söylüyor.”Bir Allah dostunun huzurunda, hele kâmil mükemmil bir dostunun huzurunda bir an durmak bin sene ibadetten efdaldir.”

Bunu söyleyen sakallı müşrik Celaleddin Rumi’yi kaynak olarak gösterdi. Yine Kur’an ve tevhid cahili Mahmut Ustaosmanoğlu Lalegül TV’deki konuşmasında diyor ki:

“Kızlar katiiyen orta, lise ve üniversiteye gidemezler. Bunu tekrar tekrar söylüyoruz, avanaklık etmeyin. Yüz yirmi dört bin “peygambere” gidip tanışsanız, yüz dört kitaba!! gidip arasanız, bunun fetvası yoktur. Siz nur gibi melek gibi kızlarınızı nasıl öyle yerlere teslim edersiniz. Bunu benden tekrar duymuş olabilirsiniz. Kızlarının gideceği tek yer kız medreseleridir.”

Cübbeli Ahmed’in Hezeyanları

“Gavs! gavsı Geylani, denizin ortasında kurtarır, havada kurtarır. Ya gavs dedin mi, hemen gelir. Kaç kere denemişim, havada düştük düşeceğiz. Hayatımız uçaklarda geçti. Oku, oku, oku, (Yani Allah’a yalvar bir şey yok uçak) durmuyor. Ya Gavs-ı Geylani dedim mi hemen geliyor! İmam Rabbani de onun büyüklüğünü söylüyor. Uçağı havada tutarlar.

Cübbeli’ye Göre

“İzmir’i Yunan işgalinden Mustafa Kemal değil, tefriciye salavat duası kurtardı”

Cübbeli = Konuşan Eşek

Cübbeli Ahmed’in kelimesi kelimesine anlattığı hikayeye bakar mısınız?

“Hayber fethinde Rasulullah (s.a.v)e ganimetten bir merkep düştü. Resulullah(a.s) merkebe diyor ki, “Mesmük?” “adın ne?” Sizde zannediyorsunuz eşeklerin adı yok, babası yok, yani eşek babasını tanımaz zannediyorsunuz. İnsanlar anasını- babasını tanımaz. Eşekler tanır. Şimdi öyle eşekten beter insanlar var. (Cübbeli’nin bu sözü isabetli olmuştur) Bak eşek şeceresini (soy kütüğünü) saydı. “Heşebe

oğlu, Şihab oğlu, Yezid oğlu Ufeyr” diyor. Sen dördüncü dedeni sayabiliyor musun? Eee işte gör vaziyetini! Resulullah (a.s) eşeğe soruyor. “Lime künte?” “Sen kimin eşeydin?” Eşek aynen Arapça konuşuyor. “Liyehüdiyyin” eşeğin fasih (açık-anlaşılır) Arapça lisanına bak. “Benim sahibim bir Yahudiydi.” diyor. Hayber yahudiydi. “Ara sıra diyor kasden tökezlerdim onu düşürürdüm sırtımdan o Yahudiyi”- diyor. “Bana çok kötü davranıyordu, karnımı aç bırakıyordu, sırtıma sopa vuruyordu!” “Hel leke min rab?” (Resulullah) “şimdi sahibin var mı?” dedi. (Eşek) “yok” dedi. Eşek ne diyor bak! “Babam bana babalarından, atalarından nakletti” Hadis rivayeti gibi!” “Neslimize(eşek) yetmiş “peygamber” bindi” “Muhammed adında bir “peygamber” son kalan Nebi binecek!” “Peygamberlerden” senden başka kalmadı, bizim neslimizden de benden başka kimse kalmadı!” dedi.

Resulullah (s.a.v) “Ey Ya’fur” dedi.”Sana “Ya’fur” ismini taktım!” Eşek “lebbeyk ya Resulullah!” “Buyur ey Allah’ın Resülü” dedi. İşte ondan sonra kainatın efendisi Resulullah (a.s) ona binerdi. Kimi çağıracağı zaman onu (eşegi) evine gönderirdi. Eşek giderdi kafasıyla kapıya vururdu. Hz. Ömer açardı bakardı Ya’fur kapıda, eşek başını böyle aşağıya doğru eğdi. “Resulullah seni çağırıyor.” derdi, hemen giderdi. Bütün sahabeye efendimiz onu gönderirdi. “Osman’ı bana çağır, Ali’yi bana çağır.” Resulullah vefat etti. O merkep (Ya’fur) Resulullah’ın acısına dayanamadı.

Üç gün sonra kendisini bir kuyuya attı intihar etti. Vallahi merkep ayrılığına dayanamadı. Resulullah’ın bir devesi vardı vefat ettiğinde yemedi-içmedi intihar etti. Benim Cübbeli’ye söyleyecek sözüm kalmadı, bittim tükendim. Madem eşek Allah Resulünün ayrılığına ve acısına dayanamadı, intihar etti. Sende bunlara inanıyor ve anlatıyorsun, sende bir eşek kadar olamıyor musun? Sende intihar etsene.

Cübbeli’nin anlattıklarına din diye inanan, onu dinleyen, onu müdafaa eden, ona değer veren, ona bir âlim gözüyle bakan, onun şirk sapkınılığına ses çıkarmayan, onu TV lerinde ağırlayan, Allah Resülü’ne ve İslam dinine yaptığı hakaret ve iftiralara görmezden

gelen sessiz şeytanları Allah kahreder.

Menzil Nakşibendi Tarikatının Şirk Sapkınılığı

Semer kand TV’de etrafına şirk sapkınılığı ile sarhoş olmuş bir kaç genci toplayan Kur’an cahili müşrik aynen şunları anlatıyor.”- Sonra daha neler oldu. Hayatından birkaç misal verelim. Orada iki belde arasında bir zelzele oldu. Halk telaşa düştü, korktular! zelzele gerçekten adamı korkutuyor. O arz bildiğin sağlam toprak, binalar üzerine konulduğu, sağlam o toprak deniz dalgası gibi sallanıyor. Bizde birkaç defa depreme, o Gölcük depremine İstanbul’da hissettik onu. On katlı bina kayık gibi sallanıyor. Toprak sanki sıvı deniz olmuş. Halk korktu, telaş etti, sokağa çıktı. Gavs’tan yardım istediler! O da zelzeleye doğru hitap etti!

“Ey zelzele! dedi. Sen Allah’ın bir mahlukusun! dedi. Allah’tan seni sakinleştirmesini dilerim! dedi. Sakinleş! dedi. Zelzele kendi lisan-ı haliyle (kendi özel diliyle) ona cevap verdi. Dedi ki: Sana itaat olunmakla emrolundum! dedi. Ve zelzele bitti. Hadi bakalım şimdi kerameti- evliyayı inkar edenlere anlatacak bir hadise daha”

Cevap: Halbuki İbrahim (a.s) gibi bir Nebi “Ben Rabbime gidiyorum. O bana doğru yolu gösterecek.” (Saffat- 99) Yine İbrahim (a. s) “İnsanların dirilecekleri gün, beni mahcup etme.” (Şuara- 87) diyorsa, Nuh (a.s) “Bunun üzerine, Rabb’ine: Ben mağlup oldum, bana yardım et.” (Kamer-10) diye yalvarıyorsa, biz bu Kur’an cahili müşrik tağutlara ne diyelim? İsa (a.s)’a “Allah” ve “Rab” olarak iman eden Hristiyanlara Kur’an şöyle seslenir.”Meryem oğlu Mesih ancak bir resuldür. Ondan önce de birçok Resuller gelip geçmiştir. Anası da çok doğru bir kadındır. Her ikisi de yemek yerlerdi. Bak onlara delilleri nasıl açıklıyoruz, sonra bak nasıl haktan yüz çeviriyorlar. De ki: Allah’ın yanı sıra sizin için fayda ve zarara gücü yetmeyen şeylere mi kulluk ediyorsunuz? Hakkıyla işiten ve bilen yalnız Allah’tır.” (Mâide-75, 76)

Yukarıdaki ayette bulunan “Her ikisi de yemek yerlerdi.” cümlesi önemlidir. Yani yemeğe ihtiyaç hissedenden ilah ve Rab olur mu?

Bile bile insanları aldatmak, ilahlık taslamak, kurtarıcı rab rolüne soyunmak nasıl bir ahlaktır?

Fetö'nün Şirk Sapkınılığı

Vahiy ehli muvahhidleri “Kur'an sapkını” olarak ilan eden fetö lideri F. Gülen, Kur'an cahili şakirtlerine yaptığı bir konuşmasında aynen şunları söyledi.

“Senelerce evvel birisi (aslında kendisini söylüyor) Bazı şeyler arz edeceğim size, bana dedi ki, önemli bir zat, (kendisi) Huzuru Risalet penahideydim (Allah Resülü'nün huzurunda) ümmeti Muhammed'in ve hususıyla Türk insanının derdiyle iki büklümdüm. Bir inledim, bir inledim, birde sonra murakabe yaptım. Sonra ya Resulullah! dedim. Halimiz ne olacak bizim?

Birdenbire Resülü Ekrem temessül buyurdu. (canlı olarak görüldü) rüya değil, buyurdular ki, “Türkiye'nin meselesini falanlara (Fetö'ye) bıraktık biz”Bakış bu, şimdi hakkınızda Nebi'nin hüsnü zannı (güzel düşüncesi) bu. Hâşâ o doğru söyler, doğru görür. Bilmem bu hüsnü zannı nereye koymayı düşünürsünüz? Bence Ramazanlarda öpüp başınıza koyduğunuz lihye'i şerifelerden (güya Allah Resülü'nün sakalından) çok mukaddestir. Bırakın onu da, bunu öpün, başınıza koyun ve kemerbeste'i ubudiyet içinde bu işe(Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin işgal edilmesine) sahip çıkın.

Kur'an'ın ilmi ve hikmeti olmayınca cehalette sınır kalmıyor. Yani Kur'an'ın üzerinde tefekkür etme nimetinden mahrum olan bir kişi, Prof da olsa sırtında kitap taşıyan eşeğin durumundan daha düşük bir seviyeye sahip oluyor. (Cuma-5)Çünkü bu kişi Allah'ın kendisine ihsan ettiği akıl nimetini şeytanın yolunda israf etmiştir.

Yüce Allah Kur'an'da şöyle buyuruyor.”Yoksa sen, onların çoğunun gerçekten söz dinleyeceğini yahut akıllarını kullanacaklarını mı sanıyorsun? Hayır, onlar hayvanlar gibidir, hatta onlar yolca daha da sapkındırlar.” (Furkan- 44) Kur'an cahilleri kadar yalan ve boş konuşan kimse yoktur.

Mesela: Kur'an cahili Nihat Hatipoğlu bakın ne diyor." Şöyle bir kelime yaygınlaşıyor Türkiye'de. Bir şerdir bu, bir şer. Altını çiziyorum. Hanımefendi kardeşlerimiz içinde, beyefendiler için de söylüyorum. Bu çağımızın en büyük mikrop ve bid'atlerinden biridir."Tek bir kuralımız var, kitap, Kur'an diyorlar"Böyle çok cafcıflı bir söz, öyle hoş, öyle ışık saçan bir söz gibi..."

Evet Nihat Hatipoğlu aynen böyle söylüyor. Yani dinin Allah'a özel kılınması gerektiğini kabul etmiyor. Halbuki dinin indirilen vahiy ile daha Allah Resulü hayatta iken tamamlandığını,(Enam-115; Maide-3) Kur'an'ın yüzlerce âyetine baktığımızda "Allah elçilerinin sadece indirilen vahyi tebliğ ettiklerini Nebi(a.s.)'ın sadece vahye tabi olduklarını, (Enbiya- 45; Kaf- 45; Yunus-109; Ahkaf- 9) çok açık olarak görüyoruz.

Şirk, hurafe ve dini rant yapmada, aynı zamanda konuşma ve anlatım tarzında DNA testine ihtiyaç bırakmadan babasının oğlu olan Muhammed Sait Hatipoğlu bakın ne diyor." Anladım ki, senin o şerefli isminin yanına yazılabilecek kimse, anladım ki, senin katında en sevgili odur ya Rabbi! Öyle diyordu yüce Allah, "sadakte-doğru söyledin Adem!" Hakikaten "aynen öyledir" diyordu.

Şayet diyordu "la şekke" "şüphesiz ki" eğer ki Muhammed olmasaydı, ne sen olacaktın Adem ne İbrahim olacaktı, ne Musa olacaktı, ne Nuh olacaktı. Ne de İsa (a.s) olacaktı. Ne de bu gördüğün kainat olacaktı. Şayet Muhammed olmasaydı hiçbiriniz olmayacaktınız."

Yukarıdaki konuşmanın Kur'an açısından hiçbir değeri yoktur çünkü hepsi yalandır.

Osman Ünlü'nün Şirk Sapkınılığı

TGRT'nin fetva makamı olan Osman Ünlü diyor ki: "İslam dininin bildirdiği din bilgileri,Ehli Sünnet alimlerinin kitaplarında yazılı olan bilgilerdir. Ehl-i Sünnet alimlerinin bildirdiği iman ve İslam bilgileri arasında, manaları açık olan naslardan yani âyeti kerimelerden, hadisi şeriflerden birine inanmayan kafir olur. İnanmadığını gizlerse buna münafık denir. Hem gizler hem de Müslü-

man görünerek Müslümanları aldatmaya çalışırsa buna zındık denir. Manası açık olmayan nasları (âyet ve hadisleri) yanlış te'vil ederek, yanlış inanırsa kafir olmaz. Fakat Ehl-i Sünnet'in doğru yolundan ayrıldığı için cehenneme girecektir" Aslında sabah akşam, böyle şirk karışmış imana sahip olmadığımızı hamdetmeliyiz. Halbuki din ve hüküm olarak Kur'an'dan başka bir kaynağa iman etmek küfürdür. (Casiye-6; Mürselat-50)

Osman Ünlü "Adem'in yaratıldığı çamurdan yaratıldığı için hurmanın halamız olduğunu" söyleyen bir Kur'an cahilidir.

Cübbeli Ahmed'in Şia Versiyonu

Uydurulmuş dinin Şia versiyonu bir kişi televizyonda yaptığı konuşmada hiç utanmadan aynen şunları anlatıyor.

"Hz Musa (a.s) dedi: Ya Rabbi! Dünya ve ahirette kendime fayda sağlayacak bir zikir bana öğret. Hz. Musa'nın Allah'tan istediği söz, "Bana bir zikir öğret." Allah (azze ve celle) Hz. Musa'ya buyurdu ki: "Musa! Yarın falan sahraya çık, orada küçük inci gibi bir taş göreceksin. O taşı kaldırmaya çalış. O taşı kaldırmaya çalışırken o zikri de öğreneceksin. "Benden istediğin zikri öğreneceksin." Hz. Musa ertesi sabah sahraya geldi. O inci tanesi büyüklüğünde olan taşı gördü. Elini attı, kaldıramadı. İnci büyüklüğünde bir taş, küçük bir taşı kaldıramadı. İki eliyle tuttu kaldıramadı. Hz. Musa çok uğraştı, o taşı kaldıramadı. Taş Hz. Musa'ya seslendi, dedi: "Musa! Sen ve seninle beraber bütün insanlar yan yana gelip tutsanız, yine beni kaldıramazsınız! yine kaldıramazsınız! Eğer beni kaldırmak istiyorsan. Dün Allah'tan istediğin bir zikir vardı. O zikri söylersen bu taşı kaldırırsın. Dedi nedir o zikir? Dedi o zikir şudur."

Ya Ali medet! "Kur'an cahilinin verdiği kaynak,"Keremeti Salih'in"

Yine bir televizyonda konuşan iki Kur'an düşmanı tasavvufçu, şirk sapkınlıklarını şu şekilde ortaya koyuyorlar.

Muhittin'i Arabi Mars'ta Olan Bir Milleti Afrika'ya Yerleş-tirmiş!

“Şimdi hocam bakın mübareğin yazısı gene elime geldi, bunu kitap'ta yazdım. Muhittin Arabi'nin Mars'taki “Selam” yazısı, o kutup muydu! kutbul- Aktap mıydı? (karşısındaki müşrik cevap veriyor)”O kutbul-Aktaptı. Yani Hızır makamındadır. Orada küçük bir bilgi daha vereyim,beyinler karışsın artık, beyin jimnastik yapmakla, bilgileri hatırlar. Muhittin'i Arabi hazretleri o dönemde orada çok az kalmış bir kavmi, yetmiş veya üç yüz kişilik bir kavmi getirip Mars'a bırakmış. Evet onların yardımına koştu. Kutbul - Aktab'ın görevlerinden biri de odur.

Mesela: “Hocamdan bir örnek vereyim. Bir gece bir yerde sohbet ediyorlar: Diyorlar ki, işte keşke seydamız yanımızda olsaydı, kar böyle bellere kadar gelmiş. Dağ köyleri, biraz sonra kapı çalınıyor, hocam ayakları çırılçplak, paçaları ve kolları sıvamış, abdest alacak vaziyette, o halde ayakkabı ve çorap da ayağında yok. Kapı çalıyor, beni mi çağırdınız? Falan mahalde, bir elma fidanının köklerini buzlar sıkıştırmıştı, bizden yardım istedi. Ona yardım ettik de geliyoruz. İşte kutbul- aktab budur. Şimdi Muhittin Arabi hazretleri o dönemde orada Mars'ta bir yardım sinyali alıyor. Orada 270 veya 300 kişilik bir grubu Kuzey Afrika'ya yerleştirdi kendisi”

Geri zekalı ahmaklar aynen bunları anlatıyorlar. Güler misin ağlar mısın, bilmiyorum. Bu müşriklere”Elma fidanını buzlardan kurtaran, Mars'ta olan bir kavmi Afrika'ya getirip yerleştiren bu şeyhleriniz! ve gavslarınız! İslam aleminin içinde bulunduğu kaos, anarşi, esaret, zulüm, katliam,kargaşa, terör ve düşman istilalarından niye kurtarmıyorlar? diye soracak olsak, acaba bize ne cevap verecekler? Aldatılmış, vahiy yolundan engellenmiş, din duygusu ile sömürülmüş, ümmi halk, baştan aşağı sapkınlık ve küfür,şirk ve yalan olan Şiilik, Sünnilik ve en kahpe İslam düşmanı olan kahrolası tasavvuftan yakasını kurtarmak zorundadır.

Her şeye muktedir olan yüce Allah daha iyi bilir, belki de insanlık tarihinin en yalancı, en ahlaksız ve en akılsız müşrikleri yaşadığımız çağa denk geldi. Aslında madeni değerli kılan şey ateşte yanması, pişmesi ve saflaşmasıdır.

Dolayısıyla bu sahtekar din tüccarları müşriklerin bizim zamanımıza denk gelmeleri manevi bir kazanç kapısı, bir iyilik olabilir. Çünkü yüce Allah, bu müşriklere günahlarını arttırmaları, muvahhidlere de kalitelerini arttırmaları için büyük bir fırsat veriyor. Yoksa sonsuz rahmet ve merhamet sahibi olan yüce Allah bu kadar zulüm ve ahlaksızlığa müsaade etmezdi. İşte size apaçık âyetlerden kanıtlar. “(Ey Nebi!) Sakın, Allah’ı zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma! Ancak, Allah onları cezalandırmayı, korkudan gözlerin dışarı fırlayacağı bir güne erteliyor.” (İbrahim- 42) “(Ey Nebi!) Hakkın üstünü örtüp onu inkâr etmede yarışanlar sana kaygı vermesin. Çünkü onlar,Allah’a hiçbir zarar veremezler. Allah onlara ahiretten yana bir nasip vermemek istiyor. Onlar için çok büyük bir azap vardır.

Şurası muhakkak ki, imana bedel küfrü satın alanlar, Allah’a hiçbir zarar veremezler. Onlar için elem verici bir azap vardır. İnkâr edenler sanmasınlar ki, kendilerine mühlet vermemiz onlar için daha hayırlıdır. Onlara ancak günahlarını arttırmaları için fırsat veriyoruz. Onlar için alçaltıcı bir azap vardır.” (Âli İmran - 176,177, 178)

Cübbeli’nin Şirk Sapkınılığı

Cübbeli’nin sosyal medyaya düşen bazı konuşmaları:”İşte orada sözler açıldı, efendi hazretleri muhabbet ediyordu. Çok da neşeliydi, Mevlana Hâlid’in ziyaretinden bahsediyordu. Bu Mevlana Hâlid’in ne kadar büyük olduğunu anlatıyordu. Bazı kıssalar anlatıyordu. Efendi babamdan duydum, buyurdu. Ali Haydar Efendi Hazretleri’nden işittim, buyurdu. “Yarın ahirette kabirden çıkan bir adamı azap melekleri yakalasa, azaba götürürlerken yaka paça, o adam dese ki, “Ben Nakşibendi tarikatının Hâlidî kolundanım.” dese, bırakırlar.” Bunu dört mezhep imamı Ali Haydar Efendi söylüyor. Yani neyi anlatmak istiyor. Hâlidî kolunun ne kadar büyük bir kol olduğunu anlatmak için bunu söylüyor.

Cübbeli’ye Göre Tarikatlar:

Uşşaki tarikatı Şabaniye kolu lideri ile ağız dalaşına giren Cüb-

beli Ahmed'in söylediği olağanüstü bir gerçek. Diyor ki:” Yeşil sarığı sararsan abi, bir de cübbeyi giyersen, beş on adamda bulursan yanına, isterse parayla bul farketmez. Parayla on kişi bulursan, bedava bin kişi geliyor”

Cübbeli Ahmed'in Allah Resulü'ne Karşı Yaptığı Saygısızlık

Televizyonda binlerce kişinin önünde yaptığı konuşmada aynen şunları söyledi.”Sahabe-i Kiram ne yapıyordu? (Allah Resulü'nün) idrarını ne yaptı? İçti! (Allah Resulü) idrarını bir kapa yapmıştı gece, yatağın altına koyuyordu, sonra onu cariyesi, hizmetçisi içti! Dedi: “Ne yaptın onu” dökecekti diye. “İçtim onu” dedi.(Allah Resulü) niye içtin ama,”lekedihtezerti bihizérin minenner”” Cehennemden sağlam bir kaleye girdin, daha cehennem seni yakmaz.”

Cübbeli Ahmed'e göre “Kur'an bana yeter diyen kafirdir”Cübbeli Ahmet bu şirk sapkınılığını, ataları olan Ehl-i Sünnet'in uydurma dininin muhaddis ve müctehidlerinden öğrenmiştir. Rahman ve Rahim olan Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuruyor.”O halde müşriklerin tapmakta oldukları şeylerin batıl olduklarından asla şüphelenmesin. Çünkü bunlar yalnız daha önce babaları (onlara) taptığı için tapıyorlar. Biz onların azaptan hakkettiklerini eksiksiz olarak mutlaka vereceğiz.” (Hud- 109)

Yine binlerce kişinin önünde büyük bir spor salonunda, milyonlarca kişinin seyrettiği tarikat televizyonunda Cübbeli Ahmet aynen şunları anlatıyor.

Nakşibendi'nin Allah ile Pazarlığı!

“Sen öyle bir makama ulaşmışsın ki, her istediğin kabul olacak dendi. Bakın Nakşibendi Hazretleri ne istemiş? Çok önemli bir şey istemiş! Efendi hazretlerimizden devamlı duyduğumuz bir şeydi. Ya Rabbi! Senden özel bir tarikat vermeni, bana özel zikirler öğretmeni istiyorum ki, kim o yoluma girerse, mutlaka sana kavuşması nasip olsun! Yani Ey Allah'ım! Bana bir tarikat bahset ki, mutlaka ulaştırsın, gireni yolda bırakmasın! Zaten baştan ne istediler? Senin istediğin olacak dediler! Böylece Nakşi Tarikatı, Nakşibendilik

böylece Allah tarafından kendine ilham edildi! Ya bunları nereden biliyorsun?

Yani kabirde yanında değildin. Allah Allah tefsirler yazıyor! tefsirler okuyorum ben. Hep roman, gazete okusaydım bunları bilmezdim. Ruhul Beyan da yazıyor. Nesefi Hazretleri dostlarına görünüyor. Evliyaullahın keşfi açık, mezarın başında duruyor içeriyi seyrediyor. Şah-ı Nakşibendi Hazretleri gömülürken bütün evliyaullah dolu. Şahı Nakşibendi hazretleri kabre veriliyor. Oradaki bir veli ne görüyor? Toprağa verilirken, cennetten bir taht getiriliyor, manevi tarafı işin, gözle görülen toprak, taht getiriliyor. O mübarek tahta kabul ediliyor. Oradan iki tane Huri edeple geliyorlar, “Efendi Hazretleri! Rabbimiz bizi sizin için halketti, bekliyoruz ha bekliyoruz! Ya sen ancak teşrif ettin! diyorlar.

O da onlara ne diyor? O zat bütün bu olanları seyrediyor! Kimi toprağa görüyor, kimi o tarafı görüyor, kimi perdenin arkasını görüyor. Efendi Hazretleri çok anlatırdı bu meseleyi! Nakşibendi Hazretleri ne diyor? “Benim Rabbimle sözleşmem var! Bana cemalini göstermedikçe, bir de bana intisab eden müritlerimi elimle cennete yerleştirmedikçe hiçbir cennet nimetinden istifade etmeyeceğim” der. Ya! millet tarikata geliyor, tasavvufa giriyor. Bunlar üşütmüş ha! ahirette görürsün kim üşütmüş? Yapayalnız kaldığın zaman!”

Cübbeli bu cehaletleri anlata dursun. Biz bakalım Kur’an ne diyor. “Allah kuluna yetmez mi? Seni O’ndan başkalarıyla korkutuyorlar. Kim Allah’tan (vahiyden) saparsa artık onun yolunu doğrultacak biri yoktur.” (Zümer-36) “(Ey Resul!) Yüz çevirirlerse de ki: Allah bana yeter. O’ndan başka ilah yoktur. Ben sadece ona güvenip dayanırım. O yüce arşın sahibidir.” (Tevbe-129)

Dolayısıyla dünyada ve ahirette Allah’tan başkasına dayanıp güvenilmeyeceği ile ilgili yüzlerce ayet mevcuttur. Fakat Kur’an’sız kitapsızlara hiç bir âyet ve nasihat fayda etmez.” (Ey Resul!) Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin hepsi elbette iman ederlerdi. O halde sen inanmaları için insanları zorlayacak mısınız? Allah’ın izni olmadan hiç kimse inanamaz. O, akıllarını kullanmayanları pislik

içinde bırakır.

De ki: “Göklerde ve yerde neler var bakında (ibret alın!) Fakat inanmayan bir topluma deliler ve uyarılar fayda sağlamaz.” (Yunus-99, 100, 101)

Kur’an cahili bir Şii, televizyonda aynen şunları anlatıyor.”Selman Allah Resulü’ne diyor ki: Ey Allah’ın Resulü! Bugün bir olayla karşılaştım, Ali beni dehşete düşürdü. Allah Resulü (a.s) buyurdu ki: Selman! Ben Miraç’tan yeryüzüne döndükten sonra Ali Mirac’ta olup bitenleri bana anlattı. Allah Resulü şöyle devam etti. Adem’den bugüne kadar hangi Allah Resulü ve hangi bir veli’nin bir sıkıntısı olmuş, bir bela ile karşılaşmış ise, o beladan ve o sıkıntıdan onu Ali kurtardı.

Cübbeli’nin Şirk Sapkınılığı

Yanlış anlamaya yol vermemek için şu gerçeği tekrar ederek dile getiriyoruz. Bir insanın akli dengesi yerinde olmayabilir, şizofren olabilir veya psikolojik durumunda bir bozukluğu bulunabilir.

Dolayısıyla cübbeli Ahmed’in şahsiyetinden daha çok ona iman eden, onun söylediklerini dinleyen, anlattığı şirk ve cehalete ses çıkarmayan diyanet İşleri başkanlığı (Ankara) ilahiyatçılar ile milyonlarca seveni ve fanatik bağlıları bizi ilgilendiriyor. Açık bir şirk ve büyük bir cehalet nasıl olur da, böyle bir cür’ete sahip olur ve bu kadar şöhret kazanır? Cübbeli Ahmed’in binlerce kişinin önünde yaptığı konuşma: “Sevgi kulpuna sımsıkı sarılalım! Allah dostlarından birinin bile şefaati kurtarıyor, sevgisi kurtarıyor.

Ya Resulullah (s.a.v) onu sevmek ne demek, Evliyaulahtan birisi ahirette, mahşerde olacak bu. Cennet’e doğru giderken yanında bir delikanlı görüyor, melekler zebaniler yakalamış ateşe doğru çekiyorlar. Dayanamadı durdu o zat. Sordu ona ki, sen beni tanıyor musun? Tanımıyorum! İsmimi duydun mu? Duymadım! Peki dedi: Hiç Allah dostlarından birini tanıyor musun? Şahsen tanıımıyorum, ama birinin ismini duyardım, falan veli var diye derlerdi. Dedi, ya Rabbi! Senin dostlarından birinin ismini duyanı da ateşe yaktırma, diye

şefaatt etti. O çocuğu cehennemden çekti aldı. Mevla yarın ahirette soracak! Dostlarımdan birini tanıyan varsa onu ona bağışlayacağım! Buyurun ortaya çıkartsın. Bir velisini tanıyan, bir âlimi tanıyan! Bir de onların “Peygamberi” Muhammed Mustafa (s.a.v) Sen buna ne dersin? Sen bunun hakkında ne düşünürsün?

Adam kabre indi. Münker - Nekir suale geldi. Baya bir sıkışma yaşadı. Baktı ki yanacağım. Dedi ki: Ben Ebu Yezid el Bestami’ye hizmet etmişim. Beni onun hürmetine bağışlar mısınız? deyince. Ne belli dediler. Ya hizmet etmişim, falan. Mevlaya müracaat, oradaki bilgisayarlar buradakiler gibi tıkanmaz. Hemen Beyazıt’e sorun buyuruldu. Beyazıt’ı Bestami’ye ulaştılar ahirette, dediler ki: Birisi var ki sana hizmet iddiasındadır.

Yani durumu da bozuk, hesabı da kabarık. Ne buyurursunuz! Adı neymiş dedi: Falanca dediler. Tanımıyorum dedi. Eyvah, yandın ya! Dediler seni Beyazıt’ı Bestami falan tanı mıyor, sen ne uyduyorsun. O da dedi: Ne çabuk adam unuttu be. Ne adam çıktın be. Dedi, ya nereden tanıyorsun. Dedi bizi karşılaştırm (cemaat gülüyor) Öyle şey olur mu ya! Gülüyorsunuz siz, ama böyle şeyler oluyor! Ebu Yezid el Bestami ile adam karşılaştılar. Dedi ki: Ben seni çıkaramadım. Adam dedi ki: Bir gün koltuğunun altında bir elbise vardı, camiden çıkıyordun dedi. Ayakkabılarda bir elinde, ayakkabını giyene kadar elbiseyi bana tutturdun, bana verdin, bende elbiseyi tuttum, ayakkabını giydin, elbiseyi aldın gittin, dedi. Hizmeti de o kadarmış. Tamam tamam dedi, şimdi hatırladım seni dedi. Beyazıt’ı Bestami unuttur mu! Bak bak işe bak! Yani mesele tanımak, mesele sevmek, mesele muhabbet! Tabi ondan sonra hizmetinin derecesine göre yakınlığın artar. Amma velakin bir veli’nin bile Allah’ın yanında bu kadar hatırı var. Ya bütün “peygamberlerin” hürmetine kurtulduğu Muhammed Mustafa (s.a.v)”

Cevap: Halbuki Rahmân ve Rahim olan Allah Kur’an’ı Mübin’de aynen şöyle buyuruyor.(Ey Resul!) Hakkında azap hükmü gerçekleşmiş kimseyi ve ateşte olanı sen mi kurtaracaksın? (Zümer-19)

Ataları olan Ehl-i Sünnet dininin muhaddis ve müctehidleri

Kur'an'a iman etmediler ki, Cübbeli Ahmet iman etsin. İşleri güçleri Allah'ın ayetlerini rant yapmak, alaya almak, onları gizlemek, yalanlamak, inkâr etmektir. Dolayısıyla yukarıdan aşağıya, baştan sona kadar, tümüyle Şia ve Ehli Sünnet'in dini hurafe ve batıl bir dindir. Şu geçici dünya hayatında çıkar ve menfaatleri için yaptıklarını ümmi insanlara din ve iman diye sattılar.(Âli İmran- 187; Tevbe- 34) Aslında benim için cübbeli Ahmed'in zerre kadar bir önemi yoktur. Cübbeli Ahmed'in benim yanımda sivrisinek vızıltısı kadar bir değeri yoktur. Beni esas ilgilendiren şey Cübbeli Ahmed'in şirk, hurafe, ve akılsız hezeyanlarına hiçbir şekilde ses çıkarmayan diğer Ehl-i Sünnet'in dincileridir. Diyanet İşleri Başkanlığından ilâhiyat Prof'larına kadar herkes Cübbeli'nin söyledikleri küfür dolu konuşmalarına karşı sessiz şeytan kesilmiş bir durumdadır.

Yoksa ben hiç bir zaman cübbeli Ahmed'i ciddiye almam. Baştan aşağıya her şeyi ile yalancı ve sahtekar olduğu belli olan bir şarlatanı ciddiye almak Kur'an ehli muvahhidlere yakışan bir durum değildir. Tarikat kanalı olan Lâlegül TV'de söylediklerine dikkatinizi çekmek istiyorum. Diyor ki”Efendim Abdulkadir Geylani (dünya) elimin içinde diyor. Misketi çevirdiğim gibi bütün dünyayı çeviririm” diyor. “Bir gözümün kenarıyla, kaşımın ucuyla da bütün dünyayı tavaf eder gelirim” diyor. “Ben âlemlerin kutuplarının kutbuyum.” diyor. Abdulkadir Geylani'nin şânını ve şerefini okuyun. Evliyaullahın makamını okuyun kardeşim, feyiz gelir size! Şimdi bir rivayet söyleyelim. Abdulkadir Geylani (k.s) in faziletli 40 salavatı şerifede geçen bir rivayet. Tabi burada 41. sahifede bazı beyitler var. Bu beyitleri okuduğunuzu biliyorum. Arapçalarını aldım, ama özetle aldım, çok uzundu.”

Mesela, okudunuz mu bilmiyorum. Allahu Teala bereketlerini ve feyizlerini bu saatte üzerimizden eksik etmesin.”Kabrim beytul-lahtır” diyor. “Ziyaretime gelen, koşa koşa gelen izzet ve rıf'at(yücelik) ile döner”Şu feyze bak yahu, insana şey geliyor.”Sırrım Allah'ın sırrıdır” diyor.”Mahlukata (yaratılmış her şeye) sirayet eden sır, Allah'ın sırrı bende sirayet etmiş” diyor.(Abdulkadir Geylani) ölüyü diriltiyordu. (Nurcuların Bediüzzamanı Said Nursi'de bu şirk'e iman

ediyor ve Risale’i Nur’da bir hikaye eşliğinde bu hurafeyi dile getiriyor)(Abdulkadir Geylani) Sen bana sığın” diyor.

“Bana dost olmak istersen, emrim Allah’ın emridir” diyor.
“Allah bana tasarruf verdi!

(Tasarruf = Tarikatlarda şeyhin göklerde ve yeryüzünde istediği şeyi yapma yetkisidir)

“Ol dedim mi olur”Sen bana sığınırsan, Mektubat’ta geçiyor, sende ol dersene olur” diyor.

“Geçmiş bütün evliyanın güneşi battı” diyor, benim güneşim ufukta ebedi batmayacak” Gavs, gavsı ceylani, Adamı denizin ortasında kurtarır! havada kurtarır! Ya gavs dedin mi! gavs’ı ceylani, hemen gelir! Kaç kere denemişim, havada düştü düşeceğiz, küt iniyoruz aşağıya, pat çıkıyoruz yukarıya, hayatımız uçaklarda geçti. (Allah’a) oku oku oku uçak durmuyor. Ya gavs! dedin mi, gelir! İmamı Rabbanî onun büyüklüğünü söylüyor. Tutarlar havada uçağı tutarlar! Sen merak etme! Bana hurafeci hoca derler, sensin hurafeci” Yüce Allah, Kur’an’da müşrik sapkınları deşifre etmeseydi, bu yalancıların adlarını vererek bizde deşifre etmeye belki hakkımız olmazdı. Fakat Kur’an’da bulunan iki âyet her zaman dikkatimizi çekmiştir. Bu iki âyet ad vererek, açık ve net bir şekilde Firavun’un şirk sapkınılığını deşifre ediyor. “Firavun: Ey ileri gelenler! Sizin için benden başka ilah tanımıyorum...” dedi.” (Kasas-38) “Firavun derhal adamlarını topladı ve onlara seslendi. Ben sizin en yüce rabbinizim! dedi.” (Naziât-23,24) Aslında Allah kıyamet gününe kadar etkisi ve yetkisi sürecek olan son vahiy’de Firavun’un bu hezeyanlarına hiç yer vermeyebilirdi. Fakat yüce Allah gelecek olan müşriklerin deşifre edilmesi ile ilgili bize bir ipucu ve örnek bırakmayı murad etti. İşte bu yüzden biz Kur’an ehli muvahhidler olarak yazılarımızda tevhid akidesinin önemi, Kur’an İslam’ının ve vahyin evrensel ahlakının yüksek kalitesini,mezheplerin uydurma ve şirk sapkınılıklarını ortaya koymaya çalışıyoruz.

Cübbeli Ahmed’in Şirk Sapkınılığı

Cübbeli Ahmed’i Lâlegül TV’de seyrediyorum aynı Firavun gibi yüzlerce adamının karşısında şu sapkınlıkları anlatıyor.

“Muhammed İbni Nasr es-Sâîğ diyor ki, Benim babam devamlı cenaze namazlarına giderdi. Sevabını almak için, Müslümanın cenazesine giden bir kırat Uhud dağı kadar sevap alır. Devamlı cenazelere gider. Bir kere dedi ki:”Oğlum bende öleceğim, gideceğim” dedi.”Sana dedi çok ilginç bir şey, Allah’ın âyetlerinden, kerametlerinden bir şey gördüm, bu da benimle gitmesin, ümmete vaaz olsun” dedi.”Sana anlatıyorum””Bir gün bir cenazede bulundum, cenazeyi defnettiler. İşte kabre indirmek için falan, iki kişi indi, sonra birisi çıktı, öbürü kaldı. Millet de başladılar toprakları atmaya, o zaman sünnet olan kabirleri derin kazmaktı. Üstüne toprakları atarken ben de müdahale ettim, dedim! “Ey millet! Ölü ile bir de diriği gömüyorsunuz, adam kaldı içerde, hemen kafasına toprakları saçmayın!” dedim. Dediler “burada kimse yok, kabrin içine girdiler, burada kimse yok” Allah Allah “le’allehu şübbihe li” dedim. Hayal mi gördüm, halüsinasyon mu gördüm. İki kişi indi, biri çıktı öbürü çıkmadı.”Sümme raca’tü” “sonra döndüm” kendi kendime dedim ki, diyor. “Yahu ben hayal mayal görmedim, iki kişi indi, bu adamı defnetmeye, biri içeride kaldı” Bu Allahu Teala’ya, buda büyük bir veli!(zaten Cübbeli’nin küçük bir velisi yoktur) Bu zat çok büyük bir veli! “Ben dedim diyor, tamam mı! Muhammed İbni Nasr es-Sâîğ, yani bu gören zatın adı Nasr es Sâîğ, “Allah’ıma yalvaracağım bana diyor, bu işi keşfettirecek. “Mevla bana, bunun sırrının ne olduğunu, ben bunu boşuna görmedim” geldim. “Dedim ki ben bu işi nerede çözerim, dedim ki, bunu kabirde çözerim””Gittim aynı mezara 10 Yasin okudum diyor, 10 da Tebareke okudum” diyor.”Ve bekeytü” “başladım ağladım, ağladım” “Ve kultu Ya Rabbi! İkşif anni mé raaytü, fe inni hâifun alé akli” “yâ Rabbi! Aklım yerinden gidecek, evhama girdim, ne oldu bu iş diye. “Ben aklımın zâil olacağından korkuyorum,endişeleniyorum,bana gördüğüm şeyin hakikatini keşfettir.” “Millet diyor ki kimse yok, ben gördüm, ama gerçekten kimse çıkmadı, yok. Bu giren ne oldu buraya? buhar mı oldu burada? dedim. O anda “kabir açıldı” diyor. Allah Allah inanıyor musunuz

buna? (İnanıyoruz sesleri) Hangi kitapta bu biliyor musunuz? İmam el-leklâkai, Ebu Kasım el-leklâkai, kitabın adı “es-sünne” İmam Suyutî’yi duymuşsunuz, onu pek duymamışsınız, Suyuti daha meşhur. (İmamı Suyuti de sayfa 41)

Bu okuduğum kitap da kimin kitabı? İmam Nablusi, Abdülğani Nablusi “keşfunnur an ashâbil kubur” Bu kitapta sayfa 60 bak önümde Arapça kitap var tamam mı! Gazeteden okumuyorum ha! “Ondan sonra kabir yarıldı” diyor.”Bir şahıs çıktı hızla kaçıyor gidiyor.”İçeride olan çıktı” diyor. Bak şimdi! Allah Allah dedim! “Bima’budike ille vekafte hette es’eleke” “ibadet ettiğin Allah’ın hakkı için dur dedim, dur! bir şey soracağım ya!”Bakmadı bana, bir daha dedim, bakmadı, bir daha dedim bakmadı. “Sonra döndü” “ente Nasrus Sâiğ? “Nasrus Sâiğ isimli kişi sen misin? “O kabirden çıkan” diyor. Dedim evet, “mé te’rifuni?” “tanımadın mı beni? diye. Dedim “kultu lé” ben nereden tanıyayım seni?”Nahnu mélakan min meléketirrahman muvekkelâni biehlis-sünneti ize vudiu fi kuburihim nezelné hetté nulekkinehumul hucceh ve ğâbe anni”(-Burda cübbeli Ahmet diyor ki)Allah Allah inşallah ben kurtarıyorum, inşallah sizde kurtarırsınız inşallah,” dedi ki: “Biz Rahmet meleklerinden iki meleğiz! “Allah senin keşfini açmış bizi gördün, yoksa bizi insanlar göremez. “Kabre girerken ben de girdim, arkadaşım da girdi.” O onunla kalıyor kabirde, yoldaş olmak için. Sen dedi böyle çok müracaat ettin. “Sana bu bilgi için beni mevla gösterdi sana!” Biz ehli sünnetle görevliyiz! Ehli Sünnet’ten biri öldüğü zaman geliriz. Münker- Nekir’in sualinin cevabını, hüccetini, telkin ederiz. “Ondan sonra onu kurtarırsınız işimiz biter” dedi. “Gözümden kayboldu.” diyor.”Evladım demiş bu zat! Ben öleceğim, bu benimle gitmesin. “Ehli Sünnet itikadını muhafaza etmenin önemi,

İkincisi: Herkes göremez, Allahu Teala bir kişiye gösterir, herkese işittirir!

Cübbeli Ahmed’in şirk sapkınlığı bitmez.

Diyor ki: “Yani Rabiyetül Adeviyye annemiz günlük bin (1000) rekat nafiyesi vardı, günlük bin (1000) rekat nafiyesi var. İmam-ı

Zeynel Abidin Hazretlerinin bin (1000) tane zeytin ağacı vardı. Her ağacın altında günlük iki rekat namazı vardı. Nasıl yaptılar bunlar bunu ya! Bizim aklımız eriyor mu? Bizim vaktimiz eriyor mu? Ne bereketsiz adamlarız! Ne paramız yetiyor, ne vaktimiz yetiyor, ne ömrümüz yetiyor. Hayır yok! benzin bozuk, motor tekliyor! Bozuk benzin koyuyorsun motor tekliyor!

Ehl-i Sünnet Muhaddis ve Müctehidlerinin Allah Resulü'ne Karşı İftiraları

Cübbeli'nin dilinden,"Cehenneme girdim gördüm ekseri halkını kadınlardan gördüm. Niye? Geçime nankörlük ederler, iyiliğe nankörlük ederler, kocaya saygı etmezler, kadınlar çok lanet okurlar. Onun için cehenneme ekseri onlar girecekler" "Benden sonrakilere kadınlardan daha zararlı bir fitne bırakmadım"

Yani Ehl-i Sünnet'in muhaddis ve müctehidlerine göre kadınlardan daha büyük bir fitne yoktur. Ve bunu Allah Resulü'nün pak dilinden iftira ederek ümmi halkı aldatmaya, erkeklerin gözünde kadınları birer şeytan yapmaya ve kadınları aşağılık bir varlık olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Şia ve Ehl-i Sünnet'in muhaddis ve müctehidlerinin yalan ve iftiraları aklımıza çok muhteşem bir sözü getirmektedir. "Böyle bir cehalet ancak tahsil ile mümkün olur." Gerçekten günümüzde bulunan Kur'an cahilleri, ataları Şia ve Ehl-i Sünnet'in muhaddis ve müctehidlerinin kitaplarında bulunmasaydı bu iftira ve yalanlara inanmayacaklardı. Ne kadar güzel bir söz,"- Böylesi bir cehalet ancak tahsil ile mümkün olur"

Dolayısıyla insanlık tarihinde her zaman Allah elçilerine karşı gelenler, cehaleti atalarından tahsil eden müşrikler olmuştur. Yani Allah elçilerinin saf ümmilerle bir savaşları olmamıştır. Bütün mücadele ve mücahede ataların uydurma dinine ölümüne bağlı olan şirk ehli, vahiy düşmanı, düşünce özürsü, mezhepçi seyda ve mollalara karşı oldu. 06- 10 -2018 Cumartesi saat 18.25 civarında Cübbeli'nin Lalegül televizyonunda "Muhammed eşittir Allah." diyen Bayram Ali Öztürk konuşuyor.(Bayram Ali Öztürk, İsmailağa camiinde karanlık bir cinayete kurban gitmiştir, hâlâ nedeni

çözölmüş değildir)

Diyor ki:”Müridin biri imamı Rabbani'nin öldüğünü duyunca, ağlamış, ağlamış figan etmiş, sürekli ağlıyormuş. Nihayet İmam-ı Rabbani (k.s)yu rüyasında görmüş, İmam-ı Rabbani niye sürekli ağladığını sormuş? Efendim demiş, sizin öldüğünüzü duyduk. Siz bizim anamız, babamız, koruyucumuz idiniz. Şimdi biz kimin kanatları altına gireceğiz? demiş.

İmam-ı Rabbani ona demiş ki: “Biz öldükten sonra da müritlerimizi terbiye etmeye devam edeceğiz” demiş.

Kur'an ehli muvahhidler sosyal medya üzerinden seslerini geniş kitlelere ulaştırdıkça uydurma dinin mensuplarında panik başladı. Bakın Cübbeli Ahmet uydurma şirk dini için nasıl bir endişe içine girmiş,diyor ki,

“Ne kadar gözü kör adamız ya! Göz göre göre dinimizi değiştirecekler, çıt çıkaran da yok. Ondan sonra Allah veriyor zammı, veriyor enflasyonu, devalüasyonu, kimsenin bir şey anladığı yok. Niye oluyor? Trump yapıyor! Ne Trump yapıyor! Senin nefsin yapıyor nefsin,Trump Allah'ın tokadı! Kafiri zalime musallat ederim buyuruyor! Sen zalim olursan, kendi nefsine yazık edersen, cemaate gitmezsen, camileri terkedersen, haramları işlersen,tevbe'i nasuh etmezsen, diz boyu haramları, günahları bu kadar arttırırsan, ondan sonra bir de dine el atıp ilahiyatçıların vasıtasıyla kader yok, şu yok, bu yok! Mekteplerde bunu çoluk çocuğa okutursan ilahiyatta bilmem nerede! Ondan sonra doğruyu konuşan birkaç hoca kalmış. İhsan (Şenocak) Hoca gibi adamları görevden alırsın, susturursun, oturun aşığıya doğru konuşmayın. E bereketimiz ne oldu? Ben mi yaptım? Ben yapmadım! Birileri sebep oldu bu belalara, tevbe etmeleri icab ediyor. Aksi takdirde gidişat kısa zaman içinde görüleceği üzere... biz bunların hepsini on sene önce söyledik. Keşke çıkmaysaydı. E şimdi de bu dine müdahale, Ehl-i Sünnet'e müdahale,Ehl-i Sünnet alimlerine müdahale, Ehli Sünnet alimlerini hor görme, hakir tutma. Kaderi inkar eden, dinde reform, yenileme isteyen ilahiyatçılara yol verme büyük belalar getiriyor. Ve bu belalar bu

memleketi yakacak kadar büyüktür. Bu tehlikeyi öngörüyorum ve size de haber veriyorum! Ne olduk da demeyin, daha beterini de Allah muhafaza bekleyin! Ancak tevbe edeceğiz, elimizden geldiği kadar tebliğ edeceğiz! Bu sohbetleri ulaştıracağız. Para istemiyoruz! pul istemiyoruz! Her yere tebliğ, mesajla, linkle, Whatsapp ile her yere ulaştıracağız, millet uyansın! Profesör deyip de, Doçent deyip de, sarığı var kafasında deyip de peşinde gitmeyecek arkadaşım! Doğruyu, hakkı bilecek! Hakkı bilecek! din işi gevşekten alınacak bir şey değildir.

Tamam mı, başka işlere benzemez. Yani bu itikat bozukluğu “din”den çıkarır! İnsan kafir olarak ölür ocağı batır! Yarın ahirette de “Bu Profesördü, ben bunu dinledim” diye kurtulamaz. Çünkü Allah size akıl fikir vermiş, doktorlarda kıyas yapıyorsunuz, manav- lar da marketlerde kıyas yapıyorsunuz, hıyar alırken kıyas yapıyor- sunuz. Üç kuruşu beş kuruşu hesap yapıyorsunuz. Dininize geldi mi böyle gevşeklik yapamazsınız. Ecdat size bu dini böyle bırakmadı”- Cübbeli bunları anlatırken, biz yine Allah’ın kitabına gidelim. “... müşrikleri davet ettiğiniz (Allah- vahiy- İslam-tevhid) onlara çok zor gelir...”(Şura-13)

Kur’an ehli muvahhidler, dinlerinde en az Cübbeli kadar samimi ve tavizsiz olmadıkları sürece dünya hayatında huzur ahirette cennet yüzü göremezler. Bu hurafe ve yalanlar Kur’an’ı Mübin’i anlama, her türlü ilim, akli kullanma ve sorgulama yapmanın önünde aşılmaz bir engel içinden çıkılmaz bir bataklık olmuşlardır.

Mesela: Bakın Cübbeli Ahmet Lâlegül tv’de binlerce kişinin önünde yaptığı konuşmada ne diyor?

“Allah’ın dostları aslana binerdiler, yılanı da aslana kamçı yaparlardı. Evliyaullahtan birisi öyleydi, (müritler) birisini duydular çok büyük velidir, şudur, budur. Kapısına geldiler, karısı açtı kapıyı, dediler: “Efendi Hazretleri evde mi?” Ne efendi Hazretleri, salağın biridir! Sizde de onu amma adam zannettiniz” Allah Allah dediler, herhalde biz yanlış kapıya mı geldik? Adresi târif edene darılıyorlar. Adam “onun kapısı doğru” dedi. “Onun karısı öyledir” dedi. Öyle

çok var evliyaullah'tan karısından dayak yiyen, karının belalarına sabreden. Adamların itikadı şey oldu(bozuldu) yani. Dedi: "Bu nasıl evliya oluyor? Karısı ona bağıyor, aleyhinde konuşuyor. Biraz gittiler, mübarek geliyor. Aslana binmiş, yılanı da kamçı yapıyor! Dedi: "O evde gördüğünüz var ya, ona sabretmekten bu makama erdik! Bazı adamı karı evliya yapar! Yine cübbeli Ahmet anlatıyor."Adamın birisini aç aslanların içine attılar.

Mısır hükümdarı, (aslanların içine atılan veli) büyük bir zat, isimleri kalmıyor aklımda. Rabıta kitabında yazmışım. Arslanlar aç haa! Bazı aslanlar bir şey yapmaz! Neden biliyor musunuz? Tok olduğundan, yani yemişeler niye parçalasın seni? Kaç tane aslan, aç, attılar mübareği! bakıyorlar uzaktan. Bütün aslanlar geldi, kedi gibi sürünerek geliyorlar mübareği ziyaret edip gidiyorlar, ziyaret edip gidiyorlar. Mısır hükümdarı: "Bu nasıl bir şey? Çıkarın onu" dedi. Onu çıkarttılar, insanlar soruyor: "Efendi hazretleri aslanlar size yanaştığında neler hissettiniz?" "Yahu bunların salyası bana dokunacak, abdeste, namaza zararı var mı? "Fıkhi meselesini düşünüyordum! Allah Allah Allah Allah, (Cemaatten kahkaha sesleri) Adamın düşündüğüne bak! Aslanlar yanına gelmiş canını alacaklar. "Ulemanın salya hakkında ihtilafları hakkında kafa yoruyordum" "Yani necaset midir? değil midir? Adamın aslanlarla hiçbir alakası yok. Bunlar böyle dostlar! İbn'i Ömer'e dediler."Yolu aslan, ejderha tıkamış! İndi, herkesin ödü kopuyor, kimse yanaşmıyor. İbn'i Ömer indi, kulağını şöyle bir çekti! canavar gitti."

Cübbeli'ye göre İzmir'i kim kurtardı?"Geçmiş kitaplarda efendim, İzmir Yunan işgalinden "tefriciye" ile kurtulmuş. Meşayih yazıyor, kaynak verdim. Millet de zannediyor ki, bilmem kim kurtardı? Ne bilmem kim kurtardı? Tefriciye ile kurtuldu(Tefriciye salavat duası, baştan sona kadar şirk olan bir duadır)Cübbeli Ahmed'in bu hurafe ve yalanlarını önemli kılan başka bir unsurda İhsan Şenocak ile tarihçi Ahmet Şimşirgil gibilerinin sürekli olarak onun televizyonunda program yapmalarıdır.

Allah günahlarımızı bağışlasın, ahirette bizi rezil etmesin diye

dua ediyorum. Bazen Cübbeli Ahmet için “İyi ki varsın Cübbeli” diyorum. Cübbeli Ahmet gibi Kur’an cahilleri olmasaydı, ilim, aklı kullanma, tefekkür ve sorgulama hazinesi olan Kur’an’ın ne kadar kıymetli ve değerli olduğunu bilemezdik. Aslında sıkı bir şekilde bizi Allah’ın âyetlerine bağlayan, onun bize anlaşılmasını sağlayan şey, bu Kur’an’sızlara karşı yaptığımız mücadeledir. Bu Kur’an cahili mezhepçilere karşı çetin mücadele neticesinde, Allah’ın şefkat ve merhameti, inayet ve bereketi sonuna kadar bize açıldı. Allah bize acıdı, merhamet ve mağfireti ile Kur’an hazinesinin kapı ve pencereleri sonuna kadar bize aralandı. Yani ben diyorum ki, aslında bizi Kur’an’a bu kadar yaklaştıran, Resullere dost ve yoldaş yapan en önemli etken Allah’ın kitabını dert edinmemizdir.”

“Ey iman edenler! Eğer Allah’a karşı gelmekten sakınırsanız, O size iyi ile kötüyü ayırt edecek bir anlayış verir, suçlarınızı örter yani sizi bağışlar. Çünkü Allah büyük lütuf sahibidir.” (Enfal- 29)

“Ey iman edenler! Allah’a karşı gelmekten sakının yani elçisine inanın ki O, size rahmetinden iki kat versin yani size ışığında yürüyeceğiniz bir nur lütfetsin, sizi bağışlasın. Allah, çok bağışlayan, çok merhamet edendir.” (Hadid-28)

Kur’an düşmanları tarafından bize yapılan hakaret ve ithamlar sayesinde Allah’ın rahmet ve mağfireti üzerimize tecelli edecektir. Bazen şöyle düşünüyorum. Acaba bu Kur’an cahillerine karşı biraz yumuşak ve sabırlı mı olsaydık? Bir gün tam böyle düşünceler içerisinde iken, fanatik bile görmediğim bir Nurcu ile sokakta karşılaştım. Bana dedi ki: “Ali hoca “Bediüzzaman” hazretleriyle ilgili ne düşünüyorsun” Ben de ona “Bazı fikir ve inançlarından dolayı eleştiri getiriyorum” dedim. Tam bir cümle daha söyleyecektim ki, “Bediüzzaman” hazretlerine eleştiri getiriyorsan artık seninle konuşmanın bir faydası yok.” dedi.

Tebliğ ve dâvette metodumuz şu olmalı: Fanatik hurafecilere karşı sert ve acımasız, hakkı yalın ve açık, tavizsiz ve agresif olarak ortaya koyacağız! Bu konuda tek önderimiz ve rehberimiz Kur’an’da tevhid mücadelesi anlatılan İbrahim (a.s) ve onun insanlık tarihin-

deki arkadaşları olacaktır.”

İbrahim’de ve onunla beraber olanlarda, sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine demişlerdi ki: Biz sizden ve Allah’ın yanı sıra taptıklarınızdan beriyiz. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah’a inanıncaya kadar, sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir...” (Mümteherine-4) Ümmilere karşı yumuşak ve merhametli, kolay ve anlayacakları şeylerden başlayarak güzel örnek ve en iyi dâvet yöntemiyle sadece Kur’an’a çağıracağız.

Said Nursi’nin Kur’an Cehaleti

Said Nursi diyor ki: Bir gün Ali Bin Ebu Talip “Peygamberimizle” beraber otururken, Cebrail ism-i Azamın yazılı olduğu bir sayfayı Hz. Ali’nin kucağına bırakıyor. Ali bin Ebi Talib, Cebrail’i gök kuşağı şeklinde gördüm. Sesini işittim, bu sayfayı ondan aldım, bu isimleri de içinde buldum” diyerek, birtakım olaylardan bahsettikten sonra tahdis-i nimet suretinde diyor ki: Dünyanın yaratılmasından kıyamete kadar olan bütün ilimlerin sırlarını bu sayfa sayesinde keşfettim. Kim ne istiyorsa sorsun, sözümden şüphe edenler zelim olsun” “Metnin orijinali için bakınız: Sikke-i Tasdik-i Gaybi, 18. Lem’a, Kaynaklı indeksli Risale’i Nur Külliyyatı, Said Nursi, Yeni Asya Yayınları, İstanbul. cilt. 2 sayfa. 2078- 2079)

Halbuki gaybın sadece Allah tarafından bilindiğine dair Kur’an’da birçok ayet bulunmaktadır.

Mesela: “Gaybın anahtarları Allah’ın yanındadır, onları O’ndan başkası bilmez...”(En’am- 59)

Mesela: ”Nuh dedi ki: Ben size “Allah’ın hazineleri benim yanımdadır” demiyorum, gaybı da bilmem...”(Hud-31)

Mesela: “De ki: Göklerde ve yerde, Allah’tan başka kimse gaybı bilmez...”(Neml- 65)

Yüce Allah’ın muhterem elçileri, vahiy sayesinde gaybı bilirler.”O bütün görülmeyenleri bilir. Gaybına kimseyi muttali kılmaz.

Ancak (vahiy'le bildirmeyi) dilediği Resul (Min Resulin) bunun dışındadır..." (Cin- 26, 27)

"(Ey Resul!) Musa'ya emrimizi vahyettiğimiz sırada, sen batı yönünde bulunmuyordun ve o hadiseyi görenlerden de değildin. Bilakis biz nice nesiller var ettik de, onların üzerinden uzun zamanlar geçti.

Sen, âyetlerimizi kendilerinden okuyarak öğrenmek üzere Medyen halkı arasında oturmuş da değilsin, aksine onları sana vahiyle gönderen biziz. Musa'ya seslendiğimiz zaman da, sen Tur'un yanında değildin. Bilakis, senden önce kendine uyarıcı (Elçi) gelmeyen bir kavmi uyanman için Rabbinden bir rahmet (olarak orada geçenleri sana vahiy ile bildirdik) ola ki düşünüp öğüt alsınlar." (Kasas- 44, 45, 46)"Ey Resul! işte bunlar sana vahyettiğimiz gayb haberlerindedir. Bundan önce onları ne sen biliyordun ne de kavmin. O halde sabret. Çünkü iyi akıbet sabredip sakınanlarıdır." (Hud, 49)

Televizyonda yaptığı bir konuşmasında cübbeli aynen şunları söylüyor."Abdulkadir Geylani (kaddasallâhu sirrahu) odada oturuyor. Mübarek tavuk yiyormuş, ellerini de böyle yalıyor, böyle, bismillah tavuk yiyor. Tam da kadına denk geldi ya! İmtihan ya şimdi! Olmadı dedi ya, efendi hazretleri! dedi ya. Çocuğum orada açlıktan ölüyor, sen de burada tavuk yiyorsun dedi ya! Böyle terbiyesiz insanlar da var, çok terbiyesiz insanlar!"

Beş para etmez bir adama karşı konuşmak terbiyesizlik olurken, Nebi (a.s) a gelip hakkını arayan ve mücadele eden kadın mübarek oluyor. (Mücadele- 1)

Fakat Cübbeli'ye göre Abdulkadir Geylani ile tartışan ve haklı olarak ona karşı gelen kadın terbiyesiz oluyor! Cübbeli hezeyanlarına şöyle devam ediyor.

"Mübarek efendi ne yaptı? Kemiklere "kum biiznillah" Allah'ın izniyle kalk, canlan" dedi. Tavuk hemen canlandı, kadın bunu görünce şaşırıldı. Estağfurullah efendi hazretleri dedi:"Hanım senin çocuğun da bu makama gelsin, istediği kadar tavuk yesin"(Cübbeli

Ahmed'in Kur'an cahili cemaati burada gülüyor)

Başka bir konuşmasında şu acayip hikayeleri anlatıyor.

“Bir kere arşa çıkarıldım diyor.”Ebu Hasan El- Harakani arşa çıkarıldım diyor! Tavafa başladım diyor. Melekler geri kaldı, ben hızlı tavaf ediyorum! (Ben bu hurafeleri yazarken çok gülüyorum, çünkü bu hurafeler çocuklara masal gibi geliyor. Gerçekten bu Cübbeli çocuklar için çok güzel “masalcı amca” olabilirdi) Bir Melek geldi diyor, işlere bak işlere! Hiçbir programda duyamazsınız bunları, hiç bir programda, bilen de yok. Dedi ki, meleğin biri: “Sen niye bu kadar hızlı gidiyorsun? Biz sana yetişemiyoruz!

Meleğe dedim ki diyor: “Sizde ateş latifesi (özelliği) yok. Biz, su, toprak, hava, ateş, dört unsurdan yaratıldık. Sizde nurdan yaratıldınız. “Hepimizin belli makamı var, onu aşamayız, meleklerin bir programı vardır. O programın dışına çıkamazlar, ne arttırabilirler, ne eksiltebilirler. Onlar programlanmıştır. Biz öyle değiliz, biz de güç var, kuvvet var! O manevi gücü kullandığımız cihette bize melek bile yetişemez. İnsan meleklerden üstündür! Ne bakımdan üstündür? Meleği geçme kabiliyeti var! Ama sende de var o kabiliyet, bende de var. Ama işlettin mi? İşletmedin mi? Beyazıt Bestami işletmiş! Ben işletmemişim. Ben yere çakılmış kalmışım, ama o göğü aşmış geçmiş. Mektubatta İmam-ı Rabbanî “Yerin çocuğu diyor.” Göğün üstüne çıktı” diyor. Yerin çocuğu biz. Evliyaullah için söylüyor.”Yerin çocuğu göğün üstüne çıktı! zamanı da geri bıraktı mekanı da geri bıraktı. İşte Muhammed Mustafa (s.a.v) İşte Miraç hecesi yaşananlar. Cebrail (as) bile gelemiyor, yaşanamıyor! Ha ona varis olanlar, ona tabi olanlar, onun izinden gidenler, onun gibi ererler. Ruhani Miraca erişirler. Ama bunu Ebu Hasan El Harakani rüyada görmedi ki, açıkça diyor.”Arşa götürüldüm tavaf ediyoruz. Bizde dedim ateş latifesi olduğundan suratlilik var, hızlılık var. Onun için melek bana yetişemiyor diyor.

Bu zat geliyor Ebu Yezid el Bestami'nin mezarından alıyor. Bu o kadar yetişmiş ki, o da oradan alıyor tabii. Ondan sonra gök kapılarının açıldığını görüyor! Meleklerinin indiğini görüyor. Onlar öyle,

senin gibi benim gibi rüya görmüyorlar ki.

Ehl-i Sünnet Âlimine Göre “Kabak Sevmiyorum” Diyenin Cezası Ölümdür

Cübbeli anlatıyor.”Harun Reşid’in sofrasında davet var iken, imam-ı EbuYusuf(Hanefi mezhebinin müctehid imam-ı) efendimiz oradaydı. Kâdı'l Kudât (kadıların kadısı) orada ulemadan (âlimlerden) birisine kabak ikram edildi. Bu balkabağı, tatlı kabağı değil, o şeyler var ya, yemek yaptığımız kabaklar, uzun böyle, ince uzun, orada bulunanlardan birisi dedi ki:”Resulullah (s.a.v) bu kabak yemeğini çok severdi” Orada “kibirli” birisi kalkıp demesin mi ki, “Bende hiç sevmem” Hiiii! buz kesti ortalık. Bütün meclis halifenin huzurunda, bütün ulama, meşâyih var, dondu herkes, kanı dondu!

İmam-ı Ebu Yusuf hemen dedi ki: “Tevbe etmezsen dedi, vur kellesini! (Adam) ne oluyor yahu, ben dedi. Ne dedim? Ne yaptım? Adam mı öldürdük falan. Kabak sevmek imanın şartı mıydı? Ben bilmiyordum falan filan.(İmam-ı Ebu Yusuf) sus dedi. Burada sen bunu bilmeseydin bu hadisi, şemayildeki (Allah Resulünün vücudunun ve hareketlerinin nasıl olduğunu anlatan hurafe eserler) bu hadisi, konu değildi. Orada âlimin birisi rivayet yapıyor. Sahih rivayat, Rasulullah (s.a.v) kabağı severdi! Sen bunu yemeye bilirsin, içinden, isteğin, iştahın gelmeyebilir. Ama ben sevmem. Ne oldu bunu eklediğin zaman birbirine cümleleri!”Resulullah’ın sevdiğini ben sevmem” demek oldu. Resulullah’ın sevdiğini sen nasıl sevmiyorsun? Hani o sana canından ileriydi! Haa seviyorum dersin! yemezsin! yemeye bilirsin! (Yani Cübbeli’ye göre yağcılık ve yalancılık yaparsın)

Büyük bir spor salonunda binlerce kişinin önünde Cübbeli Ahmed’in anlattığı hikayeye bakar mısınız? “Efendi Hazretleri ben biraz Buhara’ya çarşıya pazara çıksam çok sıkıldım, izin verir misin? Olur evladım! çıkmış, O da o makama ermiş ki, (tekkeden) kovulandan bahsediyoruz, o kovulan direk şimdi nasıl uçaklar, jetler tak uçuşa geçiyor. Bir uçmuş müritlerin üzerinden gitmiş Buhara’ya doğru! Yani (tekkeden) kovulan adam uçabilen adam haa! Demek ki burada uçmak muçmak çok hüner değil. Şah ı Nakşibendi Hazretleri

hemen bunu anlamış, doğru müritlerine çıkmış.

Bir bakmış hepsi böyle,”yahu kaç senedir bu tarikatta ders yapıyoruz daha hala uçamadık! Adam dün geldi, uçuyor kafamızın üzerinde” bunların bütün feyzi bozuldu.(Şah-ı Nakşibendi) yahu gelmiş demiş, “içerde biraz huzur üzere bir namaza duracaktım, sizin kalbinizin karıştığını anlayınca zor yetiştim” demiş. Evladım bu ne iştirdemiş ya! Siz nereden aldaniyorsunuz? demiş. Bu adamı Ricâlul ğayb (tasavvufçuların ilâhları) zaten taretmiş (kovmuş)biz buna şefaati ediyoruz da bunu düzeltmeye uğraşıyoruz. Bunun uçması muçması çok büyük bir makam değil evladım! Mühim makam olsa sivrisinek uçmaz evladım demiş yaa! sinek uçuyor, sivrisinek uçuyor. Bunlar hasis (basit) işlerdir demiş ya! Ondan sonra bir daha demiş, o bir daha geliyor! Buhara’dan yine uçarak geliyor! O zaman var böyle veliler, uçuyorlar, geliyorlar, gidiyorlar. Şahı Nakşibendi Hazretleri demiş “Bir daha uçamayasın” demiş orada. Ondan sonra oda tekkede oturmuş aşağı, öbür müritlerle beraber. Yani ne diyorum? Kimileri uçarken Şah-ı Nakşibendi Hazretleri de uçanı aşağı indiriyor! (kaddesallahu sırrahu)”

Bu inanç ve fikirlere sahip olan memleketleri Allah kahreder, harabeye çevirir. İşte âyetler.” Onlara biz zulmetmedik; fakat, onlar kendilerine zulmettiler. Rabb’inin azap emri geldiğinde, Allah’ın yanı sıra da taptıkları ilahları onları hiçbir şey sağlamadı, zararlarını arttırmaktan başka bir işe yaramadı. Rabbin, haksızlık eden memleketleri (onların halkını) yakaladığında onun yakalayışı işte böyle (şiddetlidir)Şüphesiz onun yakalaması pek elem vericidir, pek çetindir. İşte bunda, ahiret azabından korkanlar için elbette bir ibret vardır. O gün bütün insanların bir araya toplandığı bir gündür ve o gün bütün mahlukatın hazır bulunduğu bir gündür.” (Hud--101,102,103) Yüce Allah memleketleri yanlış ameller dolayısıyla değil, şirk ve zulüm yüzünden tarumar eder. (Hac-31) Menzil uydurma gavs’ının Semerkand TV’de tasavvuf müziği eşliğinde Serdar Tuncer’in anlattığı alçak bir şirk sapkınılığı:

Ahır Meleklerle Temizlettirmek

Serdar Tuncer diyor ki: “Yüce Nakşibendi yolunun önemli amel-lerinden biri de hizmettir. Tarıkatta hizmet, şeyh adlı tağuta kölelik yapmaktır. “Hizmet, müridin kendini yetiştirmesinde ve manevi olarak yükselmesinde en önemli basamaktır. Seyyid Muhammed Raşid Hazretleri geceleri sofiler uyuduktan sonra lavaboları temizleyerek, Seyyid Abdulkhakim El Hüseyini de hizmet yapmak maksadıyla Şah-ı hazne'nin (Şeyh Ahmet el- Haznevi, Tekkesi Suriye'de tel- Ma'ruftadır) sürüsünün ahırında tezekleri bir taraftan öbür tarafa atarak bu yolda ilerlemişler ve benliği yıkmışlardır. Seyyid Abdulkhakim Hazretleri el-Hüseyini Hazretleri bir gün müritlerinden ahırın önündeki samanları ahırın üstüne atmalarını ister. Sofiler samanları ahırın üstüne atarken, içlerinden birisi “mübarek bize niye hizmet ettiriyor ki” diye içinden geçirir. O esnada mübarek gavs gelir ve sofiler!”Çok yorulduunuz, isterseniz bir çay molası verin, hem dinlenmiş olursunuz” buyurur. Çay içme esnasında içinden bunları geçiren sofi'nin kalp gözü açılır ve samanları meleklerin taşıdığını görür! Gavs (kuddise sirruhu) buyurur.” Sofi gördün mü? “Biz istersek Allah'ın izniyle bu işi meleklerle bile yaptırırız, ancak istiyoruz ki sofiler kazansın”

Rahmân ve Rahim olan Allah Kur'an'ı Mübin'de şöyle buyuru-
yor. “Müşriklere de ki: Allah'tan başka İlâh saydığınız şeyleri çağırın. Onlar ne göklerde ne de yerde zerre ağırlığınca bir şeye sahiptirler. Onların buralarda hiçbir ortaklığı yoktur. Allah'ın onlardan bir yardımcısı da yoktur.” (Sebe- 22) İsmailağa tarikatının müridi Muhammed Fatih Osmanoğlu anlatıyor. “Bununla alakalı size bir sır daha vereyim! Ben çok gidiyorum, gittiğim zaman da paylaşıyorum' insanlar gitsin diye. Akbaba Hazretleri var (kuddise sirruhu) nerede yatıyor?”

(Kuddise sirruhu veya kaddasallâhu sirrahu” ne demektir? Aslında Allah elçilerinin kavimleri gibi, bu sapkın müşrikler de şeyhlerine “Allah” diyecekler, fakat Kur'an'dan ve muvahhidlerden çekindikleri için “gavs, insanı kamil, hakikatı Muhammediye, kud-dise sirruhu ve kaddasallâhu sirrahu” gibi kavramları kullanarak takiiye yapmaktadırlar.)

Devamında diyor ki, “Beykoz’da yatıyor, Beykoz’da Akbaba Köyü vardır.

Nakşi büyüklerinden Akbaba Hazretleri orada yatıyor. Efendi hazretleri(Mahmut Ustaosmanoğlu) bununla alakalı çok ciddi hikayeleri var. Akbaba Hazretleri Fatih döneminde yaşadığı halbuki. Ama diyor ki, zaman zaman tıbbi noktada fiziki şartlarla yaşamış olduğu bazı sıkıntılar olmuştu Efendi Hazretlerinin (Mahmut Ustaosmanoğlu) ameliyatlar geçirmişti. Dediklerine göre, diyor ki kendileri, “Ameliyatımıza Akbaba Hazretleri teşrif ettiler” diyor. Gelmiş manevi doktorluk yapmış. Ve derdi ki: Ha şimdi kabre gidip de istimdat istemeyi inkâr edenler var. Olur mu? Bal gibi olur! Öyle bir olur ki, sen yaşayanlardan istiyorsun! yaşayan insanlar ile ölümler arasında fark ne? Onları sen vesile kılıyorsun da, insanın nefsi insandan ayrılınca, insanın istidadı ve ruhsal kabiliyeti daha çok artar halbuki! Derler ki,

Mesela: Bir veli yaşarken kınına sokulmuş kılıç gibidir. O kılıç keser mi? Vurursun adama, en fazla bayılırsın! Ama bu kılıcı kınından ayırırsan, adamın boğazına dayarsan, adamı ikiye bölersin kağıt gibi. İşte diyor veli de vefat ettiği zaman nefis ayrılıyor ya bedenden, nefis geberip gidiyor! Ruh devam ediyor onunla! Dolayısıyla diyor, o insanın tasarrufu yaşamındaki tasarundan çok daha kaliteli olabilir” (Gerçekten de tasavvuf ve tarikat mensupları yardım etmede ve cezalandırmada ölü şeyhlerin yaşayanlardan daha etkili olduklarına inanırlar.) Bu Kur’an düşmanı müşriklere bir âyet ile cevap verelim. “Ölümsüz ve daima diri olan Allah’a güvenip dayan. O’nu hamd ile tesbih et. Kullarının günahlarını onun bilmesi yeter.” (Furkan-58)

Tarikatların şirk dini ile Diyanet’in ve cemaatlerin uydurma Ehli Sünnet’in hadis dini arasında bir fark yoktur. Eğer bir fark olsaydı birbirlerinin inanç, fikir, ahlak, ve söylemlerinden rahatsız olmaları gerekirdi.

Mesela: Vahiy ehli muvahhidlerin sinesi şirk dinine ve müşriklere karşı büyük bir kin ve nefret ile doludur.(Mü’min-35) Aynı şekilde, tarikatçısı, nurecusu, diyanetçisi, Süleymancısı ile Kur’an’a

tavır koyan bütün şirk ehli, vahiy'den ve muvahhidlerden son derece nefret ederler. "...Müşrikleri dâvet ettiğiniz (İslam-Tevhid) çok zorlarına gider..." (Şura-13)

Fakat vahiy ehli muvahhidler, müşriklerle kaba kuvvet ve zorlama ile değil, Kur'an, ilim, akıl, tefekkür ve hikmet ile mücadele ederler. Muvahhidler, hiçbir zaman zorlama, şiddet ve baskı ile Kur'an'ı ve İslam'ı kabul ettirmeye çalışmazlar. Uydurma din mensuplarının anlayamadığı şey, neyin doğru, neyin yanlış, neyin hak ve neyin batıl olduğunu, muhaddis ve müctehidlerinin rivayet ve içtihatları değil, sadece ve sadece Allah'ın irade ve hükmünün indirilen vahiy ile tecelli edeceğidir."

"Gerçek olan, Rabbinden gelendir. O halde şüphe edicilerden olmayasın." (Bakara-147) "İşte O, sizin gerçek olan Rabbiniz olan Allah'tır. Artık haktan ayrıldıktan sonra sapkınlıktan başka ne kalır? O halde nasıl sapkınlığa döndürülüyorsunuz?" (Yunus- 32) Aslında ataların şirk dinine mensup mezhepçilerin Kur'an ehli muvahhidlere karşı gelmelerinin arkasında Kur'an'ı itibarsızlaştırma vardır.

Günümüz Ehli Sünnet İleri Gelenlerinin İnancı:

Nurettin Yıldız

"Kardeşler! Elimizde bizim liste var, Sahih-i Buhari demek, Kur'an'dan sonra en güvenilir kitap demek, Müslim o demektir. Bu iki kitabı tartışmayız! Tartışanla selam kesebiliriz. Bir sakıncası yoktur. Tekrar ediyorum anlaşlısın diye, selam kesebilirim. Kafirdir demem! Ama istemem melekler benim onunla çay içtiğimi! görmesini istemem. Çaydan dolayı başım belaya girmesin kıyamet günü isterim!

Cübbeli Ahmet

"Kur'an bana yeter diyor, bunların hepsi tâbi itikadi bozuk adamlar! Kur'an bana yeter diyen kafir olur! Çünkü hadisi inkar eden kafir olur! Sünnet Kur'an ile sabittir! Kur'an bizi sünnete havale ediyor! Onun için kafir olur"

F. Gülen

“Kur’an Müslümanlığı diye bir sapkınlık çıktı”

İhsan Şenocak

“Oynama Buhari’yle, oynama Müslim ile, Buhari çökerse İslam-
çöker, Müslüm çökünce İslam çöker”

Said Nursi

Milyonlarca insanın ilâh ve Rab olarak gördüğü Said Nursi son derece Kur’an ve Resul cahili bir adamdır. Diyor ki, “Ben sekiz dokuz yaşındayken cevizim bile kaybolursa “ya Gavs-ı Geylani” derdim.” Ya şeyh! Sana bir Fatiha, sen benim şu şeyimi buldur” derdim, şaşırtıcıdır ama yemin ederim ki, böyle bin defa Hz. şeyh, himmet ve duasıyla imdadıma yetişmiştir” (Sikke-i Tasdik-i Gaybi, Sözler Neşriyat, sayfa 120)

Said Nursi şöyle bir rivayeti kitabına almıştır:

Resul-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselam) namaz kılarken hırçın bir çocuk namazını kat’edip (kesip önünden) geçtiğinden, Resul-i Ekrem (aleyhissalâtü vesselâm) Allah’ım! onun eserini (izini, zürriyetini, ayağını) kes demiş, ondan sonra çocuk daha yürüyememiş, öyle kalmış, hırçınlığının cezasını bulmuş.” (Risale’i Nur Külliyyatı, Mektubat 19 mektup, mucizâtı Ahmediye, sayfa 130)

Halbuki Nebi (a.s) arkadaşları tarafından kendisine yapılan birçok olumsuz tavra karşı utancından ve yüksek ahlakından dolayı ses çıkarmamış, Allah tarafından onları ikaz eden âyetler inmiştir.

Ebubekir Sifil

“Aleyhissalâtü vesselam efendimiz bir kere şunu çok net olarak ifade edelim. Aleyhissalâtü vesselam efendimiz herhangi bir ölümlü gibi bu dünya ile bağlantısı kesilmiş bir peygamber değil, yani buyuruyor ki:”

Mesela bana sık salâtü selam getirin, yeryüzünde Allahu Teala’nın dolaşan melekleri vardır. O melekler her kim bana salâtü selam

getirdiğinde, onu alır ve bana getirirler. Bana ruhum iade edilir ve ben de ona selamına mukabele ederim. Gene bizzat kendi ifadesi “Peygamberlerin bedenlerini Allah toprağa haram kılmıştır” Peygamberlerin bedeni çürümez! Kur’an’ı Kerim’de şehitler için “onlara ölü demeyin” diridirler.” Siz hissedemezsiniz” buyuruyor. Peygamberler için bu evveliyetle böyledir. Şehitler diriye, ölmediyse, peygamberler evveliyetle diridir.

Dolayısıyla peygamber (aleyhissalâtu vessalam)efendimizin biz onu dilimizde ruhaniyeti diyoruz, ama (aleyhissalâtu vessalam) efendimizin bizâtihi hayat sahibi olduğu çok aşikar, çok çok açık.

Dolayısıyla ona getirilen her salâtü selama mukabele ediyor, amellerimiz ona arz ediliyor! bundan ya hoşnut oluyor ya hüzünlüyor.

Dolayısıyla onunla irtibatımızın birtakım perdelerin arkasına gömülmüş, böyle sanal, efendim çok hayali bir şey düşünmeyelim. Son derece çok canlı,kalbi bir münasebet kurulmalı (aleyhissalâtu vessalam) efendimizle onu rehberliğinde o zaman hayatımızda kendiliğinden ortaya çıkacaktır.”

Ebubekir Sifil’in başka bir konuşması:”İsterse beş yüz (500) tane ayet okusun, bir kimse size gelip Kur’an’da şu yoktur,veya Kur’an’da şu vardır, iddiaasına isterse beş yüz (500) âyet getirsin. Eğer Sünnette ve selefte bir dayanağı yoksa, sünnetin ve selefin tasdikinden geçmiyorsa, biz buna bid’at hükmü vermekte tereddüt etmemeliyiz” (Halbuki asıl bid’at, hurafe, küfür, şirk ve cehalet din ve hüküm olarak Allah tarafından indirilmeyen şeylerdir.)

Cübbeli Ahmet “Hz. Ömer efendimiz kabre iner inmez hemen Münker- Nekir geldiler. “Rabbin kim? dediler. O da hemen dedi ki: Ben size sorayım: Nereden geldiniz? Hz Ömer, durun bakayım! dedi. Siz nereden geldiniz? Arş’tan geldik,Arş neresi? E dedi ki, siz arştan geldiniz Rabbinizi unutmadınız! Ben bir metre yerden geldim gömüldüm, ben niye unutayım Rabbimi, bana soruyorsunuz. Bir de ondan sonra ne kopardı? Dedi ki, meleklere bir daha bu Muhammed

ümmetinden kabre girenlerin hiçbirine öyle korkutucu manzara ile sert gelmeyeceksiniz bir daha, diye meleklerle bir ultiatom verdi. Adam olursan Melekler seni dinler! Böyle dostların çok işleri var!

Mahmut Ustaosmanoğlu

Allah Namaz Kılıyor!

“Mevla Teala ziyade genişlik sahibidir. Ama bu, bizim bildiğimiz genişlik değildir. O’na mahsus genişliktir. Ziyade bilicidir. İsteyen o, istenilen o, bilen o, bilinen o, şahit o, meşhut o, akıl ermez bu işlere. “Namaz kıldık” diyoruz. Ama asıl namazın hakikatini Mevla Teala’nın kıldığı namazın sureti oluyor. Mevla Teala gibi kim kılabilir? Asıl kendisine layık olan namazı kendisi kılıyor. Mevla Teala hakkıyla kılıyor, ya biz! Çok dikkat ederek namaz kılsak, ancak Mevla Teala’nın kıldığı namazın suretini kılmış oluruz. Demek ki zat-ı pâki süphaniye hem abid, hem mâbud, hem zakir, hem mezkur. Yani hem ibadet ediyor, hem ibadet olunuyor, hem zikrediyor, hem de zikr olunuyor.”

(Ahıska Yayınları, 1 baskı, İstanbul 2012, Mahmut Efendi sohbetler 6. Cilt, sayfa 109)

Mesut Özdemir

Soru: Hocam! Namazlarımı kılıyorum, ancak Kur’an okumayı bilmiyorum. Ama her akşam eve geldiğimde Türkçe mealinden okuyorum. Bunun sevabı, veya sakıncası var mıdır?

Cevap:”Türkçe mealardan okumanın sevabı illaki var, sonuçta Kur’an’ı Kerim’in mealini okuyorsun. Ama meal’den hiçbir şey anlamazsın onu da söyleyeyim. Yani meal’den hiç kimse bir şey anlamaz!

Mesela: Ben sana bir meal söyleyeyim.

Mesela: Ne diyor âyeti kerimede mevlamız.”Oruç sizin üzerinizde yazıldı”Ne demek bu? Mealde böyle, “kütibe aleykümüssiyému” “Oruç sizin üzerinize yazıldı.” Nasıl yazıldı yani! kalem alıp üzerimize oruç mu yazılar. Türkçesi bu, ama manası bu değil,

oruç size farz kılındı.”Kütibe” “furize” manasında, yani farz kılındı manasında.

Bunu da ancak tefsirden çözebilir. Bu kardeşimiz gene meal okumaya veya tefsirli mealler var, onları okumaya devam etsin. Ama şunu söyleyelim. Kur’an’ın Arapçasından yani aslından bir sayfa okumak,Türkçeyi hatim etmekten belki 10 kere, 20 kere hatim etmekten daha sevaptır. Yani kekeleye kekeleye böyle”kü-ti-be” böyle kekeleye kekeleye okusun bir sayfayı bir saatte okusun ama o bir saatte okuyacağı bir cüz Türkçe meal’den çok çok daha sevaptır. Niye sevaptır? Çünkü bu Allah’ın kelimidir. Bir kimse Kur’an okurken, okuduktan sonra, “ben Allah’la konuştum” diye yemin etse, yemin kefareti ödemek zorunda değildir.

Çünkü onun içindeki gizli manaları biz Türkçede açığa çıkaramayız. Eğer Türkçe okumakla iş yerine gelmiş olsaydı, o zaman namazı da Türkçe kılardık, ezanı da Türkçe okurduk o zaman ne olurdu? Herkes bunu anlarsın derdik. Ama öyle değil, bir Fatihayı Türkçe okumanın manası yedi ayet, yedi sıra yapmaz. Ama Fatihah’nın manası yedi sıra değil ki, develer yükü kitaplar Fatihah’nın manasını almıyor!

Onun için Arapça okuduğun zaman Mevlanın kastedtiği bütün manayı söylemiş olursun. Ama Türkçe’yi okuduğu zaman sadece onu tefsir eden kişinin ondan ne anlamış olduğunu, ne söylemiş olduğunu öğrenmiş olursun.” Hayatını cami kürsülerinde hurafe ve yalan anlatarak geçiren uydurma dinin önemli vâizlerinden Tahir Büyükkörükçü’nün Kur’an cehaleti ve şirk sapkınılığı:

Diyor ki,”Bütün bu âlem “levlâke leme halaktul eflâk” “Muhammed’im, Muhammed’im, eğer sen olmasaydın bu eflakı, bu alemi, cennetleri ve nimetleri, dünyadaki bütün devlet ve saadetleri yaratmazdım” buyuruyor, Cenab-ı Hak.

Hatta muhterem Müslümanlar! Elli defa duydunuz benden, elli birinci defa tekrar söylüyorum. Hacı veyiszade Mustafa Efendi Hazretleri, “ihvânım! derdi, “kardeşlerim! derdi,” Sofra başında bes-

meleden sonra bir de salâtü selam okuyalım! Zira bu sofranın, bu nimetlerin yaratılıp önümüze gelmesine sebep “peygamber” efendimizdir” derdi. “Nail olduğumuz ne kadar nimet varsa, gördüğümüz ne kadar güzel gün ve surur (sevinç) varsa, bütün neşe varsa, bütün neşe veren mazhariyetler “Peygamber” Efendimizin kanalıyla bize geliyor.”

Sofra başında besmeleden sonra bir de salavatı şerifeyi okuyarak Rasulullahı hatırlayalım, vesile’i necatımız (kurtuluş sebebimiz) odur” derdi. Muhterem Müslümanlar! Rabbimiz bizi, Rabbimiz bizi, onun nurlu yolundan ayırmasın! Tahir Büyükkörükçü Kur’an cahili müşriğin tekiydi.

1-) Allah hiç zaman Resulullah (a.s) a “Muhammed’im, Muhammed’im” dememiştir ve asla böyle bir şey buyurmaz. Allah’ın indinde şahsiyetler önemli değildir. Allah’ın indinde önemli olan kişilerin güzel ahlak, sâlih amelleri ve yükledikleri misyondur. İşte bu yüzden Kur’an’da Allah “Muhammed’im, Muhammed’im” değil, “Resullerim, “elçilerim” “Rasüli” “Elçim” buyuruyor. Şia ve Ehli Sünnet’in muhaddis ve müctehidlerinin iddia ettikleri gibi Allah’ın yanında önemli olan “Muhammed” değildir. Hatta “rahmet” (Enbiya- 107) olan da “Muhammed” değildir. “Rahmet” insanlara Allah’ın mesajını ulaştıran Resul’dür. Yani insanlara rahmet olan Allah’ın kitabıdır, Allah’ın âyetleridir, Allah’ın Resulleridir, Allah’ın mesajlarıdır.(Bakara-157; En’am-133, 147, 154, 157; Âraf- 52, 154; Yunus- 57; Hud- 17, 28, 63; Nahl- 89; İsrâ- 82; Kasas- 43, 46, 86; Ankebut- 51; Lokman’ 3)Allah tarafından indirilen Tevrat, Zebur, İncil birer hidayet ve rahmet kaynaklarıdır. Allah’ın Resülü İsa (a.s) insanlara Allah’ın bir rahmetidir.(Meryem- 21) Önemli olan elçilik makam ve mertebesi, görev ve sorumluluğudur.

2-) Aynı şekilde Ahzab suresi 56. âyetinde bulunan “yusallune alen nebiyy” “Nebi”ye salât veya salâvâtın” da Muhammed ismi ile hiçbir alakası yoktur. Âyetlerin bağlam ve bütünlüğünde söz konusu edilen “Nebi”ye yardım ve destektir”Yani “onun yalnız bırakılmaması, rahatsız edilmemesi, Allah ve meleklerinin ona yardım ve

destekleri gibi, müminlerin de ona yardım etmeleri ve destek olmalarıdır.”

Bunun haricindeki manalar şirktir. Diyanet'in vakıf mealinde iddia ettiği gibi Allah ve melekleri (Hâşâ) Nebiye asla salâvât getirmezler. Nebi'ye salat etmek sözle değil, fiili olarak yapılması gereken bir şeydir. Çünkü âyette “Allah ve melekleri nasıl salat ediyorlarsa, sizde öyle yardım edin ve destek olun” buyuruyor. Ahzab suresi 43. âyet bu “salat'ın” nasıl olacağını çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

“Sizi karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için (vahiyle) üzerinize yardım ve desteğini gönderen O'dur. Melekleri de size yardım ve destek olurlar. Allah müminlere karşı çok merhametlidir”(Ahzab-43) Yani Allah ve melekleri sadece Nebi'ye değil, (vahiyle) müminlere de yardım ve destek olurlar. Fakat Şia ve Ehl-i Sünnet'in Kur'an cahili muhaddis ve müctehidleri bunu hiç dile getirmiyorlar. Allah Resulü'nün arkadaşlarının “Muhammed'e” salavat getirdiklerine iman eden Şia ve Ehl-i Sünnet'in muhaddis ve müctehidlerinde zerre kadar Kur'an bilgisi, akli kullanma, muhakeme yeteneği, tefekkür ve sorgulama erdemi mevcut değildi. Şia ve Ehli Sünnet'in muhaddis ve müctehidlerinin ne kadar Kur'an cahili olduklarını “Muhammed'e salâvât getirme” hurafesinden daha iyi ortaya koyan bir şey yoktur.

Adamlar Kur'an'ın en açık bir âyetini bile anlamakta uzak kalmışlardır. Hiç Allah'tan korkmadan ve Resul (a.s) dan utanmadan sanki Allah ve melekleri Muhammed (as) a salavat getiriyormuş gibi, asırlardan beri ümmetin ümmilerine salavat çektiriyorlar. Bundan daha büyük bir cehalet ve akılsızlık olur mu? Allah yeryüzünü ve gökleri Muhammed için değil, kudret, sanat ve ilminin ihtişamını insanlara göstermek için yaratmıştır. Allah'ın indinde şahsiyetler önemli değildir. Önemli olan tevhid, adalet, merhamet, güzel ahlak, infak ve her türlü erdemli hareket ve amellerdir.” Levlâke leme halaktul eflâk” “Ey Muhammed! sen olmasaydın kâinatı yaratmazdım” iftirasına iman eden cahillerden din ve Kur'an adına hayırlı bir hizmet beklemeyin.

22. 12. 2015 tarihinde “Mevlid'i Şerif” programında büyük bir

spor salonunda binlerce kişiye konuşan Cübbeli Ahmet aynen şunları söylüyor.”Evvla şunu bileceğiz, Allame Safuri Hazretleri'nin ve birçok ulemanın ve meşâyihin beyanı vechiyle Resulullah(sallallahu aleyhi ve sellem) efendimiz “huve hayyun, semiun, basirun fi kabrihi”ş- şerif””Kâinatın efendisi (sallallahu aleyhi ve sellem) kabri şerifinde hayattadır, diridir, işitcidir, görücüdür”

Siz Mustafa İslamoğlu, Abdulaziz Bayındır, Mehmet Okuyan vesaire, bu kafada olan, artık Vehhabi desen Vahabi değil, Mutezili desen Mutezili değil, Şii desen Şii değil, belli bir kimlik de veremiyorum. Bu adamların görüşüne göre Resulullah (Sallallahu aleyhi ve sellem) öldü, bitti, gitti yitti bir şeyden haberi yok. Hâşâ ve kellâ, bunların bir şeyden haberi yok. Bütün âlimler, veliler diyorlar ki: Kâinatın efendisi diridir, işitiyor ve görüyor! Bu mecliste olanlara da şahittir, nasıl olacak? nasıl şahit olacak?”Biz seni şahit olarak gönderdik” Onun şahitliği 23 sene mi devam etti, 23 sene şahitlik mi olur? Bütün ümmetine şahit gönderdik. Şu anda bizim amellerimiz ona arz ediliyor.

Bu gece buraya kim geldi? Bu camilere kim gitti, Mevlidi Şerif'i ihya için kainatın efendisini sevdiği için, cemaate gitti, zikretti, salavat getirdi hepsine şahittir. Şahit kime derler? Görgü şahitliğine derler. Bir adam dese ki, ben bunu duydum! Ona şahit demezler. Demek ki, burayı görüyor. Şimdi “biz seni şahit olarak gönderdik! Bunu hadisi şerif'ten te'yid edelim! Ne buyuruyor! (sallallahu aleyhi ve sellem) “hayâti hayrun leküm ve meméti hayrun leküm” “yaşamam da sizin için hayırlıdır, ölümüm de sizin için hayırlıdır” Dediler ya Resulullah! Hayatında çok hayır gördük, ölümünde ne hayır olsun ki: Buyurdu “tu'radu aleyye a'melüküm fissabâhi vel meséi” “sizin bütün amelleriniz her sabah akşam kabrimde bana gösterilecek” “Şerit gibi önümden geçirilecektir, hepinizin” Sadece sahabe ile alakalı olacak bir şey değil ki, biz de onun ümmetiyiz! Falan ümmetim namaz kıldı, falan ümmetim şu kadar salavat getirdi, falan ümmetim zekat verdi, isminiz babanızın adıyla, isimleriniz babalarınızın adıyla bana söyleniyor!” “Ve amelleriniz bana gösterilecek” Bu hadis sahihtir, muhaddislerde bunu tashih etmişlerdir.” Eğer ben sizin

amellerinizi hayırlı bulursam hamd edeceğim, Ya Rabbi! Bu kadar ümmetimi saptırmadın.” diye! “Sizin amellerinizi kötü bulursam, içki içmiş, kumar oynamış, zina etmiş, ben yine kabrimden sizin günahlarımızın affı için istiğfar edeceğim!” Böyle bir peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) nerede ölmüş! “Sabah akşam amellerimiz bana gösterilecek” diyor.

Bu kadar ümmetin ameli, tabii manevi şeyler de vakit, saat çok düşünülmez. Zahiren bilgisayarda yetmez, efendim böyle bir teftişe ümmetin bütün yaptıkları işlerin haricini konuşuyoruz. Tabii vakit saat yetmez, ama manevi işlerde zaman geçmez. Onun için hepsini görür. Yine Ebu Davud’un tahrir ettiği bir hadis-i şerifte, Ebu Davut sahih kitap!” Hangi Müslüman ümmetim, bana selam verirse, şimdi burada bu kadar insanız, binlerce insan var, bana selam verirse, mutlak Allahu Teala ruhumu bana iade eder. Zaten âlimler diyorlar ki, “selamsız vakit dünyada yok! Her seferinde ruhu çıkıp geri mi gelecek, o zaman her seferinde bir acı mı çekilecek” diyorlar. Diğer âlimler de diyorlar ki, cevabı şudur ki: “Ruhum kabrimde devamlı hazır” selamsız vakit yok! Her kim selam verse, ben de ona selamı iade ederim. Kabrimde gelirse, bütün selamlara cevap veriyor. Bu şimdi nasıl öldü? Şimdi biz buradan selam gönderiyoruz!

Hadisi Şerif’te “Allahu Teala benim kabrimin başına bir melek görevlendirdi. Ben öldüğüm zaman o melek başımda duracak, bütün yaratılmışların kulaklarını o Meleğe bağlamış, Nasıl sistem? Bilgisayar da şurada burada alıyorsun ya! Her odadan ne konuşuluyor, oraya geliyor. Dinleme cihazlarıyla falan. Şimdi o melekte ne var? Hepimizin kulağı var. Hadis bu! Kaynaklı sahih hadis! Ne demek hepimizin kulağı Melek’te! Şu demek, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Ağzından çıkanı kulağın duyuyorsa, ağzından ne çıkıyor?” Allahumme salli ale Seyyidine Muhammedin ve âlihi ve sellem” Benim kulağım duydu. Benim kulağım kime bağlı? Kabri Şerif’teki meleğe bağlı! ismim var mı? İsim babasının adıyla Yusuf oğlu Ahmet...”

Cübbeli Ahmed’in bu şirk sapkınılığına bir iki âyet yetiyor.” Allah: Ey Meryem oğlu İsa! insanlara, “Beni ve anamı Allah’tan başka

iki ilah edinin” diye sen mi dedin, buyurduğu zaman o, “Hâşâ! Seni tenzih ederim; hakkım olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. Hem ben söyleseydim sen onu şüphesiz bilirdin. Sen benim içimdekini bilirsin, halbuki ben senin zatında olanı bilmem. gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin. Ben onlara, ancak bana emrettiğini söyledim: Benim de Rabbim sizin de Rabbiniz olan Allah’a kulluk edin, dedim. İçlerinde bulunduğum müddetçe onların üzerinde kontrolcü idim. Beni vefat ettirince artık onlar üzerine gözetleyici yalnız sen oldun. Sen her şeyi hakkıyla görensın.” (Maide- 116, 117)

Dolayısıyla Allah Resulü (a.s) sadece kendi döneminde yaşayan insanlar için şahittir. Kendisinden sonra gelenlere karşı asla şahit değildir. (Nahl-89; Nisa-41) Yukarıdaki iki âyette de “héuléi” ibaresi mevcuttur. Yani “bunlara” “senin zamanında yaşayan insanlara karşı şahitsin” anlamına gelmektedir.

Mehmet Erol Hocanın Hatıralarından

Bir kitap bulacağım da İslam’ı öğreneceğim. Sene1951, Malatya’da ne kadar kitabevi gezdim. Bir ilmihal dahi bulamadım. Latin harfleri ile bir namaz hocası dahi elime geçiremedim. Elim boş döndü. Köye geldim, sabaha kadar uyuyamadım.” Ey Rabbim! Ben sana iman ettim, ama İslam’ı nasıl öğreneceğim? diye gözyaşları döküyordum. Üç ay sonra tekrar gittim. Yine kitap evlerini gezerken “Yunus Emre’nin Şiirler Antolojisi” kitabı elime geçti. Ondaki “Allah Peygamber” kelimeleriyle kendimi teselliye çalıştım. Ama o bana ne verebilirdi ki? Kendi köyüme tayin edildim. Baktım ki, bizim köyde Kâdiri Tarikatı var. Onların sohbetlerine devam etmeye başladım. Divanda oturuyorum. İşte erkekler bir halka oluyor, kadınlar biraz geride bir halka oluyor. Onbaşları, çavuşları, halifeleri varsa, ortada onlara zikir yaptırıyordu.

Mesela: “Hayy” ismini okuyorlar, hay, hay, hay, sonra bu “huya” çevriliyor, hu, hu, hu...” Ayağa kalkıyorlar, bir ileri, bir geri, “Allah, Peygamber” diyerek zikir yapıyorlardı. Şeyh’lerinden yardım istiyorlar. Ben divanda bunları seyrediyorum. Üç ay bunlara devam ettim. Baktım ki, “herhalde din bu” dedim. “Beni de tarikata alır

mısınız?” “Tabii” diyerek beni kabul ettiler. Beni nihayet Akçadağlı örüklü köyüne bağlı bir şeyh’e götürdüler. Bu şeyh Örüçlü Ali efendidir. Onun şeyhi de şeyh Osman’dır. Şeyh Osman yüz sene evvel Bağdat’tan ailesiyle birlikte Türk vatandaşlığına geçmiştir. Orada on üç yaşında tarikata girmiştir. Burada binbaşı olduktan sonra emekli olup Malatya’ya yerleşmiştir.

Malatya’da tarikatını yaymaya çalışmıştır. Kısa bir zamanda hemen hemen Türkiye’nin her tarafına yayılmış durumdadır. İşte bizim Ali Efendi’yi irşad eden ve onu kendine halife yapan Şeyh Osman’dır. Şimdi mezarı Yozgat’tadır.

Hocam! Tarikattan ayrılma serüveniniz nasıl oldu?” Tabii şimdi beni Örüçlü köylü Ali efendiye götürdüler. Bizim şeyh’in üç hanımı ve iki katlı evi vardı. O zaman elektrik yoktu. Şeyh’in evi jeneratörle aydınlatılıyordu. Ta NATO havaalanına kadar arazileri var. Yaz- kış müritler orada çalışıyorlar. Tabii ben öğretmen olduğum için beni hemen onbaşığa daha sonra çavuşluğa yükseltti. Dedi ki: Artık Polat’ta zikirleri sen kendin yaptıracaksın. Benim adıma da tatillerde gezip tekkeye mürit toplayacaksın. Ben bunu kabul ettim. Artık kendi köyümde haftada bir kere toplanıp bizim evde ders yapıyoruz.

Kadınlar ve erkekler ayrı ayrı halka halinde. Tabii bizim köyde karakol var. Bu arada bizim köyde köy enstitüsü mezunu ilkokul, orta, lise öğretmenleri benim aleyhime konuşmaya başladılar.” Bir öğretmen nasıl olur da bir tarikata bağlı olur” diyorlardı. Beni Kaymakamlığa şikayet ettiler. Kaymakam beni çağırıyor.” Oğlum! Bir öğretmen tarikatçı olamaz. Bak seni meslekten atarız, perişan olursun.” Hayır diyorum, beni meslekten atabilirsiniz, görevden çıkarabilirsiniz. Ben yolumu buldum. Böyle inanıyorum. Oradan ümitleri kesiliyor. Valiliğe şikayet ediyorlar. Vali, Milli Eğitim Müdürüne emir veriyor. Üç müfettiş beni sorgulamak için geliyor. Beni niye sorguluyorsunuz? diyorum.

İstedığınız zaman beni meslekten çıkarabilirsiniz, beni görevden atabilirsiniz. Oradan ümitleri kesiliyor, savcılığa veriyorlar.

Muhakeme oluyorum. Savcı beni beraat ettiriyor, fakat rica ediyor.” Bir daha böyle yapma diye nasihat ediyorlar. Ben hayır diyorum. Ben yolumu buldum, bu davada ne yaparsanız yapın, ben yolumdan ayrılmam. İşte böylece beş yıl devam ettim. Ve sabahlara kadar ayakta zikredip dönüyordum. Nihayet bizim köyde Hasan Mumcu diye bir ateist vardı. Bizim okul mezunu. Yahu Hasan! Ben Müslüman oldum, gel sende Müslüman ol! Ona bildiğim kadar anlatıyordum. Hasan, akşam iman ediyordu, sabah tekrar inkar ediyordu.

Bir tatil mevsiminde dedim ki, seni şeyh’e götürüyüm. Aldım onu Akçadağlı Ali efendiye götürdüm. Şeyh’e onun durumunu anlattım. Şeyh bütün köyün müritlerini topladı. Salonda bize zikir yaptırdı. Hasan divanda oturmuş bizi seyrediyor. Zikir yaparken kafalarımız duvara değiyordu.”Ya şeyh! İmdat diye bağıryoruz.

Zikir bitti ve böylece “Ali Efendi Hasan’a bir şeyler anlatacak da, Hasan öyle Müslüman olacak” diye düşünürken. Şeyh Ali, kendi şeyh’i olan Şeyh Osman’ı anlatmaya başladı. Şeyh Ali karısına demiş ki: “Taksinin arkasına yoğurt, çökelek, tereyağı, bulgur doldurun. Ben şehirde şeyh Osman’ı ziyarete gideceğim. Geldim diyor, kapısına taksiyle vardım. Baktım şeyh bahçesinde bir havuzun kenarında oturuyor.

Bana dedi ki: “Oğlum Ali! Çıkar hediyeleri anana (şeyh Osman’ın hanımı) ver. Bir sandalye al buraya gel! Bende arabayı süren çocuğa dedim ki: Yeni caminin oraya git, arabayı park et, ikinci ezanı okuduğu zaman gel, buradan köye dönelim. Şeyh Ali diyor ki: “Benim şeyh (Osman) deriden yapılmış oyuncak bir kayık, onu böyle çubukla havuzda yüzdürüyor. Oyuncak kayık nasıl olduysa yan yattı. Onu hemen hızlı bir şekilde doğrulttu. (Şeyh Osman) bana dedi ki: “Oğlum Ali! Şu anda dünyada önemli bir hadise oldu, bilir misin?” “Şeyh’im bilir” dedim.”Oğlum!

Basra Körfezi’nde içinde müritlerim olan bir vapur yan yattı, tam batıyordu, bir müridim, “yetiş ya şeyh Osman!” diye yalvardı. İşte ben bunu işittim. Bu kayığı doğrultmakla oradaki vapuru doğrulttum. “Oğlum Ali! Bir şeyh’in müridi, doğuda ve batıda

bir tehlikeye maruz kalsa, ona ulaşamayan şeyh köpeklerin şeyhi olsun” dedi. O ki ulaşamıyor, inan ki o şeyh köpeklerin şeyhidir. “Ben cihan kutbuyum” dedi. Tabii şeyh Ali “benim şeyhe (şeyh Osman’a) karşı imanım bir kat daha arttı” diyor. Müritlerinin şeyh Osman hakkında itikadları şöyleydi.”Şeyh Osman kalplerden geçeni bilir. Gelenin sormadan cevabını verir. Levh-i mahfuzu görür, levh-i mahfuzdaki bir muridinin kaderini cehennemlikse şayet, cennetlik olarak çevirebilir. Dağlar ve taşlar onunla birlikte zikre başlar. Onların sesini işitir. Şeyh Osman, hiç cuma namazı kılmamıştır. Mürit ona şöyle inanır.”

O Mekke-i Mükerrerme’ye gider. Cuma’yı Mekke’de kılarak gelir. Hatta bizim şeyh’e de (şeyh Ali’ye) böyle iman ediyorlardı. Kore harbi devam ediyor. Ali efendi Kore’ye gidiyor. Kore’de Türkiye’den giden askerlere yardım ediyor ve kanlı elbisesiyle geri geliyor. Biz diyor, şeyh’in evine gittiğimiz zaman, mürit bakıyor ki, kapı anah-tarı “La ilahe illallah muhammedurrasulullah” zikrini yapıyor. İşte böylece, hatta dünya şeyh Osman’ın gözünde, göz önünde bir ceviz gibi, istediği her yere gidebiliyor, istediği şeyi görebiliyor, duyabiliyor. Ben İslam’dan hiçbir şey bilmediğim için bunları İslam sandım. Ve bunlara inandım. Sonra yemek geldi. Yemekten sonra (Şeyh Ali) sohbette, bizim Hasan’a ders vermek istedi.

Dedi ki: “Ben camiye geldim. Camide ikindi namazını kıldım, elim duada, şeyh’imi rabıtaya aldım. Yani kaşı ile gözünün arasına nazara aldım.(Rabıta: Şeyhi hayal etmek, her zaman kendisini mura-kebe ettiğine inanmaktır) Bende öyle bir hal oldu ki, kendi kendime içimden dedim ki: “Ali! Ali! Senin bu şeyh’in Şeyh Osman var ya! Allah’tan da büyüktür” dedim. Bunu toplumun içinde aleni olarak dile getirdi. Ben hemen karşılık verdim. Dedim “Ey Şeyh! Şu anda sen kafir oldun, İslam’dan çıktın, ama tevbe kapısı açıktır. Bir daha böyle demezen belki Allah seni affeder.

Bana “Ne diyorsun?” dedi. “Sen nasıl müritsin?” “Bir mürit şeyh’ini Allah’tan büyük görmedikçe tarikatta yol alamaz” dedi. Dedim ki, “Bir küfür daha işedin” Böylece ondan ayrılmış oldum.

Hasan Mumcu yemeğe iŐtirak etmedi.(Şeyh Ali) Dedi oğlum Hasan! Yemeğe buyurun! “Hayır” dedi. “Şeyh! Kusura bakma ben senin yemeğini yemeyeceğim” “Niye?” dedi.”Ben Allah’a inanmıyorum, ama sen fani bir adamı Allah’tan büyük yaptın, senin yemeğin yenmez” dedi.

Ben köy lisan-ı ile “ulan Hasan! Ben seni getirdim ki, irŐadına vesile olayım, ama sen beni irşad ettin” “Bu putperestin yemeği yenmez” Yemedik, ikimize de tekrar köy’e döndük. (Çay TV’de Mehmet Erol Hoca ile yapılan yüzleŐme programından)

BATI DÜNYASI GERÇEKTEN KÖTÜ MÜ?

Muhafazakar aydınlar için batı çürümüş, dejenere olmuş, merhametsiz, çok ahlaksız bir inanç ve fitrata sahiptir. Aynı zamanda batı Türkiye'nin dindarlaşmasını ve gelişmesini de istemiyor. Batı şunu istiyor. Türkiye laik demokratik bir çizgide kalsın. Eğer dindarlaşır, güç kazanarak bize ciddi tehdit oluşturur. Zaten küfür tek millettir. Sen ben davasını bırakıp, bu kafirlere karşı tek vücut olmalıyız. Yani elbirliğiyle bu kafirlere karşı mücadele edelim. Bu söylemi en son Hayrettin Karaman hocanın yazısında gördük. Hayrettin hocaya göre bu sömürgeci ülkeler yani emperyalist batı, çürümüş, tefessüh etmiş, işi gücü bırakmış,

Türkiye'deki laik rejimin çöküşünü engellemek yani laik rejimi ayakta tutabilmek için olanca gücüyle Türkiye'ye ve Tayyip Erdoğan'ın liderlik ettiği iktidara saldırıyor. Güya ona göre batılilar şöyle düşünüyorlar. "Türkiye İslam'a dönmemeli çünkü bu İslam, batı için çok büyük bir tehlikedir. Türkiye laik demokratik batının izinde bir yol izlemesi gerekiyor. Türkiye, özellikle Erdoğan ve AK Parti iktidarı, Türkiye'nin adım adım dindarlaşması bakımından ciddi bir tehdittir.

Dolayısıyla bu noktada birleşmeli, mevcut siyasi iktidar yıpratılmalı ve yerle bir edilmelidir. Komplo teorimiz budur. Yani kısa-

cası gene bir dış güç hikayesiyle karşı karşıyayız. Dış güçler yine iş başında. Şimdi Hayrettin Hocanın yazısının içerisinde, işte batı çürümüş, küfür tek millettir, falan filan ekledikten sonra dindarların da ne yapacaklarını söylüyor. Bununla ilgili olarak diyor ki, müslümanlar kendileri gibi olur, kendi kimlik ve kişiliklerini bulur, öz kültür ve medeniyetlerine sahip çıkarlarsa, dünyanın güç dengeleri onların lehinde bozulur, güdülen koyunlar çoban, piyonlar şah ve vezir konumuna yükselir. İşte o zaman müslümanlar kültürde, medeniyette, bilimde, teknolojide, askeri güçte, dünya nimetlerinin meşru ve adil paylaşımında biz de varız diyebilirler. Ne zaman derler bunu. Müslümanlar kendileri olurlarsa. Hayrettin Karaman ve benzerlerinin “batı işi gücü bıraktı, aman Türkiye islamileşmesin, laik demokratik bir çizgide kalsın” tezlerinin gerçeklerle hiçbir ilgisi yoktur. Çünkü hocanın canhıraş bir şekilde müdafaa ettiği, arkasında durduğu, siyasi iktidarın yani AK Parti’nin kuruluş yıllarında, Avrupa birliği vizyonuna ilişkin batıya dair yazılarına bir baksın, bir karşılaştırsın bakalım. AK Parti kuruluş yıllarında batıya ve batı vizyonuna hangi gözle bakıyormuş?

Ya hoca bu iktidarı yanlış biliyor, ya iktidarın düşüncelerini yanlış tercüme ediyor, ya da dün dündür, bugün bugündür, o köprü’nün altından çok sular aktı demeye getiriyor. Aslında batı, “Türkiye’nin asla islamileşmesini istemiyor, laik demokratik bir çizgide kalmasını istiyor” hikayesinin tam tersini arzuluyor. Batı Türkiye’nin her yerde pıtrak gibi çoğalan, tarikat ve cemaat yapılarının hakim olduğu gerici ve yobaz bir dinciliğin egemen olmasını istiyor. Hatta bunun için el oğuşturuyor. Neden dersiniz? Eğer Türkiye demokratikleşme, insan hakları, özgürlükler, bilim ve teknoloji, akla yatırım yapma, bu yönde mesafe alma söz konusu olursa, kültürel olarak, Müslüman bir kültürden gelip, batının standartlarına eşit düzeyde, o dünyanın içine girerek nüfus edecektir. İşte asıl tehdit o zaman oluşacak. Arkadaş şu anda sizin İslamileşme dediğiniz yani 150 ilahiyat fakültesi açarak, lise düzeyindeki okulların neredeyse yarısından fazlasını imam hatip yaparak, diyanet kadrolarını çoğaltarak, Türkiye’nin din kültürünü, din eğitim ve öğretimini İsmailağa

ve menzil gibi ilkel düşünceli tarikatların eline bırakarak, yaptığınızı islamileşmeye el oğuşturuyor. Çünkü bu islamlaşma yapısıyla Türkiye batıya hiçbir zaman meydan okuyacak bir kabileyete ve bir güce ulaşamayacağına batı da gayet iyi biliyor. Dolayısıyla batı üçüncü veya dördüncü dünya ülkesi olarak Türkiye'nin bu mezbelelikte debelenmesinden gayet memnun oluyor.

Türkiye'de bir üniversitenin

Massachusetts Teknoloji Enstitüsü (ABD) Imperial College London

(İng) Oxford Üniversitesi (İng)

Harvard Üniversitesi (ABD)

seviyesinde gelişme kaydetmesi, bilimde, teknolojiye yarışır hale gelmesini batı ister mi?

Yani bilimde kendisine güçlü bir rakip çıksın, özgürlüklerde, demokraside özellikle teknoloji üretiminde veya katma değeri yüksek, ihracata sahip bir sanayisi olsun ister mi? Bunu mu ister, yoksa Pakistan, Suudi Arabistan, İran ve Afganistanvari gibi bir rejim içerisinde kendi mezbeleliğinde durup debelenen bir ülke mi ister? Türkiye hem bir müslüman ülke olarak demokratikleşme, insan hakları, özgürlükler, hukuk, bilim, teknoloji gibi alanlarda ve aynı zamanda Müslüman kültürüyle birlikte yükselsin batının gıcık olduğu şey budur. Dolayısıyla batının en çok sevdiği ve istediği şey, Hayrettin Karamanın zihniyetinde olan gerici ve yobaz bir Türkiyedir. Yani Ortadoğu coğrafyasının bir parçası olarak kalsın, ne kısalsın, ne uzasın. Göç ve terör dalgalarına karşı tampon bölge olduğu için bir Pakistan gibi bir Bangladeş gibi, tamamen de üstünden el etek çekmeyelim, kurudukça sulayalım, uzadıkça budayalım tarzında bir konumda kalsın istiyor. Batının Türkiye'ye baktığı yer tam olarak burasıdır. Ama Hayrettin Karaman güzel yalanlarla hem kendini hemde halkı avutuyor. Ülkedeki sıkıntıların fark edilmemesi yolsuzluklara zihinlerin dikkat kesilmemesi için cambaza bak dercesine, dış güçler burada, batı iyi olmamızı istemiyor, şunu olmamızı iste-

miyor diye sürekli bizim gözümüzü Edirne'nin öte tarafına suyun öte yakasına baktırmaya çalışıyor. Oysa suyun öte yakalarından 1990'lı yıllarda Aliya İzzetbegoviç isimli bilge kral, kahraman bir aydın, gerçek bir müslüman bütün bu uydurma hikayelerin üzerine kalın bir çizgi çekti. Herhalde siyasal dinciler de Aliya İzzetbegoviçin müslümanlığına şahadet ederler. Yani batı ajanı, satılmış müslüman, yerli oryantalist demezler.

Tahran'da 1997 yılında İslam Konferansı Örgütü toplantısında bir konuşma yapmıştı. Bu konuşma dış güçler diyerek bizi gericiliğe ve yobazlığa mahkum etmek isteyenlere de Hayrettin Karamana'da bir cevap mahiyeti taşıyordu. Aliye İzzetbegoviç sözlerine şöyle başlıyor. "Çok açık konuştuğum için beni bağışlayın. Güzel yalanların pek yardımı olmaz, ama acı gerçekler ilaç olabilir. Batı çöküntü içinde ya da dejenere olmuş çürümüş falan değildir. Zamanında kendi kendini kandıran Komünizm taraftarları, batı aleyhinde yalan propagandayla batı çürümüş, batı yozlaşmış diyerek çok acı bir şekilde bunun bedelini ödedi.Yani batı çürümüş falan değildir. Aksine batı güçlü, örgütlü, iyi eğitilmiş, güzel ahlaklı, okulları bizimkilerden kaliteli, şehirleri bizimkilerden daha temizdir. Bizzat görülmüş, tecrübe edilmiş ve yaşanmıştır. Batıda insan haklarının düzeyi yüksektir. Fikirler özgürdür. Fakirlere ve engellilere toplumsal yardım son derece iyidir. Batılı insanlar çoğunlukla sorumluluk sahibi, dakik yani işlerine güçlerine titizler. Batılıların ilerlemelerinin ve gelişime kaydetmelerinin elbette karanlık yönünü de biliyorum ve bunun gözümden kaçmasına da asla izin vermiyorum. İslam en iyisidir ama biz en iyisi değiliz. Aşağıdaki listede, Batı uygarlığının öncüsü durumunda olan sekiz-on ülkede son 500 yıl içinde icat edilip insanlığın genel kullanımına sunulan nesne ve kavramların küçük bir kısmı gösterilmiştir. Aerosol, alüminyum, analitik geometri, anayasa, anestezi, ansiklopedi, antibiyotik, antropoloji, apandisit ameliyatı, artezyen kuyusu, asfalt, asgari ücret, asma köprüsü, aspirin, avagadro kanunu, balistik füze, banka, barometre, basın özgülüğü, basınç sensörü, belediye, benzin, benzin istasyonu, betonarme, biberon, bilgisayar, bisiklet, bordo bulamacı, bulaşık

makinesi, buldozer, buzdolabı, cam (sinai üretimi), caz müziği, cekvalf, ciklet, cumhuriyet, çamaşır makinesi, çapraz bulmaca, çek, çelik (dökme), çelik zırlı duvar, çengelli iğne, çevrecilik, çimento, daktilo, ddt, demiryolu, demokrasi, denizaltı, dergi, deterjan, devlet tahvili, deferansiyel ve entegral hesabı, dikiş makinesi, dinamit, diş dolgusu, diş macunu, diş protez, dizgi makinesi, doğalgaz, doğum kontrol hâpi, dolma kalem, don lastiği, döviz bürosu, düdüklü tencere, dürbün, elektrik lambası, elektrik sayacı, elektrik sigortası, elektrik süpürgesi, enjektör iğnesi, insülin, faks, fare zehiri, fatura, fayans, fermuar, fotoğraf makinesi, freze tezgahı, futbol, galvaniz sac, gas sobası, gazete, gazlı çakmak, gazoz, gazyağı, gelir vergisi, gemi (buharlı ve motorlu), genel eğitim, genel seçim, gensoru, gözlük, grev, harita projeksiyonları, hava gazı, hidroelektrik santral, hidrofor, hisse senedi, holştayn ve montafon inekleri, ışık hızı, idare lambası, ikinci derece denklemlerin çözümü, İngiliz anahtarı, insan hakları, internet, işitme cihazı,

izocam, jooloji, jilet, kadastro, kadın hakları, kağıt para, kalorifer, kan grupları, karbüratör, katma değer vergisi, kaynak makineleri, kelime işlem, kibrit, kimyasal gübre, kok kömürü, kompresör, kondansatör, konik kesitler, konserve, kontraplak, kooperatif, köleliğin yasaklanması, kredi kartı, kriko, kuduz aşısı, kurşun kalem, kuşa kağıt, kuvöz, laiklik, lens, lüks lambası, marsilya tuğlası, matbaa, merdiven otomatığı, meslek odası, meşruti monarşi, metrik sistem, metro, metronom, meşruti krallık, mikrofon, mikroskop, modem, müze, napolyon kirazı, naylon poşet, neon, nisbi temsil, nükleer bomba, öfset baskı, oksijen, otomotiv dokuma tezgahı, otomobil, otoyol, para sayma makinası, park (kentsel ve ulusal) parlamento, patates (ticari üretimi), penisilin, perspektif, petrol borusu, petrol kuyusu, petrol rafinerisi, petrol tankeri, pikaj masası, pistole, plak (ses kaydedici), planya makinesi, plastik, polis teşkilatı, polyester gömlek, posta, posta pulu, prima bebek bezi, primüs lambası, psikanaliz, radyo, reklam, röntgen filmi, saat (mekanik ve elektronik), saç kurutma makinesi, sanayi robotu, sekurit cam, seçim (tek ve çift dereceli), sendika, sentetik elyaf, sermaye şirketleri,(limited ve ano-

nim), sezaryen doğum, sigorta şirketi, sinema, sivrisinek pedi, siyasi parti, sosyal sigorta, sosyoloji, sulu boya, sunta, şehir planlaması, şeker pancarı, tabanca, teflon, telefon, teleskop, televizyon, termik santral, termodinamik kanunları, termometre, termos, termosifon, teyp, toplu ulaşım araçları, tornavida, traktör, tıraş bıçağı, tıraş makinesi, traktör, tükenmez kalem, uçak, uçan balon, uhu, ulusal devlet, ülser ilacı, ütü, vaşington portakal, video, vitamin, yale kilit, yapay uydu, yayınevi, yer çekimi kanunu, yüksek verimli buğday türleri, zeka testi. Bu sayılanlar, üstelik, Batı'nın "üstün maddi imkanları" sayesinde satın aldığı ya da şunun bunun "emeğini sömürerek" elde ettiği şeyler değildir. Kendilerini sıradışı fikirlere adanmış insanların geceli gündüzlü çalışmalarının, sonsuz fedakârlıkların, uykusuz gecelerin, harcanmış evliliklerin, kuşkların, hayal kırıklıklarının, insanüstü sabır, azim ve emeklerin eseridir.

Başarıya ulaşmış her yeni fikir için, belki on, belki yüz tanesi husrana uğramıştır. Ortaya çıkardığı eserden maddi çıkar sağlayan her kişi için, pek çokları sadece haklı çıkmış olmanın manevi hazıyla yetinmek zorunda kalmışlar; birçokları onu bile tutamadan bu dünyadan ayrılmışlardır. "Maddi imkanlarıyla" başkalarının emeğini satın alanlar, hatta satın bile almadan kopya edenler ya da hile ve zorla ele geçirenler, yani sömürücüler ise, herhalde bu eserleri ortaya koyanlar değil, yukarıdaki listeye tek bir şey eklemeyen bugün onları kullanma hakkını sanki dünyanın en doğal hakkıymış gibi kendilerinde görenlerdir. Beş yüz yıldan beri Batı uygarlığının nimetlerinden yararlandıkları halde karşılığında insanlığın ortak uygarlık hazinesine bir tek katkıda bulunmamış olanların, teşekkür etmek ve minnet duymak bir yana, üstelik sıkılmadan dönüp batıyı "sömürgecilikle" suçlamaları ise, insanlık tarihinin eşine az rastlanır tuhaflıklardan biri sayılmalıdır. Batı uygarlığına intibak etmek (veya kısaca "Batılaşmak") denen davanın temel konusu, bu utanç verici sömürçülük ve inkarcılık konumundan çıkıp evrensel kültürün gerçek üreticileri arasında kendine bir yer bulabilmektir.

Batı uygarlığını toptan ve tüm sonuçlarıyla reddetmek, kişisel düzeyde, saygıdeğer bir tutum olabilir. Taktığı gözlüğün ve yaktığı

kibritin yaratıcılarına gönlünün bir yarısıyla bile olsa minnette kusur etmemek koşuluyla, kimi ender insanlar modern-öncesi dünyanın daha sade ve daha manevi değerleriyle yaşamayı tercih edebilirler. Bulaşık makinesine, kredi kartına ve psikanalize ihtiyacı olmadan yaşamak, yabana atılacak bir felsefi ideal değildir. Bu yolu seçenlerin toplum yaşamına getirdiği zenginlik, bazen gözlüğü ve kibriti keşfedenlerinkinden az olmayabilir. Fakat kişisel düzeyde anlamlı olabilen bu idealin, bir toplumsal tercih olarak benimsenmesi günümüzün dünyasında mümkün görünmemektedir. Batı uygarlığının ürünleri insanların ezici çoğunluğu açısından öylesine dolaysız ve öylesine tartışmasız bir şekilde caziptirler ki, bütün bir toplumu bunlardan vazgeçirmek ancak olağanüstü baskı ve şiddet tedbirleriyle, insan doğasına aykırı yasaklarla, terör ve katliamlarla birlikte düşünülebilir. Batı uygarlığının çağdaş dünyadaki alternatifi barbarizmdir. Yakın dönemde ciddi ve tutarlı bir biçimde Batı uygarlığını reddetmeye çalışmanın bildiğimiz tek örneği Kamboçya'da 1975-1980 arasında hüküm süren Khmer Rouge rejimidir. Beş yılda ülke nüfusunun üçte birini katletmiş, buna rağmen başarılı olamayıp devrilip yok olup gitmiştir. Batı uygarlığının ürünlerini sömürmekte hiçbir sakınca görmedikleri halde o uygarlığın kendisine, o uygarlığın kurumlarına ve o uygarlığın yaratıcılarına düşman olan toplumların tavrı ise, ancak ahlaksızlık ve utanmazlık gibi gayri siyasi terimlerle tanımlanabilir.

Kuba “sosyalizmi” buna dahildir. Irak'ın, Libya'nın, eski Ceza-yir'in “üçüncü dünyacılığı” buna dahildir. İran'ın İslamcılığı da buna dahildir. Antibiyotikler sayesinde vebadan ve hummadan kendini koruyabilen bir toplumun, antibiyotiği keşfeden adamlara ve onları yaratan kültüre, sevgi şöyle dursun, merak bile duymaması; ya da gazete çıkararak fikirlerini yayabilen bir siyasi hareketin, matbaayı, ofseti, rotatifi, hurufatı, fotoğrafı, klişeyi renk ayrımını, katlama makinesini, sanayi kağıdını, matbaa mürekkebini, süreli yayın fikrini, basın özgürlüğü idealini, kitle gazeteciliğini, makaleyi, düz yazı uslubunu, paragrafı, başlığı, mizanpajı, punto hesabını, muhasebeyi, reklamı, dağıtım sistemini, o dağıtımı yapan kamyonları ve hatta o

gazete muhabirinin giydiği lastik ayakkabıyı icat eden bir uygarlığın önünde saygıyla eğilmemesi” fikir değil” ancak cehalet ve ahlaki yozlaşma gibi kavramlarla ifade edilebilecek bir durumdur.

Üstelik bu tavrın zararı sadece ahlaki değil ekonomik ve kültüredir. Ekonomiktir: çünkü tüketimine talip olduğu uygarlığın üreticilerine ve üretim sürecine düşman olmak, kendini ebediyen tüketiciliğe-ürettiğinden fazlasını yemeye- mahkum etmek demektir. Kültüredir: çünkü kendi yaşamını ve kendi zihnini biçimlendiren şeylerin aslını inkar etmek, kendi kendini inkar etmekle birdir.

Yaşantısıyla inançları birbirini nakzeden bir toplum, sahtelikten ve iğretilikten kendini kurtaramaz. Yaşam biçimini açıkça savunabilecek fikirlerden mahrumdur: prensipte reddettiği şeyleri pratikte yapmak, pratikte yapmayı sevdikleriyle prensiplerini çürütmek zorundadır. Kendi koşullarını anlamaktan ve anladığını söylemekten kendini mahrum ettiği için, o koşulları geliştirecek, hatta değiştirecek donanımdan yoksundur; o iş için gerekli fikir ve ruh özgürlüğüne sahip değildir. Bu yüzden böyle bir toplum sömürçülük konumundan asla kurtulamayacak; özendiği ve nefret ettiği uygarlığa karşı, yaltaklanma ile meydan okuma arasında gidip gelen çürütücü ikilemi asla aşamayacaktır. “Tek dişi” olduğuna kendini inandırdığı medeniyeti kısıkana kısıkana, onun çelik zırhlı duvarı önünde darmadağın olan imanına içten lanet ede ede, kahredici bir korku ve kompleks batağında sonsuza dek debelenecektir.

Batı uygarlığına son beşyüz yıldaki olağanüstü dinamizmini kazandıran etkenin veya etkenlerin hangileri olduğunu bildiğimizi ileri sürmeyeceğiz. Bizzat batılı düşünürlerin beşyüz yıldan beri üzerinde anlaşılmadıkları bir konuda kesin öneriler üretmek, bu yazının boyutlarını aşar. Çeşitli yerli ve yabancı yazarların Batı uygarlığının “anahtarı” olarak ileri sürdükleri kavramlardan birkaçını sıralamak, işin zorluğu hakkında fikir verebilir. Hristiyanlık, demokrasi, eğitim, laiklik, bilimsel düşünce, kapitalizm, materyalizm, sömürü, Eski Yunan- Roma Uygarlığı, akılcılık, çalışkanlık, Rönesans, Reform, Prostanlık, Katoliklik, bireycilik, Cermen ırkı,

Haçlı zihniyeti, ılıman iklim, denizlere egemen olmak, cumhuriyetçilik, faiz, pozitivizm, çoğulculuk, çok sesli müzik, ademi merkezîyetçilik, domuz eti yeme alışkanlığı, “zulüm, kahır tahakküm” emperyalizm, matbaa, şapka. Birbiriyle bağdaşması kolay olmayan bu unsurlardan hangisi Batı uygarlığının püf noktasıdır?

Batı uygarlığına özenen bir toplum, bunlardan hangisini uyguladığı takdirde başarıya ulaşmayı umabilir? Batı uygarlığını oluşturan kurum ve gelenekler arasında belirleyici olanlar hangileridir? Farklı kültürlerle sahip toplumlara nasıl ve ne ölçüde uyarlanabilirler? Bu soruların tatmin edici cevabı yoktur. Ancak böyle bir cevaba ulaşmak için atılması gereken ilk adım, yeterince açıktır. Bu adım, şu ya da bu nedenle üstün konuma gelmiş bir uygarlığa karşı ilgi, merak, sevgi ve hatta saygı duymaya izin veren zihin devrimini gerçekleştirmektir. Batı uygarlığına ilgiyi ve merakı körelten ideolojik ve ırkçı dirençleri aşmak; o merakın tatmin edilmesine imkan verecek iletişim imkanlarını ve haberleşme özgürlüğünü yaratmak; yalnız teknik sonuçları değil, o sonuçların gerisindeki insan unsurunu, inanç ve değerleri, kurumları ve tarihi tanımak ve tartışmaktır. O uygarlığa sahip ülkelerle ortak bir kadere ve ortak davalara sahip olduğu inancını kazanmak; o uygarlığın eserlerini alırken, onları yaratan toplumlara sunabilecek bir şeyler yaratma ihtiyacını ve sorumluluğunu hissetmek, aynı zihin devriminin öğeleri arasında sayılabilir. Bu devrimi gerçekleştirebilen bir toplumun, bir süre sonra Batı uygarlığını güçlü ve evrensel kılan faktörlerin hangileri olduğu konusunda, kendi usul ve adabı çerçevesinde bir takım cevaplar üretmeye başlayacağı muhakkaktır.

NİFAK VE MÜNAFIKLİK

Aslında fitne ve fesadın yani münafıklık ve iki yüzlülüğün her alanda geçerliliği olan kötü bir hastalıktır. Ama biz nifak ve münafıklığın din ile ilgili olanını ele almaya çalışacağız. Çünkü nifak ve münafıklık, din alanının en yıkıcı ve yıpratıcı sorunudur. Bu Kur'an'ın nazil olduğu yani Nebi (a.s)'ın tebliğde bulunduğu dönemde de aynen böyleydi. Nifak ve münafıklık yokluk ve darlık zamanlarda ortaya çıkan bir şey değildir. Nifak, bolluk ve refah zamanlarında kendini gösteren bir hastalıktır. Mekke ve Medine süreçlerinde inen surelerin içeriklerini incelediğimizde, Mekke döneminde elle tutulur, gözle görülür önemli bir nifak ve münafıklık hareketinden söz edilmez. Belki o dönemde yani Kur'an'ın yeni indiği bir zamanda şirk ve tevhid, küfür ile iman arasında gelgitler yaşayan aklı bulanık, zihni karışık olanlar mevcuttu. Yani acaba Muhammedin söyledikleri doğru olabilir mi? diye düşünenler vardı. Çünkü yüzyıllardan beri gelmiş olan ve toplumun tümünün ittifakla iman ettiği geleneksel bir din vardı. Dolayısıyla hangisine iman edelim noktasında, zihni bir oraya bir buraya kayan tipler mevcuttu. Gerçekten kolay bir şey değildir.

Yüzyıllardan beri gelmiş olan atalar dinini, hemen, bir anda zihninizden silip atamazsınız. Gelenek baskısının, mahalle baskısının, ana-baba ve akraba baskısının altından kalmak ve elinizin tersiyle eski inancınızı terk edip yeni bir inanca başımın üstünde

yerin var deyip kabul etmek kolay bir şey değildir. Özellikle bizim gibi doğdukları gün hazır bulanların ve bunun keyfini sürenlerin anlayabileceği bir şey değildir. İşte bu yüzden Nebi(a.s)ın çevresinde ilk oluşan müminler topluluğunun nasıl büyük bir sınamadan geçtiğini ve nasıl büyük bir cesaretle eski imanlarını terk edip yeni inancı benimsediklerini anlamak, taklidi imana sahip olanların kavrayacağı basit bir şey değildir. Dolayısıyla Mekke döneminin şartları göz önüne alındığında münafıklık ortaya çıkmazdı. Çünkü Mekke döneminde müslümanlara yaranmak, müslüman olarak bir imkana sahip olabilmek, iman etmenin ödülünden faydalanmak gibi bir durum söz konusu değildi. Mekke döneminde Müslüman olmak başın gitmesi, canın yanması anlamına geliyordu.

Kazancının, malının, itibarının hatta hayatının altüst olması anlamına gelmekteydi. Ailenden ve aşiretinden dışlanmak ve hor görülme anlamına gelmekteydi. Boykota, ambargoya, her türlü baskıya ve fiziksel şiddete uğramak demekti. Yani böyle bir ortamda Müslüman görünerek, müslüman olmadığınız halde müslümanmış gibi davranarak herhangi maddi bir imkana ve avantaja kavuşmak söz konusu değildi. Dolayısıyla hicret esnasında inen Ankebüt suresi hariç Mekke'de inen surelerde nifak ve münafıklıktan söz edilmez. Nifak ve münafıklık bir inanç tarzı değil, bir ahlak, karakter tutum ve davranış tarzıdır. Yani bir iman ve itikat olayı değil, bir ahlak sorunu olarak değerlendirilmesi gerekir. Münafık dediğimiz tip, tıpkı kafir gibi Kur'an'a imanı olmayan ön yargılı bir tiptir. Fakat Müslümanlara inançlıymış gibi görünerek iki tarafı da idare etmeye çalışan hastalıklı ve karaktersiz bir tiptir. Dolayısıyla müslümanlar güçlü olursa, onların şerrinden emin olmak, onların sahip olduğu avantajlara ortak olmak için iki yüzlü ve çift taraflı hareket eder. Eğer savaş alanında müşrikler galip gelirse, onların öfkesine uğram, onların sahip oldukları avantajları eskiden olduğu gibi yeniden elde etmek yani toplumdaki eski itibar ve konumunu kaybetmemek için çift taraflı hareket eder. Dolayısıyla nifak ve münafıklık sadece çıkar ve menfaat üzerine kurulu olup hastalıklı, iki yüzlü, sinsî ve çok tehlikeli bir yoldur.

الَّذِينَ يَتَرَبَّصُونَ بِكُمْ فَإِنْ كَانَ لَكُمْ فَتْحٌ مِنَ اللَّهِ قَالُوا أَلَمْ نَكُنْ مَعَكُمْ وَإِنْ كَانَ لِلْكَافِرِينَ نَصِيبٌ قَالُوا أَلَمْ نَسْتَحْوِذْ عَلَيْكُمْ وَنَمْنَعَكُمْ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاللَّهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا

“Onlar sizi gözetleyip duran kimselerdir. Eğer Allah tarafından size bir fetih (zafer) nasip olursa, “Biz sizinle beraber değil miydik?” derler. Şayet kâfirlerin (zaferden) bir payı olursa, “Size üstünlük sağlayıp sizi mü’minlerden korumadık mı?” derler. Allah, kıyamet günü aranızda hükmünü verecektir. Allah, mü’minlerin aleyhine kâfirlere hiçbir yol vermeyecektir.” (Nisa-141) Aslında münafık yüce Allah’a iman etmiş değildir. Kafirlikte karar kılmış, İslam dininin hak olmadığına iman etmiş, ama çıkar ve menfaati için bunu ortaya koymayan bir kişiliktir.

إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّكَ لَرَسُولُ اللَّهِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ إِنَّكَ لَرَسُولُهُ إِذَا جَاءَكَ الْمُنَافِقُونَ قَالُوا نَشْهَدُ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَكَاذِبُونَ (Munafikun-1)

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ (Bakara-8)

يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَمَا يَخْدَعُونَ إِلَّا أَنفُسَهُمْ وَمَا يَشْعُرُونَ (Bakara-9)

فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ فَزَادَهُمُ اللَّهُ مَرَضًا وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ بِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ (Bakara-10)

(Bakara-11) وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ لَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ قَالُوا إِنَّمَا نَحْنُ مُصْلِحُونَ

Bedir Savaşı kazandıktan sonra yani Müslümanlar güç ve nüfus alanlarını genişlettikçe münafıklar çoğalmaya başladı. Dolayısıyla münafıklar toplumsal bir sorun olarak ortaya çıktılar. Münafıklar sadece Medine’nin yerlileri olan Evs ve Hazrec kabilelerinden değil, Yahudi cemaatinin içerisinde de bunların var olduğunu görüyoruz. Yani iman edenlerin Yahudilerle ilişkilerinde gergin süreç dönemlerinde, “hem iman edenlerle işlerim iyi gitsin, hem de kendi cemaatim içinde eski itibarım sürsün” diyen yani iki taraflı oynayan Yahudi münafıklar da vardı. Nifak ve münafıklık dendiğinde, bu karakter ve ahlaka en uygun düşen cemaat fetö olmuştur. Fetö bütün varlığını

muhafazakar kesime borçlu olduğu halde, iki taraflı oynayarak laik kitle ile de iyi geçinmeye çalışıyordu.

مُدَبِّبِينَ بَيْنَ ذَلِكَ لَا إِلَى هُوَ لَا وَلَا إِلَى هُوَ لَا وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ سَبِيلًا

“Onlar küfür ile iman arasında bocalayıp dururlar. Ne bunlara (mü’minlere) ne de şunlara (kâfirlere) bağlanırlar. Allah, kimi saptırsa ona asla bir çıkar yol bulamazsın.” (Nisa-143)

Konu ile ilgili diğer bir âyet şöyledir.

قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ وَإِنْ تُطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَا يَلِتْكُمْ مِنْ أَعْمَالِكُمْ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“Araplar “İman ettik” dediler. De ki: “İman etmediniz. (Öyle ise, “iman ettik” demeyin.) “Fakat teslim olduk ve boyun eğdik” deyin. Çünkü henüz iman kalplerinize girmedi. Eğer Allah’a ve Resulüne itaat ederseniz, yaptıklarınızdan hiçbir şeyi eksilmez. Allah, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Hucurat-14) Yani dürüstçe teslim olduk, boyun eğdik deyin. Çünkü siz güç karşısında teslim oldunuz. Dolayısıyla iman edenlerin iktidarını gördünüz, bu güce boyun eğmeye geldik, biz kuvvet ve kudrete teslim olduk deyin. Muhafazakar iktidarlar, nifak ve münafık ahlakının ortaya çıkmasına sebep oluyorlar. Çünkü herkes güçlünün yanında yer almak istiyor. Yani güçlünün sahip olduğu maddi imkanlardan ve refaktan yararlanmak istiyor. İmanı zayıf, ahlakı bozuk, karakersiz olan bir kısım insanlar, güçlüye bakıyor, onu profilini analiz ediyor, güçlü, iktidar sahibi, muktedir olandan görünüyor. Onun dünya görüşü dinle bezeli görünüyor. O zaman bende o söylemden, o din denen olgudan bende kendime bir kılıf uydurayım. Bende o elbiseyi giyeyim. Bende onların yanında o kılıfta görüneyim. Onların imkanlarına bende sahip olayım” gibi bir ahlaka sahibi oluyor. Bu yüzden yüce Allah, vahyi yani İslam’ı maddi güce, siyasete, iktidar olmaya ve maddi hakimiyete bulaştırmamıştır.

MUNAFIKLARIN BAZI ÖZELLİKLERİ.

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُفْسَالِي يُرَاوُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا

“Münafıklar, Allah’ı aldatmaya çalışırlar. Allah da onların bu çabalarını başlarına geçirir. Onlar, salat’a kalktıkları zaman tembel tembel kalkarlar, insanlara gösteriş yaparlar ve Allah’ı pek az anarlar.” (Nisa-142)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَتَّخِذُوا الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ أَتُرِيدُونَ أَنْ تَجْعَلُوا لِلَّهِ عَلَيْكُمْ سُلْطَانًا مُبِينًا

“Ey iman edenler! Mü’minleri bırakıp da kâfirleri dost edinmeyin. Kendi aleyhinize Allah’a apaçık bir delil mi vermek istiyorsunuz?” (Nisa-144)

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا

“Şüphesiz ki münafıklar, cehennem ateşinin en aşağı tabakasındadırlar. Onlara hiçbir yardımcı da bulamazsın.” (Nisa-145)

Birçok insan, din ve imana dair konuları o kadar fazla dile getiriyor, o kadar çok konuşurken, toplum olarak ahlak ve dürüstlük açısından son derece düşük bir seviyede seyrediyoruz. Toplumda dindarlar çok daha güvenilir, dürüst ve güzel ahlak sahibi algısı oluşmuyor. Dolayısıyla tam tersi bir inanç ve algı meydana geliyor. Çünkü nifak ve münafıklık, gerçek imana değil, maddi güce ve iktidar olmaya dayanıyor. Yani maddi imkanlardan yararlanmak, refah-tan pay kapmak için söylemlerle fiilin uyumsuzluğu ortaya çıkarıyor. Maalesef insanımızda gerçek bir bilinç, tahkiki bir iman ve güzel ahlak bulunmuyor. Dolayısıyla konuşmak güzel, olumlu, mükemmel olarak seyrederken, fiil ve örneklik aksi istikametle seyrediyor. Yani bu arada özde değil, sözde bir Müslümanlık kimliğine sahip oluyoruz. İnfak ehli olan münafık olmaz. Çünkü infak insanı nifaktan kurtaran en önemli ameldir. Dolayısıyla infak eden kendini nifaktan kurtarmış olur. Yüce Allah şöyle buyuruyor.

الْمُنَافِقُونَ وَالْمُنَافِقَاتُ بَعْضُهُمْ مِنْ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمُنْكَرِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمَعْرُوفِ وَيَقْبِضُونَ أَيْدِيَهُمْ نَسُوا اللَّهَ فَنَسِيَهُمْ إِنَّ الْمُنَافِقِينَ هُمُ الْفَاسِقُونَ

(Tevbe-67)

Peki Nifaktan Kurtulmanın Çaresi Nedir?

Kur'an, nifaktan kurtulmanın çaresini şu şekilde açıklar.

إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ
الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا

“Ancak tevbe edenler, kendilerini ıslahedenler, Allah'ın kitabına sarılanlar yani dinlerini Allah'a özel kılanlar müstesnadır. Bunlar mü'minlerle beraberdirler. Allah, mü'minlere büyük bir mükâfat verecektir.” (Nisa-146)

مَا يَفْعَلُ اللَّهُ بِعَدَابِكُمْ إِنْ شَكَرْتُمْ وَآمَنْتُمْ وَكَانَ اللَّهُ شَاكِرًا عَلِيمًا

“Eğer şükreder yani iman ederseniz, Allah size niye azab etsin? Allah, şükürün karşılığını verendir, hakkıyla bilendir.” (Nisa-147)

ELÇİ'YE İTAAT EMRİ HANGİ ANLAMA GELİYOR?

Kur'an'da anlatılan vahiy İslam'ına karşı delil getirme çabasında olan gelenekçi din adamları,

“... أَطِيعُوا اللَّهَ وَرَسُولَهُ...”

“Allah'a ve Resulüne itaat edin” şeklindeki ayetleri gösterip, Kur'an'da Allah'a ve Resulüne itaat etmemiz emrediliyor. “Kur'an'ı itaat Allah'a itaattir, hadislere uymak “Resul'e” itaattir” demektedirler. Halbuki Kur'an'ın hiçbir ayetinde “Muhammed”e ve “Nebi”ye itaat etmekle ilgili bir emir bulunmaz. Söz konusu olan “itaat” fiili bütün âyetlerde “Resul” kavramı ile ilgili geçmektedir. Kur'an'da geçen resul kavramının Türkçe tam karşılığı “Elçi” kelimesidir. “Peygamber” Farsça kökenli bir kelimedir ve Kur'an'da geçmemektedir. Nebi ile Resul'ün arasında bulunan farkları bilmeyenler, Kur'an'ın en önemli kavramları olan “Nebi” ve “Resul” yerine “peygamber” kelimesini kullanıyorlar. “Resul” kavramı, Kur'an'da hem “Allah'ın Elçisi” hem de “herhangi bir Elçi” manasında kullanılır. Kur'an'da “Resul” “diye geçen kelimeyi “Elçi” diye çevirmek tam doğru bir çeviri olacaktır. Nitekim bir çok çeviri de bu şekilde yapılmıştır.

وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشِ اللَّهَ وَيَتَّقْهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ

“Kim Allah'a ve elçisine itaat ederse ve Allah'tan korkup sakı-

nırssa işte kurtuluşa ve mutluluğa erenler bunlardır” (Nur 52)

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

“Allah’a ve Resülü’ne itaat edin ki Merhamet olunassınız” (Âli İmran-132) Şii ve Sünni din adamlarının Kur’an’da yüzlerce âyette bulunan “Resul” kelimesinin manasını ve kullanım tarzını bilmezler. İşte bundan dolayı “Resul” kelimesinin Kur’an’daki karşılığını tam olarak ortaya koymak için geniş bir açıklama yapmayı faydalı görüyoruz. Yukarıdaki âyetlerde “Resul” kelimesinin “Elçi” manasında olduğunu iyice anlamak, âyetlerin manasını da tam olarak anlamayı sağlayacaktır. Bizler Muhammed (a.s) a niye uyarız? Çünkü o, Allah’ın elçisidir. Yani Allah’ın mesajını alıp bize ulaştıran bir Resuldur. Elçi’nin beyan ve tebliğ ettiği şey, Allah’ın gönderdiği mesajdır. “Elçiye zeval yoktur” denilmiştir. O mesaja uyulunca hem Allah’a, hem de o mesaja getiren Elçiye uyulmuş olur. Aynı zamanda mesajın kendisine uyulduğunu söylersek, bu da doğru olur. Muhammed’e” Elçi” denmesinin sebebi, kendisinin olmayan mesajı yüklenmesidir. Bu gerçekten çok önemlidir. Yani yüce Allah “Resul”(Elçi) kelimesi ile, Muhammed (a.s) ın kendisinin olmayan mesajı taşıyan bir emanetçi bir mubelliğ olduğunu vurgulamaktadır. Yani İnsanlara, “Elçi’yi devreden çıkartıp vahiy’den bağımsız olarak Allah’a varmanız mümkün değildir” dersini vermektedir. Aynı zamanda bu elçileri de onurlandırmak anlamına gelmektedir. Zaten vahiy ile Resul yani elçi aynı gerçeği ifade etmektedir. Yani vahiy ve Resul arasında bir fark bulunmamaktadır. Vahiy ve Resul aynı şeydir. Kur’an’ın indiği zemin ve zamanda vahiy Allah Resülünden ayrı bir yerde değildi. Yani vahiy Allah Resülünün kalbinde idi.

Şimdi bununla ilgili bir kaç âyete bakalım.

قَدْ نَعْلَمُ إِنَّهُ لَيَحْزَنُكَ الَّذِي يَقُولُونَ فَإِنَّهُمْ لَا يُكَذِّبُونَكَ وَلَكِنَّ الظَّالِمِينَ بآيَاتِ
اللَّهِ يَجْحَدُونَ (En’am-33)

فَكَذَّبُوهُ فَأَنْجَيْنَاهُ وَالَّذِينَ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ وَأَعْرَفْنَا الَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا إِنَّهُمْ
كَانُوا قَوْمًا عَمِينَ (Âraf-64)

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ (Nahl-

113)

Yüce Allah, Elçiye kendisine verilen elçilik görevini hakkıyla yapmasını emretmektedir.

يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَّغْتَ رِسَالَتَهُ... “

“Ey Resul! Rabbinden sana indirilene tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan onun elçiliğini yapmamış olursun...” (Maide 67)

Yani İtaat edilmesi emredilen kişi olan elçi, kendi namına değil, göndericisi (Allah) namına konuşmaktadır. İnsanlara O'nun mesajını ulaştırmaktadır. Bu yüzden “Resul'e itaat, gönderene (Allah'a) itaattir mantığı, yani elçiye zeval yoktur, anlayışı Kur'an'ın bu ayetleriyle ortaya konmaktadır. Allah'ın elçi göndermesi, insanlarla irtibat kurmak için seçmiş olduğu en ideal ve sağlıklı bir yoldur. Allah'ın mesajı elçin'in dilinde hayat buluyor. Elçi mesajı insanlara ulaştıracağı, Allah'a davet edeceği için elçiye itaat onu gönderene itaat olmaktadır.

مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّى فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ حَفِيظًا

“Kim resule itaat ederse, Allah'a itaat etmiş olur. yüz çevirene gelince, seni onların başına bekçi göndermedik” (Nisa- 80)

Bu âyette görüldüğü gibi elçi sadece kendisine vahyedilene insanlara ulaştırmakla mükelleftir. Diğer bir ilginç nokta da , Allah Resülü'nün ismi olan “Muhammed'in” geçtiği 4 ayetten üçünde “Muhammed'in Elçi olduğu”nun vurgulanmasıdır.

...وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ

“Muhammed ancak bir elçidir... “ (Ali İmran-144)

... مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

“Muhammed Allah'ın elçisi ve Nebilerin sonuncusudur” (Ahzab- 40)

... مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ “

“Muhammed Allah’ın elçisidir...” (Fetih- 29)

Kuran’da “(Muhammed) isminin geçip elçiliğini vurgulanmadığı tek ayette ise,

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَآمَنُوا بِمَا نُزِّلَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَهُوَ الْحَقُّ
مِن رَّبِّهِمْ كَفَرَ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَأَصْلَحَ بَالَهُمْ

“İman edip yani salih ameller işleyenlerin ve Muhammed’e indirilene -ki o Rablerinden gelen haktır- iman edenlerin ise Allah günahlarını örtmüş ve hâllerini düzeltmiştir.” (Muhammed-2)

Kur’an’da Muhammed’in sözünden asla bahsedilmez. Muhammed’in veya Nebi’nin sözlerine inanılmasından söz edilmez. Sadece ve sadece indirilen Kur’an’a inanılıp inanılmamasından doğacak sorumluluklardan uzun uzun açıklamalar getirilir.

Şimdi çok ilginç bir ayet okuyacağım.

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَا تَسْمَعُوا لِهَذَا الْقُرْآنِ وَالْعَوَّا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَعْلَبُونَ (Fusilet-26)

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ (Bakara-4)

Görüldüğü gibi Kur’an her zaman indirilenden söz eder.

Daha evvel gördüğümüz gibi Kur’an’ın hiçbir yerinde “Allah’a ve Muhammed’e itaat edin” diyen bir âyet bulunmaz.

Kur’an’da sürekli olarak وَالرَّسُولَ وَاللَّهَ وَأَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ “

“Allah’a ve elçisine itaat edin” şeklinde bir ifadenin geçmesi Muhammed (a.s) ın ancak elçilik vazifesinden dolayı itaat edilmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Allah’ın elçileri sadece kendilerine indirilen vahyi tebliğ ederler.

Kur’an’da Allah, Vahiy ve Resul Sistemi.

Şimdi Kur’an’da geçen bir çok kavramın Allah, vahiy ve Resul bağlamında nasıl kullanıldığına bir bakalım. Bakalım da Kur’an’ın nasıl bir muhteşem bir sisteme bağlı olduğunu görelim.

Kur'an'da "İtaat, Allah ve Resul bağlamında --- hakem, Allah ve Resul bağlamında-- Nur, Allah, vahiy ve Resul bağlamında --- Hak, Allah, vahiy ve Resul bağlamında ----Emin, Resul ve vahiy bağlamında --- İttiba, vahiy ve Resul bağlamında --- Tekzib, Allah, vahiy ve Resul bağlamında --- Helal ve haram kılma, Allah, ve Resul bağlamında --- Âyetleri tilavet etme, Allah ve Resul bağlamında--- Hâdd, Allah ve Resul bağlamında --- Tezkiye, "her türlü şirkten arındırma" Allah ve Resul bağlamında --- Mubin, vahiy ve Resul bağlamında ---Din, Allah ve Resul bağlamında --- Şikak, Allah ve Resul bağlamında -- İsyân, Allah ve Resul bağlamında --- Küfür, Allah, vahiy ve Resul bağlamında --- Tebliğ, Vahiy ve Resul bağlamında --- Gönderilmeden azap etmeme, Vahiy ve Resul bağlamında --- Dâvet, Allah, vahiy ve Resul bağlamında --- Aziz, Allah, vahiy ve Resul bağlamında --- Kerim, Allah, vahiy ve Resul bağlamında -- Savaş açılma, Allah ve Resul bağlamında -- Kitap ve hikmeti öğretme, Resul bağlamında --- İhanet edilmeme, Allah ve Resul bağlamında kullanılmıştır.

Bu kavramlar Muhammed ve Nebi bağlamında geçmez. Sadece savaşla ilgili bir âyette ittiba kavramı Nebi bağlamında kullanılmıştır. (Enfal-64) Elçiler değerlerini vahiy'den alırlar. Allah'ın elçileri vahiy kadar değerlidirler. Dolayısıyla hiçbir zaman "peygamber" kelimesini kullanmamak gerekir. Çünkü "peygamber" kelimesi Nebi ve Resul'ün arasında bulunan farkları yani Nebi Resul sistemini buharlaştıran çok tehlikeli bir kelimedir.

"Peygamber" kelimesi, Kur'an'ı tahrif eden, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü bozan, Kur'an'ın hikmetini yok eden sistemini dağıtan ve anlaşılmasını son derece zorlaştıran bir virüs ve zehirli bir kelimedir. Kur'ana göre "Nebi" ve "Resul" Allah'ın elçisinin iki farklı konumudur. Kur'anda Allah'ın elçisi için kullanılan bu iki kavramın her ikisinin yerine de Kur'anda olmayan Peygamber kelimesini kullanmak; aralarında bulunan farkların, temsil ettikleri misyonun, kendilerine özgü anlam ve karşılıklarının üzerini örtmek için bilinçli olarak yapılmış bir tahrifattır. Eğer "peygamber" kelimesine takılıp kalırsak, Kur'anda yüce Allah'ın, Muhammed (a.s) için neden

bazen Nebî, bazen de Resûl kavramının kullanıldığını anlayamayız. İşte o zaman her iki kavramın da karşılığı olarak tercüme edilen “Peygamber” tasavvuru üzerinden kurgulanmış iki ilahlı iki kaynaklı, hatta çok ilahlı şirik bir inancı hanif İslam dini diye yaşamış oluruz. Resûl, elçinin sadece Allah’tan kendisine indirilen vahyi/ Kur’an âyetlerini olduğu gibi ilavesiz-eksiltme yapmadan aktaran dindeki resmi konumudur. Resûlün ağızından din olarak insanları bağlayıcı olan Kur’an âyetleri dışında bir söz çıkmaz. Nebî ise sivil kimliği ile, beşeri vasıflarıyla, günlük hayatta dünyevi konularda kendi inisiyatifini ile konuştuğu konumudur. Nebîye ait olduğu iddia edilen hadis rivayetleri doğru olsa bile din adına hiçbir şey ifade etmez.

وَمَنْ يَرْغَبْ عَنْ مِلَّةِ إِبْرَاهِيمَ إِلَّا مَنْ سَفِهَ نَفْسَهُ وَلَقَدِ اصْطَفَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا
وَأِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ

“Kendini bilmeyenden başka İbrahim’in dininden kim yüz çevirir? Andolsun, biz İbrahim’i bu dünyada seçkin kıldık. Şüphesiz o ahirette de iyilerdendir. (Bakara-130)

إِذْ قَالَ لَهُ رَبُّهُ أَسْلِمْتُ قَالَ أَسْلَمْتُ لِرَبِّ الْعَالَمِينَ (Bakara 131)

وَوَصَّى بِهَا إِبْرَاهِيمَ بَنِيهِ وَيَعْقُوبَ يَا بَنِيَّ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمْ الدِّينَ فَلَا
تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ (Bakara-132)

أَمْ كُنْتُمْ شُهَدَاءَ إِذْ حَضَرَ يَعْقُوبَ الْمَوْتَ إِذْ قَالَ لِبَنِيهِ مَا تَعْبُدُونَ مِن بَعْدِي
قَالُوا نَعْبُدُ إِلَهَكَ وَالِاهُ آبَائِكَ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِلَهًا وَاحِدًا وَنَحْنُ لَهُ
مُسْلِمُونَ (Bakara-133)

تِلْكَ أُمَّةٌ قَدْ خَلَتْ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَلَكُمْ مَا كَسَبْتُمْ وَلَا تُسْأَلُونَ عَمَّا كَانُوا
يَعْمَلُونَ (Bakara-134)

Kur’anda “Allah ile birlikte insanlardan istenen mutlak itaat” elçinin sadece Resûl kimliğinedir.

Sonuç Olarak

Kur’anda hiçbir yerde “Allah ve Nebîsi” kalıp ifadesi ya da tekil olarak “Nebiyullâh” (Allah’ın Nebîsi) diye bir ifade geçmez. Ama birçok âyette “Allah ve Resûlü” kalıp ifadesi ve “Rasulullâh”

(Allah'ın Resûlü) kullanılır ve bu ifade ayrı iki otoriteyi değil, tek bir otoriteyi temsil eder ve tek bir şeyi anlatır. Yani “Allah'ın indirdiği vahyi yani Kur'an'ın âyetlerini ve bu âyetleri tebliğ eden Resûlü” gösterir. Dolayısıyla hayattayken de, vefatından sonra da Resûlü yani Muhammed (a.s)'ı tek bir şey anlatır ve temsil eder; Kur'an! O yüzden birilerinin uydurup ona isnât ettiği, kendisine ait olmayan, beşer üretimi rivayetler Allah Resûlünü temsil edemez ve anlatamaz dediğimizde Kur'an cahili rivayetperestler;

“Siz” Peygambersiz” bir din istiyorsunuz” diyerek, Kur'an'sız bir şekilde hep aynı tepkiyi gösteriyorlar. Sonra da Kur'an'da “Resûl” e itaati emreden âyetleri paylaşıp; Bak Kur'anda “Peygamber'e” itaat emrediliyor, siz “Peygamber'e” itaat etmiyorsunuz” diyerek son derece gülünç bir duruma düşüyorlar. İşte bu gerçek, gelenekçilerin nasıl Kur'an'sız bir cehalete sahip olduklarını gösteren ilginç bir manzaradır. Halbuki biraz akılları olsa, az bir vicdana, zerre kadar güzel bir ahlaka, Kur'an'a karşı bir merakları bulunsaydı, tevhidi savunanların bütün çabalarının, siz iki ilahlı yani iki kaynaklı, şirk temelli atalar dinine mensup olanları; “Kur'anda Resûle itaati emreden tüm âyetlerin hayattayken beşer Resûl olan Muhammed (a.s)' ı, vefatından sonra ise, kıyamete kadar içinde sadece hurâfe, yalan ve iftira bulunan uydurma beşer sözlerinin yazılı olduğu hadis kitaplarına değil, yegane yol ve hidayete ulaştıracak tek mercii olan Kur'an'a uymak zorunda olduğunuzu” anlardınız.

HİLAFET MESELESİ

Geçen aylarda İstanbul’da düzenlenen Gazze mitinginde kalabalıkların arasında bazı gruplar “hilafet isteriz” diye slogan attılar. Bu olay muhafazakar ve laik kesim arasında tatsız bir takım münakaşalara ve kavgalara sebep oldu. “Hilafet isteriz” çağrısına siyasi iktidar sahip çıkmadı. Siyasi iktidarda etkili ve yetkili konumda bulunanlar “hilafet gibi bir gündemimiz yoktur, biz Türkiye’de demokratik Cumhuriyeti tahkim etmek için çalışıyoruz” gibi bir açıklamada bulundular. Peki bu “hilafet” dindar ve muhafazakar kitlenin zihnine nereden düşüyor. “Hilafet isteriz” diyenler, genellikle şöyle bir imana sahiptirler. Yani bunlara göre hilafet gelirse, dünya müslümanları bu halife etrafında birleşecek, Gazze kurtulacak, iman edenler arasında birlik kurulacak, müslümanlar onur kazanacak ve güçlü bir konuma sahip olacaklardır. Kur’an’ı bilmeyen ve anlamak istemeyen muhafazakar toplum böyle bir hayale sahiptir. Günümüzde ara sıra tartışma konusu olan “Hilafet İsteriz” inanç ve ideolojisi, 1953 tarihinde Filistinli din adamı Muhammed Takiyyuddin en-Nebhani tarafından Kudüs’te kurulmuştur. Bunların nihai hedef ve idealleri hilafeti yeniden ihya etmek ve dünya müslümanlarını bunun etrafında birleştirmektir. Bunlar eylemler yapıyor, bayraklar açıyor, sloganlar atıyorlar. Peki Bu Hilafet Meselesi Nedir?

Tarihte İlk Olarak Hilafet Nasıl Doğmuştur?

Hilafet denince genellikle manevi otorite ve dini bir kavram olduğu zannedilir. Hilafet bir kurumun adı, halife de bu kurumu temsil eden kişidir. İslam halifesi dediğimizde, tüm dünya müslümanlarının liderliğini üstlenen kişi olarak inanılır. Peki “halife” kelimesinin kökü ve kaynağının Kur’an’da nasıl geçtiğine bir bakalım.

وَرَبُّكَ الْعَنِيُّ ذُو الرَّحْمَةِ إِنْ يَشَأْ يُذْهِبْكُمْ وَيَسْتَخْلِفْ مِنْ بَعْدِكُمْ مَا يَشَاءُ
كَمَا أَنْشَأَكُمْ مِنْ ذُرِّيَةِ قَوْمٍ آخَرِينَ

“Rabbin her bakımdan sınırsız zengindir, rahmet sahibidir. Sizi başka bir kavmin soyundan getirdiği gibi, dilerse sizi giderir (yok eder) ve sizden sonra da yerinize dilediğini getirir.” (En’am-133)

Yukarıdaki âyette gördüğümüz gibi, “Halife” kelime olarak, selefin yerine geçen, halef demektir. Yani birinin yerine geçmeyi ifade eder. Önceden biri vardır, onun yerine geçen kişi halife olarak isimlendirilir. Kur’an’da halife kelimesi iki âyette geçer.

Birinci Âyet,

...وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلٰٓئِكَةِ اِنِّىْ جَاعِلٌ فِى الْاَرْضِ خَلِیْفَةً (Bakara-30)

Bu ayette geçen halife yeryüzünde binlerce yıl yaşayan beşerden sonra insanın onun yerine gelmesi anlamına gelmektedir. Yani yüce Allah’ın beşere kendi ruhundan üfleyerek ilim, akıl ve mantık nimetleriyle saf bir yaratılışa sahip olan beşeri insanlık makamına çıkarmasıyla ilgilidir.

İkinci Âyet,

يٰۤاٰدَمُ اِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِیْفَةً فِى الْاَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ
الْهَوٰى فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ اِنَّ الَّذِیْنَ يَضِلُوْنَ عَنْ سَبِيْلِ اللّٰهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيْدٌ
بِمَا نَسُوا یَوْمَ الْحِسَابِ

“Ey Dâvûd! Biz seni yeryüzünde halife kıldık. İnsanlar arasında hak ile hüküm ver. Sakın hevaya uyma, yoksa seni Allah’ın yolundan saptırır. Allah’ın yolundan sapanlar için hesap gününü unutmaları sebebiyle şiddetli bir azap vardır.” (Sâd-26)

Yani ayetlerin biri Adem (a.s), diğeri Davut (a.s) ile ilgili kullanılmıştır. “Halife” kelimesi insanlar hakkında yani çoğul olarak üç ayette geçmektedir. (Âraf-69,74; Neml-62) Kur’an’da geçen halife kelimesi, bugün söz konusu edilen ve tartışılan siyasal anlamda geçmez. Yani Kur’an’da geçen “halife” kelimesinin siyasal bir anlamı bulunmamaktadır. Dolayısıyla Kur’an’da dinsel ve siyasal anlamda halife diye bir kavramdan söz edilmez. Çünkü Kur’an, bir devletin yapısını, işleyiş düzenini ve rejiminin ne olup olmadığı meselesiyle asla ilgilenmemiştir. Kur’an, devlet, siyaset, iktidar, yönetim, rejim gibi konuları teknik anlamda hiçbir şekilde mesele edinmemiştir. Bundan dolayı Resullerin vahyi tebliğ ve beyan etmekten başka görevlerinin olmadığını anlatır.

فَإِنْ حَاجُّوكَ فَقُلْ أَسَلَّمْتُ وَجْهِيَ لِلَّهِ وَمَنِ اتَّبَعَنِ وَقُلْ لِلَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ وَالْأُمِّيِّينَ ءَأَسَلَّمْتُمْ فَأَنْتُمْ أَسَلَّمْتُمْ فَفَقِدْ أَهْتَدُوا وَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَاللَّهُ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ

“(Ey Resul!) Seninle tartışmaya girişirlerse, de ki: “Ben, bana uyanlarla birlikte kendi özümü Allah’a teslim ettim.” Kendilerine kitap verilenlere ve ümmîlere de ki: “Siz de (Allah’a) teslim oldunuz mu?” Eğer İslâm’a girerlerse hidayete ermiş olurlar. Yok, eğer yüz çevirirlerse sana düşen şey ancak tebliğ etmektir. Allah, kullarını hakkıyla görendir.” (Âli İmran-20)

وَاطِيعُوا اللَّهَ وَاطِيعُوا الرَّسُولَ وَاحْذَرُوا فَإِنْ تَوَلَّيْتُمْ فَأَعْلَمُوا إِنَّمَا عَلَى رَسُولِنَا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ

“Allah’a itaat edin ve Resule itaat edin yani şirkten sakının. Şayet yüz çevirirseniz bilmiş olun ki, elçimize düşen sadece apaçık tebliğdir.” (Mâide-92)

مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ

“Resulun üzerine düşen ancak tebliğdir. Allah, sizin açıkladığınızı da, gizlediğinizi de bilir.” (Mâide-99)

Resullerin vahyi tebliğ etmekten başka görevlerinin olmadığı ile ilgili âyet çoktur. Kur’an, iman edenlerin kendi aralarında, istişare yani ortak akıl çerçevesinde birbirlerine sorarak ve danışarak mese-

lelerini çözeceklerinden söz eder.

وَالَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنفِقُونَ

“Rablerine icabet edenler ve salâtı ikame edenler yani işleri kendi aralarında şura ile olanlar ve kendilerine rızık olarak verdiklerimizden infak edenler.” (Şura-38)

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

“(Ey Nebi!) Allah’ın rahmeti sayesinde sen onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi. Artık sen onları affet. Onlar için Allah’tan bağışlama dile.(Dünya) işi konusunda onlarla müşavere et. Bir kere de karar verip azmettin mi, artık Allah’a tevekkül et, (ona dayanıp güven). Şüphesiz Allah, tevekkül edenleri sever.” (Âli İmran-159)

Yani Kur’an’da, siyasal anlamda halifeden, halifelikten, devletten, siyasetten, siyasetinin yapısından, devletin rejiminden ve yönetim sisteminden bahsedilmez. Şimdi, son vahyin tarihinde veya siyaset geleneğinde halife kelimesinin nerde ve nasıl kullanıldığına bir bakalım. Nebi (a.s) vefat ettikten sonra onun yerine geçen kişi Ebubekir olmuştur. Yani “halife” kelimesini ilk kullanan kişi Ebubekir’dir.

İşin bilincinde olan Ebubekir, halifetullah yani Allah’ın halifesi gibi bir tabir kullanmamıştır. Ebubekir “halifetu resulillêh” Allah Resülünün halifesi tabirini daha uygun bulmuştur. Çünkü Allah’ın temsilciliğini veya vekilliğini değil, ümmetin başına lider olarak geçtiğini biliyordu. Yani buradaki halifelik, manevi ve dini değil, halkın dünya ile ilgili sorunlarını çözmek anlamına gelmektedir. Dolayısıyla Ebubekir’in vahyi tebliğ ve dini bir misyonu bulunmamaktadır. Buradan anlaşılıyor ki, hilafet dini bir liderlik değil, siyasi ve dünyevi bir liderliktir. Ömer onun yerine geçtiğinde bir ara “halifetu halifeti resulillêh” tabirini kullanmıştır. Yani “Allah Resülünün

halifesinin halifesi” demektir. Fakat bu uzun bir tabir olduğu için daha sonra, “emirul müminin” “müminlerin lideri” vasfını tercih etmiştir. Ama her nedense, içeriğinde Allah’a halifelik veya onun yeryüzü temsilciliğini üstlenme gibi bir anlam bulunmamasına rağmen, son vahyin tarihinde halifelik, kelim ve akaid kitaplarında imamet başlığı altında inançla ilgili yer almıştır. Aslında Nebi (a.s) ın vefatından sonra yapılan halife seçimi, Arapların kabile anlayışı çerçevesinde şekillenmiş bir olaydır. Ancak dört halifenin Kureyş’ten seçilmesi, siyaset ve otorite açısından Kureyşin, devleti idare etmede Medine halkından daha etkili, daha cesur ve yetkin olduğunu gösteriyor. Gerçekten de yumuşak bir ahlak ve naif bir karaktere sahip olan Medineli ensarın, devleti Mekkeli Muhacirler gibi disiplinli bir yönetim sergilemesi mümkün değildi. İslam dininin ilk fedailerini olmaları ve sert bir tabiata sahip bulunmaları yüzünden Kureyş, Medineli ensarın yönetimine ve idare sistemine kolay kolay boyun eğmeyecekti. Bundan dolayı Medineli ensarın siyasette ve devlet idaresinde hiç bir zaman etkileri olmamıştır. Çünkü Kureyş hakimiyet ve siyaset açısından daha otoriter bir anlayışa sahipti.

Peki Ebubekir’den Sonra Ne Oldu? Ebubekir vefat etmeden önce Ömer’i halife olarak atadı. Ömer ise altı kişilik bir şura meclisine, benden sonra aranızda bir halife seçin dedi. Bu şura meclisi şu isimlerden oluşuyordu. “Ali bin Ebi Talip, Osman bin Affan, Abdurrahman b. Avf, Sa’d b. Ebî Vakkâs, Zübeyr b. Avvâm ve Talha b. Ubeydullah’tı. Bu altı kişilik şura meclisi, Osman bin Affan’ı halife olarak seçti. Osman katledilince de isyankarlar tarafından Ali halife seçildi. Ali vefat ederken, “ben yerime halife tayin etmiyorum” dedi. Yani “siz bu konuda kimi uygun görürseniz, onu seçin” dedi. Ali, yerine oğlu Hasan’ı tayin etmemekle, muhtemelen sonu gelmez iktidar kavgalarına çocuklarını bulaştırmamak içindi. Aynı zamanda kendisinden sonra sanki babadan oğula geçecek bir saltanat geleneğine ön ayak olmak istememiş de olabilir. Çünkü Ali bin Ebi Talip, Muaviye, Hariciler ve Nebi (a.s) ın eşi Aişe ile yaptığı savaşlarda bu işin yıkıcı ve yıpratıcı olduğunu gördüğünden dolayı çocuklarını bu işten uzak tutmak istiyordu.

İlk dört halife bu şekilde seçildi. İlk dört halifeden sonra Ali'nin oğlu Hasan'ın etrafında bir birlik ve ittifak oluştu. Hasan halife olarak seçildi. Ama Muaviye baskı ile halifeliği onun elinden gasbetti. Yani kan dökülmemesi için Hasan hilafetten feragat etmek zorunda kaldı. Muaviye de kılıç zoruyla halktan biat alarak "halifetullah" unvanını kullanmaya başladı. Ayrıca halife olduğu yıla da birlik yılı adını verdi. Kılıç zoruyla iktidarını kuran Muaviye "halifetullah" unvanıyla saltanatına dini bir kılıf geçirdi. "Ben Allah'ın temsilcisiyim" dedi. Dolayısıyla iktidarı boyunca "halifetullah" "Allahın halifesi" unvanı şöyle bir anlayış ortaya çıkardı. "Bize niye karşı geliyor ve itiraz ediyorsunuz? "Sizin başınıza geçmemiz Allah'ın takdiriyle olmuştur" Emeviler, kader inancını bu şekilde ihdas ettiler ve halka da böyle dikta ettiler. Daha sonraki yıllarda da kader anlayışını hadisler vasıtasıyla imanın şartları arasına soktular. Dolayısıyla Emevilerin saltanatının özeti şudur.

"Memnuniyetinizi bize, şikayetinizi Allah'a yapın." Çünkü Emeviler, bir sıkıntı ve bir şikayet olduğunda, doğrudan ilahi takdiri ve ilahi yazgıyı gündeme getiriyorlardı. Fakat bir başarı ve muvafakiyet olduğunda, kendilerinden bilinmesini istiyorlardı. Nihayet Muaviye kendi iktidarı biterken, oğlunu yerine halife olarak atadı. Evet saltanat dönemi Emevilerle başladı. Din konusunda, halifenin dindarlığı konusunda, dini görevler ve ibadetler konusunda Emevilerin çok hassas olduklarını söyleyemeyiz. Çünkü Emevilerin kanında Arap ırkçılığı ve hamaseti hakimdi, halifeliği de bir Arap egemenliği olarak gördükleri için, buna dini ve manevi bir motif katmak yani dini şeylerle süslemek yerine, doğrudan doğrudan baskı ile elde ettikleri hilafeti "Allah'ın takdiri böyleydi, yazgı böyle tecelli etti. "Bir takdiri ilahi olarak başınıza geçtik" diyorlardı. Emevilerin idaresi bitti. Abbasiler devri başladı. Abbasiler, Emevilerin toplum üzerinde yarattığı olumsuz bakış açısının da avantajını kullanarak, hilafet makamına layık kişilermiş gibi karşılandılar. Oysa kendileri de en az Emevi hükümdarları kadar oyun ve eğlenceye düşkün, eyyamcı yani gününü gün eden, her türlü günaha meyilli, dünyevileşmeye oldukça yatkın olduklarını gösterdiler. Abbasi hükümdar-

ları “halifetullah” yani Allah’ın halifesi unvanıyla da yetinmediler. Kendilerine “zillullahi fil arz” sıfatını eklediler. Yani kendilerini “Allah’ın yeryüzündeki gölgesi” olarak gösterdiler.

Abbasi halifeleri kendilerine daha başka sıfatlar da eklediler.

Sonuç olarak: İlk Dört halifenin üçünün nasıl öldürüldüğünü, Ali ve Muaviye arasında olan sıffin savaşı, Ali ve Hariciler arasında meydana gelen Nehravan savaşı, Ali ve Aişe arasında Basrada yapılan ve adına cemel vakası denilen savaş, Harre ve Kerbela vahşeti gibi birçok olay gösteriyor ki, uygulamada hiçbir zaman hiçbir halifenin etrafında birleşme olmamıştır. Yani son vahyin tarihinde hilafetin birleştirici gücü hiçbir zaman olmamıştır. Bırakın hilafetin birleştirici gücünü, iman edenler arasında bile hiçbir zaman bir ittifak ve birlik kurulmamıştır. Dolayısıyla doğumundan Osmanlının yıkılışına kadar hilafet hiçbir zaman toparlayıcı ve derleyici bir işlem görmemiştir.

TAKLİTÇİLİK

Şirkten sonra Kur'an İslam'ının en büyük düşmanı taklitçilik-tir. Taklitçilik, medeniyet ve hürriyet, gelişme ve icat, akli kullanma ve sorgulamanın önündeki en büyük engeldir. Taklitçilik, ümmetler için gerçekten kahredici bir bela, tehlikeli bir çürüme, bozulma, kokuşma ve korkunç bir ölümdür. Taklit: Bir şeyi boyna geçirmektir.

Mesela, kılıcı omuza asmak anlamına gelen taklit, din gele- neğinde “Vahiy'den bağımsız, hüccetsiz ve delilsiz, hikmetsiz ve ilimsiz, tefekkürsüz ve sorgulamasız olarak körü körüne başkasının yolunu ve sözünü kabul etmek anlamına gelmektedir. Körü körüne başkasını taklit eden kişiye mukallid denir. Buna göre, Allah'ın apa- çık kitabına dayanmadan, bir müçtehidî veya başka bir mukallidin sözünü, sünnetini ve yolunu rehber edinip onunla amel etmekle taklit meydana gelir. Taklitçilik vahiy'den başka rehber edinmek olduğu için bir nevi Allah'a şirk koşmak, kula kulluk anlamına gel- mektedir. Mukallid, Allah tarafından indirilen vahye, kesin delile ve sorgulamaya değil, hükmü çıkaran kişiye iman ve itikad eder. Mukallid, din ve hükümde Allah ve Resulü yerine insanlara itimad ve itibar eder. Halbuki yüce Allah'ın kitabına baktığımızda bir çok âyette taklidin yerildiğini görmekteyiz. Vahiy'den bağımsız hareket ederek hiç düşünmeden başkasını taklit etmek insan onuruna yakış- mayan çok çirkin bir davranıştır. Yüce Rabbimizin biz kullarından istediği sadece ve sadece Allah'a ve Resüle (Elçiye) tâbi olmak ve ona

itaat etmektir. Bir konuyla alakalı Allah'ın kitabında müracaat edilip de orada açık bir hüküm bulunduğunda onunla amel edilir. Böyle bir hüküm yoksa, o hüküm dinde yok demektir.

Çünkü din vahiy ile tamamlanmıştır ve biz aynen Nebi (a.s) gibi sadece vahiy'den sorumluyuz. Yüce Allah, vahiy ile Nebi (a.s) a göndermediği bir şeyden dolayı insanları sorumlu tutmaz. İndirmediği bir şeyden dolayı hesaba çekmez, vahiyetmediği bir hükümden dolayı kulunu cezalandırmaz. Falanın filanın Allah'a ve Resulüne iftira ederek dinde uydurduğu bir hükümden dolayı Allah insanı nasıl hesaba çeker? Dolayısıyla Allah'tan indirilmeyen, Nebiye vahyedilmeyen, Kur'an'da apaçık olmayan bir hükümden ötürü insanlar sorumlu tutulamaz. Bundan dolayı Allah Resulü Muhammed (aleyhisselam) sadece Kur'an ile Elçilik görevini yerine getirmiştir. Bu konuyla alakalı onlarca âyet mevcuttur.

وَأَنْذِرْ بِهِ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنْ يُحْشَرُوا إِلَىٰ رَبِّهِمْ لَيْسَ لَهُمْ مِنْ دُونِهِ وَلِيٌّ
وَلَا شَفِيعٌ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

“Rablerinin huzurunda toplanacaklarından korkanları (o güne iman edenleri Kur'an ile) uyar. Onlar için Rablerinden başka ne bir dost ne de bir şefaathçi vardır, belki sakınırlar” (En'am-51)

فَلْ إِنَّمَا أُنذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ إِذَا مَا يُنذَرُونَ

“De ki: Ben, sadece, vahiy ile sizi ikaz ediyorum. Fakat, sağır olanlar, ikaz edildikleri zaman bu çağrıyı duymazlar” (Enbiya- 45)

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَقُولُونَ وَمَا أَنْتَ عَلَيْهِمْ بِجَبَّارٍ فَذَكَرَ بِالْقُرْآنِ مَنْ يَخَافُ
وَعِبَادِ

“Biz onların dediklerini çok iyi biliriz. Sen onların üzerinde bir zorlayıcı değilsin. Tehdidimden korkanlara Kur'an ile öğüt ver” (Kaf- 45)

Şuurlu bir Mümin Kur'an'da bir hükmü bulamıyorsa o hükümden sorumlu olmadığını bilir. Kur'an'ı bilmeyen bir mümin, hükmünü bilmek ve anlamak istediği meseleyi, Kur'an ehli olan muvahhidlerden sorar ve delillerine bakarak aldığı cevaba göre

amel edebilir. Devamlı olarak bir mezhebe ve belirli bir âlime bağlı olarak yaşamak İslam dininin çok çirkin gördüğü bir ahlaktır. İşte bu baş belası kötü ahlak taklit hastalığını, kahrolası statik düşünceyi meydana getirecektir. Belirli bir mezhebi taklit etmek ve o mezhebe bağlı kalarak yaşamak, manevi ve ruhi ölümün en beter olanıdır. Halbuki iman edenler, hiç kimseye ve hiçbir mezhebe bağlı olmadan her zaman ve zeminde tefekkür ve sorgulama ekseninde, Kur'an, ilim ve hikmet rehberliğinde doğrunun avcılığını yapmış olsalardı, ihtilaf ve kaos, zulüm ve vahşet cehennemi yerine, hidayet ve rahmet cennetleri oluştururlardı. İslam dünyası için en büyük bela ve korkunç tehlike mezhep taklitçiliği ve geleneksel din anlayışıdır. Kur'an'ın öngördüğü dini düşünce şu şekilde hayat bulması gerekirdi. Müslümanlar dini problemlerini ölü olanlara değil, her zaman ve zeminde, hayatta olan akıl ve vicdan sahibi Kur'an âlimlerine sorarlar ve aldıkları cevaba göre amel ederler.

Ölümsüz Davet Şudur:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ وَأَنَّهُ إِلَيْهِ تُحْشَرُونَ

“Ey iman edenler! Hayat verecek şeylere sizi çağırdığı zaman, Allah ve Resulü'ne icabet edin,,” (Enfal- 24)

اسْتَجِيبُوا لِرَبِّكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ مَا لَكُمْ مِنْ مَلْجَأٍ يَوْمَئِذٍ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَكِيرٍ

“Allah'tan, geri çevrilmesi imkânsız olan bir gün gelmeden önce, Rabbinizin çağrısına uyun. O gün sizin için ne sığınacak bir yer vardır, ne de (günahlarınızı) inkâr edebilirsiniz!” (Şura-47)

Müslümanlar belli bir mezhebe ve belli bir âlime bağlanmaları tefrika ve bölünmüşlüğü, kıskançlık ve hasedi, ilimsizlik ve cehaleti, fikirsizlik ve taklitçiliği doğuracaktır.

Mezhep taklitçiliği, insanları dinlerini öğrenmekten ve araştırma yapmaktan alıkoyan en önemli etkendir. Gerçek âlimler de, mezhep hükümlerine, imamların içtihatlarına göre değil, Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğünü araştırarak, Allah'ın açık kitabına sadık

kalarak cevap vermeleri gerekir. Kur'an'dan uzak mezhepler, insanların hanif fitratını bozan öldürücü bir hastalık ve mayınlı yollar olmuşlardır. Nesillerimize hayat boyunca yol gösterecek tek kaynak, içinde hiç bir yamuğu ve bozuğu olmayan Allah'ın kitabı olmalıdır. Küçüklüğünden itibaren bir çocuğa takip edeceği doğru yolu gösterirseniz, bu yolu takip etmekten vazgeçmeyecektir. Dolayısıyla mezhepleri gözünüzde büyütmeyin, mezhepler, Kur'an, ilim, hikmet, akıl, tefekkür ve sorgulama nimetinden uzak kalmış karanlık kurumlardır. Uydurma dinlerin ve şirk mezheplerin insanlığa yaptığı kötülüğü düşünerek Allah tarafından indirilen rahmet ve hidayet olan hanif İslam diniyle büyük bir onur duyuyoruz. Günümüze kadar şirk dinler insanlığa ne yaptı ve ne yapmaktadır? Bir din öbür dinle, bir mezhep diğer mezheple, bir cemaat öteki cemaatle, bir tarikat başka bir tarikatla hiçbir zaman anlaşamaz ve bir araya gelemezler.

Hatta aynı kaynaktan beslenen, aynı kitabı okuyan, aynı inanç ve felsefeye bağlı olanlar bile birçok kola ayrılmışlardır. İnsanlık tarihinde de, bugün de "şirk dinler" hep gözyaşı, katliam, dağılma, kargaşa, şiddet, sömürü ve cehalet üretmişlerdir. Tarikat ve cemaatler terör örgütlerinden daha tehlikelidir. Çünkü hem beyinleri çürütüyorlar yani insan kaynaklarımızı tüketiyorlar hemde yüzlerce yıl devam ediyorlar. Kur'an'da birçok âyette gördüğümüz gibi, belli bir inanç ve görüşe sahip olanlar başka inançta olanların eliyle ölümlerin en beterine mahkum edilmişlerdir. (Buruc-1-10)

Diri diri yakılanlar, işkencenin en acısına çarptırılanlar, ezilenler, vahşice katledilenler arasında kadınlar, masum çocuklar ve ihtiyarlar da vardı. Yahudilerin ilk Hristiyanlara, güçlü hale gelen Hristiyanların Yahudilere, kendini ilâh olarak ilan eden Firavun'un İsrailoğullarına, Emevilerin Abbasilere, Abbasilerin Emevilere, Ehl-i Sünnet'in Şia'ya, Şia'nın Ehli Sünnet'e, Yezid'in Hüseyin'e, İsrail Devleti'nin Filistin halkına, Budistlerin Arakanlılara ve doğu Türkistan'lılara, ya da biraz özgür düşünceden yana olanlara, dahası kendi dindaşlarına yaptıklarını, gösterdikleri acımasızlıkları, şirk din adına olan türlü işkenceleri, yüzyıllar boyunca süren engizisyon

mahkemelerini ve kilise katliamlarını bir düşünün. İşte Emeviler, bir değil binlerce cinayet... Nice özgür düşünen bilge insanlar, ilim adamları, muvahhidler her türlü işkenceyle öldürmüşlerdir. Bu gerçekler ışığında mezhep ve tarikat şirkinden arınmışlığı önemli bir insanlık değeri ve büyük bir onur sayıyoruz.

Onun için Allah'tan başka tüm ilahları ve evliyayı reddediyor, vahye dayanan tevhid inancını açık olarak ilan etmeyi en önemli bir görev olarak kabul ediyoruz. Tarikatlar sivil toplum kuruluşu değil, kula kulluğun olduğu birer şirk ve küfür yuvalarıdır. Ve onun için diyoruz ki, "Sadece Kur'an'a dayanan tevhid inancını, müşriklerin iddia ettikleri gibi bir sapkınlık değil, merhametin en gelişmiş, medeniyetin en ileri boyutu olarak görüyoruz. Vahiy, Allah tarafından indirilen hidayetle, hiçbir gücün ve inancın zihinleri, akılları, duyguları ve fikirleri esaret altına alamayacağı bir dünya inşa ediyor.

Şirk karanlığında her çeşit sapkınlık ve bozgunculuk, müzik ve sanat düşmanlığı hakimdir. Bu şirk bataklığını, yüzlerce yıl süren bu ilkelikleri ümmi halka "asrı saadet devri" diye yutturmuşlardır. Bu öyle bir din ki, aklın, mantığın, bilimin, sanatın, özgürlüğün, estetiğin, "hak mezhep" adı altında sindirilmesi, ezilmesi yani insanlığın yok olduğu karanlık bir dindir. Vahiy, geçmişten bize, bu günden yarına en büyük önder İbrahim'in muhteşem inanç ve iradesini miras bırakabilirdi. Bunun olmamasında mezheplerden kaynaklı şirk karanlığının çok ama çok büyük bir payı vardır. Bu mezhep karanlığı olmasaydı, insanlık bugün başka bir noktada olacaktı. Yüzyıllarca türlü iftira ve entrikalarla kazılan şirk çukuru yüzünden tevhid'in medeniyeti ve vahiy ahlakı maalesef yaşayacak uygun zemin bulamadı. Mezhepler ve fırkalar tarih boyunca ayrılıklar, ihtilaflar, bölünmeler, parçalanmalar, acılar ve ölümlerin kaynağı olmuştur.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَفَرَّقُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın.İşte onlar için (dünya ve âhirette) azametli

bir azap vardır.” (Âli İmran-105) Çıkar ve menfaatleri şirk karanlığı üzerine kurulu olanlar, bu karanlıklardan türlü şekillerde yararlanırlar, tüm karanlık böceklerin korktuğu tek bir şey vardır.

Kur'an'ın Aydınlık ve Hidayet Yolu

Dolayısıyla mezhepler insanlığa çok şey kaybettirmişlerdir. Mezhepler, akıl ve bilimin, sanat ve estetiğin yolunda olmaya çalışan birçok bilim adamının öldürülmesine sebep olmuşlardır. İnsanların akıllarını ve zihinlerini baskıladığı için uydurma dinin kendisi baştan sona kadar terör ve şiddet mekanizmasıdır. Allah ile insanlar arasında aracılık yaptığını ileri sürerek ortaya çıkan cahiller, sadece ilkel ve karanlık dinin hamallığını yapmışlardır. Yalanlarla milyonlarca insanı çevrelerine toplamayı nasıl başarıyorlar? Çıkarları aynı karanlık cehalete bağlı olan egemen güçler bu cehaletin sürmesine destek oldukları için bunu başarıyorlar. İnsanların özgürlükleri, insanca yaşamaları, büyük oranda mezhep ve fırkaların dininden arınmalarına bağlıdır. “Şirk’in inanç dünyasının alanı başkadır. “Vahy’in ve tevhid’in alanı başkadır. Şirk hep karanlık kesimdedir. Vahiy, tevhid, adalet, ilim, tefekkür ve sorgulama ise aydınlık kesimde yerini almıştır.

يَا أَهْلَ الْكِتَابِ قَدْ جَاءَكُمْ رَسُولُنَا يُبَيِّنُ لَكُمْ كَثِيرًا مِمَّا كُنْتُمْ تُخْفُونَ مِنَ الْكِتَابِ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ قَدْ جَاءَكُمْ مِنَ اللَّهِ نُورٌ وَكِتَابٌ مُبِينٌ

“Ey kitap ehli! Andolsun ki size Resulumuz (Kur'an) gelmiştir. O, kitaptan gizleyip durduğunuz birçok şeyi sizlere beyan ediyor, birçoğunu da affediyor. Andolsun ki size Allah'tan bir nur yani apaçık bir kitap gelmiştir. (Mâide-15)

يَهْدِي بِهِ اللَّهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ وَيُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِهِ وَيَهْدِيهِمْ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

“Allah, onunla rızası peşinde olanları selâmet yollarına iletir yani onları yasasıyla, karanlıklardan aydınlığa çıkarıp kendilerini dosdoğru bir yola iletir. (Mâide-16)

Din olarak vahiy'den başka hiçbir kaynak olmadığı ile ilgili yüzlerce âyet varken, geleneğe bağlı olanların Kur'an'a iltifat etme-

melerinin sebebi ne olabilir? Tefekkür etme, öğüt alma ve akli kullanma ile ilgili yüzlerce âyete rağmen, neden hiçbir Şii ve Sünni din adamı, hiçbir tarikat ve cemaat mensubu, Kur'an'a bakma ihtiyacı duymaz? Muhafazakar kitlenin Kur'an'dan bu kadar uzak olmasının altında hangi gerçek yatıyor?

Diyanet İşleri Başkanlığı, cemaat ve tarikatlar kendi inanç ve fikirlerine aykırı düşen kimseyi içlerine kabul etmediklerinden, ebediyen ölümcül inanç ve zehirli fikirlerinden kurtulamazlar. Dolayısıyla gelenekçilere teneffüs ettikleri havanın sağlıklı, zehirli ve ölümcül olduğunu birisi mutlaka hatırlatmalıdır. Resuller bunun için çok değerlidir.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا يَلْسَانٍ قَوْمِهِ يُبَيِّنُ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“Biz her Resülü, ancak kendi kavminin diliyle gönderdik ki, onlara (Allah'tan indirileni) beyan ersin. Allah, dileyeni saptırır, dileyeni de doğru yola iletir. O, mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (İbrahim-4)

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ
(Enbiya-25)

Çünkü bir kişi gaflet uykusunda olan bin kişiyi uyandırabilir. Yanık bir mum, sönük bin tane mumu tutuşturur. Bir kişi zor durumda olan milyonlarca kişiye öncülük edebilir.

وَمَا عَلَى الَّذِينَ يَتَّقُونَ مِنْ حِسَابِهِمْ مِنْ شَيْءٍ وَلَكِنْ ذِكْرًا لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ

“Bilinç sahiplerine, inanmayanların hesabından herhangi bir sorumluluk yoktur. Fakat belki bilinç sahibi olurlar diye hatırlatmak gerekir” (En'am- 69) Allah elçilerinin en önemli görevi budur. Yani hariçten biri müdahale etmediği zaman aynı havayı teneffüs eden, aynı inanç ve fikirlere sahip olanların uyanmaları, hakkı bulmaları mümkün değildir. Biri mutlaka uyuyan insanları uyarmalı, sabırla onları ikaz etmeli ve onları ölüm uykusundan uyandırmalıdır. Bu kutsal görevde şu husus asla göz ardı edilmemelidir. “Allah elçilerinin yegane ikaz ve uyarı araçları Kur'an olmuştur” (Enbiya- 45;

En'am- 51; Kaf-45; Âraf- 61, 62, 67, 68) Kur'an ehli muvahhidler bütün olumsuz şartlara ve hakaretlere rağmen uydurma din mensuplarını Kur'an ile uyarmalıdır. Allah'ın indinde bundan daha şerefli bir görev yoktur. Çünkü Nebi'ler, Allah'ın elçileri ve binlerce vahiy ehli muvahhid bu görev uğrunda hayatlarını vermişlerdir. (Âli İmran- 146) Cemaat ve tarikatların topluma en büyük zararları bünyelerinde özgür irade sahiplerinin sivrilmesine izin vermemeleridir.

Mesela: Geleneksel dinde hiç kimse muhaddis ve müctehidleri eleştirme hakkına sahip olmadığından aralarında sorgulama ahlak ve kabiliyeti gelişmemiştir. İşte bundan dolayı islam dininde cemate değil, bireysel özgürlüğe değer verilmiştir. İnanç ve fikirlerinde özgür olmayan bireylerin icat ve düşünce kabiliyetleri gelişmez. Dolayısıyla çocuklarımızı ve gençlerimizi fetö gibi özgürlük ve akıl yoksunu, fikir ve sorgulama düşmanı kapalı ve karanlık yapılardan korumak zorundayız. Yoksa dünya hayatları ile beraber ahiret hayatlarını da kendi ellerimizle mahvetmiş olacağız.

Gençlerini fetö tipi cemaat ve tarikatlara düşman olarak yetiştirmeyen toplumlar karanlık ve cehalete, taklit ve bağınazlığa mahkum kalacaklardır. Çocuklarına Kur'an ahlakını ve tevhid özgürlüğünü miras olarak bırakmayanlar, maddi miras olarak bıraktıklarıyla sevinmesinler. Ya Kur'an'ın evrensel özgürlüğü olacak, Kur'an ilmi ve hikmeti başa geçecek, ya da kuzgun leşe konacaktır.”

Hulul

Hallacı Mansur'dan, Beyazıt-i Bestamiye, Muhyiddini Arabi'den Celaeddin-i Rumi'ye kadar tasavvufçuların hepsi hulul inancına bağlıdır. Hulul: “Allah'ın insanda bedenlendiği, insanın yüzünde ve bedeninde tecelli ettiği düşüncesi ile ilgili bir inançtır. Tarikatlarda bulunan şeyh'in konumu, yanılmazlığı, masum oluşu, kerametleri ve olağanüstü olayları meydana getirme hikayeleri bu inanç ve anlayıştan kaynaklanmaktadır. Yani her ne kadar şeyh zahiren insan süretinde görülse de aslında o Allah'tır. Yoksa İsmailağa tarikat sözcülerinin “Kim bir şeyh-i kâmilin huzurunda bir an beklemiş olsa, yüz elli yıl huşu ile yapmış olduğu ibadetten üstün-

dür” dedelerinin bir anlamı olmazdı. Bu inancı bilen fanatik hiç bir tarikatçıya, şeyhin hata ettiğini kabul ettiremezsiniz. Hulul: Cübbeli Ahmet’in şeyhi için söylediği “Ete kemiğe büründüm Mahmut diye göründüm” inancın adıdır.

Eski Yunan ve Mısır başta olmak üzere insanlık tarihinde hulul inancının etkilemediği hiç bir kavim, topluluk, uygarlık ve medeniyet olmamıştır.

İşte Tuğrul İnançer’in “Muhammed’e kul” olunmadan “Allah’a kul olunmaz” dediği şey hulul inancıdır. Yine İsmailağa tarikatına mensup olan Bayram Ali Öztürk’ün “Muhammed eşittir Allah” dediği şirk ve küfür dolu sözleri bu inancın eseridir. Kadim kavim ve milletler bu inancı çekinmeden, açık bir şekilde ortaya koyarlardı. Bununla alakalı Kur’an’da yüzlerce âyet mevcuttur. Kadim kavim ve milletler din adamlarına “evliya” ve “ilahlarımız” kelimesini hiç çekinmeden kullanmışlardır.

Nuh (a.s) ın kavmi şöyle diyordu.

وَقَالُوا لَا تَدْرُنَّ إِلَهَتَكُمْ وَلَا تَدْرُنَّ وِدًّا وَلَا سَوَاعًا وَلَا يَعْوَتُ وَيَعُوقُ
وَنَسْرًا

“Sakın ilahlarınızı bırakmayın, hele Ved’den, Suva’dan, Yeğus’tan, Ye’uk’tan ve Nesr’den asla vazgeçmeyin” (Nuh- 23)

Hud (a.s) ın kavmi Âd şöyle diyordu.

قَالُوا يَا هُوْدُ مَا جِئْتَنَا بِبَيِّنَةٍ وَمَا نَحْنُ بِنَارِكِي إِلَهَتِنَا عَنْ قَوْلِكَ وَمَا نَحْنُ
لَكَ بِمُؤْمِنِينَ

“Ey Hud! Sen bize açık bir mucize getirmedi, biz de senin sözünle ilahlarımızı bırakacak değiliz ve biz sana iman edecek de değiliz” (Hud- 53)

İbrahim (a.s) ın kavmi şöyle diyordu.

قَالُوا ءَأَنْتَ فَعَلْتَ هَذَا بِالْهَيْتِنَا يَا إِبْرَاهِيمُ

“Bunu ilahlarımıza sen mi yaptın ey İbrahim?” (Enbiya-62)

Müşrik Mekke halkı şöyle diyordu.

جَعَلَ الْأَلِهَةَ إِلَهًا وَاحِدًا إِنَّ هَذَا لَشَيْءٌ عَجَابٌ

“(Muhammed) İlahları ,tek ilah mı yaptı? Doğrusu bu acaib bir şeydir! (Sâd- 5)

Yine kadim mekke milleti.

إِنْ كَادَ لَيُضِلَّنَا عَنْ إِلَهِنَا لَوْلَا أَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ يَعْلَمُونَ حِينٍ
يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ أَضَلَّ سَبِيلًا

“Şayet ilahlarımıza inanmakta sebat göstermeseydik,(Muhammed) bizi neredeyse ilahlarımızdan saptıracaktı” (Furkan-42) diyorlardı. Bütün Allah Elçilerinin kavimleri tasavvufçular gibi evliya ve ilahlara tapıyorlardı. Yüce Allah şöyle buyuruyor.

وَمَا ظَلَمْنَاهُمْ وَلَكِنْ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ فَمَا أَغْنَتْ عَنْهُمْ آلِهَتُهُمُ الَّتِي يَدْعُونَ مِنْ
دُونِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ لَمَّا جَاءَ أَمْرُ رَبِّكَ وَمَا زَادُوهُمْ غَيْرَ تَتْبِيبٍ

“Onlara biz zulmetmedik, fakat onlar kendilerine zulmettiler. Rabbinin azap emri geldiğinde, Allah ile beraber taptıkları ilahları, onlara hiç bir fayda sağlamadı, ziyanlarını arttırmaktan başka bir şeye yaramadı” (Hud-101)

إِلَّا لِلَّهِ الدِّينُ الْخَالِصُ وَالَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ مَا نَعْبُدُهُمْ إِلَّا
لِيُقَرِّبُونَا إِلَى اللَّهِ زُلْفَى إِنَّ اللَّهَ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فِي مَا هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ إِنَّ اللَّهَ لَا
يَهْدِي مَنْ هُوَ كَاذِبٌ كَفَّارٌ

“Dikkat et, halis din yalnız Allah’ındır. Onun yanısıraw kendilerine bir takım evliyalardan edinenler: Onlara, bizi sadece Allah’a yaklaştırsınlar diye kulluk ediyoruz...” (Zümer- 3) derler.

Bu âyetlere gibi yüzlerce âyet vardır. Yani Allah’ın Resulleri içinde dinsizlikle mücadele eden olmamıştır. Allah’ın bütün elçileri dine karşı din ile, dinci ile, imana karşı iman ile, ilahlarına ve evliyalarına ölümüne bağlı olan din adamlarına karşı mücadele etmişlerdir. Peki tasavvufçular kadim kavimler gibi “Muhammed”(a.s) veya şeyhleri için direk olarak neden “ilah” veya “Allah” demiyorlar. Kur’an’da şirik çok sert kınandığı, en büyük bir zulüm görüldüğü için

tasavvufçular açık olarak buna cesaret edemiyorlar. Bunun yerine dolambaçlı ifade ve kelimeler kullanıyorlar. Bu ibare ve kelimelerden çok zengin bir kavram hazinesi bile meydana getirmişlerdir. Bu kavramlardan “Gavs, gavs-ı sâni, kutub, kutb-ul aktab, insan'ı kâmil, revâsi, mürşid, mürşid-i kâmil, hakikat-ı Muhammed'îye, Yediler, Kırklar” bazılarıdır.

ALLAH KİMLERİ SEVER VE KİMLERİ SEVMEZ

وَقَالَتِ الْيَهُودُ وَالنَّصَارَى نَحْنُ أَبْنَاءُ اللَّهِ وَأَحِبَّاؤُهُ قُلْ فَلِمَ يُعَذِّبُكُمْ بِذُنُوبِكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بَشَرٌ مِّمَّنْ خَلَقَ يَغْفِرُ لِمَن يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَلِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ (Mâide-18)

وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ

“Sizinle savaşanlara karşı siz Allah yolunda savaşın. Yani aşırı gitmeyin. Çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez.” Yani iman edenler, sebepsiz yere ülkeleri işgal edip müslüman olmayanların malına konmak için savaş yapmazlar.

İman edenlerin savaşı sadece zulmü engellemek içindir.

“... وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا buyrulmuştur.

Dolayısıyla âyetlerde bulunan inceliklere dikkat etmek gerekir.

لَا يَنْهَيْكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوا فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُواكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

“Allah, sizi, din konusunda sizinle savaşmamış, sizi yurtlarından da çıkarmamış kimselere iyilik etmekten, onlara âdil davranmaktan men etmez. Şüphesiz Allah, âdil davrananları sever.” (Mumtehine-8)

إِنَّمَا يَنْهَيْكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ قَاتَلُوكُمْ فِي الدِّينِ وَأَخْرَجُواكُم مِّن دِيَارِكُمْ أَن تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ وَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ

“Allah, sizi ancak, sizinle din konusunda savaşıyor, sizi yurtlarınızdan çıkararak ve çıkarılmanız için destek verenleri dost edinmekten men eder. Kim onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin ta kendileridir.” (Mumtehine-9)

وَأَنْفِقُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ وَأَحْسِنُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

“(Mallarınızı) Allah yolunda harcayın. Kendi kendinizi tehlikeye atmayın. Sadece güzellik yapın. Şüphesiz Allah güzel ahlak sahiplerini sever.” (Bakara-195)

وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفُسَادَ

“O, güç ve iktidarı ele geçirince yeryüzünde bozgunculuk yapmaya, ekin ve nesli yok etmeğe çalışır. Allah ise bozgunculuğu sevmez.” (Bakara-205)

يَمَحَقُ اللَّهُ الرِّبَا وَيَرْبِي الصَّدَقَاتِ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ كُلَّ كَفَّارٍ أَثِيمٍ

“Allah, ribadan geleni mahveder, sadakaları ise artırır (bereketlendirir). Allah, hiçbir günahkâr nankörü sevmez.” (Bakara-276)

Âyette bulunan “riba” ve “yurbi” kelimeleri önemlidir. Riba, tefeciler tarafından alınan fazlalık iken, yurbi ise, sadaka olarak verilen malın üzerine yüce Allah’ın koyduğu fazlalık yani bereket oluyor.

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“De ki: “Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Âli İmran-31)

Bu ayet, gelenekçiler tarafından yorumu saptırılan bir âyettir. Ayette bulunan فَاتَّبِعُونِي bana tabi olun kelimesi, rivayetlerle ilgili değil, risalet misyonuyla ilgilidir. Yani Allahın Resulu olduğumdan dolayı bana tabi olun demektir. Dolayısıyla vahyi tebliğ etmek ve

ona iman etmekle ilgilidir. Çünkü altındaki âyette yüce Allah şöyle buyuruyor.

قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَإِن تَوَلَّوْا فَإِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ

“De ki: “Allah’a ve Resul’e itaat edin.” Eğer yüz çevirirlerse şüphe yok ki Allah kâfirleri sevmez.” (Âli İmran-32)

وَكَأَيِّن مِّن نَّبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ

“Nice Nebiler vardı ki, kendileriyle beraber birçok Allah dostu çarpıştı da bunlar Allah yolunda başlarına gelenlerden yılmadılar, zaafa düşmediler, boyun eğmediler. Allah, sabredenleri sever.” (Âli İmran-146)

وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمُ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الظَّالِمِينَ

“İman edip salih ameller işleyenlere gelince, Allah onların mükâfatlarını tastamam verecektir. Allah, zalimleri sevmez.” (Âli İmran-57)

وَمِنَ أَهْلِ الْكِتَابِ مَنْ إِن تَأْمَنهُ بِقِنطَارٍ يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَنْ إِن تَأْمَنهُ بدينارٍ لَا يُؤَدِّهِ إِلَيْكَ إِلَّا مَا دُمْتَ عَلَيْهِ قَائِمًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَالُوا لَيْسَ عَلَيْنَا فِي الْأُمِّيَّنَ سَبِيلٌ وَيَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

“Kitap ehlinde öylesi vardır ki, ona yüklerle mal emanet etsen, onu sana (eksiksiz) iade eder. Fakat onlardan öylesi de vardır ki, ona bir dinar emanet etsen, tepesine dikilip durmadıkça onu sana iade etmez. Bu da onların, “Ümmîlere karşı (yaptıklarımızdan) bize vebal yoktur” demelerinden dolayıdır. Onlar, bile bile Allah’a karşı yalan söylerler.” (Âli İmran-75)

بَلَىٰ مَن أَوْفَىٰ بَعْدَهُمْ وَاتَّقَىٰ فَإِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَّقِينَ

“Hayır! (Gerçek, onların dediği değil.) Kim sözünü yerine getirir ve Allah’a karşı gelmekten sakınırsa, şüphesiz Allah da bilinçli olanları sever.” (Âli İmran-76)

الَّذِينَ يُنْفِقُونَ فِي السَّرَّاءِ وَالضَّرَّاءِ وَالْكَاطِمِينَ الْغَيْظَ وَالْعَافِينَ عَنِ النَّاسِ وَاللَّهُ يُحِبُّ الْمُحْسِنِينَ

“Onlar bollukta ve darlıkta Allah yolunda harcayanlar, öfkelelerini yenenler yani insanları affedenlerdir. Allah, güzel ahlak sahiplerini sever.” (Âli İmran-134)

فَبِمَا رَحْمَةٍ مِنَ اللَّهِ لِنْتَ لَهُمْ وَلَوْ كُنْتَ فَظًّا غَلِيظَ الْقَلْبِ لَانْفَضُّوا مِنْ حَوْلِكَ فَاعْفُ عَنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمْ وَشَاوِرْهُمْ فِي الْأَمْرِ فَإِذَا عَزَمْتَ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُتَوَكِّلِينَ

“Allah’ın rahmeti sayesinde sen onlara karşı yumuşak davrandın. Eğer kaba, katı yürekli olsaydın, onlar senin etrafından dağılıp giderlerdi. Artık sen onları affet. Onlar için Allah’tan bağışlama dile. İş konusunda onlarla müşavere et. Bir kere de karar verip azmettin mi, artık Allah’a tevekkül et, (ona dayanıp güven). Şüphesiz Allah, tevekkül edenleri sever.” (Âli İmran-159)

وَاعْبُدُوا اللَّهَ وَلَا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا وَبِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ وَالْمَسَاكِينِ وَالْجَارِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَالْجَارِ الْجُنُبِ وَالصَّاحِبِ بِالْجَنبِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ مُخْتَالًا فَخُورًا

“Yalnız Allah’a ibadet edip yani O’na hiçbir şeyi şerik yapmayın. Anneye, babaya, akrabalara, yetimlere, miskinlere, yakın komşulara, uzak komşulara, sokak çocuklarına, ellerinizin altındaki (hizmetçi ve işçi) lere de güzel muamele edin. Bilin ki Allah kendini beğenen ve övünüp duran kimseleri sevmez.” (Nisa 36)

وَلَا تُجَادِلْ عَنِ الَّذِينَ يَخْتَانُونَ أَنفُسَهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ مَنْ كَانَ خَوَّانًا أَثِيمًا

“Nefislerine hainlik etmiş kimselerden yana mücadele etme. Çünkü Allah hainlikde ileri gitmiş günahkârları sevmez.” (Nisa-107)

لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْجَهْرَ بِالسُّوءِ مِنَ الْقَوْلِ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ وَكَانَ اللَّهُ سَمِيعًا عَلِيمًا

“Allah, zulme uğrayanın dile getirmesi dışında, çirkin sözün açıklanmasını sevmez. Şüphesiz Allah, hakkıyla iştiridir, hakkıyla bilendir.” (Nisa-148)

Demek oluyor ki yüce Allah kötü sözlerin açıktan söylenmesini kabul etmiyor yani sevmiyor.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ

وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةَ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

“Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse, (bilin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allah’ı severler. Onlar mü’minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah’ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, lütfu geniş olandır her şeyi hakkıyla bilendir.” (Mâide-54)

يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ عِنْدَ كُلِّ مَسْجِدٍ وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْرِفِينَ

“Ey Âdemoğulları! Her mescitte ziynetinizi takının (güzel ve temiz giyinin). Yiyin için fakat israf etmeyin. Çünkü O, israf edenleri sevmez.” (Âraf-31)

Yukarıdaki âyette bulunan “mescit” son vahyin tarihinde inşa edilen mescitler değildir. Yüce Allahın kitabının anlatıldığı yani ayetlerin tebliğ edildiği ve ders verildiği mescitlerdir. Bu mescitlere temiz elbiselerle gidilecek, orada yenilip içmenin yani ziyafet çekmenin bir sakıncası yoktur. Ancak israf ve savurganlık olmayacaktır.

الهُكْمُ إِلَهُ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ

“Sizin ilâhınız tek bir ilâhtır. Ahirete inanmayanların kalpleri bunu inkâr etmekte, kendileri de büyüklük taslamaktadırlar.” (Nahl-22)

لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ

“Şüphe yok ki Allah, onların gizlediklerini de, açığa vurduklarını da bilir. O, büyüklük taslayanları hiç sevmez.” (Nahl-23)

إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَى فَبَغَى عَلَيْهِمْ وَآتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوتُوا بِالْعِصْبَةِ أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ

“Şüphesiz Kârûn, Mûsâ’nın kavmindendi. Onlara karşı azgın-

lık etti. Biz ona, anahtarlarını (bile taşımak) güçlü bir topluluğa ağır gelecek hazineler verdik. Hani, kavmi kendisine şöyle demişti: “Böbürlenme! Çünkü Allah, böbürlenip şımaranları sevmez.” (Kasas-76)

وَابْتِغِ فِيمَا آتَيْكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا وَأَحْسِنْ كَمَا
أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ

“Allah’ın sana verdiği şeylerde ahiret yurdunu ara. Dünyadan da nasibini unutma. Allah’ın sana iyilik yaptığı gibi sen de iyilik yap ve yeryüzünde bozgunculuk isteme. Çünkü Allah, bozguncuları sevmez.” (Kasas-77)

مَنْ كَفَرَ فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلَا نَفْسِهِمْ يَمْهَدُونَ

Kim inkâr ederse, inkârı kendi aleyhinedir. Kimler de salih amel işlerse, ancak kendileri için (cennette yer) hazırlarlar.” (Rum-44)

لِيَجْزِيَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ
إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ

“Bu hazırlığı Allah’ın; iman edip salih amel işleyenleri kendi lütfundan mükâfatlandırması için yaparlar. Şüphesiz O, inkâr edenleri sevmez.” (Rum-45)

وَجَزُوا سَيِّئَةً سَيِّئَةً مِثْلَهَا فَمَنْ عَفَا وَأَصْلَحَ فَأَجْرُهُ عَلَى اللَّهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ
الظَّالِمِينَ (Şura-40)

ÖNEMLİ BİR ARAŞTIRMA

Muhafazakarlar eskiden göğüslerini gere gere “elhamdülillah müslümanız” derlerdi. Fakat görünen o ki, bugünlerde büyük çoğunluğu aynen bizim gibi, “Elhamdülillah laik ve seküleriz” demeye başladılar. Bu sonuca nereden vardınız diye soracak olursanız. Aslında görünen köy kılavuz istemiyor. Bu gerçek epey zamandan beri ara sıra kendini gösteriyordu, fakat bir kaç gün önce kapsamlı bir araştırma yayınlandı. Bu araştırmada çok ilginç sonuçlar ortaya çıktı. Bu yazıda onları sizinle paylaşmak istiyorum. Üzerine kısa kısa inceleme ve analizler yapalım ki, daha açıklayıcı ve anlaşılır olsun. Muhafazakar kesimin artık “elhamdülillah lâik ve seküleriz” tarafına doğru meyletmesinin sebebi nedir? diye soracak olursanız. İsterseniz bu yazı biraz iğneleyici ve ironik olsun. “Yaparsa AK Parti yapar” diyeceğiz. Bu başarı AK Parti’ye yazılmalı ve mutlaka onun hanesine kaydedilmelidir. Bir milletvekili “AK Parti bizi solcu yaptı” diyor. Tıpkı onun bu sözündeki manaya benzer şekilde AK Parti bu milleti git gide laiklik taraftarı ve seküler bir anlayışa sahip yaptı. Yani laik ve sekülerliği sever hale getirdi. Biz bunu son birkaç yıldan beridir söylüyorduk ve hep diyorduk ki, Türkiye’nin önümüzdeki yılları daha demokrasi yanlısı, daha seküler ve daha laik bir iklim kuşağını oluşturacak. Bunu söylerken müneccim ve kahin falan değildik. Bunu söylememizin sebebi, AK Parti siyasetinin ülke üzerinde yarattığı bunaltıcı etkiydi. Git gide laik ve seküler bir anlayışın

ve demokratik düzenin daha nefes alınabilen, daha rahat yaşanabilen bir ülke olacağına halkın kanaat getirmeseydi. Elimizde sizinle paylaşacağımız araştırmanın sonuçları, muhafazakar kitlenin “Elhamdülillah laik ve seküleriz” deme yönünde hızla yol aldığını gösteriyor. Her ne kadar Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin gibi bazı şahsiyetlerin, bilindik üslup ve söylemleriyle laiklik aşağı laiklik yukarı, “yok sizin anladığınız laiklik 1940’ların, tek parti dönemi, yok camiler ahır oldu.

Kur’an kursları kapatıldı, ümmetin Kur’an okuması engellendi” muhabbeti üzerinden, o bildik nakaratın tekrar edilmesi, hala o kabak tadı veren, artık sıkkan o dinci numaralarla kalkıp, yine o polarize olmuş toplumun, muhafazakar kesimini konsolide etmeye yönelik bir takım atraksiyonlar olsa da, ki bu Yusuf Tekin’in laiklik karşıtlığı üzerinden söylenmeden zımnen dini ve dini değerleri savunuyormuş pozuna girmesi, nedense bu zatı muhteremler dini ve dine yönelik duyarlılıkları hep siyasal dindarlık söz konusu olduğunda din ya da dini değerler hatırlanıyor. Yani onun üzerinden 1940’lara gidip, CHP’ye çakıp, ikide bir oradan atıflar yapıp, laiklik karşıtlığı bir söylem üretilirken zımnen, biz dindarız, dini değerlerin arkasındayız ona sahip çıkan, yılmaz neferleriz demeye getiriliyor. Ama nedense bu arkadaşların ahlaki, vicdani ve insani sorumluluklar söz konusu olduğunda, bu dini duyarlılıklar pek hatıra gelmiyor. Ama siyasal dindarlık denince mangalda kül bırakılmıyor. Şimdi, dedim ki Elhamdülillah laik ve seküleriz. Nereden vardınız bu sonuca diye soracak olursanız. Zaten görünen köy kılavuz istemiyordu. Bu köyü görünür hale getiren AK Parti iktidaradır.. Dedik ya, yaparsa AK Parti yapar. Başkanlığını Prof. Dr. Beşir Atalay’ın yaptığı Ankara Sosyal Bilimler Vakfı’nın araştırmasını sizlere sunmak istiyoruz. Beşir Atalay, AK Parti’nin kuruluşundan itibaren uzun yıllar boyunca ön saflarda görünmese de, partinin en önde gelenlerinin içerisinde bir şef gibiydi. Ayrıca akıl adam, ağır abi olarak kendisine danışılan, fikri sorulan ve AK Parti’nin karar alma süreçlerinde son derece etkili olan birisiydi. Evet Beşir Atalay hoca, Ankara Sosyal Bilimler Vakfı’nın başında bulunuyor.

Araştırmanı Adı: “Türkiye’de Kimlikler.” “Din, ekonomi, siyaset başlıklı. 2024 tarihli değerler araştırması.” Bu araştırmada 5618 örnek sorular sorulmuş, bu sorulara verilen cevaplar yayınlanmış ve bu cevaplar üzerine birtakım analizler de yapılmıştır. Ben unutmamak için on madde not ettim. Müslüman ahalinin neden artık “Elhamdülillah laik ve seküleriz” dediğine dair sonuçları paylaşmak istiyorum. İnsanlara Atatürkçülük sorulmuş. Toplumun %71’i Atatürkçülüğün sahiplenilmesi gereken bir kimlik olarak beyan etmiş yani Atatürkçülük deyince bu toplumun %71 bu kimliği sahiplenmiş dolayısıyla daha önceki yıllarda 90’larda belki 2000’lerin başlarında ayrıştırıcı ve baskıcı bir kimlik olan Atatürkçülük yani beyaz Türkler mi dersiniz, laikçi çevreler mi dersiniz, seküler muhitler mi dersiniz, daha çok onlara özgü bir ayrıştırıcı ve kamplaştırıcı bir kimlik iken, bugün toplumun 5618 örnekleme sorulan sorular çerçevesinde %71’lik bir oran, ben Atatürkçü kimliği sahipleniyorum deme noktasına gelmiş. Dolayısıyla burada Kemalistlik gibi bir pejoratif anlamını da kaybetmiş yani Atatürk’ün yeniden kıymeti fark edilmiş gibi bir sonuç çıkıyor karşımıza. Burası ilginç. Sekülerleşmede de benzer bir durum var. Yani yaygınlaşma trendi bakımından sekülerleşmede de benzer oranda bir sonuç ortaya çıkıyor. Fakat burada sekülerleşme bir dinsizleşme, dinden ipini tamamen koparma anlamında değil, sanki bir tepkisel sekülerleşme. Yani Ak Parti’nin hak hukuk tanımaz, ehliyet liyakat hak getire, yolsuzluk arşa çıkmış, mülakat gibi rezillik ve rusvaylıklarla binlerce insanın hakkına hukukuna girilmiş, sayısız uygulamalarından ortaya çıkan, içinde siyasal dine yönelik öfke, sekülerleşme yönünde bir sonuç doğurmuş gibi görünüyor. Yani buradaki sekülerleşme AK Parti’nin temsili üzerinden ortaya konan siyasallaşmış dine açık ve net tepkisel sekülerleşmesi gibi görünüyor diyebiliriz.

Devlet laik olmalı, sonuç şöyle şekilleniyor. İki farklı görüş ve grup böyle laik dindar değil de, modern ve muhafazakar diye tanımlanmış daha yumuşatılmış gibi görünüyor. Modernler deyince siz sekülerler diye anlayın. Muhafazakarlar deyince de, dindarlar falan anlayın. Oranlar şöyle gidiyor. Devlet laik olmalı, değil mi?

Cevap: Modernler yüzde 89 oranında devlet laik olmalıdır, diyor. Muhafazakarlar ise %72 oranında devlet laik olmalıdır görüşüne katılıyor. Burası da ilginç. Belli ki her halde Yıldırım Oğur'un bu araştırma üzerine yazdığı yazıda ifade ettiği gibi, Türkiye'nin, Cumhuriyetin kurulduğu günden bu yana laikliğin en popüler olduğu dönemi idrak ediyoruz. Yani laiklik bu kadar popüler ve çok geniş kitleler tarafından hüsnü kabul görmemişti, diyor. Ben de bu tespite katılıyorum. Devlet yönetiminde daha çok dindar olmalı mı? diye sorulmuş. Modern kesimler%25 oranında buna katılmış. Yani devlet yönetiminde daha dindar kadrolar olmalı görüşüne modern çevreler yüzde yirmi beş oranında katılıyor. Muhafazakarlar %44 oranında katılıyor. Oysa muhafazakarlardan bu soruya yüzde seksen beş yüzde doksan oranında katılım beklenirdi.

Neden? Muhafazakar, dindar bir muhit yani dindar insanlar devlet yönetiminde bulunsun mu diye sorulsa bu çevrenin %90 oranında elbette ki, bizim gibi muhafazakar dindar insanlar devletin yönetiminde bulunsun demeleri beklenirken, bu oran %44 çıkmış. Burası da ilginç. Muhafazakarlar da, dindar yöneticilerden yana biraz dersini almış gibi görünüyor. Bir başka soruya gelelim. Devlet katındaki dindar yöneticiler çalışanların haklarını korumada daha titiz davranırlar, acaba öyle midir? sorusuna, modern çevreler %35 oranında öyledir, demiş. Muhafazakarlar ise, %51 oranında yani gene muhafazakar ve dindar çevreler dindar yöneticileri çalışan insanların haklarını korumada daha hassastırlar şeklinde bir tespite ancak % 50 oranında evet öyledir diyebilmiştir. Yüzde ellisi buna katılmamış yani muhafazakar çevrelerin dahi dindar yöneticiler emeklinin, işçinin, memurun haklarını korumada daha hassas davranırlar şeklindeki tespite yüzde ellisi hayır demiş. Burası da ilginç. İş hayatına gelmişiz. Dindar iş insanlar daha güvenilir insanlardır. Bu tespite modernler %29 evet demiş. Muhafazakarlar %45 demiş. Dindar iş insanları daha dürüsttür daha güvenilirdir.

Böyle bir tespit konmuş ortaya. Ne dersiniz diye sorulmuş? Modern çevreler %29 oranında öyledir demiş. Muhafazakarlar ise %45 oranında evet demiş. Muhafazakarların yüzde elliden fazlası

dahi, dindar iş insanları daha dürüst olduğu görüşüne katılmıyor. Dini daha iyi anlayabilmek, daha iyi yaşayabilmek için bir tarikata yani güvenilir itimat edilir, bir tarikat ve cemaate bağlı olmak önemlidir, ne dersiniz? diye bir soru sorulmuş. Yüzde %85 oranında katılmıyorum cevabı çıkmış. Yani muhafazakar modern topyekün yüzde 85'lik bir oran diyor ki, dini anlamak, dini yaşayabilmek için bir tarikata ve bir cemaate bağlı olmanın bir önemi yok, diyor. Dini anlamak için bir cemaat ve bir tarikat intisabı gerekmiyor diyor. Oran %85 Bu da Türkiye'de dini cemaat ve tarikatlerin itibar oranlarının toplum nezdindeki değerini göstermesi bakımından çok manidar bir sonucu ortaya koyuyor. Ahlaklı olmak için dindar olmak şart mı acaba ya da ahlaklı olmak için dindarlık gerekli mi? diye bir soru sorulmuş.

Halkın modern kesimi %25 oranında evet diyor. Muhafazakarlar %44 oranında evet diyor. Yani ahlaklı olmak için dindar olmak şartına modern kesimlerde yüzde 25 onay, %75 ret çıkıyor. Dolayısıyla %75'lik kesim ahlaklı olmak için dindar olmaya lüzum yok diye düşünmüş. Muhafazakarların da yüzde 56'sı aynı görüşe katılmış. Yani bir insanın ahlaklı, dürüst, güvenilir olması için illa da dindar olması gerekmiyor demiş. Bu oranda dikkat çekici. Türkiye'deki ehliyet ve liyakatla ilgili bir soru sorulmuş. Bir işe girmek için torpil gerekir mi? Gerekir diyen modern çevreler yüzde 65, muhafazakar çevrelerde %59 yani halkımızın modern çevrelerde yüzde 65 lik oranı, muhafazakar çevrelerde yüzde 60'lık oranı. Bu memlekette önemli bir yere gelmek için bir dayının olması gerekiyor, sırtını bir dayıya yaslıyacaksın, bir torpil bulacaksın ki iş sahibi olasın diye düşünüyor, böyle inanıyor.

Son bir not. Demokrasi en ideal sistemdir. Modernler %76 aynen öyledir demiş, muhafazakar çevreler ise, yüzde 65 oranında aynen biz de katılıyoruz demiş Şimdi baktığımızda bu araştırmanın buraya kadar 10 madde halinde topladığım özetlediğim sonuçlarında Atatürkçü kimlik ayrıştırıcı bir kimlik olmaktan çıkmış, toplumun %70'in üzerinde benimsediği sahiplendiği bir kimlik haline gelmiş. Demokrasinin ideal bir sistem olduğuna dair kabul, neredeyse hem

muhafazakar hem modern kesimde %70-75'in oranında seyrediyor.

Dindar tırnak içinde sıfatıyla anılan devlet adamı yönetici iş adamı vesaire ilişkin tanımlamalarda sıfatlarda genellikle oranlar %25 oranında çıkıyor. Yani dindar iş adamı dürüştür öyle midir? yüzde 75'i yok öyle bir şey diyor. Bütün bunları bir araya topladığımızda ortaya toplumun %70'in, 80'in üzerinde modern kesimlerde, muhafazakar kesimde ise, en az yüzde 50'nin üzerinde 60 65-70 oranında seküler laik değerlerden yana tavır aldığını, dindar sıfatına kuşkuyla baktıklarını, dindar iş insanı, dindar yönetici ve ahlaklı olmak için dindar olmak gerekli gibi kabullere artık pek yanaşmadıklarını bunlara olumlu bakmadıklarını ortaya koyuyor. Bu sonuçları önümüze koyan Araştırma Vakfı, Beşer Atalay hocanın yani AK Parti'nin kuruluş evresindeki en önemli, en ağır isimlerden birisinin başkanlığını yaptığı Ankara Sosyal Bilimler Vakfına aittir. Yani öyle kıytırık, rastgele, merdiven altı veya sol kesimden şurada burada manipüle etmek için, sonuçları ters yüz ederek, algı yaratmak için yapılmış bir araştırma şirketinden ve grubundan söz etmiyoruz. Kelli felli, itibarlı, hatırı sayılır bir vakıf tarafından gerçekleştirilmiş bir araştırma sonuçları bunlar. Sonuçta Türkiye'nin önümüzdeki yıllarının daha laik daha seküler yıllar olacağına ışık tutuyor. Yani şimdi Milli Eğitim Bakanı gibi bazı siyasi figürler laiklik aşağı laiklik yukarı diye laiklik ile didişmeye, bunu yaparken de böyle mertçe değil de, sürekli böyle dilinin altındaki baklayı çıkarmadan, ıkına sıkına bir şeyler gevelemeye gayret ediyor. Bu huylarından bir türlü vazgeçmiyorlar. O fesli Kadir numaraları ama gelin görün ki artık bu halkın nezdinde pek itibar görmüyor, bu numaraları bu millet yemiyor. Bu arkadaşlar laikliğe çakarken, zımnen İslami değerlere, müslümanlığa Tekkesi ile Medresesi ile cemaati ile tarikatıyla bilmem nesi ile bunlara sahip çıktığı intibayı vermeye çalışıyor. Yani biz bu laikliğe vururken veya bunu eleştirirken, bizim durduğumuz yer İslami değerler noktası mesajını halka sunmaya çalışıyor.

KUR'ANSIZ MUSLÜMANLIK

Son vahyin tarihinde Şiilik ve Sünniliğin her bakımından dürüst, vicdanlı, adaletli, merhametli, şefkatli, inşafı, hakkaneetli her şeyden önemli olarak bilinçli bir insan tipi üretmediğini görüyoruz. Mezhepler neden ahlaklı insan üretmiyor? Bu sorunun elbette siyasal, ekonomik, inanç ve sosyolojik sebeplerinden söz edilebilir. Ben daha başka bir sebepten, ama kendimce çok önemli olarak gördüğüm bir sebepten söz edeceğim. Bu yazıda halihazırdaki din ve dindarlık tecrübesi, neden dört başı mamur yani ticaretinden siyasetine, iş hayatından akademisine, komşu hukukundan aile içi ilişkiye varıncaya kadar, neden ahlaklı ve dürüst insan modeli üretmiyor. Halkı %99 Müslüman olan bir ülkeden söz ediyoruz. Bu ülke için söylenen yani Müslümanların bu yoğunlukta yaşadığı, özellikle şu son günlerde neden toplumsal çürüme kavramının giderek dillere pelesenk hale geldiğini hiç düşündünüz mü? Müslümanların istisnasız egemenliğini koruduğu bir coğrafyada, sürekli olarak toplumsal çürümeden söz ediyoruz. Yani neredeyse, hemen her alanda bir çürümenin ve yozlaşmanın var olmasında sizce de bir gariplik yok mu?

Bakın burada yani hali hazırda veya bilindik Müslümanlık namaz kılan, oruç tutan, hacca giden insan üretmiyor demiyorum. Bunları üretiyor ama ahlaklı ve dürüst insan üretmiyor diyorum. Bu sorunun, bu problemin muhtemelen sebepleri arasında çok önemli

gördüğüm bir sebebi, bir nedeni bu makalede tartışmaya açmak istiyorum. Evet bunun üzerine uzun zamandır kafa yoruyorum, epeydir düşünüyorum. Bizim durumumuz neden böyle? Bu öz eleştiriye kendimi de dahil ediyorum. Ben gerçekten iddia ettiğim, burada söylediğim, konuştuğum, anlattığım kadar her yönüyle yani hayatımın her alanında, o ahlaki duyarlığa riayet edebiliyor muyum? Yani “halka verir talkini, kendi yutar salkımı” olmasın, diye burada eleştiri kabilinden yazacaklarım, paylaşacaklarım aynı zamanda kendime yönelik olarak da mutalaa ediyorum. Yani kendimi dışarda tutup, benden başka herkes için geçerli bir sorundan söz ediyorum gibi düşünülmesin. Hepimiz bu çürüyen toplumun bir parçasıyız ve çürümeden hepimizin az veya çok bir katkısı var diye düşünüyorum. Şimdi konuya giriyorum. Bu ahlaksız Müslümanlığın yani Kur’an’sız dinin bana göre en önemli sebeplerinden biri din adamlarının iman denen tecrübeyi yani imanı itikatla eş değer tutmaları, tersinden söylersek itikadı, iman zanneden din adamları ne yazık ki ahlaklı insan üretilmiyorlar. Bu cümle bu yazının anahtar cümlesidir. İtikadı İman Zanneden Din Adamları: O zaman itikat ne, iman ne? Buradan başlamak gerekiyor. İtikat, akide bunun çoğulu olan akait, din adamlarının inançla ilgili olarak uydurdukları bir kavramdır. Yani akait dediğimizde, mesela bir ilim dalından bahsediyorsunuz yani iman edenlerin İslam akaid’i dediğinizde inanmaları gereken ya da inandıkları şeyleri konu edinen ilim dalıdır.

Akaid İlmi. Bunun tekili akidedir. Aynı kökten türeyen itikat kelimesi, bağlamak, düğümlemek, sağlamlaştırmak, bir şeyi bir şeye bağlamak gibi anlamlar içeriyor. Düğüm atmak, düğümlemek, sağlamlaştırmak, itikat buradan bakınca bir şeye sağlam bir şekilde bağlanmak veya bir şeye yapışmak, bir şeye tutunmak, bir şeyi kuvvetlice benimsemek veyahut ona kendini raptetmek gibi bir anlam ifade etmektedir. Arapça olan kelime bu manalara geliyor. Fakat bizim din adamlarının öteden beri öne koydukları, öne sürdükleri bir iddia var. “İtikat imanla eş değerdir” ya da eş anlamlı olarak kullanılır. Peki terimsel olarak itikadı nasıl tarif ediyorsunuz diye sorduğumuzda. “Bir şeye gönülden bağlanarak inanmak” diye tarif

ediyorlar. Yani Diyanet Vakfı'nın çıkarmış olduğu kırk dört ciltlik İslam Ansiklopedisine bakın. İtikat, “bir şeye gönülden bağlanarak inanmak.” diye bir tarif yapılmış. Hayret, bu gönülden bağlanma gönül işi nereden çıkıyor? Bunu henüz bulabilmiş, çözebilmiş değiliz. Bu belli ki bir yerden alınıp buraya sokuşturulmuş. Çünkü kelimenin kökünde, “dügüm, sağlamaştırma, raptetme, bağlamak” var. Gönül nereden çıkıyor?

Bu işin duygu tarafı nereden geliyor? Yine Diyanet Vakfı'nın İslam Ansiklopedisi'ne baktığımızda, itikadın veya aynı kökten gelen akidenin gönülle, gönülden inanmayla gönülden bağlanmayla hiçbir alakasının olmadığına, tam tersine akait ilminin, Nebi (a.s) ın vefatından sonra patlak veren halifelik kavgası, arkasından dört halife döneminde yaşanan Cemel ve Siffin gibi kanlı savaşlar, bu savaşların ortaya çıkardığı müthiş problemi ve bugüne kadar hala çözülememiş büyük günah işleyenin âhiretteki durumu ve akibeti nasıl olacak meselesi? Yine bununla ilgili olarak kader-kaza, Allah'ın mutlak iradesi karşısında insanların özgür olup olmadığı gibi meseleler. Diyanet İslam Ansiklopedisine bakıyorsunuz akait ilmi, bu problemlerle birlikte ortaya çıktı diye yazmış. Aslında akait ilmi, Şii ve Sünni din adamlarının, bir bakıma siyasi ihtilaflar ve çatışmalar tarihinin bir ilmi olduğunu görüyorsunuz. Bunun daha üst düzeydeki yani daha entelektüel seviyedeki ilmi olan kelim ilmi de aynı. Kelam ilminin incelediği konuların da neredeyse tamamı ya siyasi veya felsefi içerikli polemikler ve tartışmalardan oluşur. Yani itikadın gönülle hiçbir ilgisi yoktur. Şii ve Sünni din adamlarına, “iman nedir? diye sorduğumuzda, kalbin tasdik etmesidir, diyorlar.

İman tasdik anlamına geliyormuş. Neyi tasdik? İşte vahiy yoluyla Nebi (a.s) aracılığıyla bildirilen ve inanılması istenilen şeylerin kalben tasdik edilmesi. İman bu. Yani onlara göre iman kelimesinin anlamı tasdik etmekmiş. Öyle mi? Kesinlikle değil. Tasdik kelimesinin imanla hiçbir ilgisi yoktur. Tasdik onaylamak ve doğrulamak demektir. Aslında tasdik, zihnin bir hükme bir önermeye varması, ulaşması ve onda kesin karar kılması anlamına gelmektedir. Oysa iman kelimesi, güvenmek demektir. Korkudan

emin olmak demektir. İnsanın zihnen, kalben, duygusal olarak huzura sükûna ve itminana kavuşması demektir. İman, temelde duygu yani zihin, bilinç, akıl ve fikirdir. Bilgi değil. Duygu, his yani güvenme hissi, huzura ve sükûna erme hissi anlamıyla doğrudan irtibatlı bir kelimedir. Nitekim İbni Teymiye “Kitabu-l İman” adlı eserinde, iman kelimesinin aslında tasdik anlamına geldiğine dair yaygın Sünni iddiayı “nereden uydurdunuz? “ Buna dair bir şahit gösterebilir misiniz?” “Âyetten mi?” “İslam öncesi dönemindeki Arapların şiirlerinden mi?” “Allah için bana bir tane örnek verin de beni ikna edin” diye meydan okuyor. Bir bakıma “yalancısınız der, bunu siz uydurdunuz” der. İman kelimesinin tasdikle hiçbir ilgisi yoktur. Tasdik zihinsel bir şeydir. Mantıktaki anlamı da aşağı yukarı aynı kapıya çıkar niteliktedir. Yani zihnin bir karara, bir önermeye ulaşması ve onun doğru olduğunu kanıksamasıdır. İçinde hiçbir duygusal içerik yoktur. Oysa “emn” kökünden gelen iman tamamen duygusal temelli bir semantiğe sahiptir. Evet bu kelimelerin anlamlarını böylece koyduk. Ama Sünni gelenek, “iman kalben tasdikdir” dedi. Yani imanı önermesel bir inanç olarak kodlayıverdi.

Ve ilginçtir, akideyle de eş anlamlı bir hale getirdi. Şimdi birazdan itikatla imanın arasında ne kadar bariz farklar olduğunu tek tek anlatınca, neden Kur’an’sız din ya da ahlaksız Müslümanlık dediğimiz sorunun, iman ile itikadın arasında bulunan mahiyet farkından kaynaklandığını az çok siz de anlayacaksınız. Aslında akide yada itikat bir inancın kalıplaşmış ifadesidir. Yani tartışmaya kapatılmış, ezberlenmiş bir tabu, bir statüko ve bir doğmadır. Bakarsanız üzerine onlarca makale yazılmış. iman bilgidir iddiası, bizim düşünce tarihinde cehmiye dediğimiz ve genellikle Ehli Sünnet tarafından sapkın kabul edilen bir fırkanın dillendirdiği ve benimsediği bir görüştür. İman marifettir, neyin marifeti? Ne demek bu? Yani vahiy yoluyla gelen, Nebi (a.s) vasıtasıyla bildirilen haberlerin doğruluğu hususunda kişinin kalbinde kesin bilgi oluşması, bu bilgi neyle oluşmuş? Akılla oluşmuş. Evet imanı böyle kodluyor. Siz cennetin, cehennemin varlığını, Allah’ın bizatihi varlığını veya başka şeyleri akılla kesin bilgi haline nasıl getiriyorsunuz?

Bana bir söyler misiniz. Marifete akılla öğretilen bilgiyle ulaşılmıyormuş. Oysa Kur'an'da iman gaybla birlikte kullanılan bir tabirdir. Yani insanın bilgi kapasitesinin duyu ve idrak kapasitesinin ihata edemediği ve kuşatamadığı alan demektir. Aklın ermediği, bilginin yetmediği alan söz konusu olduğunda iman devreye giriyor. Yani Nebi'nin size getirdiği haberde onun mesajına, onun risaletine yani Nebiliğine ve elçiliğine itimat ederek yani ona güvenerek bir bakıma iman etmekle güven duygusunu yaşıyorsunuz. Ve onun bildirdiği vahye de iman ederken, bir bakıma o vahye güveniyorsunuz. Başlayalım isterseniz. İmanla itikad arasında ne tür farklar var? Dostlar şöyle bir benzetme yapsak herhalde meselenin anlaşılmasına yardımcı olacaktır. İtikadın fiziği olur imanın kimyası olur. Burada fizik ve kimya derken, neyi kastediyorum. Benim fiziğim bozuldu, deyince ne anlıyorsunuz? Şeklim, şemalim, suretim, biçimim formum, kalıbım bozuldu demek istiyorum. Kimyam bozuldu deyince ne anlıyorsunuz? İş dünyam, psikolojim, ruhsal ve duyu durumum bozuldu demek istiyorum. Bu bozukluklar insanda ne yapar. Şeker yapar, tansiyon yapar, kansere kadar gider. Fiziksel bozukluk ne yapar? Kalıp bozukluğu yapar. İtikadın kalıbı olur, imanın kimyası olur. İtikadın nasıl kalıbı olur? Basbayağı olur. Amentü diye bir şey duydunuz mu? Duydunuz. Nasıl bir şey o. Formül haline getirilmiş bir inanç kalıbı çıkıyor. Şöyledir. "Amentü billahi ve melâiketihî ve kütübihî ve rusulihî vel yevmel âhiri ve bil kaderi hayrihi ve şerrihi minallâhi teâlâ vel ba'su ba'del mevti, hakkun eşhedü en lâ ilâhe illallâh ve eşhedü enne muhammeden abduhu ve resûluhu."

Ses fiziği üretirsiniz bir bakıma. Böyle akustiği de olan bir okuma ve teleffuzla âmentu billahi... Bir söz öbeğini dillendirmiş olursunuz. Ama dillendirdiğiniz şeyle kalırsınız. Vücudunuzun herhangi bir yerinde bir tüy bile kıpırdamaz. Hiçbir şey yarından oynamaz, hiçbir etkiye sahip olmaz. Sadece bir sözü teleffuz edersiniz. Ne duyu durumunuzda ne ruhunuzda ne iç dünyanızda hiçbir şey değişmez. İtikat böyle bir şeydir. Uzakta bir yerlerde sadece kuru bir cümle olarak kalır. İstanbul Türkiye'nin en büyük ve en güzel şehridir gibi bir şeydir. Yani bu bir bilgidir. Bu bilginin dile getirilmesidir.

“Amentü” de öğrenilmiş bir bilgidir. Birisi sizden önce bunu kalıp haline getirmiş, formul haline getirmiş, önünüze koymuş, inanmanızı, akidenizi, “inancınızı bu şekilde dillendireceksiniz bu şekilde formula edeceksiniz bunun dışına çıkmayacaksınız”, diye size hazır bir kalıp, bir biçim, bir form sunmuş. İşte itikat bir kalıptır, şekildir, fiziktir. Dolayısıyla “âmentü” demekle iman etmiş olmuyorsunuz. İman ettim diye bir şey söylüyorsunuz. Bu da İstanbul Türkiye’nin en büyük ve en güzel şehridir demekten fazla bir şey ifade etmiyor. Peki iman neye denk düşüyor? İstanbul’a gelmeyi, sokakların arasında gezmeyi, o tarihi eserleri, sur içinin havasını teneffüs etmeyi, İstanbul’u yaşamayı, boğazının havasını solumayı, İstanbul’u içine çekmeyi ifade ediyor. İman böyle bir şeydir. Öbürü sadece bilgisini söylüyor. İman ise, onun bizatihi yaşanmasını ifade ediyor. O yüzden diyebiliriz ki, itikadın fiziği olur, imanın kimyası olur. Peki siz, İstanbul Türkiye’nin en büyük ve en güzel şehridir dediğinizde herhangi bir duygu hissediyor musunuz? Hissetmiyorsunuz değil mi? Peki İstanbul’a bizzat geldiğinizde, Süleymaniye’yi, Sultan Ahmet’i, Ayasofya’yı gezdiğinizde veya boğazın kenarında şöyle bir dolaştığınızda veyahut İstanbul’un aklınıza gelen çok beğendiğiniz yerlerini gezip dolaştığınızda çok farklı duygular hissediyor musunuz?

Elbette hissediyorsunuz. İşte imanla itikat arasındaki fark böyle bir şeydir. İman duyguyu beraberinde üreten bir şeydir. İman dediğinizde haşyet yani Allah’a karşı saygı veya bununla aşağı yukarı aynı anlama gelen havf, reca, ümit, şefkat, merhamet, endişe, kaygı, rahbet, bilinç dolayısıyla yüce Allah’a karşı saygı, sorumluluk, duyarlı olmak gibi duygulara sahip oluyorsunuz. Ama en önemlisi, muhabbet, rıza, teslimiyet gibi duygular imanla sürekli karışıp kaynaşan duygulardır. “Akide, itikat ve akaitle” ilgili Kur’an’da tek bir âyet yoktur. Çünkü kelime Nebi (a.s) dan sonra siyasal tartışmalarla birlikte doğan bir kelimedir. İtikatta asla duygu boyutu yoktur. O yüzden itikat donuk, ölü ve heyecansızdır. İman canlı ve dinamiktir. İmana sürekli olarak bir duygu yoğunluğu eşlik eder.

Kah muhabbet, kah haşyet (saygı) kah merhamet duyguları yoğunluktadır. İmanla itikad arasında bir başka önemli fark daha

var. İtikat hazır bulunan, önünüze konulan bir şeydir. Al bunu oku! Bakın nesefi akaidi var. Ehl-i Sünnetin başka akaid metinleri var. Oradan alıyorsunuz, akaid kitaplarını okuyorsunuz. Hazır, sizin önünüze konuluyor. İman hazır olarak bir yerden alınmıyor, iman emekle elde ediliyor. İman babadan, atadan, kitaptan şuradan buradan hazır olarak alınıp cebinize konmuyor. İman kazıyarak bizzat çabalayarak onun duygusu yaşanarak elde ediliyor. Yani emek vererek ve bedel ödeyerek kazanılıyor. Tıpkı insan olarak doğulmadığı, belli bir yaştan sonra beşeriyetten çıkıp, insan olunduğu gibi. İman da sonradan elde edilen, kazanılan bir şeydir. Bizim en büyük yanlışımız, bize zamanında al bu senin émentündür, bunu ezberle, sürekli tekrar et denildiğinde yani ancak bunu yapınca sen gerçek iman sahibi oluyorsun, mümin oluyorsun diye öğretilmiş olmasıdır. O yüzden o émentüyü söylediğinizde, telaffuz ettiğinizde, Allah'a ilişkin ne haşyet duygunuz, ne havf duygunuz, ne rahbet duygunuz, ne reca duygunuz, ne rıza duygunuz, ne takvanız yani sizde hiç bir bilinç oluşmuyor. Daha doğrusu hiçbir şey oluşmuyor. Oysa iman öyle değildir. Kalıp öğrendiğin gibi duruyor. Her zaman öyle duruyor. İhtiyaç olunca, söyle bakayım denince, tekrar et bakayım denince bir papağan gibi tekrar ediliyor, sadece dillendiriliyor ve bitiyor. Ama öbürü sürekli bir duygu eşlik ediyor. O duygular iman denen şeyi besliyor. Evet şimdi itikatla iman arasında bir başka önemli noktaya daha geliniyor. İtikat ne artıyor ne eksiliyor, yerli yerinde olduğu gibi duruyor. İman ise, hem artıyor hem eksiliyor. Kur'an zaten açıkça imanın artmasından söz ediyor.

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ السَّكِينَةَ فِي قُلُوبِ الْمُؤْمِنِينَ لِيَزْدَادُوا إِيمَانًا مَعَ إِيمَانِهِمْ
وَلِلَّهِ جُنُودُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا

“O, inananların imanlarını kat kat artırmaları için kalplerine huzur ve güven indirendir. Göklerin ve yerin orduları Allah'ındır. Allah, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir.” (Fetih-4)

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا
وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

“Onlar öyle kimselerdir ki, halk kendilerine, “İnsanlar size karşı

ordu toplamışlar, onlardan korkun” dediklerinde, bu söz onların imanını artırdı ve “Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!” dediler.” (Âli İmran-173)

وَلَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ اللَّهُ
وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَتَسْلِيمًا

“Mü’minler, düşman birliklerini görünce, “İşte bu, Allah’ın ve Resûlünün bize vaad ettiği şeydir. Allah ve Resûlü doğru söylemişlerdir” dediler. Bu, onların ancak imanlarını ve teslimiyetlerini artırmıştır.” (Ahzab-22)

Ehl-i Sünnet din adamları, iman artmaz ve eksilmez derler. Halbuki yukarıdaki âyetlerde açık olarak gördüğümüz gibi iman hem artıyor hem eksiliyor. Çünkü iman duygu yüklü, itikat ise, bilgi edinilmiş, zihne yerleştirilmiş ezberlenmiş, sadece telaffuz edilerek tekrara konu olmuştur. “Amentü billahi ve melaiketi ve kütübühi ve rusulihî...” bir milyon kere okursanız imanınız artmaz ve eksilmez, sadece tekrar ederek dilinizi ve zihninizi yorarsınız. Ama iman artar ve eksilir. Çok basit, hatta karikatürize ederek bir örnek verelim. Denizde sahil kenarında güneşlenirken veya bir yerde eğlenirken, tamamen dünyevileşmiş bir ruh haliyle kendinizden geçercesine eğlenceye, sefahata, dünyadan zevk almaya vermişken, Amentünüz yerli yerinde durur. Emin olun âmentünüze hiç bir zarar gelmemiştir. Söyle bakayım, oku âmentünü! âmentünüzü eksilmeden okumaya başlarsınız. Ama o hayat tarzı içinde devam ederseniz imanınızın derecesi ve kalitesi bir hayli düşmüştür. Yani bunu bir benzin göstergesi, yakıt göstergesi olarak düşünersek, iman artık depo bitmek üzere diye sinyal verir hale gelmiştir.

Mesela en yakınınızdan birisinin vefatını yaşadığınızda ona tanıklık ettiğinizde anneniz babanız daha da acısı evladınızı kaybettiniz. Ve onu bizzat kendi ellerinizle toprağa bıraktınız. O anda imanınıza bir bakın bakalım dünyadan ne kadar uzaklaşıp, ahirete yakın olursunuz. Yani fanilik duygusunu nasıl yoğun bir şekilde hissedersiniz. O ruhani manevi haller sizi nasıl kuşatır. O dini hava ve dindarlık veyahut Allah’a bağlılığı, faniliği, acziyeti, işte bunlar

hepsi o kadar yoğun bir şekilde yaşanır ki, biz de bir gün gelip burada yatacağımız duygusu üzerimize yağmur gibi boşalır. Bir bakarsınız içinizde iman veya en genel anlamda maneviyat kabarmış, coşmuştur.

İşte orada olan bir şeyin artmasıdır. O hal sizi iman ettim dediğiniz şeye aslında hakikaten nasıl iman edileceğini az çok gösteren bir hal olarak anlaşılmalıdır. Evet iman artar ve eksilir. İtikat artmaz ve eksilmez. İtikad resmidir ve geneldir. Herkes için öyledir.

Mesela: Ehl-i Sünnet itikadı Ehli Sünnet akaidi denir. Ama iman hususidir özeldir ve biriciktir. Hani eskiden kamu araçları'na "Resmi Hizmete Mahsustur" yazardı. Kamuya ait demek, bu kişinin özel malı değil demektir. Aynen bunun gibi. İtikat kamusaldır. Ehli Sünnet denilen mezhebin tümü için uydurma bir şablon bir âmentü vardır. Ehli Sünnet şunlara inanır.

Mesela: Allah'ın ahirette görüleceğine Ehli sünnet inanır, sırat köprüsüne inanır, kabir azabına, bazı insanların günahları kadar azap çektikten sonra cehennemden çıkacaklarına inanır, âhirette şefaate inanır. Ama Mutezile inanmaz.

O Mutezile'nin resmi akaidi. Bu da Ehl-i Sünnetin resmi akaidi. Evet onların akaidi ayrı, bunların akaidi ayrı. Hepsinin belli ve değişmeyen bir şablonu var. Ama imanın kalıbı ve şablonu yok. Mutezilenin ilk imamı Vâsıl bin Atan'ın kalbindeki iman ne kadar? Ehli Sünnet imam-ı Eşarinin kalbindeki iman ne kadar onu bilen yok. Çünkü iman herkese özel, mahrem ve biriciktir. Onun bir kalıbı, bir şekli, bir formu, bir formatı yoktur. İman biriciktir, kişiye özeldir. İmanla itikad arasındaki bir diğer önemli fark, belki de en önemli farklardan biri. İtikat bilgiyle, şekille, kalıpla ilgili, cansız, donuk ve ölü olduğu için davranışa ve fiile ilişkin değildir. Âmentüyü söylediğinizde bu söyleyiş bu telaffuz ediş yani ben şunlara şunlara iman ettim deyişiniz, bir fiil bir eylem yapma iradesi yaratmaz. Âmentü okumakla, âmentüyü söylemekle sizde bir eylemlilik hali meydana gelmez.

Âmentü, sizi bir davranışa sevk etmez. Ama iman, insanı bir

davranışa bir eyleme sevk eder. Eğer iman gerçekten iman ise, mut-laka bir eylem üretir. Eylemsel bir netice verir. Buradan nereye geleceğim. Buradan meşhur bir tartışmaya geleceğim. Amel imandan cüz mü, değil mi? Ehli Sünnet din adamları ve kelamcıları iman ayrı bir kategori, amel yani davranışsal boyut ayrı bir kategoridir, demişler.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ... (Bakara-277)

Kur'an'daki kalıp ifade böyle, Bakın orada ne diyor? “İman edenler ve salih amel işleyenler...” Din adamlarına göre iman ayrı, amel ayrıdır. Çünkü arada “ve” bağlacı var. Ve bağlacı bağlıyor ama aynı zamanda ayırıyor. Atıfla kuruluyorsa bu iki cümle arasındaki ilişki, bu beraberlik iç içelik değil, birbirinden ayrılık gayrılık belirtir diyorlar. Sünni din adamlarının iman ile ameli birbirinden ayırıp, “iman ayrı bir şey amel ayrı bir şeydir, demelerinin en önemli sebebi “mürtekibi kebir” dir. Yani büyük günah işleyenin âhiret-teki durumu ne olacak? meselesidir. Çünkü Cemel ve Sıffin olaylarında yaşanan katil vakası yani Müslümanın müslümanın canını alması, bunun neticesinde ölen Müslüman, öldüren de Müslüman, ne hüküm verelim?

Kime kafir diyeceğiz? Kime mümin diyeceğiz? Böyle bir suç işleyene mümin denir mi, denmez mi? meselesiyle çok yakında ilgisi var. Ama bunu bir tarafa koyalım, bunu tartışmayalım. Şunu söyleyelim. Burada iman ayrı, amel ayrı, davranış ayrı, pratik ayrı. Dola-yısıyla ahlak çıktısı ayrı. Yani inandım demek ayrı ahlaklı bir dindar olmak ayrı noktasına gelen bu anlayış şunu gözden geçiriyor. Hal-buki iman aynı zamanda amel etmek, inandığını söylediğin şeyin gereğini yerine getirmektir. Gereğini yerine getirmezsен iman etmiş sayılmazsın. İmanla amel arasındaki ilişki, ateşle duman arasındaki ilişkiye benziyor. Bir yerde ateş varsa, oradan duman çıkması lazım. Ateşi olup da dumanı olmayan bir şey tahayyül edebiliyor musunuz? Dumanı olmayan, burada ateşi yaktınız oradan duman çıkmıyor. Ateşten duman çıkmayacak olmaz. İman varsa orada bir şey çık-ması lazım. Zincir ilişkisi de kurulabilir. Ayrı ayrı halka var ama

zincir yok. Halbuki zincir, halkanın diğer halkalarla birbirine bağlı olmasıyla oluşan bir şeydir. İmanla amel ilişkisi zincirlerin içindeki halkaların birbiriyle ilişkisi gibidir de denilebilir. İlahiyattaki bir hocamızın yıllar önce imanla itikad arasındaki ayrımı anlatırken verdiği bir örnektir. İman varsa, o imanın bir neticesi bir meyve vermesi gerekir.

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ أُولَٰئِكَ أَصْحَابُ الْجَنَّةِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ

“İman edip ve salih ameller işleyenler ise cennetliklerdir. Onlar orada ebedî kalacaklardır.” (Bakara 82)

Yukarıdaki âyet gibi, Kur’an’da bulunan “iman edip ve salih ameller işleyenleri” anlatan tüm âyetlerdeki “ve” bağlacı, aslında “yani” anlamında kullanılmıştır. Dolayısıyla otuzdan fazla olan bu âyetlerin anlamı şöyle oluyor.

وَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ أُجُورَهُمْ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ
الظَّالِمِينَ

“İman edip yani salih ameller işleyenlere gelince, Allah onların mükâfatlarını tastamam verecektir. Allah, zalimleri sevmez.” (Âli İmran-57)

وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ

“Allah, iman edip YANİ salih ameller işleyenler hakkında, “Onlar için bir bağışlama ve büyük bir mükâfat vardır” diye vaatle bulunmuştur.” (Mâide-9)

Bu okumaya göre, Kur’an’da geçen bu kalıp cümledeki “amilus-sâlihât” tamamen iman anlamına gelmektedir. Yani salih ameller olmadan imanın hiç bir değeri yoktur. İman ayrı şey, salih ameller ayrı şey değildir. Salih ameller imanın ta kendisidir. Bundan anlaşılıyor ki, hangi kültür ve geleneğe sahip olursa olsun salih ameller işleyen herkes Allah’a iman etmiş sayılır.

ÖN YARGILI (KAFİR) DİNDARLIK

Bu yazımızda, dini hayatımızda öteden beri milyonlarca insanımızın canını yakan ama bir türlü ortadan kaldırılamayan bertaraf edilmesine izin verilmeyen, parçalayıcı, yıkıcı ve ayrıştırıcı bir soruna değinip, daha sonraki aşamada da, bu sorunun çözümünün ne olduğunu anlamaya çalışacağız. Yakıcı sorunumuz, kronik derdimiz, devasız hastalığımız ön yargılı dindarlıktır. Yani din adamlarının sahip olduğu dindarlık. Kur'an'a göre, küfür kelimesinin en önemli anlamlarından biri ön yargılı olmaktır.

Yani ataların dininde ısrar etmek, ondan taviz vermemek, batılı hak ve hidayet kabul etmektir. Bunun tek çaresi ön yargsız bir inanç ve dindarlıktır. Sorunu daha canlı hissedebilmek için konuya şöyle girelim. Biz müslümanız, üst kimliğimiz budur. Fakat alt kimliklerimiz var. Biz müslümanlığımızı düşünerek, akıl yürüterek, sorgulayarak, araştırarak, inceleyerek, el emeği ve alın teriyle kazanmadık. Dünyaya gözümüzü açar açmaz din kimliğini yanımızda hazır olarak bulduk. Üst kimlik olarak sadece dini hazır bulmadık, mezhep kimliğimizi de yanımızda hazır bulduk. Yani benim adım Ali, soyadım Aydın olması gibi, yanımızda Müslüman, Sünni, Şii, Hanefi, Şafii, Maliki, Hanbeli diye, diğer bütün kimliklerimizi yanımızda hazır bulduk. Biz bunlarla hayatımıza başladık, bu şekilde kendimizi bildik, böyle aklımız erdi. Artık dini inançlarımız, dünya görüşlerimiz, siyasi düşüncelerimiz bu şekilde oluşmaya başladı.

Derken dini düşüncelerimizle birlikte siyasi düşüncelerimiz de o şekilde şekillenmeye başladı. Çünkü muhafazakar bir toplumun içinde büyüyorduk. Büyüklerimiz “lâiklik küfürdür, din ayrı, devlet ayrı, dünya ayrı, ahiret ayrı değildir” diye öğretmişti.

Kur’an’ın anlamından uzak bırakıldığımız için, ister istemez bu öğretinin doğru olduğuna ikna olduk ve hükümle devleti, siyasetle dini yani vahiyle rivayeti birbirine karıştırarak yola koyulduk. Bu yolda kimimiz siyasal dinci, kimimiz radikal dinci, kimimiz kültürel dinci oldu. Kimisi politik dinci, kimisi İrancı, kimisi selevi oldu. Bunlar bağımsız olanlardı. Birde hazır, kurumsal olarak yani tarihten gelen kimlikler taşıyan dini yapılar da vardı. Yani tarikatlar ve cemaatler vardı. Neticede herkes bir grubun ve bir fırkanın aidiyeti içerisinde kendini buldu. Şimdi gelin sorunu daha anlaşılır kılabilmek için Kur’an’dan dört ayet okuyalım. Sonra da kendimize yakıcı bir soru soralım.

Âyetlerimiz.

1-) *إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ*

“Mü’minler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını ıslah edin yani Allah’a karşı bilinçli olun ki size merhamet edilsin.” (Hucurat-10)

2-) *وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ...*

“Mü’min erkekler ve mü’min kadınlar birbirlerinin dostlarıdır. İyiliği emreder yani kötülükten alıkoşurlar...” (Tevbe-71)

Yani onlar birbirlerinin velisi, sırdaşı, kardeşi, yoldaşı, kopmaz bağlarla birbirine bağlanmış dava arkadaşlarıdır.

3-) *...مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ*

“Muhammed, Allah’ın Resûlüdür. Onunla beraber olanlar, kafirlere karşı çetin, birbirlerine karşı merhametlidirler...” (Fetih-29)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِّنَ الظَّنِّ إِنَّ بَعْضَ الظَّنِّ إِتْمٌ وَلَا

تَجَسَّسُوا وَلَا يَغْتَبَ بَِعْضُكُم بَعْضًا أَيُّحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا
فَكَرِهْتُمُوهُ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَحِيمٌ

“Ey iman edenler! Zandan çok sakının. Çünkü zannın bir kısmı günahdır. Birbirinizin kusurlarını ve mahremiyetlerini araştırmayın. Birbirinizin gıybetini yapmayın. Herhangi biriniz ölü kardeşinin etini yemekten hoşlanır mı? İşte bundan tiksindiniz! Allah’a karşı gelmekten sakının. Şüphesiz Allah tövbeyi çok kabul edendir, çok merhamet edendir.” (Hucurat-12)

Şimdi müminlerin birbirlerine karşı nasıl olduklarını ortaya koyan bu dörtğ ayeti bir kenarda bırakalım. Sonra bir mizansen kuralım. Siz herhangi dini bir gruba, bir zümreye, bir tarikata veya siyasi bir görüşe mensupsunuz. Bu kimliğinizle yine farklı bir dini cemaatın, grubun, zümrenin içerisinde veya meclisinde hazır bulundunuz. Derken din üzerinden bir konu açıldı ve o mesele açıldığında, başka dini gruplara sahip olanlarla konuşup tartışırken, içinizde yukarıdaki ayetlerde anlatıldığı gibi, o müminlik ruhunu, o dostluk yani canciğerlik, kardeşlik, sırdaşlık, yoldaşlık, kopmaz bağlarla, sadakat duygusuyla kenetlenmiş bir arkadaşlık duygusunu çekinmeden özgürce konuşabilir misiniz? Özellikle de dini ve siyasi bir meseleyi farklı dini gruplar içerisinde çekinmeden huzur içerisinde özgürce konuşabilir misiniz?

Mesela: Bir nurcu, siyasal görüşe sahip olan biriyle bir araya geldiğinde, konuşmaya başladığında, iki tarafın da birbirini nasıl hissettiğini, nasıl algıladığını düşündüğümüzde, bizim sorunumuzun neyle ilgili olduğunu az çok anlayabiliriz.

Buradaki sorun şudur. İman edenler farklı dini düşüncelere, mezheplere, görüşlere farklı kurumsal aidiyetlere ve kimliklere sahip olarak bir araya geldiklerinde onların birbirine karışıp kaynaşmaları mı artıyor, yoksa zıtlaşmaları, ihtilafları çatışmaları mı artıyor? Yani niçin din üzerinden birbirimize düşman oluyor ve çoğunlukla birbirimizi hırpalıyoruz. Önümüze neden Allahın hidayet ve merhamet dolu mesajını hakem olarak koymuyoruz?

فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي
أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Hayır! Rabbine andolsun ki onlar, aralarında çıkan (dini) konularda (bir Resul olarak) seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükme, içlerinde hiçbir sıkıntı duymaksızın, tam bir teslimiyetle boyun eğmedikçe iman etmiş olmazlar.

وَمَا اخْتَلَفْتُمْ فِيهِ مِنْ شَيْءٍ فَحُكْمُهُ إِلَى اللَّهِ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبِّي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وَالَيْهِ أُنِيبُ

“Hakkında ayrılığa düştüğünüz herhangi (dini) bir şeyin hükmü Allah’a aittir. İşte bu, Rabbim Allah’tır. Yalnız O’na tevekkül ettim ve ancak O’na yöneliyorum.” (Şura-10)

إِنَّا أَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ لِتَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ بِمَا أَرَىٰكَ اللَّهُ وَلَا تَكُنْ
لِلْخَائِنِينَ خَصِيمًا

“(Ey Nebi!) Biz sana Kitab’ı (Kur’an’ı) hak olarak indirdik ki, insanlar arasında Allah’ın sana öğrettikleri ile hüküm veresin. Sakın hainlerin savunucusu olma.

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَىٰ كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا
نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا
اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ

“ De ki: “Ey kitap ehli! Bizimle sizin aranızda ortak bir söze (değere) gelin: Yalnız Allah’a ibadet edelim. O’na hiçbir şeyi ortak koşmayalım.Yani Allah’ın dununda (yanında-yöresinde) kimimiz kimimizi ilâh edinmesin.” Eğer onlar yine yüz çevirirlerse, deyin ki: “Şahit olun, biz müslümanlarız.” (Âli İmran-64)

Yani dinin tek kaynağı olan kitaptaki bu Müminler birbirlerinin anca beraber, kanca beraber kardeşidirler, birbirlerinin velisidir yani sırdaşı, yoldaşı, can ciğer arkadaşları veya birbirlerine karşı çok merhametli ve şefkatlidirler duygusu ve bu duygunun yaratacağı huzur iklimi niçin farklı dini gruplar, düşünceler, görüşler arasında yeşerip neşvu nema bulmuyor? Din sonuçta bizi birbirimize bağlayan, huzurumuzu çoğaltan, dirliğimizi arttıran, bizi birbirimize

sevgi bağıyla, duygu bağıyla bağlayan bir şey olmaktan çıkıp, birbirimizi ittiren, birbirimizi kaktıran, birbirimizle kavga ettiren, birbirimizle çatıştıran, bizi bölüştüren, ayrıştıran tehlikeli bir şey haline geliyor. Bunun sebebi ön yargılı dindarlıktan başka bir şey değildir. Bir kere din üzerinden bir tartışmaya girildiğinde, eğer karşıdaki kişinin kendi fikrinden, görüşünden veya mezhebinden olmadığına peşinen bildiği an itibariyle bir hiddet psikolojisine, derhal bir savunma ideolojisine bürünüyor yani olumsuz bir refleks geliştiriyor. Ondan sonra sürekli kendi görüşünü üstün çıkarma, iddialaşma, seviye düşürme, kavga ve dalaşma moduna giriyor. Peki neden şöyle düşünülüyor. Ben bir beşerim, şaşarım. Dinin sahibi ben değilim, Allah'tır. Burada ben dini bir konuda bir görüşe sahibim. Bu arkadaş da dini bir görüşe sahip. Ama bakalım bu konuda yüce Allah ne buyuruyor?

Mesela: Kader konusunu tartışıyoruz. Ben diyelim ki kadere inanan biriyim, kaderin varlığını savunuyorum. Karşımdaki arkadaşım da, ben yüce Allah'ın ezelde bizim alın yazımızı yazmadığına inanıyorum, diye Mutezile gibi bir argümanla geliyor karşıma. Bu niye bir hiddet ve nefret konusuna dönüşüyor. Şöyle niye düşünülüyor. Ya bu arkadaş böyle düşünüyor, ben de böyle düşünüyorum. En nihayet bu meseleyi Allah'ın kelamına, ilmine, ve iradesine bırakalım. Aslında burada önemli olan insanın hal ve hareketlerinin, çevreyle ilişkisinin, insanlarla geçiminin, ticaretinde, işinde, gücünde, hayatının başka yerlerinde nasıl davrandığını, insanlara güven ve huzur verip vermediğini, iyilik adına ne ürettiğini, ahlaki olarak nasıl bir kimlik ve kişilik sergilediğine baksa da, inançla ilgili bir takım konuları, problemleri, yüce Allahın mesajında, vahyin doğrusuyla herkes kendi yoluna gitse, herkesin düşüncesini Kur'an'ın bağlam ve bütünlüğüne götürse ne olur? Buna hiç kimse razı olmuyor. Çünkü ön yargı galip geliyor. Dolayısıyla bu ön yargılı dindarlık, genellikle belli aidiyetleri belli mensubiyetleri ve onun sorumluluğunu hissedenden kimlikler ve kişilerde ortaya çıkıyor. Yani din adamlarıyla ilgili bir hastalık olduğunu görüyoruz. Mesela: Ümmi ve saf insanlarda, köyde, kasabada, herhangi dini bir gruba, tarikata, mesubiyeti olma-

yan yani gönlü ve zihni kirlenmemiş insanlar, bu tür tartışmaları hem sevmiyor hemde bu tartışmalara bakmıyor ve ilgilenmiyor. Ümmi insanlar, daha çok şifahi yollarla en fazla ilkokul düzeyinde veya Kur'an kursu ölçeğinde öğrendiği, daha çok vaazlarla ve hutbelerle, büyük ölçüde anadan babadan dil ile miras aldığı dini bilgilerle hayatını yaşayıp gidiyor yani herhangi bir dini mesele üzerinde tartışmaya, didişmeye, zaten tartışmaya ilmi gücü de bulunmuyor. Yani ön yargısız temiz bir dindarlık yaşıyor. Kendi halinde, edebiyetle, sükunetle, huzurla, mümkün mertebe kendine dönük olarak güzel ahlak ve dürüstlük ekseninde bir hayat yaşıyor. Ama ön yargılı ve kibirli dindarlıkta, dindarlığın söylemi sürekli olarak dışarıya yansıtılır. Yani ön yargılı ve kibirli dindarlığın temel vasıflarından birisi gevezelik ve lafazanlıktır. Ön yargısız dindarlıkta ise, kendi halinde, içe dönük olarak, aynaya baktığında, daha çok kendi kusurlarını gören ve bir gönüllülük esasına dayalı olarak, hayatı boyunca bir eksikliği, bir kusurumu tamamlayabilir miyim, amellerimi eksiden artıya dönüştürebilir miyim deme gayreti içerisinde olan bir dindarlıktır. Kendi halinde edeplince yaşanan bir dindarlıktır. Ama ön yargılı dindarlıkta din aslında insanın kendine dönük, kendi eksiklerini gidermeye yönelik, bir kaynak, bir motivasyon unsuru değildir. Bunlarda din, bir dükkan, bir işletme, bir ticarethane, bir alışveriş merkezi bir sermayedir.

Böyle olduğu içinde lafazanlık, yalan reklam, çığırkanlık ve gevezelik kaçınılmaz hale geliyor. Yani çok laf konuşacaksın, gevezelik edeceksin, reklam yapacaksın, ticarethane olduğu için işletme mantığına göre sermaye artırmaya, kar arttırmaya, taraftar açısından veya maddi- manevi bir takım çıkarlar açısından hedefe böyle odaklanıldığı için ön yargılı dindarlıkta yani bir kurum olduğu için sürekli kendisini yücelten, kendisini eksiksiz sayan, vahye ve güzel ahlaka davet eden muvahhidleri dışlayan, öteleyen, tehlike gören, reddeden, etiketleyen bir dil ve söyleme sahiptir. Peki bu ön yargılı dindarlığı besleyen nedir?

1-) Kurumsallaşmasıdır, sivil ve bireysel olmaktan ziyade, resmi, kurumsal, müesses bir yapı olmasıdır. Kurumsal olunca ona süslü ve

etkileyici tabela da asılır. Ve bu tabelanın altında yani din üzerinden iş çevrilir, tezgah kurulur, ticaret yapılır. Orada devlet ve siyasetle ortaklık kurulur. Çünkü orada bir tezgah vardır. Artık din bir maldir, bir tezgahtır, bir dükkandır, bir sermayedir, bir sömürü aracıdır. Ön yargı sayesinde din, hak, rahmet ve hidayet olmaktan çıkar, şirk, küfür, sınırsız bir güç ve cehennem azabı olur. O cehennemde hadis kitapları, tefsir kitapları, fıkıh kitapları, ilmihal kitapları, yasin, dua ve zikir kitapları satılır. O ticarethanede cinler çalıştırılır, cin çıkartılır, psikolojik hastalara bile şifa dağıtılır. O tezgahta mezhep ve meşrebe göre kabir azabından koruyan kefen, Nebi'nin saç telini yıkayan sudan imal edilen lokum bile satılabilir. İftira dinin sermayesi kadar geniş, üretimi çeşitli, yalanı çok olan bir şey yoktur. İşte bundan dolayı Kur'an, bu uydurma dinin önderlerine şeytanlar ifadesini uygun görüyor. Yani bu dinin tezgahtarları ve tüccarları şeytanın ete kemiğe bürünmüş halidir. Kur'an bu meseleninin üzerinde hassasiyetle durarak, onlarca âyette Resullerin insanlardan maddi olarak hiç bir makam ve ücret istemediklerini anlatır.

وَمَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir.” (Şuara-109, 127, 145, 164, 180)

وَمَا تَسْأَلُهُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ هُوَ إِلَّا ذِكْرٌ لِلْعَالَمِينَ

“Hâlbuki sen buna karşılık onlardan bir ücret de istemiyorsun. O (Kur'an) âlemler içinde ancak bir öğüttür.” (Yusuf-104)

قُلْ مَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَاءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا

“De ki: “Ben buna karşılık sizden dileyen kimsenin, Rabbine giden yolu tutmasından başka herhangi bir ücret istemiyorum.” (Furkan-57)

Ön yargılı dindarlık bazen bir devlet politikası bir siyaset de olabilir. Ön yargılı dindarlığın en tehlikelisi de dinin siyaset adına, devlet projeleri adına kullanılmasıdır. Din adamlarının sahip olduğu ön yargılı dindarlık ile ümmi halkın sahip olduğu saf ve

temiz dindarlık arasında bulunan farkı, Levent Gültekin ilginç bir misalle şu şekilde ortaya koyuyor. “Bir dilim ekmeğe düşünün. Üzerine bir tomar tereyağı koyalım. insanlara bunu yiyeceğimize, insanlar bunu yemekten kaçınacaklardır yani her insan bunu alıp yiyemez. İşte bu ön yargılı ve kibirli dindarlıktır. Yani din adamlarının zihninde ve dilinde olan boş, anlamsız, derinliksiz, içtenlikten uzak, itici, lafazan ve gevezelik dindarlıktır. Bir dilim ekmeğin üzerine şöyle tereyağını sürelim ve tereyağını tamamen ekmeğin içine yedirelim yani tereyağını görünmez bir hale getirelim. Bu insanlara çok lezzetli gelecektir. İşte bu ümmi halkın yaşadığı saf ve temiz dindarlıktır. Bu dindarlık tamamen güzel ahlak, dürüstlük ve erdem üzerine kurulmuş samimi bir dindarlıktır. Gönülden gelen, kalbi, içten coşan bir imandır. Diğer dilde olan, içinde samimiyet bulunmayan, tamamen dünyalık toplamaya yönelik bir reklam dindarlığıdır. Dindar, dindarlığını daha çok kişiliğine, karakterine yansıtan insandır. Onun dilinde bir din bulunmaz. Dinci ise, halinde, tavırında, ahlakında, kişiliğinde din yoktur. Din sadece dilinde vardır.